
ADRIAN
MIHĂLȚIANU
EPOCA INOCENȚEI
Primul volum din seria Terra XXI
NAUTILUS

Europa e răvășită de naționalism, Statele Unite se cufundă într-un neofascism high-tech, iar China devine tot mai autoritară. În lupta lor pentru putere sunt prinse destine, speranțe, vieți. Omenirea pornește spre Marte și privește chiar mai departe, atrasă de semnalele venite dinspre stele. Dar nimic nu e ceea ce pare.

Oamenii se transformă treptat în cyborgi. Orașele, în stupuri. Planeta, într-o fierbinte tablă de șah a unei imense conspirații. Mai există loc pentru libertate, pentru iubire, pentru visuri?

Încotro ne va purta tehnologia în următorii treizeci de ani?

O carte pentru toți cei care vor să arunce o privire în viitorul nostru imediat.

„Din pagini țâșnește vie viața secolului în care trăim, dilatată până spre veacul următor, pe foile de hârtie se desenează personaje care pot schimba mersul lumii, se povestesc întâmplări pe care mintea mea bolnavă de Viitor chiar și le dorea."

ALEXANDRU MIRONOV

eBOOK DISPONIBIL
nemira.ro
ISBN 978-606-758-904-7
9 786067 589047
NAUTILUS
science fiction
revistanautilus.ro

NAUTILUS
science fiction

Colecţie coordonată de Ana Nicolau

Adrian Mihălțianu s-a născut în București pe 9 mai 1975 și a copilărit în ultimii ani ai comunismului, hrănindu-se cu literatură SF și filme cu supereroi care arătau că răul poate fi, totuși, învins. Deși e licențiat în Drept Diplomatic, alege să urmeze o carieră în mai multe multinaționale de IT până în 2006, când inițiază pe cont propriu două proiecte editoriale online: un site de jurnale de călătorie, Xplorio, și un altul cu teste de mașini. Publică articole pe teme de business și tehnologie și editoriale în *România liberă, Ziarul Financiar, Gândul*. Devine redactor-șef al revistei *ProMotor* în 2012, iar apoi gestionează un proiect internațional, Drivemag.com, împreună cu o echipă alcătuită numai din români. Pasionat de istorie și fascinat de literatura de anticipație, își scrie primul volum de literatură SF în 2010 și îl publică în 2011, în limbă engleză, pe Amazon. El reprezintă baza acestui roman de debut, prima parte a unei saga ce se va întinde pe mai multe secole.

ADRIAN

MIHĂLȚIANU

EPOCA INOCENȚEI

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIHĂLȚIANU, ADRIAN
Epoca inocenței / Adrian Mihălțianu; București : Nemira Publishing House, 2017
ISBN 978-606-758-904-7

821.135.1

Adrian Mihălțianu
EPOCA INOCENȚEI

© Nemira, 2017

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de TIPOGRAFIA TIPARG

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-904-7

Pentru Mădălina

2021

HAI, DRONEAZĂ-MĂ!

Tom se trezi în mașina sa, străfulgerat de o durere ascuțită în umăr, cu mâna stângă amorțită și cu sentimentul că se întâmplase ceva nasol. Dârdâia de frig. Și avea și de ce. Era sfârșit de februarie 2021, iar de sus venea o ploaie rece, înghețată.

– Rahat! Ce naiba?

Detectivul se uită în jur și șterse cu mâna amorțită aburul de pe geamul lateral, dându-și seama că adormise în timpul uneia dintre cele mai importante pânde la care participase vreodată. Și că era al naibii de frig în dimineața aia ploioasă și întunecoasă.

– Hai, mergi, mergi, mergi!

Urmă o avalanșă de înjurături creative, în timp ce Tom își căuta frenetic microdronele, ciocănind nervos cu degetul în ecranul negru al sistemului de navigație. „E numai vina lui Grace, clar", se gândi, venindu-și în sfârșit în simțiri. Strigă la mașină să pornească motorul și să usuce cât mai repede geamurile care-l împiedicau să vadă ce se întâmpla afară.

Grace era o brunetă demențială, de 25 de ani, iar el, un mustăcios blond de 44 de ani, cu niște ochi albaștri care încă nu-și pierduseră profunzimea cu care fermeca fete în tinerețe.

Grace intrase în viața lui ca un boom sonic, cu patru luni în urmă. La început se simțise flatat că încă era în stare să facă o astfel de cucerire, mai ales după ce căsnicia de opt ani i se destrămase.

Totuși, curând simțise că îi drena toată energia rămasă, iar nopțile nebune cu petreceri continue la care îl trăgea după ea îl obosiseră atât de mult, încât începuse să dea greș exact la ce se pricepea mai bine: pândele. Grace era o superbă forță a naturii care îl făcea fericit, dar care îl lăsa treptat fără sursa lui de viață.

Iar acum se chinuia să-și repornească sistemul de supraveghere care se oprise automat în timpul celor două ore cât adormise. Asta nu era bine, nu era bine deloc.

– Mergi, băga-mi-aș, mergi! Hai, aprinde-te! Așa!

Sistemul multimedia al mașinii sale porni în sfârșit, iar o voce suavă îi susură prin boxe obișnuita urare despre ziua minunată pe care ar fi trebuit să o aibă – o chestie care probabil le păruse foarte deșteaptă inginerilor de la BMW prin 2019. Tom comută imediat sistemul în modul de control de la distanță, încercând să-și reactiveze microdronele.

– OK, sufrageria... Avem sufrageria, doamnelor și domnilor!

Nu era nimeni acolo.

– Hmm. Ce urmează... dormitorul. Dormitorul! Hai! Da, dormitorul... Nimic în dormitor. Și drona de la bucătărie nu mai merge. Ce dracu'?

Dar drona nu se stricase. Feedul video apăru în sfârșit, deși cam neclar, filmând exteriorul clădirii rezidențiale în care locuia ținta sa. De pe asfaltul ud. Cumva, drona sa căzuse de la fereastra țintei sale de dimineață, iar acum o putea găsi oricine se plimba pe-acolo. Era deja mult prea mult pentru o pândă ratată.

Furios, Tom ieși din mașină, spunându-i să închidă ușile în urma lui. Își trase gluga de la hanorac peste cap și începu să alerge prin ploaie, ca un jogger oarecare. Două blocuri mai încolo, iată și drona lui. Se uită cu atenție în jur. Nu era nimeni, așa că se aplecă și o luă ca și când ar fi găsit-o din întâmplare, apoi continuă să alerge în jurul blocurilor, întorcându-se la mașină.

Nu poți să lași o microdronă Sparrow 3000 de opt sute de dolari pe asfalt, mai ales după ce statul New York decretase că e ilegal să folosești drone neînregistrate pentru a spiona cetățenii. Erau legale pentru detectivii privați din Washington și multe alte

orașe, dar păsările de pradă de pe Wall Street nu avuseseră chef ca afacerile lor dubioase să fie spionate din aer, așa că reușiseră să le interzică în oraș. Da, de parcă asta ar fi descurajat spionii profesioniști.

Deja îmbujorat din cauza efortului, Tom intră cu greu în mașină, ud, dar încălzit de alergarea prin ploaie, și încercă să-și tragă sufletul.

– O să mă omoare tipa asta, o să mă omoare!

Câteva clipe, în timp ce se chinuia să repare aripa stângă a dronei, îi veni în minte imaginea lui Grace adormită goală în pat în timp ce el ieșea în miezul nopții pentru noul său contract. Clătină nervos din cap și încercă totuși să se concentreze mai bine pe ce făcea: drona arăta ca o vrăbiuță rănită. Dar vrăbiuța asta îl ajutase deja în nenumăratele urmăriri prin care rezolvase atâtea și atâtea cazuri nenorocite de divorț și făcuse bani serioși în ultimii ani.

„Acum, să vedem ce a înregistrat frumusețea asta."

Recăpătându-și în sfârșit suflul, inseră drona recuperată în mufa din bord și se apucă să descarce zecile de GB de date înregistrate în precedentele opt ore. Era vital să afle când plecase ținta lui din casă, iar bucătăria era singura cameră din apartament prin care se vedea ușa de ieșire.

Două secunde mai târziu, fluxul video apăru pe ecranul mașinii, iar Tom îl derulă rapid, de la coadă la cap. Nu-i luă mult, pentru că dădu imediat de ținta sa: omul plecase din casă cu șapte minute și o secundă înainte ca drona să cadă de la geam, nu înainte de a se uita pe fereastră să vadă cum era vremea.

„Șapte minute, iar drona a încetat să mai înregistreze acum... douăzeci și unu de minute, mama ei de treabă! Sunt în urmă cu o juma' de oră, mii de draci!"

Mușcându-și buza de jos, mări imaginea și făcu o captură de ecran cu fața omului pe care îl urmărea. Tot ce avusese până acum fusese o adresă și un buget de cinci mii de dolari, pentru că cei care îl angajaseră nu doriseră să dezvăluie nimic altceva. Trebuise să-l urmărească pe bărbatul aflat la această adresă și să raporteze tot ce făcea. Acum avea în sfârșit o imagine cu fața unui chinez scund, de vreo patruzeci sau cincizeci de ani, cu ochelari mari cu ramă

groasă și costum negru. Individul părăsise locuința cu o geantă diplomat în mână.

Își descărcă apoi captura de ecran pe telefon. Dădu o căutare pe Vflux după figura țintei sale, cu o singură restricție: o rază de cincizeci de kilometri în jurul locului unde se afla Tom. Ținta nu putea fi mai departe, nu cu traficul de la șapte dimineața. Peste câteva secunde, software-ul de recunoaștere găsi patru potențiale potriviri, una dintre ele fiind exact ținta lui, care era acum filmată în direct de trei camere video mobile aflate pe Park Avenue.

„Ha! E la doar cincisprezece minute de mers cu mașina de aici! Și încă pe străzi... s-o fi dus pe jos? Mă rog, te-am prins, nenorocitule, să le dea 'mnezeu sănătate puțoilor ălora!" mormăi Tom, comandând repornirea motorului ca să intre din nou în traficul aglomerat.

„Betsy, du-mă aici!", îi ordonă Tom mașinii, apăsând pe ecranul navigației și selectând opțiunea Fast. „Betsy" începu să se strecoare singură prin trafic, recalculând cea mai rapidă rută la fiecare intersecție. Tot ce trebuia Tom să facă era să țină mâinile pe volan, deși mașina putea vira de capul ei – o îmbinare stupidă între regulile de circulație perimate și facilitățile avansate ale mașinii. Dar asta-i permitea să stea cu ochii-n ecran, pentru a nu-și pierde din vedere ținta.

„Puțoii ăia" de care vorbea Tom erau puștanii care filmau tot ce fac ziua, cu camerele mobile de pe ochelari sau ascunse undeva pe haine și partajau apoi feedurile video live pe internet, pe Vflux. Era ultima modă, lucrul pe care trebuia neapărat să-l faci dacă voiai să atragi atenția. Marea Chestie din 2021. Combinată cu un software de recunoaștere facială de ultimă generație, cu feedurile camerelor fixe deja hackuite și o conexiune cvasipermanentă la internet 5G, era unealta supremă de urmărire.

Totuși, Tom avea o dilemă. Angajatorul îi specificase că nicio agenție oficială nu trebuia să știe că ținta sa e în vizor, așa că nu putea da drumul la urmărirea în timp real a chinezului – agenții federali ar fi intrat pe fir și, chiar dacă el, ca detectiv privat, ar fi putut utiliza facilitatea asta în mod legal, trebuia să obțină mai

întâi autorizarea scrisă. Mandatul ar fi fost înregistrat, iar Tom chiar nu putea risca așa ceva.

Așa că porni o aplicație pe care o cumpărase cu trei luni înainte, una care funcționa doar câte zece minute, apoi trebuia repornită, anonimizând căutările. Aplicația se sincroniză cu sistemul de navigație al mașinii și cu feedul GPS furnizat de aplicația de video live. Treaba nasoală era că anonimiza și persoanele căutate, așa că nu puteai lipi un nume de o figură. Deocamdată era suficient să-i caute doar fața.

În două minute vedea deja două, ba chiar trei feeduri video care îl conțineau pe chinezul său. Acesta mergea pe jos printr-un cartier cam urât, cu imobile înalte și străzi pustii.

În mod sigur căuta o adresă, întorcându-se pe călcâie și privind suspicios peste umăr. Tom se amuză să schimbe feedurile video ca să-l vadă din mai multe unghiuri, pe măsură ce aplicația video combina imaginile venite de la trecători cu cele de la camerele video fixe.

„Exista mai mult respect pentru intimitate în tinerețea mea", se trezi că murmură, apoi izbucni în râs – să trăiască tinerii de azi! Dacă s-ar fi bazat doar pe camerele video fixe, de mult l-ar fi pierdut din ochi pe chinez.

Tom sincroniză coordonatele din feedurile video cu GPS-ul mașinii, apoi preluă controlul asupra volanului și începu să accelereze pe străzile ude ale orașului, aruncând un ochi din când în când pe ecran. Câteva minute mai târziu, după două restarturi și vreo treizeci de salturi între feeduri video venite de la indivizi diferiți, ajunsese în sfârșit în zonă. Se apucă să caute un loc de parcare, când observă că ținta se apropiase de o clădire, verificând adresa notată pe o bucățică de hârtie. Apoi chinezul dispăru din Vflux, pentru că strada pe care intrase era pustie, între clădiri de birouri părăsite.

„Acum ori niciodată", își spuse Tom și activă modul de căutare autonomă a unui loc de parcare pe o rază de trei sute de metri, fapt care-i permitea să se concentreze pe ce avea de făcut. Mașina trecea lent pe lângă celelalte automobile parcate pe străzile din

jur, în timp ce el deschise trapa de sticlă ca să lanseze o nouă dronă-vrabie, cu o încărcătură și mai prețioasă: o dronă micropăianjen, pe care o cumpărase cu două luni în urmă și cu care abia aștepta să se joace.

Merita fiecare dolar, chiar dacă era mult mai scumpă decât vrăbiile robotizate. Păianjenul de un centimetru pătrat era capabil să filmeze în 4K, să ajungă în orice locșor imaginabil și chiar putea sări, dacă era nevoie. Dar avea un mic inconvenient: trebuia să fie controlat de la maximum zece metri distanță, iar antena sa minusculă nu era suficient de puternică pentru ca semnalele să-i fie prinse din interiorul mașinii. Trebuiau să fie recepționate și transmise mai departe de antena unei drone-vrabie, iar asta necesita poziționarea ei cât mai aproape de țintă.

Tom nu mai lucrase cu păianjenul, dar în drone-vrăbii era expert. Încărcă păianjenul în drona-vrabie, pe care o trimise direct pe strada unde dispăruse chinezul, apoi deasupra individului. Chiar înainte ca acesta să pătrundă într-una dintre clădiri, își lansă păianjenul fix pe costumul lui.

Păianjenul era dintr-un material flexibil, extrem de subțire, care-l făcea transparent și foarte greu de depistat cu ochiul liber, dar care-i dădea și abilitatea de a se agăța de orice suprafață ca o șopârlă. În plus, era suficient de ușor să nu fie simțit când căzu pe costum, dar suficient de mare pentru a transmite imagini video și sunet pe o rază de zece metri, timp de douăzeci de minute.

Tom direcționă drona-vrabie din ce în ce mai sus, pe măsură ce chinezul urca scările, până când ajunse cu ea aproape de acoperiș. Se concentră apoi să o prindă de peretele de sub acesta pentru ca...

„Ce dracu'?!"

BMW-ul pusese singur o frână bruscă, iar un adolescent speriat se uita cu dispreț spre Tom, încercând să se agațe de bicicletă fără să cadă. Apăruse de nicăieri, în viteză, din spatele unei dubițe parcate, iar mașina îl salvase pe Tom, care stătea cu ochii-n ecranul de control al dronelor, de la un accident destul de grav.

Nu că Tom ar fi fost recunoscător, din potopul de înjurături înțelegându-se câte chestii i-ar fi făcut puștiului, implicând multe,

multe biciclete și un anus suficient de bine dezvoltat pentru a încăpea toate acolo. Puștiul îi arătă degetul mijlociu, se urcă înapoi pe pedale și demară în trombă, iar Tom îi mârâi printre dinți mașinii să repornească rutina de căutare a locului de parcare. Își aruncă din nou ochii pe ecranul de pe bord.

Semnalul păianjenului era din ce în ce mai bine captat de vrabie, așa că Tom mai efectuă câteva repoziționări ale acesteia ca să prindă cum se cuvine feedul video transmis de pe umărul țintei sale.

Chinezul se afla acum într-o cameră cu tavanul foarte sus. Părea părăsită de mult timp, cu rafturi goale ce se întindeau până la plafon, foarte mult praf și mai ales foarte mult întuneric. Ce era cu bezna asta?! Sau o fi fost de la nanocamera 4K de pe drona-păianjen care nu avea senzori suficient de buni pentru a livra o imagine decentă către vrabia agățată acum chiar deasupra uneia dintre ferestre, la etajul al șaptelea al clădirii...?

„Fac ceva pe 4K-ul ăsteia! Dai cinci mii de dolari pe ea, și tot ce primești este imaginea asta de rahat!" mormăi Tom, fără a fi totuși chiar atât de nemulțumit de noua jucărie. Jamaicanul care i-o vânduse la negru îi făcuse realmente o favoare. Nimic mai eficient pentru infiltrări în casele țintelor sale decât tipul ăsta de dronă, chiar și cu feedul ăla video lipsit de calitate.

Chinezul stătea pur și simplu în mijlocul camerei, așteptând cu diplomatul în mână.

Mașina lui Tom găsi în sfârșit un loc de parcare pe o străduță, așa că opri motorul și-și începu așteptarea.

Trecură zece minute, iar Tom se simțea deja cam plictisit și înfrigurat, când lucrurile începură în sfârșit să se miște. Ținta lui avea, se pare, vizitatori: trei bărbați în costume negre se apropiau de clădire, uitându-se atent în jur. Nu erau chinezi, arătau mai degrabă a agenți guvernamentali. Experiența îi spunea că nu erau agenți FBI, erau mult prea alunecoși. Probabil CIA... Lucrurile deveneau în sfârșit interesante. Deci de-aia îi ceruse angajatorul să nu interfereze deloc cu „organele"?

Tom își opaciză electronic geamurile mașinii parcate cu spatele spre intrarea clădirii, la vreo treizeci de metri depărtare, așa că fu ferit de privirile agenților când aceștia trecură pe lângă ea.

Vrabia era, din păcate, prea aproape de rama ferestrei, așa că Tom o mută mai sus, cât să nu poată fi văzută din interiorul încăperii.

Cel mai greu era să mute micropăianjenul de pe haina țintei, astfel încât să poată vedea întreaga cameră. Așa cum se afla pe umărul chinezului, care acum se așezase cu spatele la fereastră, o mare parte din imagine era ocupată de un prim-plan cu obrazul acestuia, cu broboanele de transpirație de pe față vizibile în lumina difuză. O țintă speriată de moarte, desigur.

Tom încercă să facă păianjenul să sară cât mai departe, dar nu prea mult, cât să poată filma apoi fețele celor care intrau în cameră și să le poată căuta online. Nu mai apucă să facă nimic, pentru că nenorocitul de chinez tocmai își scoase pardesiul și, în mișcarea circulară care urmă, păianjenul își pierdu aderența și zbură din inerție direct în zidul de lângă fereastră.

Întuneric. Liniște.

Oroare.

Cu respirația tăiată, Tom rămase tăcut câteva clipe ce părură o veșnicie, așteptând ca păianjenul să-și reia transmisia. Nimic pe ecran. Îl apucase disperarea, dar, la a treia încercare de a reporni drona, fluxul audio reveni, urmat câteva secunde mai târziu de cel video. Imaginea era însă inversată, căci păianjenul era răsturnat cu picioarele în sus.

Chinezul era acum departe de păianjen, apropiindu-se de masa din mijlocul încăperii, tipii ceilalți tocmai ajungeau, iar Tom încerca cu mare atenție să repună drona pe picioruțe și să o rotească încet la 360 de grade, ca să vadă toate împrejurimile și să găsească un loc mai întunecos de unde să poată filma.

Ușa se deschise și doar doi dintre tipi intrară în cameră. Chinezul nu părea a se aștepta la mai mulți, oricum. Din fericire pentru Tom, tipii îl ocoliră pe chinez și se apropiară de ferestre, astfel încât le deslușì mai bine fețele. Unul dintre ei deschise fereastra și se uită cu

mare atenție împrejur. Drona-vrabie era fix deasupra capului său, agățată de perete. Tipul se uită în jos, în dreapta și în stânga. Dar nu și în sus, ferindu-și ochii de ploaie. Închise fereastra și se întoarse cu fața spre cameră, dând din cap către celălalt că totul e în ordine.

„Sunt prea bun, frate, prea bun!" rânji Tom, care știa din experiență că țintele lui nu se uitau niciodată în sus când căutau să se asigure că nu sunt urmărite de drone, ca și când nimeni nu ar putea pune dronele deasupra. Idioți.

Același agent începu să-l scaneze pe chinez cu un detector de metale, pentru a se asigura că nu e înarmat. Bărbatul nu avea nicio reacție; stătea doar acolo, ridicând pe rând brațele pentru a permite scanerului să ajungă peste tot. Nu era înarmat.

– Foarte bine, domnule Qiu! Sunt impresionat, păreți un om de onoare, începu celălalt agent în costum, holbându-se la servieta pusă de chinez pe masă. Se pare că aveți ce ne interesa, așa că să nu mai pierdem timpul și să trecem direct la afaceri, spuse el.

Celălalt agent se îndreptă spre masă și se sprijini cu mâinile de ea, așteptându-l pe chinez să-i împingă geanta.

„Qiu" era numele pe care-l aștepta Tom, care repetă căutarea după fața acestuia, pentru a putea combina acum figura cu persoana pe care o urmărea. Nu avu însă timp să se uite pe rezultate, pentru că domnul Qiu făcu ceva cu adevărat neașteptat.

Zâmbind și dând din cap, lac de transpirație, domnul Qiu deschise servieta, luă din ea un pistol cu amortizor și, de la câțiva centimetri distanță, îi propti un glonț direct între sprâncene agentului care-l scanase, apoi se dădu doi pași înapoi și aținti pistolul asupra celuilalt agent, mult prea șocat ca să reacționeze.

Arma avea un amortizor foarte bun, iar zgomotul împușcăturii abia dacă se auzí pe înregistrare. Agentul ucis se răsuci într-o poziție ciudată, cu picioarele încă pe pământ și spatele întins pe masă, cu sângele șiroindu-i din cap.

– Nici să nu te gândești! spuse calm Qiu, ținând arma spre agentul rămas în viață.

Era calm, dar se vedea cum adrenalina îi înroșise obrajii, iar ochii lui holbați păreau chiar mai mari prin ochelari.

– Am vrut doar să echilibrez un pic raportul de forțe. Acum putem vorbi.

Tom se aștepta să audă un accent chinezesc, dar chinezul vorbea o engleză americană impecabilă. Era născut în SUA sau...?

Deși lipit deja de ecranul mașinii, privind feedul video, reuși să arunce un ochi și pe rezultatele căutării: Qiu se mai numea și Peng și era membru al Societății Astronomice Chineze, membru al echipei telescopului spațial James Webb. Un savant? Cu un pistol în mână?

Evenimentele se desfășurau prea repede, așa că Tom se concentră din nou asupra feedului video. Cei doi bărbați își păstraseră pozițiile. Agentul înalt era în continuare tăcut și se uita descumpănit către partenerul său ucis, în timp ce domnul Qiu aștepta o reacție din partea acestuia. Tom se gândea să facă o captură de ecran și să ruleze o căutare după fața agentului, dar se opri – dacă ar fi fost un agent guvernamental, nu l-ar fi găsit în baza de date, dar ar fi declanșat mai mult ca sigur o alarmă la NSA. Nu poți ști niciodată...

Agentul vorbi în sfârșit, cu o voce spartă.

– Domnule Qiu, chiar nu era nevoie de așa ceva! Sper să vă dați seama că nu sunt singur aici și că această clădire este monitorizată! Tocmai ați ucis un om deosebit, tatăl a doi copii și...

Vocea îi tremura prea tare ca să fie agent. Oare era de la guvern? Iar dacă nu... Tom nu reușea să înțeleagă. Avea în fața ochilor un astronom chinez care tocmai ucisese cu sânge rece un tip atletic, într-un costum care arăta ca o reclamă la CIA și care ținea la respect cu un pistol un agent de vreo doi metri – ce naiba se întâmpla aici?!

– O să am grijă ca moartea lui să nu fie în van! continuă tipul înalt. Credeam că suntem profesioniști aici și că...

– Auzi? Știi ce? Tacă-ți gura! se răsti chinezul, agitând pistolul. Taci dracului din gură! Mi-ați ucis soția, și acum vreți să fiu profesionist cu voi? Vreți să fiu rezonabil?! Nu, nu o să fiu! ... și nu mi-e frică să mor... atâta timp cât vă iau pe toți cu mine!

Era cât se poate de clar că domnul Qiu o cam luase razna.

– Mi-a ucis soția și credea că o să-l las să scape cu viață?! Ce sunt eu, câine?! strigă chinezul, începând să tremure de nervi.

– Îmi pare nespus de rău pentru ce s-a întâmplat, domnule Qiu, dar greșiți amarnic. Sam nu a ucis-o pe Liu. NOI nu am ucis-o pe soția dumneavoastră, ci doar am ajuns prea târziu la locul faptei! Am vrut să vă ajutăm, nu să...

– Destul!

Atmosfera era tensionată, iar domnul Qiu arăta de parcă ar fi ieșit dintr-un mormânt. Nici soarta agentului nu părea prea bună – dar unde naiba era al treilea agent? Oare n-auzise nimic din drama care se desfășura câteva etaje mai sus? Lui Tom îi era imposibil să-l localizeze, dar din precauție începu să monitorizeze frecvențele radio ale poliției, pentru a fi pregătit în cazul în care venea cavaleria. Nu e chiar bine să-ți lași dronele la locul unei crime...

– Să terminăm povestea chiar acum! Unde e fiica mea?!

Agentul păru fericit că domnul Qiu deschisese subiectul.

– Fiica dumneavoastră? Este într-o mașină, în apropiere. După ce ne dați stickul, vă voi însoți pe amândoi la aeroport și în doar două ore va fi într-un avion spre Hong Kong. Așa cum v-am promis!

Chinezul nu păru deloc convins, așa că rămase tăcut, scrâșnind din dinți.

– Trebuie să înțelegeți că noi nu am răpit-o, doar am luat-o de la școală după ce ați avut accidentul și după ce soția dumneavoastră... după ce soția dumneavoastră a fost ucisă. Ca o măsură de protecție. Trebuie să înțelegeți! L-ați ucis pe Sam pentru nimic. Pentru nimic!

Agentul era realmente supărat. În plus, cam negocia și pentru propria lui viață.

– V-aș duce la mașină chiar acum și aș accepta să primesc stickul chiar acolo, dar nu pot garanta pentru viețile noastre jos pe străzi în acest moment, și cred că înțelegeți care e miza. Nu suntem singurii care vă caută și cu siguranță nu suntem cei care v-au ucis soția, TREBUIE să înțelegeți!

Tom simțea că ceva e în neregulă. Dacă agentul era de la Guvern, iar familia lui Qiu fusese atacată de altcineva, atunci

cine-l angajase pe *el* să-l găsească pe chinez? Fusese oare urmărit la rândul lui, aducând atacatorii cu el? Se repezi să ridice o altă pasăre în aer, ultima sa dronă. Vrabia zbură pe un stâlp de iluminat, iar de acolo începu să filmeze întreaga stradă. Acum Tom trebuia să se concentreze pe două feeduri video în același timp, trăgând cu urechea și la semnalele poliției. Nu se mișca nimic pe stradă, din fericire.

– OK! Îți dau stickul! Să terminăm odată!

Qiu se apropie din nou și luă servieta de lângă agentul împușcat, trăgând-o spre partea curată a mesei, ținând în continuare pistolul spre capul celuilalt agent.

– Deschide-o!

Agentul luă servieta, o deschise și se uită în ea. Înăuntru erau un laptop și un stick USB. Deschise laptopul și inseră stickul. Pe ecranul de start i se cereau un nume de utilizator și o parolă. Agentul se uită spre domnul Qiu, așteptând un răspuns.

– O să-ți spun un nume și o parolă temporare, care-ți vor permite să folosești informațiile de pe disc, dar nu și să le ștergi din cloud, acolo unde am salvat vreo mie de cópii, spuse domnul Qiu. Poți vedea și singur că informația e cea pe care o cauți, iar după ce voi fi în siguranță în avion o să-ți ofer și codul către toate cópiile online ale descoperirii mele.

Amenințarea cópiilor online nu păru să-l impresioneze prea tare pe agent. Voia să se asigure mai întâi că domnul Qiu nu blufează.

– Nume de utilizator? Parolă?

– Gliese 53, îi răspunse acesta, dictându-i pe litere. Parolă: Webb133b.

Ecranul laptopului se lumină puternic.

Tom nu distingea exact ce era afișat pe ecran, fiindcă păianjenul nu avea o cameră video capabilă să se regleze automat pentru contraste puternice.

Dar agentul păru ușurat și se întoarse spre domnul Qiu:

– Este o informație foarte interesantă și pare legitimă. Totuși... înțelegeți care e miza aici, nu?

Agentul făcu o pauză de efect, părând că se gândește. Domnul Qiu era impasibil.

– Oricum ar fi... este ceea ce ne trebuie, domnule Qiu. Putem să plecăm oricând doriți.

– Țineți minte că am copiat fișierul în cloud și că, dacă fiicei mele sau mie ni se întâmplă ceva rău, informația va fi distribuită imediat pe internet. Necriptată!

Acum domnul Qiu era cel care negocia pentru viața lui, chiar dacă avea în continuare pistolul ațintit spre fața agentului.

– Sunt conștient de asta, domnule Qiu. Tocmai de aceea nu trebuia să-l ucizi pe Sam, răspunse agentul, înjurând printre dinți și încercând să rămână calm. Acum ai făcut o mizerie de nedescris; o mizerie pe care nu știu, sincer, dacă o s-o pot rezolva... Dar fiica ta e în siguranță și se va întoarce la Beijing așa cum ne-am înțeles. Asta e absolut sigur... Hai să mergem la mașină și să discutăm mai multe pe drum. Nu mai putem sta aici prea mult, nu e sigur, iar fiica dumneavoastră...

Feedul video al dronei-păianjen se întrerupse brusc. Spre disperarea lui Tom, vrabia pe care o fixase deasupra ferestrei căzuse pe caldarâm. O lăsase prea mult fără protecție în bătaia ploii și iată că nu mai era bună de nimic.

Se repezi să trimită cealaltă dronă-vrabie în locul ei, dar exact în acel moment izbucni un schimb de focuri chiar la etajul la care se aflau cei doi, ferestrele fiind iluminate de la armele dinăuntru. Până când reuși Tom să agațe de zid noua dronă-vrabie și să reia transmisia, totul era vraiște. Agentul cel înalt era mort sau cel puțin zăcea pe podea, cu fața într-o baltă de sânge, chinezul era încă în picioare, dar fusese împușcat în abdomen, iar o mare pată de sânge pe celălalt perete, de lângă ușă, arăta ce se întâmplase cu al treilea agent.

„Ăsta și-a pierdut răbdarea și a intrat brusc în cameră... apoi totul a luat-o razna", gândi Tom, neștiind ce să facă.

Câteva clipe nu văzu niciun fel de mișcare pe stradă, de parcă nimeni n-ar fi auzit hărmălaia. „Șase sau șapte împușcături și nimănui nu-i pasă în cartierul ăsta!" Dar poliția? Ascultă cu atenție

schimburile de replici de pe canalele poliției. Nimic. Doar un raport despre o mașină abandonată ce părea suspectă, câteva străzi mai departe.

Domnul Qiu sângera abundent. Stătea rezemat de perete, lângă fereastră, incapabil să se miște, în stare de șoc. Încă respira, deși destul de greu. Tom se uită împrejur cu ajutorul dronei. Nimic suspect pe stradă. „Ce să fac, mii de draci, ce să fac?!"

În cele din urmă, se hotărî să spargă rețeaua de camere fixe de pe străzi și să afișeze feedul camerelor care supravegheau străzile dimprejur. Redirecționă rapid feedul video către telefon, își puse dronele pe autopilot și ieși din mașină.

Ploaia cădea în continuare din cer ca un sfârșit lichid al lumii.

Își asuma un risc major, pentru că rețeaua camerelor stradale arhiva feedul video, iar intrarea sa neautorizată putea fi descoperită în mai puțin de zece minute. Totuși, misterul era prea mare ca să renunțe acum, așa că era nevoit să se bazeze pe funcția de anonimizare incorporată în ochelarii digitali, care îi blurau automat fața când era înregistrat de o cameră video.

Remarcase și că, printr-un noroc chior, mașina lui nu apărea pe niciuna dintre camerele fixe. O parcase fără să știe într-un unghi mort. Dar trebuia să fie totuși atent în alte două locuri în drum spre clădire, ca să nu apară pe feedul video.

„Și dacă fata este într-o mașină, pe undeva pe aici? Dacă o fi chiar în mașina abandonată, pe care tocmai urma să o verifice poliția?"

Își îndesă telefonul în buzunarul stâng, să nu-l ude ploaia, își puse casca Wi-Fi în ureche, sub glugă, își potrivi ochelarii digitali pe nas și plecă spre clădire. Ochelarii nu doar că îi mascau fața ca să nu fie recunoscut, dar îi permiteau și să-și plimbe privirea de la ce vedea pe stradă la feedul video afișat pe lentile prin conexiunea de pe telefon.

Se apropie încet de clădirea dărăpănată. Pe străzile din apropierea sa, nicio mișcare. Ploaia parcă îi speriase pe trecători. Se opri să-și adune de pe jos drona-vrabie. Era esențial să nu lase nicio urmă.

„Bun. E timpul, dragă Tom, să faci ceva cu viața ta", își șopti el, apoi intră în clădire, cu o mână pe pistolul din buzunarul drept.

Era chiar o ironie a sorții că ajunsese într-un moment al vieții în care se gândea la tot ce făcuse până atunci ca la ceva lipsit de valoare. Fusese unul dintre mulții veterani din Irak și Afganistan care se luptaseră nu doar cu inamicii, ci și cu o economie ce nu le oferise niciun job stabil sau mulțumitor la întoarcere. Lucrase destul în armată, chiar luase parte la unele misiuni extrem de periculoase, dar viața îl speria și mai mult aici, acasă.

Patru ani lucrase ca Ofițer de Sisteme de Luptă, ucigând teroriștii ISIS cu drone, în timp ce stătea confortabil într-un container de comandă din Virginia. Totuși, după dezastrul din Iran, fusese eliberat din funcție împreună cu patruzeci dintre colegii săi, deși nu avusese nimic de-a face cu operațiunea aia nefericită.

Reușise să-și folosească talentele dobândite pornind o afacere de detectiv particular, în care utiliza la maximum tot felul de drone comerciale proaspăt apărute. Primii doi ani se dovediseră extrem de dificili, căci singurii clienți care-și permiteau să plătească pentru serviciile sale doreau operațiuni cu grad de risc ridicat la granița cu Mexicul. Într-un târziu, își dăduse seama că așa nu ajungea nicăieri.

Se mutase la New York și dobândise curând reputația de „Ochiul din Cer", obținând contracte grase. Existau atâtea, mai ales cele care implicau soțiile putred de bogate care încercau să divorțeze de soții lor la fel de putred de bogați și necredincioși – filma totul de sus, în cele mai mici detalii. Cel puțin nu mai trebuia să atace și să ucidă lorzi ai drogurilor mexicani și columbieni. Nu mai era nevoie. Asta, până când acceptase ca un prost o treabă de urmărire care se anunța plictisitoare, niște bani făcuți ușor...

Totuși, temerile sale și lupta continuă de a se impune pe piață îi distruseseră treptat căsnicia, iar când Lisa îl părăsise simțise că a rămas fără scop în viață. Grace, proaspăt apărută în viața lui, fusese ca un pansament, unul care-l făcea să se simtă încă viu, dar...

O tăcere ireală învăluia scările clădirii părăsite. Lifturile nu mergeau, așa că Tom începu să urce încet treptele, simțind cum

adrenalina i se revărsa în sânge. Șapte etaje mai sus, i se părea deja că escaladase Everestul.

„Dumnezeule! Chiar nu sunt în formă", se gândi Tom, în timp ce încerca să-și tragă sufletul. Feedul video de la camerele de pe stradă se vedea cam nasol, pentru că zidurile groase blocau semnalele. Tom simțea că-și asumă un mare risc, pentru prima oară după mult timp bazându-se pe propriii ochi și pe propriile urechi.

Ușa era deschisă, dar nu putea vedea decât picioarele agentului care intrase ultimul și fusese împușcat imediat. Tom se apropie cu precauție din stânga, încercând să vadă dacă chinezul mai ținea arma în mână. N-avea nici cea mai mică intenție de a muri împușcat de un muribund care lichidase cu sânge rece trei agenți federali.

Chinezul scăpase pistolul și se holba în gol, tot încercând să oprească sângerarea din abdomen. Când îl observă pe Tom, vru să se întindă spre armă, dar Tom, mai rapid, îi dădu un picior pistolului, care alunecă până departe.

– Șșș, nu sunt unul dintre ei! Am auzit împușcăturile și am urcat să văd ce s-a întâmplat aici. Stai liniștit, te rog, îi spuse Tom, în timp ce-l apucă de umeri și-l întinse pe podea.

– Ai fost împușcat cam nasol. Trebuie să chem rapid o ambulanță dacă vrei să trăiești!

Situația era într-adevăr gravă. Qiu sângera abundent și era doar o chestiune de minute până când avea să-și piardă cunoștința, poate chiar viața.

Qiu îl privi atent pe Tom, obosit de șarada pe care fusese nevoit să o joace. Omul de vârstă mijlocie din fața lui părea cinstit și sigur nu era agent federal, nu în halul în care arăta. Poate că era unul dintre ceilalți... Dar nu, frica de pe chipul lui îi spunea că trebuie să fie doar un trecător. Sau... cui îi mai păsa?

– Nu! E prea târziu pentru mine! Te rog, te rog ascultă-mă! strigă Qiu, cu o voce ascuțită. Au vrut să mă păcălească și m-au făcut să cred că mă vor ajuta. Mi-au omorât soția, mi-au răpit fiica și au vrut să mă ucidă și pe mine!

Qiu abia mai respira.

– Ia laptopul de pe masă, are toate informațiile pe care le voiau nenorociții ăștia. O să-ți spun cum să le faci publice...

Tom se uită la agentul cel înalt care zăcea pe podea, într-o baltă de sânge. Fusese împușcat din spate, nu de Qiu, ci de către celălalt agent. Sau poate îl împușcase totuși Qiu atunci când celălalt tip intrase în cameră? Greu de zis... Apoi văzu în sfârșit laptopul: nu mai era pe masă, ci pe podea, acolo unde căzuse în tot haosul ăla.

Era spart, cu ditamai gaura de glonț în ecran și un miros de plastic ars ieșind din el.

– E distrus, nu mai pot face nimic cu el, spuse Tom, scoțându-și ochelarii digitali pentru o clipă, ca să se uite mai bine la laptop. Dar are un stick USB atașat. E ceea ce trebuie?

Se opri și-și puse rapid la loc ochelarii, căci pe feedul video de pe lentila dreaptă vedea că o mașină de poliție intrase pe stradă. Comută și pe feedul camerei video aflate trei străzi mai încolo, unde un polițist verifica deja o mașină parcată. Nu putea vedea mai mult de atât și nici nu auzea ce comunica poliția, din cauza problemelor de conexiune. Tresări speriat, luat prin surprindere, când Qiu începu să strige tânguitor, apucându-l cu putere de braț.

– Yu! Yu! Fata mea, fata mea, au răpit-o și o vor ucide!

Ochii lui erau luminați acum de o energie nebună; Qiu își trăia ultimele momente.

– Ia stickul, ia-l! oftă Qiu, cu un șuierat venit din plămânul spart. Nu pe cel din laptop, ia-l pe ăsta!

Tom se aplecă și văzu un microstick USB pe care Qiu tocmai îl ejectase din ceasul de mână.

– Ia-l și spune-le că, dacă-mi ucid și fata, o să-i publici conținutul. Te rog! Salveaz-o!

Vocea îi era tot mai slabă și Qiu bolborosi ceva de neînțeles, în chineză.

– Cum să le spun asta? Cine sunt ei? întrebă Tom.

Niciun răspuns.

Tom se gândi la ce trebuie să facă. Să cheme o ambulanță și să riște să fie prins la scena unei crime care implica cine știe ce agenții sau să fugă naibii de acolo și să-i ducă stickul celui care-l angajase?

Exact în momentul acela, ofițerul de poliție care examinase mașina parcată trei străzi mai încolo raporta găsirea unei fetițe legate pe bancheta din spate a mașinii. Vie.

– E vie, e vie! strigă Tom către Qiu.

Qiu nu păru să înțeleagă. Tom îngenunche lângă el și-i vorbi direct spre față, încercând să-i atragă privirea aproape stinsă.

– Sunt un detectiv privat. Monitorizez frecvențele poliției și tocmai am auzit că au găsit-o în viață într-o mașină la două străzi de aici! spuse Tom.

Căuta să-i câștige încrederea.

Qiu îi zâmbi cât de larg putea zâmbi un chinez.

– Te rog să nu îi lași să o ucidă. Yu are...

Muri înainte să-și termine fraza, scoțând un oftat de eliberare și punând cu un ultim gest stickul USB în mâna lui Tom.

– Yu are ce anume? întrebă Tom, holbându-se la bărbatul inert. Ce are Yu?!

Qiu era mort, cu ochii privind undeva în sus și buzele deschise pentru totdeauna într-un cuvânt rămas nerostit.

Acum era timpul ca Tom să scape, dar nu înainte de a-și șterge în grabă amprentele de la fața locului și de a-și recupera păianjenul. Din fericire, patrula de poliție de pe stradă era acum oprită la mașina în care fusese găsită fata, așa că putea spera să iasă din clădire fără să fie observat.

Drumul spre parter dură o veșnicie, Tom luptându-se să-și controleze tremurul picioarelor provocat de explozia de adrenalină.

„Gândește, Tom, gândește!"

Dificil să rămâi calm când tocmai ai părăsit o cameră cu patru cadavre și când îți dai seama că lași urme sângerii de bocanci pe scări, fără să ai timpul să te întorci și să le ștergi.

Își redeschise telefonul pentru a repoziționa drona-vrabie, astfel încât să fie sigur că nu venea nimeni pe stradă. În afară de doi tipi care tocmai ieșeau dintr-o clădire din capătul străzii și coteau spre bulevard, nu mai era niciun suflet. Ieși afară.

Încă ploua, la fel de posomorât. Își trase gluga pe cap, își porni mașina de la distanță și o luă la fugă prin toate băltoacele pe strada

pustie, ca să-și curețe sângele de pe bocanci. Singura speranță era acum ca ploaia să-i șteargă urmele de pe trotuar, înainte ca poliția să ajungă la fața locului.

Mașina îl aștepta cu motorul pornit și își descuie ușile când Tom se apropie. Se uită împrejur pentru ultima oară – strada era în continuare pustie. Intră în BMW și își rechemă drona-vrabie, care ateriză direct prin trapa lăsată deschisă câteva secunde. Peste două minute, Tom se îndepărta în grabă de drama pe care tocmai o văzuse. Capul însă îi era plin de întrebări.

„Ce naiba e pe discul ăsta? Ce e atât de important, încât un tocilar astronom să ajungă să fie ucis cu tot cu familia lui? De ce n-au jucat după reguli agenții trimiși? Cum se face că un simplu astronom a reușit să ucidă trei nenorociți de agenți? Ce avea micuța Yu de era așa important? Și cine naiba e angajatorul meu? Care e rolul lui în toate astea?!"

Un elicopter se învârtea acum undeva departe, ca și când ar fi căutat ceva. Nimic interesant cu privire la împușcături pe canalele poliției. În schimb, sunetul elicopterului era persistent și îl înnebunea – prea multe amintiri urâte îi veneau în minte deodată. Se uită în sus prin trapă, dar nu putea distinge dacă elicopterul era de poliție, pentru că tocmai dispărea după niște clădiri. Totuși, zgomotul se auzea în continuare și deja era prea mult pentru el, chiar și cu geamurile închise.

În mintea lui se desfășura acum ambuscada de trei ore din Afganistan, în care fusese nevoit să reziste la foc continuu doar pentru a fi luat drept inamic de elicopterele venite în ajutor. Doi dintre camarazii săi căzuseră secerați de ploaia de gloanțe venite din cer înainte ca el să reușească să comunice cu elicopterele și să le redirecționeze valul de oțel spre insurgenți. Din momentul ăla, zgomotul acestora devenise insuportabil pentru el, blocându-i mintea și forțându-l să retrăiască acea oroare.

Trebuia să vadă ce era pe discul ăla, dar mai întâi avea nevoie de un loc liniștit în care să-l poată examina în voie. Brusc, găsi spațiul perfect: o spălătorie automată, cu programul cel mai lung,

care îți spală mașina încet și complet. Și suficient de zgomotoasă cât să acopere huruitul mizeriei de elicopter.

Intră cu mașina în tunel, alese cel mai lung program de spălare disponibil, apoi introduse discul în sistemul media al mașinii. Acesta cerea un nume de utilizator și o parolă pentru accesare. Simți că nu-și mai poate stăpâni nervii. „Care era numele ăla?!"

Greu să și-l amintească după tot ce se întâmplase, așa că-și conectă micropăianjenul la ochelarii digitali pentru a descărca toate fișierele video. „Ah, asta ar trebui să-mi arate și de ce s-au împușcat idioții ăștia", își spuse. Micropăianjenul costa o avere, dar măcar avea suficientă capacitate de stocare pentru a înregistra tot ce se întâmplase.

Nu avea timp acum să vadă toate scenele, fiindcă parola îl interesa cel mai tare, așa că derulă rapid până la momentul în care Qiu i-o dicta agentului.

„Nume de utilizator: Gliese 53. Parola: Webb133b".

Tom o citi cu voce tare, încercând să se convingă că era combinația corectă. Dacă și ce se afla pe disc era un fișier temporar care se autodistrugea după citire, însemna că nu mai avea ce să-i ducă angajatorului său, în afara informației că ținta sa fusese împușcată de doi agenți guvernamentali. Angajatorul lui, despre care nu știa nimic...

Combinația funcționă, iar acum vedea cinci fișiere pe disc. Fiecare era intitulat „Memo", urmat de câte o cifră de la 1 la 5. Cum numele nu-i spuneau nimic, Tom accesă primul memo. Era doar un raport cu astrofotografii făcute cu două săptămâni în urmă, tabele, coordonate și alte date științifice întinse pe douăsprezece pagini. Scrise în chineză. Imposibil de tradus coerent în atât de puțin timp, deși Tom trecu peste ele cu aplicația de traducere instantanee din ochelarii digitali, care-i transforma semnele chineze în cuvinte americane.

Mașina se apropia treptat de mijlocul tunelului de spălare, așa că Tom se grăbi să deschidă al doilea fișier. Deși părea identic cu primul, acesta conținea observații făcute trei zile mai târziu. Se uită la datele celorlalte fișiere, deschizându-le unul după altul.

Fiecare conținea observații făcute la începutul și la mijlocul săptămânii, în primele zile ale lui februarie 2021, fiecare era lung de douăsprezece pagini... cu excepția ultimului. Acesta avea treisprezece pagini și era scris cu trei zile în urmă.

Primele trei pagini păreau similare cu cele văzute deja, așa că Tom sări la ultima pagină. Apoi, exact când uscătoarele începură să sufle, reuși în sfârșit să înțeleagă despre ce era vorba, aplicația de traducere automată de pe ochelarii săi începând în sfârșit să funcționeze acceptabil.

Pagina era intitulată „Concluzie" și cuprindea următoarele:

„Conform observațiilor noastre combinate, planetoidul Webb-133b din sistemul Gliese 53 nu se mișcă în conformitate cu înțelegerea noastră actuală a fizicii planetare, ci mai degrabă într-un mod asociat cu un obiect autopropulsat, de dimensiunile unei planete pitice. Conform măsurătorilor, se pare că se deplasează cu 41,5% din viteza luminii, în fapt o viteză imposibilă de explicat pentru orice corp ceresc natural.

Mai mult, conform calculelor noastre, planetoidul Webb-133b, de două ori mai mic decât Luna, nu poate proveni în mod normal din sistemul Gliese 53 și nu orbitează în jurul stelei observate, ci traversează acest sistem solar foarte rapid, pe o direcție aproape perpendiculară pe punctul nostru de observație – de unde și ocultația de douăsprezece zile observată, care ne-a permis să îi calculăm și viteza de deplasare.

În teorie, acest obiect ar putea urma o traiectorie care să-l aducă foarte aproape de sistemul nostru solar în circa 34 de ani, dacă își păstrează aceeași direcție și aceeași viteză. Dacă, așa cum am presupus și am teoretizat în documentele anterioare, începe să încetinească în jurul unei alte stele aflate pe traiectoria sa și, presupunând că nu va accelera din nou la aceeași viteză, obiectul va avea nevoie de circa 50–90 de ani pentru a atinge sistemul solar, luând în calcul și accelerări sau decelerări potrivite existenței vieții la bord.

Această descoperire este una de foarte mare importanță și de aceea este necesar să examinăm în detaliu orice aspect al observațiilor noastre înainte de a le face publice. Este necesar și să facem

observații suplimentare pe măsură ce traiectoria obiectului se va intersecta cu alte stele, utilizând..."

Trebui să-și întrerupă lectura. Un angajat al spălătoriei se uita plictisit la el. Uscătoarele își terminaseră treaba de vreun minut și, chiar dacă nu era nicio altă mașină în spatele lui, trebuia să se miște din loc. Elicopterul dispăruse între timp, nu se mai auzea nimic.

„Deci despre asta este vorba! Un OZN sau un rahat de genul ăsta vine spre Pământ în următorii 50 sau 90 de ani? Și cine naiba ar ucide sau ar răpi fetițe pentru așa ceva? Ce dracu' se întâmplă?"

Totul se învârtea în capul lui Tom când ieși din spălătorie. Privi în sus prin parbriz, printre picăturile de ploaie, să vadă dacă elicopterul se întorcea cumva. Deodată simți pericolul chiar și mai aproape, de parcă l-ar fi urmărit altceva. Nu se putea uita în jur, așa că făcu un viraj la dreapta și acceleră pentru a ajunge cât mai repede în centru, acolo unde putea fi în siguranță.

În orice caz, trebuia să ia lucrurile în serios. Probabil că descoperirea nu era nimic altceva decât un fleac dintre cele pe care oamenii de știință le publicau din când în când ca să-și justifice cererile de fonduri. Cineva însă era gata să ucidă pentru informația asta, iar acum, că o avea, se afla în pericol. Cel puțin fata era în viață și probabil chiar în siguranță, în mâinile poliției...

Tom nu avusese niciodată copii, dar îi plăceau la nebunie. Probabil că n-ar fi avut răbdare să crească unul, însă era convins că ar fi fost un părinte mult mai bun decât toți imbecilii care umpluseră lumea de copii răzgâiați și isterici. Simțea, poate tocmai de aceea, o legătură ciudată cu fetița rămasă orfană, despre care nu știuse absolut nimic până în urmă cu câteva minute.

Trebuia să pună fișierele online, ca o plasă de siguranță pentru el și pentru fată, căci nu putea să se bazeze pe vorbele chinezului, care zisese că făcuse deja asta. Mai întâi trebuia să găsească un alt loc liniștit în care să vadă ce se întâmplase de fapt în clădire. Un loc liniștit, dar nu izolat, ca să împiedice orice potențial atacator care l-ar fi urmărit.

Tom puse din nou mașina în modul de căutare automată a parcării, iar aceasta intră pe Flatbush Avenue și se îndreptă spre

podul Manhattan, încercând să găsească un loc de parcare de-a lungul drumului. În câteva minute opri într-o parcare publică de suprafață. Se uită atent împrejur, își setă drona-vrabie rămasă în aer pentru o vedere de 360 de grade asupra zonei și deschise din nou fișierul video cât mai aproape de ce ratase.

Qiu ținea în continuare pistolul spre agent, și avansa spre el; acesta era tot cu spatele la ușă, moment în care celălalt agent dădu buzna. Surprinzător, mai întâi trase un glonț direct în spatele colegului său, apoi îndreptă pistolul spre chinez. Qiu reacționă din reflex și-și descărcă pistolul la întâmplare, permițându-i atacatorului să mai tragă de trei ori cu arma. Două gloanțe îl loviră pe Qiu, dar între timp și agentul fu lovit de gloanțele chinezului, ceafa explodându-i pur și simplu în perete. Se scurse încet spre podea, lăsând o dâră roșie în urmă.

Nimic altceva pe înregistrare, în afara unui Qiu în agonie, care-și scăpă pistolul pe jos, urmat la câteva minute de intrarea lui Tom în scenă. Întrebarea era de ce agentul intrat ultimul în cameră își ucisese cu sânge rece colegul și de ce nu-i lăsase nici lui Qiu vreo șansă să rămână în viață, dacă tocmai se afla în mijlocul unei negocieri.

Tom avu din nou sentimentul că e urmărit. Opri clipul video și comută pe feedul dronei vrabie. Nu se vedea nimic pe străzile dimprejur, în afara unor puștani care se dădeau pe skateboard într-o curte din apropiere. Încerca să reorienteze drona pentru a filma în sus, când îi sună telefonul.

„Domnul Rast? Tom Rast?"

Simți un fior pe șira spinării. Se grăbi să cripteze fișierele de pe disc și să le pregătească de trimitere.

– Da, domnule Chen, Tom la telefon, răspunse el, în timp ce încerca să se gândească cum să procedeze cu fișierele ca să-și apere viața lui și probabil și pe a fetiței aflate acum în custodia poliției.

„Trebuia să primim de la dumneavoastră un raport despre ținta noastră la ora 11:00, domnule Rast. Acum este 11:35 și, dacă n-am primit niciun semn de la dumneavoastră..."

Vocea era calmă, deși Tom se așteptase la ceva nervozitate, având în vedere întârzierea. Era prea calmă. Trebuia să spună adevărul sau, altfel...

– Ținta a fost curățată de ceea ce păreau a fi trei agenți OGA. Și cei trei agenți au fost curățați în același timp, așa că a trebuit mai întâi să găsesc un loc liniștit de unde să raportez, începu Tom, utilizând un jargon militar despre agenții CIA, pentru a verifica reacția angajatorului.

După terminarea crizei, piața era plină de foști militari de carieră. Dezastrul iranian reorientase puternic politica militară a țării spre o abordare mai high-tech, cu mai puțin personal care să ducă la erori grave. Mulți își pierduseră joburile servind drept țapi ispășitori pentru a acoperi imensa incompetență de la nivelurile superioare, și aprovizionând o piață de mercenari aflată în creștere. Tom avea dreptate. Celălalt tip înțelese jargonul, rupând în sfârșit tăcerea.

„Ai avut contact cu ținta în vreun fel?"

– Nu, minți Tom. Când am ajuns la fața locului, toți erau morți și n-am reușit să iau nimic, pentru că era prea periculos.

Spera ca tipul celălalt să nu folosească un detector de minciuni – aplicațiile militare erau extrem de bune la așa ceva. Mai spera și ca angajatorul lui să nu se fi uitat la toată scena cu propriile sale drone și să fi știut deja ce se întâmplase. Odată ce pierzi încrederea clientului, lucrurile pot deveni periculoase.

„Ai înregistrat tot, așa cum am convenit?"

Tom uitase complet. Asta putea fi scăparea lui!

– Da, am tot feedul video și tocmai îl pregăteam ca să vi-l trimit. Din păcate, înregistrarea se întrerupe imediat după ce au început împușcăturile.

Tom pregătea într-adevăr înregistrarea, dar prin tăierea acțiunii cu mult înainte ca el să apară în scenă.

Între timp, deși fișierele criptate erau gata, tot nu se putea hotărî unde să le trimită. La site-urile de știri? La ziare? La iNews? Să le partajeze pe vechitura aia de Facebook? Să le pună în cloud, cum susținuse chinezul că făcuse deja? Nu cumva fișierele tocmai

deveniseră publice, în timp ce el juca ruleta rusească cu propria-i viață? Pe de altă parte, plasa de siguranță a chinezului nu-i servise la nimic – tot mort era...

„Trimite-le la adresa pe care o primești acum pe telefon. Va rămâne activă 15 minute. Vei avea restul banilor în cont imediat ce le vom primi. Apoi asigură-te că ai șters tot din computerul tău."

Vocea de la capătul celălalt făcu o scurtă pauză, ca și când s-ar fi gândit atent la ce urma să spună.

– Ah, încă un lucru, profită Tom de pauză. Am găsit un disc USB în camera unde s-a întâmplat totul, dar este criptat și nu știu cum să-l deschid. Vreți să vi-l trimit?

„Da, cât mai repede. O să-ți trimit adresa unei cutii poștale, unde trebuie să ajungă tot azi. Nu uita să ștergi orice fișier ai stocat, criptat sau nu."

Angajatorul lui Tom nu era deloc surprins că ținta fusese omorâtă, așa că nu pusese niciun fel de întrebare nedorită. În schimb, era interesat de discul USB. Și de ștergerea oricărei urme a fișierelor. Ca toți ceilalți, cel mai probabil. Timpul era prea scurt pentru Tom ca să se poată gândi în profunzime la consecințe. Încărcă fișierele criptate online pe mai multe site-uri de transfer și publică apoi linkul scurt către toate conturile sale secrete și clonele de pe social media, laolaltă cu o frază foarte simplă.

"U: Gliese 53. P: Webb133b. Qiu Yu. 2021. Codul de decriptare va fi făcut public dacă mi se întâmplă ceva rău."

Folosea patru conturi secrete diferite, alături de contul său public, tocmai pentru astfel de cazuri de urgență. Dacă i se întâmpla ceva, nu ar fi putut suporta ideea de a muri degeaba. Își programă conturile să pună în mod automat codul de decriptare a fișierului după 24 de ore, astfel încât, dacă intervenea ceva și nu anula comanda, să ajungă la cei circa 12 000 de followeri ai săi. Astea erau câteva dintre avantajele faptului de a avea patru conturi anonime care livrau zilnic poze și scurte filme de „fine art" către mii de corporatiști plictisiți...

Trimise apoi fișierul criptat și către adresa angajatorului său, laolaltă cu fișierele transferate între timp, dar fără ultimul fișier

din micropăianjen, în care apărea el. Mai încărcă și un fișier text în arhivă, care spunea simplu: „Dacă sunt OK, nu va scăpa nimic. Dacă nu sunt OK, atunci informațiile au fost deja publicate și vor fi decriptate de oricine la timpul potrivit. Sunt profesionist. Mi-a plăcut să facem afaceri împreună."

Trebuia să fie direct; de data asta era în joc viața lui.

Acum nu avea timp de pierdut. Trebuia să găsească un curier pentru a trimite discul către căsuța poștală a cărei adresă tocmai o primise pe telefon. Trebuia să se îndepărteze și mai mult de scena crimei, având în vedere că deja pe frecvențele poliției lucrurile începeau să se încălzească. Polițiștii fuseseră alertați de fumul gros care ieșea de la nivelul al șaptelea al unei clădiri. Scena crimei tocmai explodase. Cineva curăța mizeria, ceea ce însemna că aceiași indivizi ar fi putut încerca să-l curețe și pe el.

Își reluă drumul spre podul Manhattan, gândindu-se că totuși e mai sigur să ajungă într-o zonă populată din centru, în cazul în care era deja urmărit. Se gândi la Grace, la ce trebuia să facă pentru a ieși din această încurcătură fără a-i face rău și la ce însemna asta pentru viitorul lor.

Se gândi la fetița luată în custodie de poliție, care probabil nu primise încă vestea că amândoi părinții îi fuseseră uciși. Trebuia să o ajute cumva, dar cum?

Peste câteva secunde simți și apoi auzi cum explodează luneta mașinii, un val de căldură aspirându-i tot oxigenul înainte de a-l lovi cu putere în ceafă, zdrobindu-l de volan, în timp ce picioarele apăsară tare pe frâne, din reflex.

Mașina lui explodă apoi în mijlocul traficului relativ lejer, chiar înainte de a fi ajuns pe podul Manhattan. Undeva, foarte sus, drona militară care tocmai trăsese în mașina lui vină imediat, pentru a dispărea complet de la fața locului. Fusese prea sus pentru a fi văzută, iar racheta lansată era fixată pe mașina lui de mai bine de o jumătate de oră.

În timp ce trecătorii începeau să se apropie curioși de mașina în flăcări, câteva SUV-uri mari, cu geamuri fumurii, încercuiră

zona rapid. Un fum gros ieșea din BMW-ul înghițit de flăcări și nu se vedea nimic, ci doar o vânzoleală de mascați în jurul lui.

La doar trei minute după ce acoperiseră scena, SUV-urile dispărură la fel de repede cum apăruseră.

Peste două ore, povestea era deja publică: o amenințare teroristă fusese eliminată de noul și controversatul program Home Security Drone, iar un terorist periculos, pe numele său Qiu Peng, care se dădea drept savant astronom din partea Societății Astronomice Chineze, fusese ucis după ce omorâse trei agenți guvernamentali și un agent secret, al cărui nume nu putea fi făcut public.

Conspirația teroristă, așa cum era ea explicată de autorități peste câteva zile, includea repoziționarea unui satelit militar chinez astfel încât să cadă pe pământ american, deasupra unui mare oraș, ca să provoace ceea ce mulți vedeau deja ca fiind iminent: o confruntare militară directă între SUA și China. Qiu Peng, teroristul, făcea parte dintr-o schemă complicată care implica mai mulți savanți chinezi de rang înalt, nemulțumiți cu represaliile antidemocratice care tocmai aveau loc în China și mai ales cu lipsa de reacție a autorităților americane. Savanții fură expulzați în China, acolo unde îi aștepta o primire deosebit de dură.

Peste o lună, succesul programului de drone al Departamentului pentru Siguranță Internă fu aclamat, iar Congresul aprobă în sfârșit propunerea Secure Sky. Conform acestui act, politicienii acceptau că Statul are dreptul de a monitoriza și de a interveni cu drone automate înarmate pentru a menține ordinea socială, nu doar în chestiuni care implicau acțiuni teroriste, ci și în chestiuni presupunând aplicarea legii de către poliție și de celelalte organe ale Statului. Acesta avea voie, de acum încolo, să utilizeze chiar și forța letală împotriva cetățenilor americani, dacă era cazul.

Peste alte trei luni, Tom Rast fu declarat erou, împreună cu cei trei agenți, decernându-i-se post-mortem Medalia de Onoare pentru acțiunile sale împotriva teroristului care plănuise să distrugă un oraș american. Cum Tom nu avea nicio rudă în viață,

iar prietena lui, Grace, tocmai murise din cauza unei supradoze, distincția din partea autorităților îi fu înmânată fostei soții, într-o ceremonie desfășurată în jurul unui coșciug gol.

La doar treisprezece secunde după ce Tom fusese cuprins de flăcări, ultima postare trimisă către 12 386 de followeri de pe patru feeduri de linkuri de „fine art" de pe Twitter și Buzzer fusese deja ștearsă. Cei care descărcaseră deja fișierul criptat fură surprinși să-l vadă dispărând fără urmă de pe computerele lor. Peste două ore, toate căutările online despre fetița Qiu Yu dădeau răspunsuri irelevante. Dispăru și orice urmă a fișierului cu nume misterios care făcea referire la stelele examinate de telescopul Webb.

Câteva ore, subiectul urcă în trenduri, pe măsură ce tot mai mulți se întrebau despre ce a fost vorba. Apoi discuțiile se liniștiră, după ce principalii producători de programe antivirus marcară fișierul criptat drept virus; în plus, ultimul scandal cu droguri și Justin Bieber era mult, mult mai interesant! Lumea își vedea de ale ei.

După două luni de negocieri secrete, o fetiță le-a fost încredințată autorităților chineze, ca un semn de bunăvoință menit a calma tensiunile în creștere dintre cele două țări.

Toată perioada de interogatorii realizate cu cele mai avansate tehnici de condiționare mintală, fără a răni fizic copila, fusese în van. Fetița de opt ani plângea și plângea și iar plângea, dar nu rostise un singur cuvânt în tot acest timp. Parcă nu știa absolut nimic. Uciderea celor trei agenți CIA, deși atribuită „teroristului" Qiu, rămânea un mister.

Dar fetița era în viață.

Ploaia se oprise, în sfârșit. Venea primăvara.

Soarele avea să încălzească din nou pământul. Urma să fie cel mai cald an din istorie, așa cum fuseseră, pe rând, aproape toți anii de dinainte.

Fetița era în viață.

2033

MILIARDARUL

Miliardarul privea spre oraș de la înălțimea celor 180 de metri ai Turnului Triangle din Paris, încercând să distingă silueta Turnului Eiffel în pădurea de zgârie-nori construiți în ultimul timp în nord-vestul orașului și care acum arătau ca niște copii mai mici și răzgâiați care fugeau de vechiul turn din metal.

– Știi, spuse el, când au făcut turnul în care ne aflăm acum, francujii au protestat vehement. E oarecum normal, doar sunt francezi. Dar până la urmă le-a plăcut. I-au păcălit că o să fie „invizibil" și, când în sfârșit au observat că nu-i așa, era prea târziu.

– Nu poți opri progresul. Deși pădurea aia de zgârie-nori la care te uiți tu numai progres n-a fost, îi răspunse tânărul său asistent, încercând să facă totuși conversație cu șeful în timp ce rezolva rapid niște mailuri prin ochelarii digitali.

Miliardarul îi permitea să-l tutuiască – în fond, el însuși le spunea deseori angajaților săi că le e dator și că, fără ei, n-ar fi făcut o lețcaie, așa că acest mic detaliu de populism dădea bine întotdeauna. Și-l costa foarte puțin.

– Progres va fi când mașinile alea mici ce mișună la baza turnului vor fi 100 la sută electrice. Ăla ar fi progres, murmură miliardarul ca pentru sine.

Nu știai niciodată cine ascultă și, chiar dacă avea un loc mai retras la marile ferestre care dădeau spre nord, nu era lipsit de

pericol ca vreo frântură din vorbele lui să fie prinsă din zbor de vreun deștept cu ochelarii digitali porniți sau cu lentile digitale de ultimă generație, capabile să înregistreze nu doar imagini, ci și sunet, de la vreo douăzeci de metri distanță. Motoarele de căutare care minau în permanență prin feedurile video și audio online i-ar fi detectat vocea într-o clipită, iar peste doar câteva minute s-ar fi trezit cu o furtună media pe cap pentru trei cuvinte scăpate din greșeală. Nu voiai să faci asta, mai ales dacă erai miliardar american într-o Franță naționalistă.

– Vor fi, vor fi, îi răspunse asistentul tot în șoaptă, apropiindu-se de el. Ministrul va veni în câteva secunde.

Miliardarul păru că nu aude răspunsul. Ochii săi rătăceau pierduți în depărtarea unui Paris aflat sub un cer nebun de primăvară, presărat cu nori mici și albăstrii care se jucau de-a v-ați ascunselea cu soarele. La asta se ajunsese, după aproape trei decenii de luptă – la compromisuri cu politicieni veroși, care mimau interesul pentru ecologie, când în fapt își apărau feroce teritoriul. Europa era mai divizată decât oricând, iar de proiectul european se alesese praful. Asta i-ar fi fost oricum indiferent dacă nu i-ar fi afectat afacerile.

– Au pierdut cincisprezece ani ca niște idioți, murmură miliardarul către asistentul său. Idioți. Mai întâi s-au grăbit să subvenționeze biodieselul, apoi să scoată subvențiile, pe urmă să interzică dieselurile, după aceea au spart miliarde pe pilele de hidrogen, apoi, când reușisem să impunem electricele pe piața lor de rahat, au început să taxeze curentul în draci și să ne scoată complet de aici. Și la ce le-a folosit?! Au centrale nucleare bătrâne și periculoase, au costuri enorme cu energia și cu milioanele de mașini învechite care poluează enorm, dar nu, să nu cumva să accepte investiții din afară, că le dăunează grav sănătății!...

Timp de zece ani, piața franceză, una dintre cele mai mari din Europa, îi fusese blocată. Iar cei doi ani în care încercase să revină totuși aici, după schimbarea de regim, îl obosiseră cumplit. Dacă n-ar fi fost disperarea guvernanților de a vâna măcar un nebun dispus să investească într-o țară căzută în cel mai roșu socialism, și-ar fi văzut de ale lui. Și, cum avea ordine clare de la Societate...

– Totuși, iată-ne aici. E și asta un progres, nu? întrebă timid asistentul, încercând să-și îmbuneze puțin șeful posac.

– Mda. N-am fi aici dacă Bill nu mi-ar fi cerut să-i ajut pe căpoșii ăștia să fie pregătiți. Și, crede-mă, ce o să vină e al dracului de nasol. Pentru toată lumea. Iar noi pierdem vremea cu prostii doar pentru că petroliștii mai au de făcut profituri.

Asistentul clipi aprobator, deși în sinea lui pufnea nemulțumit. Iar i se punea placa despre apocalipsa ce avea să vină, cu lucruri spuse doar pe jumătate, iarăși aluziile unui miliardar care făcuse, ce-i drept, destule lucruri bune, dar în ultimul timp, influențat de Bill, prietenul lui și mai miliardar, o cam luase razna cu sfârșitul lumii.

„Dacă ai ști ce știu eu, Jonas, s-ar întâmpla două lucruri", se gândi miliardarul uitându-se la asistentul extrem de tânăr prin lentilele digitale de contact care-i semnalau reacția nepotrivită a acestuia. „Mai întâi, ai pleca naibii să-ți trăiești viața cât mai poți. Apoi aș trimite o dronă să te omoare, ca să nu ne dai de gol. Dacă ai ști tu ce știu eu..."

Mica rumoare din spatele lui îi semnală că ministrul sosise – cu tot cu liota de jurnaliști după el. Gorilele ministrului avuseseră totuși grijă să bareze drumul presei cu un cordon roșu, astfel încât între ministru, vizitatorul său și presă să fie un spațiu de vreo douăzeci de metri, suficient pentru ca presarii să nu poată detecta ce vorbesc între ei.

Miliardarul rămase nemișcat, privind de data asta în jos, spre baza piramidei de sticlă aruncate deasupra parcului de expoziții din Porte de Versailles. Cumva, arhitecții reușiseră să facă invizibilă nu clădirea, ci doar etajele de dedesubt, care dispăreau din calea privirii, permițând oricui din imensa sală Belvedere să admire noile clădiri ale Expoziției.

În spatele lui, ministrul termina de dat declarații presei, în timp ce asistentul miliardarului devenea nervos. Se zbătuse doi ani să-și dreseze patronul în bunele maniere, însă acesta, la cei 62 de ani ai săi, nu mai era de mult dispus la circ. Răsuflă ușurat când bătrânul se întoarse, totuși, și afișă un zâmbet extrem de cald înspre ministru.

Exersase de câteva ori în dimineața aia, pentru că totul trebuia să iasă ca la carte.

Ministrul economiei înaintă spre el, afișând la rândul lui un zâmbet mai degrabă reținut – pentru un guvern de extremă stânga nu era chiar OK să apară alături de un miliardar american, fie el și unul care revoluționase transportul auto și ecologia. Anarhiștii de la baza piramidei de sticlă și metal își continuau demonstrațiile de protest acolo, așa că nu putea apărea la știri ca fiind prea emoțional cu americanul.

– Bine ați venit în Franța! îi spuse ministrul, întinzând mâna, pe care miliardarul i-o strânse cu putere și o scutură de câteva ori, cât să facă ziariștii pozele. Vă aduc salutările doamnei președinte și ale domnului prim-ministru...

– Sunt onorat, domnule ministru.

Franța își votase târziu primul președinte femeie, dar Autain era a doua femeie care ocupa acest post, pe când în America singura femeie care fusese președinte își încheiase dezastruos cariera politică după doar un mandat... Miliardarul respecta măcar atât la francezi, deși îl enerva faptul că-și aleseseră o femeie de extremă stânga, în timp ce în SUA, principala femeie politician a timpului era mai degrabă de extremă dreapta...

– Ați zburat bine?

Amabilitățile astea îl plictiseau la culme pe miliardar, care îi răspunse cât putu de sincer.

– Nu mă pot obișnui cu hiperjetul. Este prea rapid, nu-mi place. Dacă știam, nu dădeam un miliard pe aparatul ăsta, nici măcar n-am cui să-l vând.

Ministrul căscă ochii mari; simțea că e luat la mișto, dar protocolul cerea să zâmbească în continuare. „Un miliard de dolari pe un avion de șase locuri. *Merde.*"

Miliardarul continuă nestingherit.

– Acum trei ani, când au apărut pe piață, m-am gândit că o să economisesc timp, deci și foarte mulți bani. Acum aș vrea să recuperez timpul ăla cât zbor peste ocean și să apuc să rămân un pic cu mine însumi. Să citesc. Să dorm. Să mă relaxez. Să-mi pun

gândurile în ordine. La vârsta mea, culmea, nu mai am de ce să mă grăbesc. Așa, ajung în două ore și abia am timp să mă dezmeticesc.

– Ah, da, ei bine, da, eh, și apoi... se pierdu ministrul în aprobări în stilul franțuzesc.

Avea în față un om cu o avere estimată la peste 220 de miliarde de dolari, care putea stârni invidii chiar și în cel mai aprig anarhist. Ministrul se gândi o secundă la mulțimea de anarhiști care demonstrau la baza piramidei împotriva acestui eveniment – în urmă cu doar câțiva ani, ar fi fost printre ei, aruncând cu cocktailuri Molotov, la nevoie. Dar acum chiar trebuia să strângă mâna dușmanului de clasă, dacă voia să supraviețuiască politic.

– Acum, să trecem la treabă! i-o tăie miliardarul.

Amabilități, zâmbete, dar timpul era limitat, iar circul cu maimuța socialistă îl plictisea profund.

Se întoarseră amândoi cu spatele la uriașele ferestre și cu fața spre presă, pentru a fi prinși în poze, apoi se invitară unul pe altul să ia cuvântul, deși ordinea fusese deja stabilită în detaliu.

Ministrul vorbi primul.

– Salut venirea și, în calitate de ministru al economiei al marii națiuni franceze, aș putea spune, revenirea investitorilor americani pe tărâm francez. Detractorii noștri spuneau că Franța se va scufunda în prezența unui guvern preocupat de binele poporului, dar iată că Franța prosperă, doamnelor și domnilor, iar lumea a început să remarce acest lucru și să aducă investiții importante, însă în acord cu importanța pe care președintele Autain, împreună cu prim-ministrul Daure o acordă echilibrului social. Aș dori să...

Ministrul nu apucă să-și termine vorbele, când o dronă aeriană apăru în afara geamurilor clădirii, în spatele lor, și eliberă un jet de spray, formând sigla Anonymous. O uriașă siglă neagră, cu celebrul semn de întrebare înălțat deasupra unui corp fără cap, îmbrăcat la costum și cravată. Rumoarea creată printre jurnaliști îl determină pe ministru să-și întoarcă privirile, în timp ce americanul privea mai degrabă absent în sus, spre înălțimile sălii Belvedere de la ultimul etaj al clădirii, cu acoperișul ei de sticlă și metal.

Deasupra lor, norii albăstrii curgeau cu aceeași viteză cu care alergau peste peisajul ăsta de mii de ani, gândi americanul, și de deasupra norilor ăstora avea să vină sfârșitul, dacă nu făceau nimic pentru a-l preveni... Între timp, gorilele ministrului se repeziră să acopere cu ceva, cu orice, uriașa siglă trasată pe geamul din spatele lor.

– ...echilibrul, cum spuneam, echilibrul...

Ministrul părea descumpănit, dar în urechea stângă asistentul personal îi sufla rapid ce trebuie să spună în caz de urgență, așa că-și veni repede în fire și începu să râdă, arătând spre logoul care se lăfăia încă în spatele lor.

– Bineînțeles, există și dez-echilibre, silabisi el pentru efect, iar noi nu dorim ca ele să preia controlul, nu-i așa? Ați văzut la ce duc acestea în Statele Unite... și privi spre miliardar, așteptând o reacție de încuviințare.

Miliardarul păru să nu reacționeze, dar apoi îl privi brusc și dădu aprobator din cap, mai mult din complezență.

Anonymous se lupta din greu acasă cu neonaziștii din New American Republic, iar victimele erau din ce în ce mai numeroase. Dar asta nu-l interesa câtuși de puțin, mai ales aici, în Franța, unde anarhiștii ajunseseră oricum la putere, iar acum se confruntau cu tot ce negaseră cu doar doi ani înainte, când aproape că arseseră Parisul din temelii. Chiar și ministrul de lângă el aruncase cu sticle incendiare cu vreo patru ani în urmă, iar acum făcea sluj pentru câteva sute de joburi aduse pe bani americani. Anonymous nu conta în Franța, iar dacă în SUA s-ar fi îngrijorat că ar putea urma un atac terorist, aici era vorba fără îndoială doar de tineri prea înfierbântați, dar inofensivi.

Ministrul începu să transpire, așa că-și apăsă lejer smartwatch-ul de pe mâna stângă și-și porni climatizarea costumului Armani. Socialismul avea totuși limite. Răcoarea îl cuprinse treptat, exact atât cât trebuia pentru a nu fi nevoit să-și șteargă fruntea de broboanele de sudoare.

– ...Anunțăm astăzi, așadar, în acest superb turn ecologic, Centrul de Dezvoltare a Mobilității Durabile! Macheta centrului

o vom dezvălui împreună cu prietenul nostru dispus să-și doneze o bună parte din avere construirii unei asemenea instituții chiar în Franța, doamnelor și domnilor! Iată o investiție în viitorul întregii omeniri și un exemplu pentru Europa, căci, să nu uităm, Franța și inginerii săi reprezintă în continuare avangarda tehnologiei mondiale, lucru recunoscut și de această investiție.

Vorbele sforăitoare continuau, iar miliardarul începea să-și piardă răbdarea. Da, acceptase să doneze zece miliarde de dolari din banii lui pentru construirea acestui centru, dar numai pentru că nesimțiții de francezi interziceau în continuare orice fel de investiție propriu-zisă, iar dorința lui de a promova tehnologiile electrice în Europa era mult mai mare decât dorința de a-l strânge de gât pe impostorul de lângă el. Germania, singura piață care depășea ca importanță piața franceză, îi era complet blocată din cauza guvernului naționalist proaspăt instalat la putere, iar cu britanicii nu avea ce să facă, deveniseră irelevanți. Trebuia, așadar, să-i suporte pe socialiștii ăștia de ultim val. Din fericire, îi veni rândul să vorbească.

– Voi fi scurt, zâmbi el către audiență. Am ales să construim în Franța cel mai mare și cel mai important centru de mobilitate durabilă, pentru că vrem să salvăm planeta de cei care o distrug. În urmă cu șaisprezece ani, după cum bine știți, am fost martorii începutului celui mai mare jaf din istorie, un jaf de pe urma căruia tragem încă ponoase. Oamenii care au comis acel jaf sunt încă printre noi și joacă un rol determinant în politica americană și globală, chiar dacă între timp peisajul politic s-a mai diversificat. Ne-au amanetat viitorul, umflând bula petrolului atât cât au putut și îmbogățindu-se masiv între timp. Din păcate, deși unii au fost trași la răspundere, tot noi plătim azi consecințele acestei tâlhării incredibile. Iar ei se pregătesc să preia din nou puterea. Acest lucru este scandalos.

Dar nu vreau să insist pe lucrurile politice. V-aș vorbi în continuare despre încălzirea globală, despre câte sute de miliarde de dolari se pierd în fiecare an din cauza înăspririi acesteia cu fiecare deceniu care trece, despre cât de mult cheltuim deja la New York pe viitoarele diguri din larg, despre cât de mult s-ar reduce noxele

și emisiile de gaze de seră, dacă și ceilalți fabricanți auto ar adopta pe scară largă motoarele electrice, iar nu alternativele pe care tot insistă, la presiunile marilor petroliști... Însă vă voi invita să preluați aceste informații din folderele de presă care vă vor fi trimise imediat pe mail, sunt sigur că vă va fi mult mai ușor. Mulțumesc, domnule ministru. Putem dezveli macheta?

Ministrul era puțin descumpănit de repezeala americanului, dar își păstră mina jovială. În definitiv, vorbele deosebit de dure ale miliardarului despre cei din New American Republic și predecesorii lor îi merseseră la suflet. În plus, nu în fiecare zi mai investea cineva zece miliarde de dolari într-o țară falimentară din toate punctele de vedere, iar cele patru sute de locuri de muncă pentru ingineri și celelalte două mii de locuri de muncă indirecte erau o mană cerească pentru o Franță cu un șomaj de peste 30% în rândul tinerilor și cu revolte anuale în suburbii, din ce în ce mai greu de suportat. Cum guvernul său lupta acum împotriva Big Oil, inițiativa de a-l susține pe „miliardarul verde" al Americii era perfect sincronizată.

Se îndreptară amândoi spre masa unde se afla macheta. Protocolul cerea ca fiecare dintre ei să tragă de un fir al vălului alb cu care era acoperită aceasta, așa că se poziționară în lateralele mesei și zâmbiră larg spre public, apoi traseră simultan de șnur.

Asistentul miliardarului se uită o fracțiune de secundă în spate, să vadă ce se mai întâmpla cu sigla imensă de pe geamuri, prost acoperită de gorilele ministrului. Ciudat, ieșea fum, sigla parcă se scurgea, iar de jos... Pe asistent îl cuprinse groaza și întoarse fața spre miliardar, cu gura căscată într-un strigăt fără glas.

Macheta centrului se dezvălui presei în toată splendoarea ei. Doar că avea și ea logoul Anonymous! Rumoarea din sală fu întreruptă de strigătul ascuțit al asistentului aflat în spatele ministrului și al miliardarului.

– Aten...

Explozia zgudui apoi întreaga clădire și-l ucise într-o clipită pe ministrul francez al economiei, aruncându-l cu fruntea direct în colțul de metal al mesei pe care stătea macheta. În același timp, asistentul fu azvârlit și el peste miliardar, care căzu cu fața în jos

sub masă, în timp ce geamurile imense din spatele lor zburau făcute țăndări de racheta tocmai lansată de o altă dronă, mult mai mare decât cea care tăguise logoul Anonymous mai devreme. Aceasta era una camuflată, se putea vedea doar dâra de fum a rachetei deja lansate cum oscila din cauza jeturilor de aer provenite de la elicele invizibile.

Drona lansă a doua rachetă, ratând însă ținta – masa cu macheta – și explodă direct în grupul de jurnaliști din capătul sălii.

Vârtejul de foc, sticlă și metal cuprinse aproape toată audiența, aruncând gărzile de corp ale ministrului peste jurnaliștii însângerați, membre sfârtecate zburând în toate direcțiile într-un nor de praf și sânge, care deveni apoi din ce în ce mai dens, acoperind vaietele și urletele celor răniți.

Până la urmă, se părea că amenințarea Anonymous, recunoscută pentru duritatea sa din Statele Unite, ajunsese și în Franța. Iar acum drona începu să mitralieze audiența, încercând să concentreze focul spre zona în care căzuse miliardarul.

Una dintre gărzile de corp, ferită din calea atacului de un stâlp de metal, își scoase pistolul și începu să tragă spre dronă, nimerind-o rapid, deși deslușea doar gurile de foc, nu și silueta sa. Drona deveni vizibilă, cu întreruperi – computerele încorporate în învelișul său special nu mai reușeau să simuleze fundalul la fel de repede ca până atunci.

Agentul încasă în plin o rafală și căzu în genunchi, continuând să tragă spre dronă. Deși unul dintre cele opt motoare îi fusese distrus și scotea fum, drona continua să tragă.

Peste câteva clipe însă, o rachetă aer-aer trasă de undeva din dreapta o nimeri, distrugându-i mai mult de jumătate dintre motoare. Drona deveni complet vizibilă și începu să scoată fum și să se învârtească, lansând o ultimă rafală de gloanțe prin tavanul înalt de sticlă, spulberându-i geamurile. Apoi se prăbuși spre unul dintre etajele inferioare ale turnului-piramidă, unde explodă.

Sus, la etaj, norul de fum deja se risipea. Unii agonizau, în timp ce alții se ridicau cu greu dintre cadavre, ferindu-se de bucățile de sticlă care cădeau din tavan.

Alarmele începuseră să sune cu putere, iar în anumite părți ale etajului 42 începu să curgă și apa, fără a avea neapărat ce stinge, amestecându-se doar cu sângele și cu funinginea din hainele și din trupurile arse de pe podea.

Manifestanții anarhiști urlau acum de bucurie la baza piramidei de sticlă. Poliția interveni brutal, împărțind bastoane în stânga și în dreapta și folosind apoi pistoalele de șoc pentru a-i paraliza și a-i mâna spre dube.

Anarhiștii reveniră în forță, regrupându-se rapid și aruncând cu pietre smulse din pavajul pieței și cu bile de metal pe care le ținuseră ascunse. Grupuri de manifestanți năvăleau pe rând peste polițiști, încercând să-i flancheze – se vedea că cel puțin unii aveau pregătire paramilitară. Luați prin surprindere, polițiștii încercară să se retragă ordonat, sub o ploaie de sticle incendiare și bucăți de pavaj.

Undeva, spre metrou, se desfășura urmărirea unui individ care părea să fi manipulat drona de dinaintea atacului, însă el dispăru rapid în mulțimea de gură-cască ieșită, din mallul de la parter și de pe străzile dimprejur. Lumea aflase că Anonymous reușise primul său atentat în afara Statelor Unite și începea să întrebe cine fusese de fapt ținta sa: politicianul francez, care reprezenta un guvern anarhist-socialist ce o virase tot mai spre centru, sau miliardarul american, care era acuzat în țară că preferă să-și mute averea în Europa doar pentru a nu plăti taxele tot mai mari de acasă.

Polițiștii erau deja împinși spre scările de la intrarea în piramida de sticlă, iar anarhiștii smulgeau cu furie bucăți de metal din gardurile de protecție, când trei drone aeriene de poliție își făcură apariția și, după o somație rapidă, declanșară un atac cu sunete extrem de puternice și microunde împotriva manifestanților luați la rândul lor prin surprindere. Era prima dată când poliția franceză folosea drone pentru controlul manifestațiilor violente, iar anarhiștii nu erau pregătiți – cu atât mai mult, cu cât ministrul de interne fusese cu doar câțiva ani înainte unul dintre ei. Folosind sunetele unidirecționale și razele de căldură care-i scoteau din minți pe manifestanți, dronele reușiră să-i mâne ca pe niște oi

într-un dispozitiv de polițiști proaspăt veniți la fața locului, care îi luară la tocat mărunt cu bastoanele, pe stil vechi. Revolta era înăbușită.

Sus, la ultimul etaj al turnului Triangle, se opri apa. La fel și alarma. Încă nu apăruseră primele echipe de salvatori, pentru că abia urcau pe scări, fiind nevoite să facă față valului de corporatiști și turiști panicați care coborau, iar ambulanțele erau încă departe.

Într-un final, prin praful din aer, de sub resturile mesei și ale machetei se văzu o mișcare. Încet, cu un geamăt inuman, miliardarul se ridică într-o rână. Era ușor ars pe față, iar o bucată de metal îi nimerise capul, făcându-l să sângereze abundent. Dar era viu! Era viu, asta era tot ceea ce conta, chiar dacă îl dureau îngrozitor coastele pe partea stângă, probabil rupte de suflul exploziei.

Se uită apoi în spatele său, pentru a vedea ce anume-l apăsa atât și tresări când își descoperi asistentul, aruncat pe el, complet ars pe spate, șiroind de sânge. Încă agoniza, însă muri rapid, exact în momentul în care miliardarul se trăsese cu totul de sub el și încerca să-l ajute cumva. Asistentul îl salvase, dar cu prețul propriei vieți.

Privi în jur, la scena de haos, la bucățile de machetă cu logoul Anonymous pe ele, la jurnaliștii care urlau plini de sânge, la agentul din spatele lui, care murise în genunchi și părea că privește liniștit peisajul spre Turnul Eiffel, pe fereastră. Încă avea pistolul în mână.

„Oare ăsta a nimerit drona? Și puștiul care a murit pentru mine..." Miliardarul schiță o grimasă de durere, în timp ce se ridică încet în picioare. Îi țiuiau încă urechile. Cine putea face o asemenea mizerie? Și mai ales de ce?

Lentilele digitale îi erau deconectate, așa că încercă să-și croiască drum printre răniți, spre scările de urgență, fără a se mai preocupa de motivele din spatele atentatului. Simțea nevoia să iasă la aer, să scape de mirosul de fum, de metal încins și moarte.

Nu apucă să coboare două etaje, că imediat doi agenți la costum, care tocmai urcau scările, îl încadrară. Unul îi făcu semn să-i urmeze fără discuții și, la reticența uluită a miliardarului, îi arătă o insignă de la rever. Era un logo mic, de aur, reprezentând trei cercuri concentrice, extrem de fine.

Miliardarul se destinse complet.

„Oamenii Societății sunt aici?! Bill, nebunule, tu vorbești serios?"

Urmă o goană pe scări în jos, până la unul dintre etajele superioare ale clădirii. Undeva, afară, se auzea zgomotul unui elicopter. Agenții deschiseră calea de acces spre terasele exterioare, iar miliardarul ridică privirea. Un elicopter zbura la punct fix deasupra terasei, iar din el coborau niște funii cu un harnașament.

– O luăm în sus? strigă miliardarul spre agentul musculos de lângă el, iar acesta îi zâmbi scurt și îi indică să se întoarcă pentru a-i monta centurile de prindere.

Miliardarul scăpă un geamăt de durere când centurile îi strânseră coastele fisurate. Rezista la mai mult de atât, învățase să suporte durerea încă din tinerețe...

În doar câteva secunde era ridicat spre elicopter, unde două perechi de brațe vânjoase îl prinseră și-l traseră înăuntru. Elicopterul vină rapid și se îndepărtă în viteză de piramida de sticlă și metal din care încă ieșea fum, lăsând în urmă atât dezastrul de la ultimul etaj, cât și luptele de stradă.

În elicopter, un medic îl pipăi pe toate părțile, punându-i întrebări despre cum se simte, ce-l doare și așa mai departe. Îl dureau toate acum, că adrenalina nu-și mai făcea efectul, și observă că gamba stângă sângera și ea. Îl nimerise un ciob de sticlă, rapid extras de medic, care se grăbi să-i trateze rana, atât cât îi permitea zborul.

Peste douăzeci de minute elicopterul ajunse deasupra unui castel – unul dintre multele aflate la nord de Paris, construite cu un secol și puțin înainte, și aterizâ într-un final pe gazonul din spate. Miliardarul primi o doză de analgezic, dar și ceva care-l făcu să-și piardă treptat cunoștința și să cadă într-un somn adânc.

„Ce naiba, Bill, iar n-ai încredere în mine?" mai apucă să gândească înainte să adoarmă. „Te-ai refugiat aici, dar nu vrei să știe și alții că..."

Beznă. Și liniște.

INVIZIBIL

Ali Mahdi Hussein se trezi brusc speriat. Cu ochii larg deschiși, încercă să-și dea seama, în întunericul perfect din jur, dacă zgomotul auzit în somn fusese vis sau realitate. Inima-i bătea cu putere, iar în tăcerea profundă din pivnița în care era închis aproape că-și auzea sângele pulsându-i în tâmple.

Nicio lumină nu răzbătea de pe undeva, semn că holul de deasupra pivniței, din care i se aruncau uneori mâncare și apă, era pustiu. „Probabil că am visat", își spuse Ali, și încercă să-și calmeze durerea de spate răsucindu-se spre stânga și ridicându-și puțin bazinul, cât să nu facă zgomot cu lanțurile. Orice era dispus să îndure, dar nu să înceapă bruta de Constantakis să sforăie lângă el. Așa cum dormea acum, undeva la un metru distanță, era perfect.

Închise ochii din nou, dar după doar câteva secunde zgomotul se auzi iar – o bufnitură surdă, înăbușită de pereții extrem de groși de deasupra. De data asta simți și puțin nisip pe față, semn că era vorba, probabil, de un atac asupra clădirii în care erau ținuți ostatici de patru luni.

„Or fi venit în sfârșit americanii?!" se întrebă Ali, încercând să zărească și cea mai mică fărâmă de lumină. Grecul dormea în continuare profund lângă el, dar Ali se ridică într-o rână, cât să poată reacționa dacă exploziile care provocau bufniturile de deasupra ar fi spart și plafonul. Gândul ăsta îl făcu să pufnească în râs – ce-ar fi

putut face, mă rog, dacă s-ar fi zbătut în lanțurile care nu-l lăsau să se miște nici doi metri, până la hârdăul cu dejecții? Dacă americanii ar fi trântit o bombă mai mare, ar fi murit acolo ca niște șobolani și el, și grecul Constantakis.

„Oare Leila și Sara or fi bine?"

Gândul ăsta îi dădu fiori. Separat de ele de mai bine de trei luni, Ali rezistase psihic doar gândindu-se că s-ar putea întoarce la soția și la fetița lui de un an. La urma urmei, soldații Califatului nu erau niște brute nenorocite precum cei din Calea Adevărului – nu vindeau femeile drept sclave și nici nu ucideau copiii „infidelilor". Dar exista întotdeauna riscul ca un cretin cu arma-n mână să decidă o decapitare pentru te miri ce, chiar dacă fetele lui erau mult mai valoroase în viață decât moarte.

La cei nouăsprezece ani ai lui, Ali era deja căsătorit de doi ani, iar soția lui, Sara, la nici optsprezece ani îi dăruise deja o fetiță. Se iubiseră cu toată ființa lor, așa cum făceau tinerii din sudul Irakului, care rareori treceau de patruzeci de ani din cauza războiului continuu. Iar șansa de a lucra pentru americani ca să ajungă apoi în Avanpost și să se gândească la o viață mai bună le permisese să spere, pentru foarte scurt timp, că vor lăsa toate astea în urmă.

Sara făcuse însă greșeala de a dori să-și viziteze mama în Basra, fieful oamenilor Califatului, dincolo de Zona Tampon, iar Ali, după îndelungi rugăminți, cedase. În definitiv, ăia n-aveau cum să știe că ei lucrează de acasă pentru americani. Așa gândiseră, dar fuseseră umflați direct din stradă, imediat ce se dăduseră jos din autobuz. Patru luni de interogatorii nu reușiseră să-l înfrângă, dar Sara cedase când o amenințaseră că-i vor ucide fetița și se „convertise" la forma lor penibilă de islam, deși era la fel de atee ca el. Nu putea să o acuze, deși în sinea lui știa că fanaticii ăia nu i-ar fi făcut niciun rău Sarei. Miliția care activa în Basra era, din fericire pentru ei, cea mai tolerantă cu infidelii, cum îi numeau ei pe cei care nu se alăturaseră cauzei Califatului. Un fel de evanghelișți cu arma-n mână, preferau să te spele pe creier zi de zi, alternând

recompensele cu pedepsele drastice, doar pentru a te transforma într-un adept, iar nu într-un cadavru.

Califatul fusese nevoit să-și tempereze crimele din primii ani, când liderii își dăduseră seama că, în ritmul în care ucideau „infideli", vor rămâne în curând fără supuși. Asta provocase chiar o ruptură, demenții din Calea Adevărului, numiți în batjocură „Adevărații", continuând să masacreze pe oricine nu era de acord cu interpretarea lor asupra Coranului, dar fiind limitați, din fericire, la o zonă restrânsă din estul Arabiei Saudite. De aici făceau rare incursiuni spre nord, fără a ajunge însă atât de departe în Irak.

Asta nu însemna că scăpai ușor cu viață din mâinile Califatului, nicidecum. Atâta doar că erau mai dispuși să negocieze pentru bani, mai importanți deocamdată pentru ei decât numărul total de adepți, care creștea oricum vertiginos.

Se mai auzi o bufnitură, de data asta mai tare, pereții pivniței resimțind unda de șoc. Zgomotul îl trezi și pe grec, care începu să se răstească pe limba lui, nedumerit.

– Da, idiotule, nu știi boabă de engleză și nici n-ai fost în stare să înveți, șuieră Ali în întuneric, ridicând apoi tonul și explicându-i prin beznă într-o așa-zisă greacă: Amerikani, amerikani!

Grecul începu să se roage arzător pe limba lui, iar zgomotul lanțurilor îi arătă lui Ali că începuse să-și facă și crucile alea care-l scoteau din minți.

– Șșșș, potolește-te! îi șuieră din nou Ali, de data asta cu un ton suficient de ferm pentru ca grecul să-și întrerupă transa religioasă.

Ali ciuli urechile, când undeva, deasupra, se auzi zgomotul făcut de o poartă de fier. Deja prin beznă începea să se vadă intermitent un fuior de lumină dinspre pivniță, aflată deasupra lor. Ușa de fier din capătul scărilor verticale de metal se deschise în sfârșit cu zgomot și o lumină atât de puternică inundă pivnița, încât Ali își puse mâinile la ochi.

– Afară cu voi, porcilor! Afară!

Nu erau americanii la care spera Ali. Erau soldații Califatului, mai nervoși decât îi văzuse vreodată, care începuseră să tragă de funia cu care erau legați în lanțuri. Smucit cu forță, Ali încercă

instinctiv să se opună, însă grecul gras veni peste el din spate, iar picioarele desculțe îi alunecară pe podeaua umedă și se izbi cu capul direct de partea de jos a scărilor.

– Nu te mai zbate ca idiotul! Urcă scările sau îți trag una-n cap de mori aici! zbieră una dintre gorile, așa că Ali încetă să se mai opună.

Cu o durere intensă în tâmpla dreaptă și un fir de sânge curgându-i din arcadă, se agăță icnind de scările metalice și începu să urce, trăgând cu toată puterea. Corpul îi amorțise de atâta zăcut. Grecul se mișca extrem de greu, chestie care-i enervă peste măsură pe soldați, astfel încât, atunci când ajunseră în sfârșit sus, o ploaie de bastoane de cauciuc se abătu asupra lor.

Căzut din nou în patru labe, Ali încercă să se ridice pe picioare, când o bubuială și mai puternică se auzi deasupra, zguduind încăperea. Nu, nu erau americanii. Erau tot soldații Califatului, trăgând cu tunul spre un inamic despre care nu puteau decât să speculeze cât de aproape e.

Era de mirare cum reușiseră adepții Califatului să înfrunte regimul din Arabia Saudită și să găsească apoi adepți în toate țările arabe, mai ales după ce Coaliția distrusese ISIS și toate bazele clădite de nemernicii ăia cu un deceniu înainte. Dezastrul din Siria și Iran, apoi colapsul regimurilor militare din Egipt și Irak duseseră din nou la fanatism, așa că tot ce izbutiseră aliații să construiască zece ani în zonă se prăbușise. Al Treilea Război Mondial se purtase doar prin proxy, pe terenul Orientului Mijlociu și în Balcani. Iar acum totul era o ruină.

Singurul lucru bun era Avanpostul, o bază militară de tip nou, care combina un oraș circular de containere, clădit de la zero în deșert pentru refugiați, și o zonă-tampon uriașă, prin care erau acceptați doar refugiații care renunțau la absolut tot, în afară de hainele de pe ei. Avanpostul reușise să salveze peste 150 000 de oameni, iar acum se vorbea deja despre ridicarea unui al doilea, mai la nord, spre Siria, ca parte a unei noi strategii. Aceasta nu mai implica recucerirea unor orașe și-așa în ruine, ci întemeierea altora, complet securizate și controlate, în care refugiații erau și

constructori, și muncitori pentru companiile vestice care sponsorizau o bună parte din treaba asta, dar și agricultori, pentru a asigura mare parte din hrana necesară.

Comandamentul Forțelor Aliate dorea ridicarea a zece astfel de avanposturi în mai puțin de trei ani, în diverse zone fierbinți aflate sub amenințarea Califatului, efortul uriaș de construire fiind compensat parțial de produsele confecționate foarte ieftin de niște oameni care, odată intrați în Avanpost, nu mai puteau ieși decât dacă erau expulzați.

Controversele legate de statutul de „sclavi" al refugiaților erau înăbușite rapid de aparatul de propagandă. Acesta arăta condițiile îngrozitoare în care se trăia și mai ales în care se murea în afara Avanpostului, în zonele bântuite de Califat, de Adevărați și de celelalte facțiuni tribale și fanatice, care distrugeau ce mai rămăsese din niște țări altădată prospere. Prin comparație, Avanpostul era un paradis, nicidecum un lagăr de muncă practic gratuită, iar forma sa circulară era deja studiată de economiști ca bază pentru viitoarele orașe „durabile". Mai ales chinezii erau interesați.

Ali era acum împins, fără lanțuri, dar cu cătușe la mâini, spre ieșirea din subsol. Afară se vedea lumină, semn că era zi, iar nu noapte, cum calculase el. Ținut în beznă mai mult de două săptămâni din cauza lipsei de cooperare, nici nu mai reușea să știe când era zi și când era noapte. Forțat să alerge pe culoar, simți cum totul se învârtește în jurul lui. Trase adânc aer în piept, încercând să-și revină, dar căzu imediat ce ieși pe ușa spre curtea interioară. I se tăiaseră pur și simplu picioarele.

Când își veni în fire, câteva minute mai târziu, își dădu seama că avea în continuare mâinile prinse în cătușe la spate, aruncat în genunchi în mijlocul curții, cu grecul lângă el, în aceeași poziție. Se uită spre Constantakis. Grecul asuda și se ruga înfocat, cu ochii închiși. Se uită apoi în stânga, de unde se apropia un individ înalt și îmbrăcat în negru, cu o cagulă pe cap. Îl trecu un fior prin tot corpul când se auzi din nou o bubuială în toată regula, ridicând praful din curtea mare, inundată de soare.

Zgomotul venea de la un tun de infanterie adus recent pe clădirea de deasupra porții – nu-l mai văzuse până atunci, deși era cel puțin a douăzecea oară când era târât astfel pentru o „execuție". Dacă la început era speriat de moarte când îl scoteau în curte, acum se obișnuise cu gândul morții, căci atâtea execuții false îi întăriseră moralul. Dar arabii nu păreau să înțeleagă. Singurul lucru care-l neliniștea acum era că soldații Califatului deveniseră extrem de nervoși, iar călăul care se îndrepta spre ei părea foarte hotărât.

„O fi pe bune de data asta?" se întrebă Ali, închizând pentru un moment ochii doar ca apoi să-i deschidă și să se uite în sus, spre cerul senin. „Oare americanii văd?"

Primi o lovitură direct în ceafă de la soldatul care stătea în spatele lui. Era interzis să se uite în sus, pentru că americanii puteau detecta mai ușor fața unui ostatic direct din satelit, ceea ce ar fi adus mari probleme teroriștilor. Așa că Ali aruncă o privire direct în țărână, încercând să nu-i mai provoace cu nimic pe imbecili. Durerea de cap din tâmplă îi migră spre ceafă, devenind pulsatilă.

Deodată, un glas îl scurtcircuită din cap până-n picioare. Era Leila, fetița lui! Plângea.

Ridică ochii și le văzu pe Sara și pe fiica lor aduse, alături de celelalte trei femei ostatice, din clădirea alăturată. Îi despărțiseră din prima săptămână. Femeile cedaseră mai repede, șantajate cu copiii, pe când bărbații se ținuseră tari. În zadar pentru doi dintre ei, care fuseseră decapitați când țările de origine refuzaseră să plătească banii de răscumpărare – un japonez și un afacerist belgian. Soțiile lor rămăseseră până acum în viață, la fel și fiica grecului care asuda disperat lângă el.

Ali simți că înnebunește. Niciodată nu le mai aduseseră pe femei în curte, nici măcar când îi executaseră pe ceilalți doi – fuseseră doar ei, bărbații. Ce mai voiau de la ele, că doar acceptaseră islamul, își puseseră burka și făcuseră legământ de castitate? Își întoarse privirea spre călăul aflat acum la doi pași de el. Acesta avea o sabie lungă în mână și era urmat de un cameraman, ceea ce-l îngrozi.

Plecă din nou ochii, cu spaimă, așteptându-se la ce era mai rău din partea călăului, dar acesta trecu pe lângă ei fără să le arunce o

privire. Cameramanul se opri însă direct în fața lor, la patru-cinci metri, și începu să-și monteze tacticos camera pe un trepied. La celelalte „execuții" îl amuzase meticulozitatea cu care individul își făcea treaba – doar nu vrei să ai o imagine mișcată când filmezi o decapitare, nu? S-ar putea să te critice imbecilii ăia de pe internet, că ai reflexii în lentilă și că se vede deformat de la stabilizarea automată. De data asta nu se mai amuza, căci și cameramanul părea mai serios și mai grăbit decât de obicei.

„Oare se apropie americanii? Oare ăștia ne-au scos aici, în curte, ca să se asigure că nu suntem bombardați sau..." Nu mai apucă să-și termine gândurile, că tunul bubui din nou, așa că se răsuci un pic spre dreapta, cu ochii la poziția din care se trăgea. Arabii alergau încoace și încolo strigând ordine, ceea ce însemna că nu trăgeau degeaba, că nu era un exercițiu, ci aveau un inamic real pe care încercau să-l elimine acolo jos, în deșert.

Clădirile în care erau ținuți ostaticii aparțineau unei foste ferme de pe vremea când în Irak se mai făcea agricultură. Proprietarul gândise și pivnițe adânci, în care să poată păstra alimentele cât mai mult, dar în care și să se poată adăposti dacă bombele iraniene ar fi căzut în zonă în timpul războiului din secolul trecut. Situată pe un deal, cu o pădurice de pini în spate, ferma asta era locul perfect pentru ca oamenii Califatului să-și mascheze activitățile sub forma unora agricole.

„Grăbiți-vă, la naiba, grăbiți-vă!" începu să se roage și Ali, dar fără a se gândi la vreo zeitate, ci doar la americani. Doar îl asiguraseră că el și soția nu vor păți absolut nimic dacă va lucra drept hacker pentru ei! Cineva îi trădase însă, iar soldații Califatului știau totul despre ei și îi luaseră ca din oală. Treaba asta era dispus să le-o ierte la un moment dat americanilor, dar dacă cumva Leila și Sara ar fi pățit ceva...

Călăul se opri în fața grupului de femei, cu sabia scoasă. Ali înlemni, în timp ce grecul gras de lângă el gemea în limba lui, disperat că femeia în fața căreia se oprise călăul ar fi putut fi fata lui. Nu-și dădea seama exact, așa cum erau îmbrăcate toate în

văluri din cap până în picioare, dar probabil că grecul ar fi ghicit silueta ei dintr-un milion, cum o ghicise și el pe Sara lui.

Grupul de femei fu împins de la spate să cadă în genunchi, iar călăul începu să zbiere către ele, agitând sabia din mâna dreaptă.

Ali privi disperat la cameraman, care nu părea interesat deloc de ce se întâmpla în spatele lui, ci încă potrivea tacticos camera. Califatul nu executa niciodată femei și copii în fața camerelor de luat vederi, pentru că îi afecta recrutările din Vest. Execuțiile nu erau filmate, dar aveau loc în fața soților. Înainte de a fi uciși și ei.

Începu să strige la rândul lui.

– Opriți, opriți-vă! Nu, nu faceți asta!! Allah e mare! Nu faceți asta, Allah e mare!

Ali refuzase să se convertească. El era ateu, dorise să-și păstreze acest atu pentru final, fiindcă i-ar fi fost greu să se prefacă mult timp că e convertit, dacă americanii nu veneau prea curând să-l salveze. Califatul era foarte binevoitor cu cei care se converteau, chiar dacă la început mulți o făceau de formă. Îi introduceau apoi într-o serie de cursuri care foloseau cele mai noi tehnici de programare mentală, bazate pe tehnologie chinezească de stimulare directă a creierului, iar rata de fanatici la mia de recruți era uimitor de mare. Acum era timpul să-și joace ultima carte.

– Nu face asta! Îl accept pe Profet, Allah e mare, nu face asta, Allah e mare!

Doar răcnetele grecului ce-l acopereau, prinzând amândoi avânt, pe culmile disperării.

Călăul îi ignoră, în timp ce bruta din spatele lor se asigură că sunt bine legați cu cătușele de stâlpii de lemn înfipți în pământ, fără a-i mai lovi, parcă bucurându-se de urletele lor de disperare.

Femeile începură să strige și ele, iar fata lui Ali începu să plângă. Enervat, călăul o smulse pe Leila din brațele mamei ei și o aruncă spre soldatul din spate. Sara urlă ca o leoaică rănită, iar Ali, de la treizeci de metri, strigă și el din toate puterile.

Tunul mai bubui o dată, moment în care călăul își puse sabia la loc, dându-i un licăr de speranță lui Ali, care tăcu un moment. Arabii de lângă poartă, aflată foarte aproape de tun, se agitară

brusc, iar unul o deschise urlând ceva în arabă, apoi căzu secerat, pe spate, cu un glonț în cap. Ceilalți începură să tragă cu mitralierele și închiseră rapid poarta, cu zgomot.

„Lunetiști? Dar de ce nu trag ăștia tot timpul cu mitralierele? În ce naiba trag?" se întrebă Ali, încă sperând că un potențial atac american asupra bazei îi va salva fiica și soția. Mai verifică încă o dată soliditatea cătușelor de la mâini – erau prinse puternic de lanțul prins de stâlpul de lemn, n-avea nicio șansă să se elibereze.

Nu apucă să-și termine gândul, când călăul, din ce în ce mai nervos din cauza haosului de deasupra lui, scoase pistolul și-l îndreptă spre capul fetei. Grecul urlă, îngrozit de țipetele fiicei lui. Se auzi o pocnitură, iar fata căzu într-o parte, așa cum stătea în genunchi. Călăul făcu un pas în lateral, către celelalte două femei, în timp ce urletul grecului se transforma halucinant, cu două octave mai sus. Se sufocă, cu mâinile trase la spate de lanțul prins de stâlpul de lemn, opintindu-se, fără nicio șansă să ajungă la fata lui. Ali zbiera și el, îngrozit, dar următoarele două pocnituri nu-i mai lăsară niciun fel de speranță. Grecul leșină.

O clipă, timpul se opri în loc. Nu-i venea să creadă că se întâmplă. Unde erau americanii?! Unde erau cei care aduseseră rahatul ăsta aici, ei și aliații lor saudiți? Unde erau salvatorii promiși? Unde erau cei pe care-i ajutase să spargă trei cuiburi de califi și să omoare în față două atentate? Unde...

Toate gândurile i se îndreptară spre Sara, cea pe care o iubea din toată ființa lui. Nu îi vedea fața ascunsă sub vălul albastru-deschis care îi acoperea tot corpul, dar îi vedea zbaterea, Sara fiind întoarsă nu spre călăul ei, ci spre copilul dus de unul dintre soldați spre clădirea de vizavi. Plânsetele Leilei erau acum înăbușite de soldat, în timp ce Ali își repeta cu voce tare, ca o mantră, cu ochii larg deschiși – Nu, nu, nu, NU, NU, NU, NU, NU, NU!!!

Pocnitura care urmă îl înnebuni complet. Sara căzu moale într-o parte, cu mâinile și corpul întinse spre fetița ei. Urletul lui ar fi putut rupe clădirile în două, dar Ali brusc rămase fără putere și leșină cu capul în piept, la fel cum pățise grecul. În curtea prăfuită și fierbinte

se făcu liniște un timp, doar strigătele tot mai nervoase ale soldaților de pe flancul drept arătau că inamicul nu fusese încă distrus.

Îi văzu chipul. Îi zâmbea cu toată ființa ei. Era fericită, căci tocmai aflase că va fi mămică, iar pentru o fată simplă din Basra asta era tot ce-și putea dori. El fusese luat pe nepregătite, abia dacă reușeau să se ajungă cu banii, dar bucuria de a fi părinte îl cuprinsese treptat, pe măsură ce zilele treceau și vedea frumusețea Sarei. Îi văzu apoi silueta, așa cum stătea cu Leila în brațe, alăptând-o, în fața terasei lor însorite din Zubayr. O perdea albă flutura, iar ei doi, unul lângă altul, în camera răcoroasă, se bucurau de fetița lor care gângurea. Era atâta fericire în scena aceea, încât simțea că plutește. Totul avea să fie bine, aveau toată viața înainte, iar dacă reușeau să ajungă la Avanpost...

Simți o durere cruntă în omoplați, apoi ceva ud și foarte rece învăluindu-l. Ali își reveni, ca prin vis. Nu mai era în camera lor răcoroasă din Zubayr, era doar el, în genunchi, în propria-i urină, în țărâna încinsă din curtea fermei în care viața lui tocmai fusese distrusă. Soldatul care-l păzea îi turnase în cap o găleată de apă rece, de fântână, iar omoplații îl dureau fiindcă se smucise cu o forță supraomenească, încercând să ajungă la Sara, astfel încât își scosese stâlpul din pământ și acesta îl lovise direct în spate, făcându-l KO.

Acum totul era la locul lui, iar călăul, cu sabia trasă, îi privea cu dezgust prin deschizătura cagulei. Cameramanul îi filmase în tot acest timp, expresiile de groază de pe fețele lor, în timp ce le erau masacrate familiile, fiind mult mai valoroase decât imaginile cu femei împușcate – aveau un efect demențial pe internet, acolo unde cei care îi urau pe americani – mulți dintre ei chiar cetățeni americani – se puteau bucura de groaza pură a infidelilor aflați în pragul morții. În plus, dacă veneau Adevărații, așa cum se părea, puteau dovedi cât de credincioși sunt, într-o zonă în care loialitățile se schimbau în fiecare lună.

Califatul învățase că mutrele posace de drogați așteptându-și moartea de pe vremea trupelor ISIS nu făceau doi bani, așa că ridicase ștacheta ororii, nici măcar clipurile video ale Căii Adevărate

nu le întreceau. Barbarii ăia arătau decapitările de femei și de copii, chestie care îngrețoșa lumea și scădea numărul recruților. Așa, era o dovadă de civilizație – Califatul nu mai decapita femei, le convertea sau le împușca, iar copiii erau dați spre adopție, dacă aveau mai puțin de zece ani. Dacă erau mai mari, fetele supraviețuiau pentru o viață de sclavie cumplită, dar băieții erau și ei împușcați alături de tații lor. Doar moartea acestora era filmată de Califat, pentru că avea impact mare într-o societate islamică preponderent masculină. Și cum majoritatea ostaticilor erau oricum musulmani „infideli"...

Ali își reveni complet și-și întoarse ochii plini de ură spre călău. Acesta, după ce se asigurase că și grecul s-a trezit, își flutură sabia ca de încălzire și se apropie de ei. Ali începu să-l blesteme.

– Mă piș pe profetul tău și pe Allahul tău și pe mormanul ăla de căcat care e credința ta de imbecil! O să mori călcat în picioare de niște viermi de Adevărați, toate în numele zeului tău închipuit!

Nu mai apucă să-și continue blestemele, pentru că primi o lovitură puternică în ceafă de la soldatul din spate.

Tunul mai bubui o dată.

Călăul dădu din mână dezgustat spre soldat, ordonându-i să se dea la o parte. Cameramanul gesticula nervos – trebuia să taie izbucnirea lui Ali la montaj, nu putea accepta insultele astea, îi stricau tot filmul. Călăul îl înconjură pe Ali, în trecere lovindu-l cu dosul palmei peste față ca să-și revină cât de cât. Când îl văzu că și-a recăpătat cunoștința, se înfipse bine pe picioare și, privind direct spre cameră, din spatele celor doi ostatici, începu să declame:

– Acești infideli au plătit cu viața familiilor lor necredința și trădarea. Nimeni nu-l poate trăda pe Profet, pacea fie asupra sa, iar familia lui să trăiască. Nimeni nu poate lucra cu cruciații americani care ne ucid zilnic femeile și copiii și să-și vadă familia trăind. Doar cei care își reneagă căile și aleg calea Profetului vor trăi, ceilalți vor pieri ca acești câini imperialiști. În numele Califatului, îi condamn la moarte pe acești doi necredincioși!

Ali deja își depășise furia. Tot ce-și mai dorea acum era să moară, să fie alături de Sara în mormânt, să scape de toată această

viață oribilă care nu-i oferise nimic bun. Izbucni brusc într-un hohot de râs la ideea că toată fanfaronada cretinului cu sabie de lângă el nu valora doi bani – în nici cincizeci de ani, cine-și va mai aduce aminte de vreunul dintre ei? Hohotul de râs îl descumpăni puțin pe călău și, cum acesta ezita, Ali râdea tot mai tare, cu capul dat pe spate, spre cer. Gândul lui era la Leila, cea care avea să trăiască. Nu știa cum, nu știa unde, dar măcar ceva din el și din Sara avea să supraviețuiască undeva în lumea asta, ceea ce îl făcea să râdă și mai tare, ca un nebun, ca un maniac.

Urletul de spaimă al grecului îi acoperi hohotul, dar se opri brusc când sabia îi zbură pur și simplu capul de pe umeri, călăul alegând să-l decapiteze primul, cu furie. Corpul grecului căzu puțin în față, spânzurat în continuare de lanțurile cu care îi erau legate mâinile.

Ali parcă era pe altă lume, râzând din ce în ce mai tare, spre disperarea cameramanului, care rata astfel ceea ce până atunci fusese o filmare excepțională. Călăul se înfipse mai bine pe picioare, deja nervos, ridică sabia, și o îndreptă spre gâtul lui Ali.

– Cuibul, mă auzi?
– Te aud perfect! Spune.
– Sunt în perimetru.
– Bun. Șarpele în Nisip continuă. Poți mușca oricând vrei.
– Recepționat. Cobra Unu terminat.

Adam Andrews se ghemui lângă zidul fermei, în partea cea mai însorită. Îi era cald ca naiba în costumul care-l făcea invizibil, dar bloca ieșirea căldurii prin orice altă cale decât tălpile picioarelor. Alea erau reci ca gheața, dar fluxul de lichid de răcire nu funcționa cum trebuie în soarele ăla torid, așa că Andrews era deja lac de apă. Și nici nu-și putea scoate casca, așa cum îi venea s-o facă, pentru că nu era cazul să primească un glonț în cap tocmai acum, când ajunsese lângă obiectiv.

Se uită în sus, de unde imbecilii tot trăgeau cu tunul în dronele terestre aflate la patru kilometri depărtare, care-i făceau să creadă că vine spre ei un convoi de camioane militare. Intelul îi păcălise

cu o zi înainte pe soldații Califatului că vor fi atacați de un grup de Adevărați, ca să nu cumva să aștepte ce venea de fapt spre ei. Adică doar Andrews, în costumul care-i asigura invizibilitatea doar ziua în amiaza mare (noaptea, când era răcoare, putea fi detectat mai ușor în infraroșu) și care-l încălzea îngrozitor.

Intrarea era doar puțin mai la dreapta, dar era nevoie de răbdare până o deschidea naibii careva; altfel, nu putea intra. Deocamdată profită de bubuiala tunului de deasupra și se apropie de poartă, până când ajunse chiar în dreptul ei. Acum trebuia doar să aștepte. Cât? Cât era nevoie, dar nu până la lăsarea serii, care din fericire era încă departe.

– Cobra Unu aici. Cuibul, recepție!

– Cuibul aici. Te aud.

– Dă-mi, te rog, conexiune directă la satelit pentru a-mi stabili calea de acces.

– Imediat.

În mod normal, Andrews n-ar fi avut nevoie să ceară verbal datele de satelit, dar cum Califatul folosea uneori și interceptoare de date rusești, ar fi putut detecta schimbul de informații dintre ei. De-aia și foloseau bunele și vechile stații radio criptate, combinate cu o avalanșă de conversații-momeală pe toate canalele posibile. Era clar însă că oamenii care trăgeau ca idioții în niște drone nu erau chiar cei mai străluciți soldați ai Califatului, așa că Andrews putea beneficia de comunicațiile prin intermediul interfeței din casca lui. Aceasta se lumină pe dinăuntru, iar Andrews putea vedea acum pe Head-up Display tot ce avea nevoie.

Pentru început, rulă încă o dată datele misiunii ca să-i fie cât mai clare. Pe căldura aia, chiar avea nevoie. Pe ecranul de pe cască îi apăru briefingul din dimineața aia, cu vocea șefului său Bradley în fundal.

„Ținta noastră e Ali Mahdi Hussein, hacker irakian răpit împreună cu soția și copilul de Califat pentru că lucra pentru noi. Omul a fost antrenat cu Forța Expediționară încă din primele zile ale stabilirii Avanpostului lângă Basra, a trecut 100 la sută din testele de loialitate și a absolvit cursurile antitero împreună cu trupele

SEAL asociate Forței Expediționare. E specializat în hacking, dar are și cunoștințe de supraviețuire și manipulare mentală, reușind să se dea drept recrutor pentru Califat și să dezmembreze astfel mai multe rețele de recrutare. Din acest motiv, sperăm că a rezistat în cele patru luni de când a fost răpit. Avem indicații clare că se află aici, într-una dintre clădirile unei foste ferme părăsite. Misiunea principală este să-l recuperăm în viață. Misiunea secundară este să-i recuperăm familia. Suplimentar, dacă situația permite, putem neutraliza complet acest cuib al Califatului și salva ceilalți ostatici. Sub nicio formă nu se va pune în pericol misiunea principală din considerente care țin de misiunile secundare. După retragerea ostaticilor sau dacă aceasta eșuează, întreaga bază va fi distrusă cu rachete."

Andrews vedea clar imaginile cu Ali, cât și ale soției sale. Apoi se apucă să rotească randarea 3D a fermei, pentru ultima dată. Înregistrarea continua.

„Informațiile noastre arată că Ali e ținut într-o pivniță de sub clădirea din sudul fermei. Am numărat nu mai puțin de 14 soldați ai Califatului, care se prefac că sunt fermieri. Mai sunt și alți ostatici la fermă, trei femei și încă un bărbat. Doi bărbați au fost deja executați, iar sursa noastră ne dă de înțeles că fanaticii vor trece la acțiune în curând și în privința lui Ali și a familiei sale. Intrarea cea mai simplă se face..."

Andrews fu nevoit să întrerupă înregistrarea din cască, pentru că Bradley avea ceva urgent de comunicat.

– Cobra Unu, recepție!

– Spune! Te ascult!

– Avem mișcare în curte! Tocmai au fost scoși doi bărbați din clădirea unde se afla Ali. Unul este târât, inconștient, celălalt pare nevătămat.

– Îi putem identifica?

– Imediat.

Andrews profită de pauză pentru a face zoom în HUD-ul său asupra curții fermei, astfel încât să-și gândească o cale de intrare și de acțiune. Avea live acum și feedul satelitului din partea Comandamentului, iar casca, conectată inclusiv la nanodronele

de pe teren, îi permitea să vadă și să audă atât ce se întâmpla în curte, cât și pe o rază de doi kilometri împrejurul său – de la norii care se deplasau deasupra la bâzâitul transformatoarelor de curent dintr-un colț al fermei.

Bărbatul târât și celălalt ostatic erau acum legați de doi dintre stâlpii de execuție, care mai fuseseră folosiți în urmă cu câteva zile pentru ceilalți doi ostatici. Atunci nu interveniseră, deși Reginsky fusese exact în același loc în care se afla și Andrews acum, pentru că abia efectuau recunoașterea și nu știau cine mai e acolo și mai ales unde. În plus, victimele celelalte nu contau câtuși de puțin, fiind niște nefericiți căzuți degeaba în plasa Califatului, în timp ce Ali era un tip valoros, care-i ajutase să facă mari daune Califatului, în special datorită abilității lui de a intra nu doar în rețelele mobile ale acestuia, ci mai ales în mintea soldaților, pe care-i ademenea cu ușurință în capcanele întinse de americani. Reginsky reușise să detecteze prin curte urme din ADN-ul lui Ali, fapt care-l plasa în mod clar în clădirea din care fuseseră scoși ceilalți ostatici.

Brusc, bărbatul care fusese târât își veni în simțiri. Apoi privi în sus, suficient de mult pentru ca programul de identificare a fețelor să intre automat în funcție.

– Cobra Unu, recepție.

– Da, Cuibule, recepționat. Spune.

– Avem 90% identificare facială, el e. Ai liber la intervenție.

Andrews dădu să se ridice, când observă în HUD și continuarea scenei, cu femeile care erau scoase în curte. Și călăul care apăruse cu cameramanul, din direcția opusă.

„Ce căcat?!"

– Cuibule, recepție.

– Da, am văzut și noi. Rulăm acum o simulare rapidă. Pregătește-te să intri.

Simularea nu dură nici un minut, timp în care Andrews ajunse chiar în fața porții de intrare în fermă, ocolind cu grijă capcanele explozive improvizate de Califat, pe care casca sa le detecta în timp real.

– Cobra Unu, recepție.

– Cobra Unu, ascult.

– Avem 68 la sută probabilitate să fie o execuție reală, n-au mai scos femei până acum în ferma asta, dar de cele mai multe ori, când le scot în alte locuri, se lasă cu sânge. Probabil că vor să se pună bine cu Adevărații despre care cred că vin spre ei, în cazul în care ar fi atacați și cuceriți.

– Ah, ce mizerie!

– E timpul pentru Planul B. Ai undă verde.

– Recepționat, băga-mi-aș!

Andrews mai scăpă o înjurătură. Încă de când discutaseră planul de acțiune fusese de părere că simularea unui atac al Adevăraților ar putea pune în pericol viața ostaticilor. În celelalte cazuri în care Adevărații atacaseră baze ale Califatului, soldații care cruțaseră viața ostaticilor fuseseră uciși în cel mai crunt mod. Astfel încât acum, în două cazuri, preferaseră să îi ucidă ei înșiși pe ostatici, filmând execuțiile, pentru a fi lăsați în viață de Adevărați în cazul în care erau învinși.

Totuși, pentru că în alte cazuri aceștia doar scoseseră ostaticii la lumină din ascunzători și îi evacuaseră complet din bază, americanii speraseră că vor face la fel și acum, pentru a intercepta convoiul la ieșire. Din păcate, lucrurile parcă o luau razna.

„Mi-a trebuit mie să las elicopterele de atac și să mă bag la munca.de jos! Mă jur că, dacă scap viu, plec naibii din Marină, băga-mi-aș picioarele! Nu puteam să rămân pilot sau să mă fac dracului astronaut?!" înjură el, adunându-și tot curajul de care avea nevoie.

Andrews lovi cu toate puterile în poarta blindată de intrare în fermă, apoi se dădu la o parte. Se deschise un vizor din care ieși o dronă minusculă, care începu a se roti deasupra sa. Poarta avea camere video și în infraroșu, dar drona putea detecta mai bine diferențele de temperatură. O fi fost Califatul bazat pe soldați cretini, dar era dotat cu tot ce trebuia în materie de tehnologie. Drona folosită era însă, din fericire, americană, din stocurile furate de la regimul saudit, așa încât costumul lui Andrews o neutraliză,

trimițându-i imaginea unui copil mic și necăjit în locul lui. Era valabil și pentru camerele video și mare parte din echipamentele de înaltă tehnologie, astfel că, de cele mai multe ori, teroriștii nici nu știau ce-i lovise.

Soldații din spatele porții își pierdură răbdarea, așa că unul dintre ei deschise poarta, pășind afară cu mitraliera în poziție de tragere, pentru a verifica ce-i cu copilul din fața porții. Andrews, aflat la doar doi metri de el, invizibil, profită de ocazie și-i livră un glonț direct în cap, folosind pistolul electromagnetic complet silențios și la fel de invizibil, acoperit cu același material ca și combinezonul și restul armelor sale. Se strecură imediat pe lângă picioarele soldatului care tocmai cădea pe spate, în timp ce ceilalți fanatici se precipitară să tragă prin poartă înainte să o închidă. Prea târziu. Andrews deja intrase în curte și se lipise de unul dintre stâlpii din dreapta porții, încercând să se ascundă pe cât posibil, până când sistemul automat de camuflare se adapta prafului strâns pe combinezon în timpul manevrei de intrare.

Acolo nu mai era vorba despre camere în infraroșu, ci despre simpla privire umană. Din fericire, colegii din Comandament simulau un atac de lunetiști, așa că arabii urlau deja între ei „Lunetiști, lunetiști!", fapt tradus instantaneu în casca lui Andrews, în engleză. Nimeni nu-și dăduse seama că aveau un Invizibil printre ei. De fapt, nici n-aveau cum, pentru că Invizibilii erau în acțiune abia de trei ani, iar toate misiunile lor de până acum fuseseră niște reușite, care nu lăsaseră martori în viață.

Din păcate, bucuria lui Andrews dură extrem de puțin, pentru că scena care urmă îl țintui locului. Călăul tocmai smulsese din brațele unei femei o fetiță, cel mai probabil fata lui Ali, ținta sa.

Andrews simți imboldul să intervină imediat, dar și-l reprimă și rulă rapid un scenariu de atac în cască. În afară de călău și de cameramanul aflat la câțiva metri în spate, mai existau și soldatul înarmat din spatele ostaticilor bărbați, soldatul de lângă femei, cei trei imbecili de la poartă, pe lângă care trecuse, precum și cei doi imbecili de lângă tunul de deasupra. Toți, înarmați. Asta însemna că mai erau cel puțin încă patru teroriști în clădiri, unul

dintre cei paisprezece fiind deja ucis. Dacă acționa acum, se dădea de gol prea devreme și ar fi fost morți cu toții. Decizii, decizii...

Prima pocnitură de pistol îl forță pe Andrews să se deplaseze înainte de a fi sigur că este 100 la sută invizibil, indiferent de mediul pe lângă care trecea. Pentru a funcționa corect, costumul său scana împrejurimile, iar un software extrem de puternic recrea toate imaginile posibile, din toate unghiurile din care putea fi văzut de observatorii aflați deja în scenă. Vreo trei sute de computere erau inserate în combinezon, cu o capacitate de procesare echivalentă cu cea a o sută de creiere umane, iar pelicula de pe suprafața costumului reușea să reproducă aceste imagini extrem de rapid și de natural.

Pentru observatorii deja luați în calcul, el urma să fie complet invizibil. Pentru alții aflați în alte unghiuri, nedetectați de costum sau de satelitul de deasupra, era mai complicat. O fracțiune de secundă ei ar fi văzut ceva care arăta ca o fantomă, suficient de mult timp pentru a le atrage atenția. Iar asta n-ar fi fost deloc bine.

Își îndreptă pistolul spre călău, când costumul său detectă apariția altor doi teroriști în ușa clădirii din care fusese scos Ali. Andrews îngheță pe loc cu mâna întinsă, pentru a-i permite costumului să calculeze mai rapid imaginile pe care trebuia să le difuzeze spre aceștia astfel încât să fie invizibil. Din fericire, soldații discutau între ei când apăruseră în cadrul ușii, astfel încât, atunci când își ridicară ochii spre femeile care tocmai erau executate, Andrews dispăruse deja complet și pentru ei.

Întârzierea era însă suficientă pentru călăul care își descărca alte două gloanțe în capetele femeilor de lângă soția lui Ali, fără ca Andrews să poată interveni. Totul se transforma într-o baie de sânge. Andrews strânse din dinți, scoase al doilea pistol și rulă febril un nou scenariu de atac, dar primi iar avertismentul roșu: cu 38 la sută șanse de reușită, misiunea principală ar fi dat greș.

„La dracu'!", șopti Andrews pentru el însuși. „sS înceapă dansul!" Și se pregăti să-l împuște pe călău, apoi să se răsucească rapid spre cei trei soldați de la poartă, gândindu-se că îi va împușca pe cei doi de lângă tun și va fugi el cumva spre Ali, înainte ca

gloanțele trase de ceilalți doi soldați de vizavi să îl atingă sau ca soldatul din spatele ostaticilor să-i împuște. Scenariul i se desfășura deja cu încetinitorul în minte, degetul începuse deja să apese pe trăgaci, când simți brusc un val de răceală în creier, care-l bloca pur și simplu, și îi anulă toată adrenalina.

„MISIUNEA PRINCIPALĂ ARE PRIORITATE" îi sună în creier, iar Andrews își pierdu imediat motivația de a o mai salva pe soția lui Ali – nu pentru că nu ar fi vrut, ci pentru că Bradley, aflat în Cuib, tocmai folosise o altă facilitate a căștii combinezonului lui Andrews, funcția de condiționare mentală imediată – primitivă, ce-i drept, dar eficace. În loc să se mai piardă timp cu decizii morale, casca neutraliza zonele din creier responsabile pentru astfel de subtilități și activa puternic zona care ducea la obedientă. Orice ordin dat era ascultat imediat fără discuții și mai ales fără ca subiectul să simtă apoi remușcările cu care se confruntau în general soldații.

Soția lui Ali căzu împușcată, dar Andrews se concentră la misiunea sa principală. Era tot el, cu toate funcțiile normale, doar că scăpase instantaneu de dilemele morale care-l puteau împiedica să-și îndeplinească misiunea. Iar acum casca îi arăta un scenariu cu 76 la sută șanse de reușită, căci tocmai îi detectase și pe ceilalți soldați care lipseau la numărătoare – ieșiseră din clădirea dinspre vest a fermei, intrigați probabil de împușcăturile din curte.

Ali urla îngrozitor, dar leșină când stâlpul care-i ținea mâinile la spate ieși din pământ, lovindu-l în spate. Andrews se deplasă lent spre el și spre ostaticul grec și se poziționă chiar în spatele soldatului care îi păzea. Călăul îl urmă aproape pe același traseu, la câteva secunde diferență, din ce în ce mai nervos. Doar cameramanul rânjea satisfăcut, de parcă filma ceva demn de un Oscar.

Ali, trezit cu forța, începuse să urle în arabă ceva care probabil era extrem de insultător, pentru că-l scoase din sărite pe cameraman, iar călăul îl lovi zdravăn peste față. Andrews era concentrat la maximum asupra mișcărilor acestuia, ignorând traducerea livrată cu întârziere în cască.

Călăul începu să recite condamnarea la moarte printre gemetele grecului în delir, fără să știe că Andrews ținea deja pistolul electromagnetic spre capul lui, gata să tragă silențios. În ultimul moment însă Andrews se răzgândi. Chiar lângă el, în spatele soldatului de lângă călău, se afla o sabie rezemată de unul dintre stâlpii de execuție. Andrews făcu un pas în lateral, cât să o acopere cu costumul, se răsuci pe călcâie și o luă ușor. Nimeni nu putea vedea sabia plutind deasupra solului, pentru că toată scena se întâmpla chiar în spatele călăului. Doar cameramanul își iți capul de lângă aparat, dar părea mai degrabă enervat de Ali care râdea în hohote, acoperind urletele grecului.

Casca îi arăta acum că șansele de reușită erau de 82 la sută.

Călăul ridică sabia și-i zbură capul grecului, împroșcând cu sânge în toate părțile. Andrews se înfipse bine în spatele călăului, cu sabia în dreapta și pistolul electromagnetic în stânga, iar când acesta își ridică din nou sabia spre gâtul lui Ali, Andrews îi reteză fulgerător mâna. Sabia călăului rămase o fracțiune de secundă în aer, în timp ce brațul acestuia își continuă mișcarea spre capul lui Ali, reușind doar să-l împroaște cu sângele care-i țâșnea din ciot.

Hohotele nebunești de râs ale lui Ali fură acoperite de urletul de durere al călăului care, din cauza forței de răsucire, căzu în fund, cu mâna rămasă ținându-și brațul retezat și cu ochii ieșiți din orbite de durere, prin fanta cagulei. În aceeași fracțiune de secundă, Andrews îi tăie gâtul soldatului din dreapta și apoi îi împușcă cu pistolul ținut cu stânga pe soldații care ajunseseră între timp în spatele cameramanului și se opriseră stupefiați.

Aruncă imediat sabia direct în gâtul călăului, țintuindu-l la pământ și, scoțând celălalt pistol din combinezon, îi execută pe soldații care încă stăteau în cadrul ușii. Soldații de lângă poartă, revenindu-și cu greu din uimire, încercară să tragă în el. Andrews sări peste călău, îl împinse cu piciorul pe Ali ca să rămână lipit de stâlpul de execuție și făcu un salt în lateral, trăgând ca un cowboy, cu ambele pistoale. Șansa lui era că aceste pistoale aveau proiectile de ultimă generație, cu un sistem de autoțintire care îi permitea să nimerească mereu în zonele vitale. O dronă aeriană americană

îi spulberă pe cei doi soldați rămași sus, lângă tun, tăindu-i în două cu un railgun.

Andrews se răsuci spre ultimul soldat, cel care o ținea pe fata lui Ali, dar acesta dispăruse în clădirea de vizavi. Din fericire, drona îl urmărea deja, așa că se putu întoarce spre Ali, care acum hohotea între râs și plâns, cu mințile rătăcite. Îi spulberă lanțurile cu pistolul electromagnetic, iar apoi îl ridică cu greu, aproape târându-l. Ali dădea din mâini disperat și voia să fugă spre soția moartă într-o baltă de sânge, apoi spre clădirea în care dispăruse Leila.

– O vom lua cu noi, Ali, o vom lua cu noi! strigă Andrews, în timp ce din locul unde intrase drona se auzi o rafală puternică de railgun, apoi o bubuitură înfundată, care sparse geamurile clădirii, spre groaza lui Ali. În aceeași secundă, poarta fermei zbură cât colo, iar doi SEALS intrară în fugă, unul dintre ei preluându-l cu forța pe Ali, care acum se tânguia ca un copil, în timp ce celălalt luă o poziție defensivă pentru apărarea ostaticului de orice alt atac.

Andrews intră în construcția în care dispăruse soldatul cu Leila, dar găsi drona distrusă chiar în prima încăpere. Deși costumul lui își păstrase în mare parte invizibilitatea, zgomotul de cioburi de sub tălpi nu putea fi acoperit, așa că încercă să respire normal și să trimită o minidronă de recunoaștere, un fel de tarantulă cu picioare de cauciuc. Aceasta îi oferea un feed video și în infraroșu din încăperile în care intra, iar ce descoperi nu îl încurajă deloc: la un etaj mai jos, soldatul se strecurase într-un tunel de evacuare și detonase intrarea, distrugând atât drona, cât și orice șansă de a-l urmări.

– Cobra Unu aici, Cuibule, recepție!

– Avem pachetul în siguranță! Cobra Unu, cum stăm cu pachetul secundar?

– Calea de acces blocată! Rog urmăriți orice căi de evacuare pe o rază de un kilometru. Trebuie să iasă pe undeva cu fata, spuse Andrews, prea plin de adrenalină ca să respecte întocmai protocolul.

– Negativ. Retrage-te imediat de acolo, Cobra Unu, avem vizitatori, acțiunea noastră a atras atenția!

– Dar fata?! protestă slab Andrews, profitând de faptul că a doua stimulare a zonelor sale sensibile din creier nu ar mai fi avut efectul scontat.

– Retrage-te imediat de acolo, Cobra Unu! Urmărim imediat ce putem și pachetul secundar. E un ordin.

– Recepționat.

Lui Andrews îi veni să scuipe, dar nu putea s-o facă în casca aia nenorocită, așa că se retrase în curtea acum pustie și dădu să iasă, când un zgomot îi atrase atenția. Se întoarse spre dreapta și-l văzu pe cameraman ascuns ca un laș după un bidon de combustibil. Păși încet și sigur spre acesta, luând sabia din gâtul călăului. Spre groaza cameramanului, acum venea spre el o sabie plutind deasupra pământului, picurând sânge, în timp ce o siluetă abia perceptibilă, parcă dintr-o altă dimensiune, trecea prin spatele camerei care încă înregistra.

– Mă predau, mă predau! urlă cameramanul, dar sabia se ridică și se roti direct spre gâtul lui retezându-i-l într-o clipită.

– Ce naiba faci, Andrews?! Pleacă imediat de acolo! E un ordin, înțelegi?! urlă Bradley, enervat că nu putea să-și mai controleze soldatul.

Stropit din cap până-n picioare de atâta sânge încât costumul nu prea mai putea să-l camufleze, Andrews aruncă sabia, se întoarse, trecu din nou pe lângă cameră, se opri o secundă, o demontă de pe trepied, o luă cu el, apoi se îndreptă spre ieșire. În depărtare se vedea un convoi de mașini venind în mare viteză, iar HUD-ul lui îi semnaliza o iminentă lovitură aeriană directă asupra zonei, așa că era cazul să se grăbească.

Ali și cei doi colegi din SEAL erau deja la câteva sute de metri depărtare, iar un elicopter american tocmai ateriza lângă ei. Andrews o luă la fugă scoțându-și casca de pe cap, nemaiputând să suporte nici căldura, nici senzația de sufocare. Pentru prima dată în patru ore simți aerul fierbinte și uscat al deșertului, pe care-l primi însă cu recunoștință – oricât de bine îi filtra costumul aerul de afară, oricât încerca să-i răcorească trupul, tot vântul care-i atingea tâmplele era de zece ori mai bun.

Se urcă, gâfâind, în elicopterul care țâșni spre ceruri. Din mașinile blindate deja ajunse la fermă se trăgea în zadar spre ei.

Peste un minut, în timp ce ferma rămânea undeva jos, în dreapta, toată zona sări în aer, sub un covor de bombe cluster aruncate dintr-un avion nedetectabil, aflat, cel mai probabil, departe deasupra lor. Moartea venea repede atunci când decidea Comandamentul, fapt care-l făcea pe Andrews să se întrebe la ce bun să trimită comandanții săi soldații americani să-și pună în pericol viața pentru un singur om, dacă tot nu salvau nici măcar 1 la sută din ostaticii Califatului. Se rugă ca fetița lui Ali să fi supraviețuit bombardamentului, dar deja îi era imposibil să știe ce șanse avea. Cel mai probabil, zero.

Se uită la Ali, aflat încă la granița dintre nebunie și disperare, dând din cap, pe spate, cu ochii bulbucați și acoperiți încă de sângele grecului și al călăului. Parcă tocmai ar fi fost născut de iad, strigând spre ferma învăluită acum într-un nor gros de praf și fum.

Ali se întoarse spre Andrews și-l privi, la rândul lui. În ochi i se citea cea mai adâncă și mai înverșunată ură pe care-i fusese dat s-o vadă vreodată.

SOCIETATEA

Miliardarul își întinse oasele. Îi vâjâia capul de la drogul care îi ieșea treptat din sânge, iar răsăritul de soare îl obliga să mijească ochii. Avea o durere surdă în stânga, dar medicamentele i-o țineau clar sub control.

Afară se auzea ciripit de păsărele, iar mirosul ierbii abia tunse îi gâdila nările. „Stau prea mult în oraș, fir-ar să fie!" își spuse, încercând să meargă spre geam fără să cadă.

Fereastra înaltă, străjuită de două perdele transparente care fluturau în briza dimineții, dădea către o terasă scăldată de lumina unui soare abia ițit deasupra vârfurilor copacilor din fundal. Terasa, la rândul ei, se deschidea în trepte spre alte terase, la fel de mari, de-a stânga și de-a dreapta, amenajate în stil franțuzesc, cu pietriș mult și iarbă puțină, tufișuri tunse nefiresc de geometric și statui vechi din piatră. În fundal, spre stânga, un parc imens, cât vedeai cu ochii. În față și spre dreapta, o pădure de copaci înalți care probabil îmbătrâniseră odată cu castelul. Nu se vedea marea, dar îi putea bănui prezența, nu avea cum să fie departe.

Jos, la o masă, un bătrânel citea știrile, trecând rapid printre subiectele afișate pe masa din fața lui, glisând cu gesturi scurte. Lângă el, într-un cărucior de invalid, stătea un ins blond, de cincizeci și ceva de ani, care parcă simți că e privit, așa că se trase brusc înapoi cu spatele, fără zgomot și dând senzația că plutește

pe deasupra dalelor vechi de piatră. Miliardarul apucă să-i vadă doar creștetul, pentru că omul dispăru în clădire. Privi înapoi spre bătrânel.

„Numai Bill e în stare să citească știrile pe masă în 2033, hă, hă... Au!" chicoti miliardarul, amuzat de apucăturile prietenului său de 77 de ani, dar înțepat brusc de durerea din coaste. În epoca în care toată lumea primea informațiile pe lentilele digitale de contact, tabletele și celelalte ecrane deveniseră mai degrabă inutile. Bill era însă de modă veche și simțea că amețește ori de câte ori încerca să răsfoiască fluxurile de știri direct pe ochi.

Miliardarul se îndreptă încet către noptieră, unde remarcă plăcut surprins că-l aștepta o cutiuță cu niște lentile de contact digitale noi-nouțe, printate 3D fix, după necesitățile lui, precum și mobilul lui subțire, transparent și indestructibil, scăpat intact din atentat. Bill era atent ca întotdeauna.

Peste câteva minute, cu lentilele puse, miliardarul cobora scările, trecând în revistă titlurile zilei. Asistentul virtual îi făcuse deja un rezumat la obiect: atentatul fusese pus pe seama celor de la Anonymous, care încă nu-l revendicaseră, fiind îndreptat în primul rând împotriva guvernului socialist, care „trădase" cauza anarhismului global, iar abia în al doilea rând către „miliardarul verde", miliardar care acum „se afla într-un loc sigur, starea sa de sănătate fiind bună". Fapt confirmat de asistentul virtual printr-o verificare automată a semnelor sale vitale.

„Mă bucur că am o stare de sănătate bună, rahat", gândi miliardarul când află și bilanțul tragic: 14 morți și 18 răniți, asta în afară de cei 3 anarhiști uciși de forțele de poliție și de sutele de demonstranți răniți, arestați și dispăruți în haosul de la baza piramidei de sticlă și beton.

A doua știre a zilei venea din Irak, acolo unde își găsise sfârșitul miliardarul Constantakis, mare armator grec, alături de alți câțiva ostatici, la capătul unei misiuni americane eșuate. Cele două vești veneau, fiecare, cu câte un clip sângeros. În primul se vedea în amănunt atacul dronei din Paris, montat din filmări preluate de pe mai multe lentile digitale ale jurnaliștilor aflați la fața locului,

mulți dintre ei omorâți în timp ce filmau scena. Chiar și execuția ostaticilor din Irak, urmată de bombardamentul american, era disponibilă, cumva „scăpată" de cineva pe internet. La cea din urmă miliardarul nu mai vrusese să se uite.

Se hotărâse să nu-și strice ziua. Toate astea contau prea puțin, iar faptul că Bill își păstrase o echipă de intervenție în apropiere de atentatul care era să-l coste viața însemna că știuse de un potențial atac. În marea confruntare care se pregătea, ăsta era un simplu foc de paie. Care era să-l omoare, ce-i drept, dar asta e. Poate în altă zi...

– Bună dimineața, Bill. Arăți fenomenal, dragul meu!

Bill se întrerupse din „răsfoit" și se întoarse pe scaun să se uite la el.

– Și tu arăți destul de viu, stimabile. Hai încoace, ia un loc.

Măsuța era chiar în mijlocul marii terase, cu o umbrelă deschisă lângă ea, cât se poate de inutilă pentru razele soarelui de dimineață, care acum cădeau direct spre ei, peste vârfurile copacilor. Se anunța un alt an cu călduri record, ca aproape fiecare dintre ultimii ani. Miliardarul se așeză pe scaunul de lângă Bill. Nu se grăbea să deschidă gura, ci doar privea cu nesaț priveliștea din jur.

– Francezii știu să trăiască, rosti într-un sfârșit.

– Mda... Știau, cel puțin. Dar nu uita că vorbești de aristocrații care au gândit castelul ăsta. Plebea, mai puțin.

Miliardarul pufni în râs.

– Ești bine? Ai avut mare noroc acolo, continuă Bill.

– Da, sunt bine, mi-am rezolvat și durerea de cap – ar trebui să încerci și tu lentilele de contact digitale, sunt o nebunie. Îți vindecă orice nevralgie doar prin stimularea nervilor...

– Da, știu, i-o reteză Bill. O să-ți spun eu la un moment dat ce-i și cu lentilele astea digitale, dar mă tem că n-avem prea mult timp acum. O să vină poliția franceză să-ți pună niște întrebări, plus niște indivizi de la serviciile lor secrete, iar eu nu pot să fiu de față, deci va trebui să ne grăbim puțin. De-aia te întreb, ești bine? Mai ales cu coastele?

– Mă dor ca naiba dacă fac mișcări bruște, dar bănuiesc că, dacă ai tăi nu m-au legat de pat, nu e ceva chiar atât de grav...

– Da, mi-a zis doctorul că sunt fisuri pe care ți le-a rezolvat cu Vibril, în timp ce erai adormit. Va trebui să stai liniștit o vreme, fără tenis, fără răsuciri bruște, din astea. Ai avut mare noroc acolo, să știi. În fine, deși eu o să plec devreme azi, tu vei rămâne aici cât timp vrei, ca să te refaci.

– Asta ar fi o idee bună... Te ascult.

Miliardarul era numai ochi și urechi. Venise în Franța în primul rând pentru Bill, semnase cu francezii doar pentru că așa îi spusese el, iar acum era cazul să nu mai piardă vremea. De unde trebuia să fi petrecut o seară întreagă împreună, acum aveau doar câteva minute – bătrânul ăsta nu stătea niciodată prea mult într-un loc!

Bill aruncă o privire în sus, spre cer, apoi se aplecă puțin și porni un dispozitiv de lângă ei, care semăna cu un Dcube, gadgetul care-i adusese o sută de miliarde de dolari în ultimii cinci ani. Dar din Dcube nu se auzi niciun sunet, semn că sistemul multimedia și de protecție cu inteligență artificială nu fusese programat să dea drumul la muzică.

– E doar o măsură de precauție. În loc de cântece, creează o sferă virtuală în care rămâne sunetul convorbirii noastre, fără ca alții să o poată înregistra. În plus, bruiază optic și audio și sateliții sau dronele de deasupra, așa că ne putem bea cafeaua liniștiți câteva minute, rosti Bill, turnând cafea în ceașca prețiosului său oaspete, adăugându-și apoi și lui.

– Tot paranoic? zâmbi miliardarul, în timp ce-și amesteca zahărul în cafea.

– Din ce în ce mai paranoic! râse Bill. Mi-ai văzut asistentul secret, bănuiesc?

– Da, omul în căruciorul de invalizi? E prima dată când îl văd! Ți l-ai luat recent?

– He, he! râse Bill. Nu, nicidecum. Dar, dacă tot m-ai făcut paranoic, mi-am zis să-ți ofer o mostră de paranoia – e asistentul meu de ani buni, însă e prima dată când îl las să iasă la soare în prezența altcuiva. Ce zici de asta?

– De ani buni? Hă!

Miliardarul era chiar impresionat. Se știa cu Bill de decenii, dar era prima dată când îl vedea folosind un asistent. Darămite unul într-un cărucior cu rotile.

– Chiar mă întrebam cum de nu folosește o proteză scheletică.

– Are mare noroc că e și într-un cărucior de invalizi. Când l-am salvat de la moarte, acum doișpe ani, era ars tot. Dacă nu-mi trimiteam eu agenții la timp, ori murea, ori era preluat de Guvern și omorât într-o pivniță. Dar mai degrabă murea... A durat ani până l-am adus chiar și în starea asta.

– Chiar și așa, dacă l-ai reconstruit în mare parte, n-ar putea folosi..., insistă miliardarul.

– E paralizat complet de la brâu în jos, iar efortul mental de a conduce un exoschelet e prea mare, nu merită, îl întrerupse Bill. Mai au de lucru până să le facă cum trebuie – are unul la subsol, dar nu îl folosește. Se descurcă așa, e mai ușor să dirijeze mental un cărucior, sunt comenzi mult mai simple. Mă rog, e și un pic comod, fie vorba între noi, zâmbi Bill. O să vreau să ți-l prezint data viitoare când ne vedem, este un om esențial pentru toate planurile noastre. O să înțelegi atunci de ce l-am ținut secret atât. Din păcate, azi nu avem timp. Dar, revenind la ale noastre...

Pe colțul mesei apăru un mic punct albastru, iar Bill mișcă un pic din deget pentru a opri avertizarea. Poliția mai avea cincisprezece minute până să ajungă.

– Te-am adus aici să fiu sigur că nu te-ai speriat de ce ți s-a întâmplat acolo, continuă Bill. Altfel, ne vedeam chiar în Paris, la sediu.

Miliardarul dădu din cap că nu, nu s-a speriat deloc. Bill făcu un gest deasupra mesei, care îi afișa acum un plan de afaceri.

– Bun! Să trecem la treabă. În ciuda atentatului, documentele au fost semnate, iar guvernul francez își va ține partea sa de învoială.

– Mă bucur să aud asta. Maimuțoiul ăla de ministru a mierlit-o, mi-era teamă că francezii se vor speria...

– S-au speriat, dar au nevoie de bani ca de aer. Ideea e următoarea: centrul ăsta al tău va finanța aparent tehnologiile pentru a umple Europa de mașini electrice și de încărcătoare rapide pentru

mașini în garaje, parcări ale firmelor și așa mai departe. Așa cum ai făcut acasă înainte să ți se ia compania. Pe lângă banii tăi, voi mai atrage alte 30-40 de miliarde de dolari de la partenerii mei europeni. Vom folosi apoi acest cap de pod european pentru a prelua controlul asupra rețelei de *internet al lucrurilor* de aici. După cum știi, europenii ne-au tăiat accesul acum vreo zece ani. Ce au dezvoltat ei, în schimb, e penibil, dar a rezistat pentru că, la vremea aia, Uniunea Europeană s-a băgat în tranșee pe chestia respectivă. Acum, că s-au certat definitiv, găsim zone în care putem intra din nou.

– 40 de miliarde pentru mașini electrice sau...? întrebă miliardarul puțin nedumerit.

– Mai precis, jumătate din sumă se va duce spre sponsorizări de mașini, pentru că așa putem tripla efectul investiției noastre, iar jumătate se va duce pe preluări în zona obiectelor inteligente, ca business adiacent mobilității, bla bla bla din astea... Trebuie să încheiem în cel mult doi ani. E absolut urgent.

Miliardarul făcu un scurt calcul.

– Hm... înseamnă sub zece milioane de subvenții individuale pentru electrice și în jur de patru milioane de subvenții individuale pentru încărcătoare, dacă vrem să funcționeze... E cam puțin pentru un continent întreg, nu crezi?

– Nu-ți face griji! Tu calculezi pe cinci ani, așa ești obișnuit. Banii ăștia vor intra în doar doi ani, cum spuneam. Numerele sunt mult mai mari așa. În plus, e vorba de a da un imbold unei piețe care suferă din cauza politicienilor.

– Așa...

Miliardarul părea ușurat. Visul lui nu era doar o remorcă la ambițiile globale ale lui Bill, iar asta era bine.

– Deci: 40 de miliarde pentru următorii doi ani. Sumele care urmează vor fi mult, mult mai mari. Cu un ordin de magnitudine mai mari. Vor ajunge să schimbe definitiv nu doar rahaturile astea de hibride penibile cu care se plimbă europenii acum, dar mai ales să intre în casa fiecăruia. Ținta finală, îți spun pentru că am deplină încredere în tine, este controlul absolut al internetului lucrurilor – de la mașini la climatizarea automată din case,

de la lifturi la lentilele digitale, OK? Și trebuie s-o facem în maximum cinci ani de acum încolo.

– Cu tot cu opoziția germanilor?

– Cu tot. Dă-i în mă-sa de germani, de belgieni, de britanici, de nordici și de est-europeni! Înainte, vorbeam cu nemții și se rezolva pentru toată Europa. Acuma, că e fiecare cu a lui, o să ne ocupăm pe rând de ei. Am cooptat deja pe cineva în Germania, nu o să fie o problemă. Ce facem anul ăsta cu Franța, Spania și Italia vom face anul viitor cu Germania și restul țărilor din proiectul Europa. Chiar dacă se urăsc de moarte cu francezii și cu sudicii sau poate tocmai de aceea, și germanii vor dori să bage botul în borcanul cu bani, stai liniștit. Iar dacă nu vor dori, îi vom convinge.

– Cam cât va costa?

– Omule, noi doi avem... cât? Împreună?

Miliardarul pufni în râs.

– Nu știu, n-am făcut un calcul. Eu am vreo 220 de miliarde, tu ai vreo 340, după ultima numărătoare...

– Mda. Cash-ul e mult mai puțin, dar ajunge. Ei bine, Societatea are alți câțiva membri care, adunat, mai fac tot atâția bani. Apoi sunt și simpatizanții, care habar n-au cu ce ne ocupăm, dar sunt utili – mai important, împreună ne pot aduce încă un trilion de dolari. Un cash flow de vreo 200 de miliarde pe an, fără ca investițiile noastre deja existente să aibă de suferit. Mă rog, că mi-am adus aminte, bietul Constantakis tocmai ce a ieșit din scenă...

– Am văzut. Oribil!

– Nu avea prea mulți bani, dar ne ajuta cu relații pe tot flancul de sud-est. Era influent. Va trebui să căutăm pe altcineva și să vedem mai întâi cum de l-a omorât Califatul, în loc să primească banii. Nu m-am ocupat personal, dar știu că negocierile erau în toi...

– E greu să negociezi cu niște imbecili rămași în Evul Mediu. Plus că am impresia că trupele speciale au vrut să-l salveze, dar au dat greș. Cel puțin asta am apucat să văd cât coboram spre tine.

– Da, l-au salvat de l-au omorât.

Bill tăcu o clipă. Cu toți banii pe care-i avea la dispoziție, cu toată influența pe care o putea exercita asupra politicienilor, tot

nu reușea să facă mare lucru în zonele scăpate de sub controlul civilizației. Iar acestea erau tot mai multe în ultimul timp, chestie care îl frustra enorm.

– În fine, controlăm tot ce trebuie controlat, mai puțin Big Oil, pentru că ăia sunt de necontrolat, mai ales de când s-au băgat guvernele peste ei, reveni Bill la firul discuției. Dar rezolvăm și asta. Oricum, nu e o problemă de bani, aș vrea să înțelegi.

– Încerc, dar, fără să văd întreaga imagine, e mai greu un pic, Bill...

Bill parcă se întunecă puțin la față. De multă vreme ar fi dorit să-i spună prietenului său care era jocul de ansamblu, cu atât mai mult cu cât acesta avea șanse mari să-l urmeze la conducerea Societății, dacă el și asistentul lui ar fi pățit ceva. Însă, ca măsură de precauție, nu putea. Nu pe deplin. Învățase să nu mai aibă încredere în nimeni și nu putea dezvălui întregul plan nimănui. Dar îi putea da suficiente detalii cât să-l ajute să-și facă o idee.

– Ideea generală, prietene, e că mai avem doar câteva luni până când chinezii sigur vor putea afla secretul pe care-l știu doar patru oameni deocamdată, inclusiv noi doi. Ceilalți doi... unul e în spatele zidurilor acestui castel, iar celălalt... *cealaltă* se află undeva în China, și noi încă nu am dat de ea. Din informațiile mele, chinezii adulmecă secretul, iar reacțiile lor sunt imprevizibile.

„Ah, deci de-aia ți-ai ținut secret asistentul? L-ai făcut părtaș?" se întrebă miliardarul. Dar alese să-l întrebe altceva pe Bill.

– Vrei să zici că s-ar putea să anunțe toată lumea?

– Vreau să zic că sunt imprevizibili. Habar n-am ce-o să facă. E important ca, dacă o să facă publică treaba despre chestia aia care vine din spațiu, să putem controla situația. Am promisiunea că vom avea la degetul mic primul oficial chinez cât de curând, dar știi cum e cu chinezii... Mai ales după haosul de la ei din țară.

– Da, nu-mi povesti! Ai idee cât de scump e litiul acum? replică miliardarul. Nici rechinii ăia rămași la Tesla nu-și mai permit, iar bateriile lichide au fost o dezamăgire.

– Omule, iar mă iei cu mașinile! râse Bill.

– Da, scuză-mă. Cred că am făcut o obsesie. Dar sunt importante – dacă nu rezolvăm mai întâi problema cu transportul, degeaba vrem alte chestii de la chinezi și alții. Și până vine chestia aia din spațiu mai e.

– Nu știm cum vor reacționa nici ai noștri, nici ei, nici restul, continuă Bill, încercând să treacă peste obsesiile miliardarului. Dacă se creează o panică globală, se va duce totul de râpă. Ce dracu', doar nu vrem să retrăim ce-a fost acum cinșpe ani?! Sau dimpotrivă... naiba știe. Ideea e că nu vom mai putea controla nimic.

– Oare nu avem și acum doar impresia că deținem controlul?

Miliardarul încă suspina după deceniul pe care-l pierduse în lupte legale pentru a-și recupera compania de suflet și pentru care nici toți banii din lume nu fuseseră de ajuns.

– Încearcă să privești mai în ansamblu. Tu ești supărat că ai pierdut o mulțime de ani, că ți s-a luat compania și că au făcut-o praf, că n-ai mai trimis tu însuți oameni pe Marte și pe Lună, că ăștia care fac mașini hibride folosesc de fapt tehnologie petrolieră, că se toacă miliarde de dolari pe păstrarea statu-quoului și așa mai departe. Dar adevărul e că, în cincisprezece ani, nici nu ar trebui să mai folosim mașinile, înțelegi?

– Chinezii promit de multă vreme, dar...

– Lasă chinezii! Lasă Orașul de Vis! Ăla e doar prima salvă de tun. O să revin la el imediat. Apropo, cât va costa ăla, douăzeci, treizeci de miliarde? Ți-am spus de suma pe care o vom putea gestiona, da? Ia imaginează-ți că, în mai puțin de cinci ani, apar zece orașe de un milion de oameni fiecare, care nu mai au nevoie nici de mașini, nici de altceva! Orașe autosuficiente, consumatoare de CO_2, să fie ecologiștii fericiți... și cu tine alături de ei, evident! rânji Bill.

Miliardarul începea să întrevadă imaginea de ansamblu. Bill continuă:

– Deci chinezii sunt doar prima verigă. Leagă această verigă de asaltul nostru asupra pieței europene și vei avea două continente pe care le vom putea controla pe trei niveluri: al transportului, al internetului lucrurilor și cel al orașelor. Abia atunci vom începe

să schimbăm lumea cu adevărat. Abia atunci o vom putea pregăti pentru ce vine.

Miliardarul clipi spre Bill, puțin nedumerit.

– Prin control înțelegi...

– Prin control înțeleg exact asta: că începem cu un cap de pod solid în fiecare dintre aceste trei niveluri. Într-un deceniu ajungem să deținem suficient de mult pentru a putea dicta mersul lucrurilor. Și vreau să facem asta pentru că am dat greș cu politicienii, așa cum ne-am chinuit până acum. Ăștia se tot schimbă, sunt din ce în ce mai greu de mituit, iar ONG-urile nu fac mare brânză. Așa că ne-a rămas doar abordarea strict capitalistă.

– Crezi că putem?

Bill pufni, nemulțumit de prietenul său.

– Dacă putem? E absolut *necesar*, omule, și sper să fii perfect convins de rolul tău. Încearcă să înțelegi că nu este vorba doar despre ecologie, ci despre a schimba profund societatea umană. Despre a reuși odată și odată tranziția de la capitalism la ceea ce chinezii numesc meritocrație, europenii, utopie, iar eu... pur și simplu umanism. Fresco, în caz că ai auzit de el, o numea economie bazată pe resurse. Sunt tot felul de nume date singurei societăți capabile să se dezvolte durabil.

– Sună aproape marxist, dragul meu, se amuză miliardarul.

– Rahat! Sună pentru că îmi permit, ce dracu'! râse Bill. Cel mai bogat capitalist din lume e marxist, desigur!

Bill sorbi din ceașca de cafea, mai mult pentru a-și umezi buzele.

– Marxismul a dat greș, continuă Bill, pentru că ăia care au administrat societatea erau niște imbecili. Mai mult, nu urmăreau decât tot ce au urmărit politicienii în toată istoria lor: putere și bani. În plus, societatea era nivelată în mod absurd – doctorul era egal cu măturătoarea de pe stradă, arhitectul, cu agricultorul... Egal în mintea lor, căci în fapt asta nu s-a întâmplat niciodată.

Miliardarul dădu din cap în semn de aprobare. Bill continuă.

– Sistemul pe care trebuie să-l facem nu e bazat pe bani, nici pe politică și are balanța de putere gestionată de inteligența artificială care alocă resurse în funcție de necesități...

– Mi-ai mai spus, îi răspunse miliardarul.

– Ce nu știi e că am reușit să avem în sfârșit o versiune de AI suficient de dezvoltată ca să gestioneze cum trebuie treburile unui oraș de un milion de oameni – să dea în sfârșit fiecăruia ce are cu adevărat nevoie. Da, nu marxist, ci în felul secolului XXI – bazat pe comunicarea directă a individului cu sistemul automatizat, fără corupție, fără risipă, fără ca 1 la sută din locuitori să fie putred de bogat, iar ceilalți, săraci lipiți.

– Cu toate astea, un simplu software nu e de ajuns, știi prea bine. Poate fi manipulat foarte ușor. Chiar vrei să dai atâta putere inteligenței artificiale? Știi foarte bine ce părere am eu aici...

– Da, știu. Poate o să ți-o schimbi.

– Mă rog. Dar dacă eu am nevoie urgent de caviar, ce, o să-mi distribuie caviar? Chiar nu poți face față unor resurse limitate cu un simplu program, fie el și unul inteligent, nu?

– Ai dreptate. De aici și nevoia de a controla cele trei niveluri. Apoi, pentru a reuși trebuie să găsim oamenii-cheie care să urmărească deja, poate fără să-și dea seama, să schimbe societatea. Nu niște imbecili lacomi. Unii care conștientizează că avem resurse limitate și le apreciază la adevărata valoare. Trebuie să-i atragem de partea noastră, să le dăm imboldul financiar de care au nevoie, apoi să reușim să atragem prin intermediul lor resursele uriașe necesare pentru a crea sistemul ăsta nou, în primul rând resursele umane, în orașele de tip nou, înțelegi? Dar am impresia că deja ți-am zis prea mult dintr-odată.

Miliardarul era puțin luat prin surprindere. Fusese întotdeauna foarte atent la tot ce avea legătură cu deplasarea a milioane de oameni, fusese unul dintre investitorii din spatele expansiunii în spațiu, era preocupat de emisiile de CO_2 și de apariția inteligenței artificiale, se considera parte integrantă din elita lumii, dar nu era singurul și, în niciun caz, primul sau cel mai important. Era doar unul dintre pionierii mașinilor electrice, ai rachetelor și ai produselor eco, făcuse bani frumoși atunci când acestea începuseră să aducă profit, fusese dat afară din propria companie când lucrurile o luaseră razna din cauza guvernelor cumpărate de petroliști,

apoi se luptase să revină în trenul ăsta, fără să-și mai pună vreodată problema atât de nuanțat pe cât o judeca Bill.

– Stai un pic... Tu spui că, dacă schimbăm modul de organizare a orașelor și le reconstruim de la zero, schimbăm societatea? Și că așa vom fi pregătiți pentru ce vine din spațiu?

– Nu, eu spun doar că, fără acest fundament, nu vom putea schimba societatea. Asta nu înseamnă că e de ajuns, nici pe departe. Dar nici că se poate fără.

– De ce nu se poate fără? Că asta nu înțeleg. Ce e greșit în orașele actuale? De ce n-am putea să rezolvăm cu mașini electrice – scuze că insist, râse miliardarul.

Bill oftă, făcu un semn, iar deasupra mesei apăru planul unui oraș circular, sub forma unei holograme care arăta ca un imens inel. Începu să gesticuleze.

– Mașinile alea electrice mișcă de colo până colo două tone de metal pentru a transporta optzeci de kile de carne. Ocupă zece metri pătrați pe drum și alți zece metri pătrați pentru a fi parcate. La un oraș de un milion de locuitori, ai, de obicei, un milion de mașini. Asta înseamnă zece milioane de metri pătrați irosiți doar pentru a deplasa de la A la B niște indivizi care merg singuri în mașină. Orașele noastre actuale sunt gândite în jurul mașinilor, nu al oamenilor. De aici vin blocaje, betoane peste betoane, sute de miliarde de dolari irosiți pe pasaje și alte intervenții în infrastructură, ca să nu mai vorbesc de timpul pierdut în trafic și de risipa de teren.

– Păi, de când cu autonomele, s-au redus și blocajele...

– S-au redus pe dracu'! Tu mergi cu elicopterul, ca și mine, ce naiba! râse Bill.

– Tot nu pricep, îi răspunse miliardarul. De ce neapărat orașe circulare? De ce nu niște zgârie-nori unul lângă altul?

– Nu-ți pot da toate detaliile acum. Dar imaginează-ți că aproape tot transportul se face în interiorul clădirii circulare, nu în afară. Mai ai nevoie de mașini? Nu, nu mai ai nevoie. De deszăpezire iarna, de autobuze climatizate, de tramvaie, de metrou de suprafață, de alte prostii? Nu. Ai doar capsule de transport 100

la sută autonom – pe care vei fi invitat să le dezvolți tu, desigur, îi zâmbi Bill.

– Aha.

Miliardarul începea să fie realmente interesat, privind schema care-i era pusă în față. De aceea se și atașase Societății, de altfel, pentru oportunitățile de afaceri cu tentă socială.

– Orașul e complet integrat. Transportul e 100 la sută electric și 100 la sută autonom. Atât pe orizontală, cât și pe verticală. Liniile de transport sunt separate complet de zonele pietonale. Apoi, toate serviciile sunt integrate – locuitorii stau în oraș ca într-un hotel combinat cu un mall. Își stabilesc necesarul la începutul săptămânii, sistemul de inteligență artificială îl preia și le distribuie toate cele necesare, iar ăștia își văd de treaba lor. Toată clădirea e inteligentă – de unde și nevoia de a controla noi internetul lucrurilor. Nu doar că ia în calcul ce zic ei că au nevoie, dar și ce observă clădirea în sine, în timp, că au realmente nevoie. Iar treaba locuitorilor e să înființeze noua societate umană. Se vor putea concentra pe asta, chestie pe care nu o pot face în orașele actuale, care le mănâncă timpul și resursele doar pentru a se deplasa spre și dinspre locul de muncă și pentru a-și face rost de cele necesare. O societate complet nouă! De unde și numele Societății noastre, prietene.

– Și să o schimbe în ce, dragul meu? continuă nedumerit miliardarul. Pentru că în ultimii douăzeci de ani am avut nu mai puțin de două crize economice majore, chinezii s-au dus pe copcă și abia au început să-și revină, rușii sunt în plin fascism neoputinist, la noi în țară bântuie extremiștii de toate felurile, Orientul Mijlociu e mai distrus decât oricând acum, că și turcii s-au transformat în dictatură islamică, iar Europa... ce dracu' să mai comentez?

– Îți spun altă dată mai pe larg în ce o schimbăm. Pe scurt, va fi o societate a resurselor, nu a banilor. Iar prima resursă este cea umană. Am tot greșit anii ăștia cheltuind bani pentru a ajuta toate rebuturile ei – îmi permiți să nu fiu *politically correct* azi, da?

Miliardarul dădu amuzat din cap. Bill era deja aprins tot.

– Ei bine, stop joc. Am programul de inteligență artificială deja gata, de-acum încolo bag bani foarte bine țintit, în primul

rând în resursele umane. Ăștia trebuie să fie oameni care au o viziune, care se zbat să miște lumea înainte, să unească chestii, să... înțelegi?

Miliardarul încuviință din nou, încercând să vadă unde voia Bill să bată.

– Acum mă întorc un pic la prima etapă, cea cu orașele. Dacă facem o masă critică, alcătuită în primul rând din oamenii cu viziune, pe care-i vom strânge în orașele astea, nu va mai dori nimeni să stea în orașe idioate, călduroase și pline de smog, cum stau acum. În plus, pentru potențiala luptă care ne așteaptă... mă rog, *vă* așteaptă, căci eu o să fiu cam mort pe vremea aia, e absolut necesar să ne schimbăm mai întâi modul în care ne raportăm la planetă, în care ne organizăm...

– Care *vă?* Crezi că eu mai trăiesc cincizeci de ani sau cât mai trece până cade minunea aia pe Pământ? Apoi... ești chiar așa convins că o să se mute lumea în orașele alea circulare de care tot vorbești? Până și chinezii au dubii...

– N-avem altă cale. Planeta asta se duce dracului mai repede decât reacționăm noi. Câți președinți am pus noi până acum, din banii noștri... trei, patru? Că deja m-am săturat să-i număr. Câți senatori am uns? Zeci? Sute? Câte milioane de copii am vaccinat, câte mii de școli am făcut, câte premii am dat savanților? Și? La ce ne-a folosit? Am pierdut mai bine de două decenii încercând să facem lucrurile după regulile jocului. O gaură neagră care ne-a înghițit banii, cu schimbări abia vizibile. Ei bine, acum dă-l dracului! E timpul să răsturnăm masa de joc și să le dăm cu ea în cap tuturor celor care trișează! Sunt prea bătrân ca să mai aștept!

Miliardarul nu-l mai văzuse niciodată atât de ambalat pe Bill. Deși tocmai scăpase cu viață dintr-un atentat oribil, culmea, el era cel mai calm dintre ei doi. Sau poate medicamentele erau de vină... Bill continuă, nestingherit, dar domolindu-și întru câtva tonul, cu bărbia tremurând încă de nervi sau de bătrânețe.

– Uite ce e! Am fost nevoit să fug din America pentru că sunt vânat atât de Anonymous, cât și de cretinii de la NAR. Iar dacă New American Republic o să devină un regim fascist, cum se

anunță la următoarele alegeri, pentru că asta vrea nenorocitul de american de rând, eu nu o pot împiedica, cu toți banii pe care îi am. Știi cum a fost acum cinspe ani și cât de greu am scăpat de idiotul ăla și de clica lui. Așa că vor rămâne doar Europa și China drept contrapondere. Or, eu încă nu controlez nimic clar în China, în afară de finanțarea în secret a acestui nou tip de oraș, OK? Dar China poate fi un sac fără fund. Deocamdată avem doar Europa ca lucru sigur și asta, pentru că sunt cu toții atât de porniți pe americani, încât le-ar fi greu să ne trădeze, chiar și fără să le mai pese de câți bani am băgat deja în ei.

Luminița albastră clipi din nou în colțul mesei, iar Bill o stinse cu un gest nervos, care stinse și holograma cu orașul circular.

– Ca să fim pregătiți pentru ce vine trebuie să ne schimbăm ca specie. Ca atitudine față de planetă, față de ceilalți, față de tot. Nu poate sta fiecare în casa lui din suburbii sau în blocul lui nenorocit din mahala, și să ne cadă cerul în cap, OK? Iar dacă nu pornim de pe acum lupta și mai ales dacă nu schimbăm regulile jocului, o să fim prinși cu pantalonii în vine. Și, nu știu tu, dar eu am deja nepoți și strănepoți pe care vreau să-i văd apucând 2150 și poate nemurirea, dacă nebunia aia cu transferul de conștiință o să funcționeze. Ce limită mai putem avea?

– Eh, ai mei sunt mai... cum să spun eu... îndepărtați. Dar da, e clar că nu mai putem continua așa.

– Uită-te în jur. Ai aici un parc de peste 130 de hectare, gândit doar pentru un singur om. Mă rog, pentru o singură familie. Când l-au construit, ăia de munceau pentru familia de aristocrați aveau doar nevoile de bază asigurate, în timp ce ăștia trăiau în lux. Totuși, împreună consumau de vreo douăzeci de ori mai puțin decât consumăm noi astăzi. Era mai puțin de un miliard de oameni pe planetă când s-a făcut castelul. Acum suntem 8,6 miliarde, iar în 2050 o să fim 9,6. Unde începem, omule? Unde?

– Pe Marte, glumi miliardarul.

– Da, desigur, ca să te umpli tu de bani! îi replică Bill râzând. Tu și obsesia ta idioată cu Luna și cu Marte, tu și afacerile tale cu module turistice lunare!

– Lunare acum, să știi că fac bani frumoși cu ele. Dar cu Marte o să fie și mai bine. Vând același modul, foarte puțin modificat, dar de zece ori mai scump. În plus, sunt obsedat, da, pentru că, dacă asteroidul ăla pică aici, pe Pământ, colonia de pe Marte rămâne întreagă. Nu ți se pare mai bine așa?

– Asteroid pe naiba! Mă rog, bravo, ce să zic... Revenind: capitalismul a mers până acum pentru că am tot crescut ca populație, iar odată cu ea au crescut și economiile, și consumul. Dar nici planeta, nici sistemul nu mai rezistă. Noi nu consumăm, individual, vizibil mai mult decât acum douăzeci de ani. În plus, în toată emisfera vestică nici nu ne mai înmulțim, dar sistemul nostru economic insistă să se bazeze în continuare pe utopia creșterii populației, dublată de creșterea consumului. Toate crizele astea nenorocite din asta s-au tras. Suntem ca într-un joc de Monopoly, în care nu mai intră jucători noi, iar jucătorii care încep să curețe totul sunt urâți de moarte de ceilalți.

– Ba intră jucători noi, dar au foarte puțini bani și sunt eliminați rapid. Sunt perfect conștient, Bill. Dar încă n-a găsit nimeni soluția perfectă! Dac-ar grăbi, ar fi un om foarte bogat.

– Eu *sunt* un om foarte bogat, îi replică zâmbind Bill.

Zâmbetul său nu mai era acel zâmbet cald pe care-l afișase în ultimii ani, când se apucase de operațiuni caritabile pe scară largă, ci unul care îi amintea miliardarului de rechinul de business care reușise să devină, de departe, cel mai bogat om de pe planetă, în doar trei decenii.

Miliardarul pufni din nou în râs, apoi sorbi gânditor din cafea. În fundal, vârfurile copacilor se unduiau sub vântul dimineții, pe măsură ce soarele intra și ieșea din norii de primăvară.

– Ca să închei partea asta de discuție... tot ce vreau să-ți mai spun acum, dragul meu, este că nu poți schimba sistemul capitalist din interior, jucând după actualele reguli. Exclus. Și, dacă nu-l schimbi, ghici cine își pierde viața primul, cu toți banii din lume! OK, noi facem caritate, acum te-am implicat și pe tine, am mai atras și alți miliardari în lucrarea noastră, dar toate astea sunt o picătură într-un ocean. Însumat, abia atingem un trilion de dolari.

Cu simpatizanții, două. Forțele ostile nouă sunt de zece ori mai mari. Mai ții minte Marele Jaf de acum cinșpe ani, aplaudat la scenă deschisă chiar de populație, nu? Când au votat cu toții cei mai penibili tâlhari și jefuitori în fruntea guvernelor, peste tot în lume? Chiar vrei să mai trecem din nou prin asta? Capitalist vorbind, n-avem nicio șansă dacă apucăm pe calea asta.

– Asta-i clar, replică miliardarul, privind spre zare, încercând să proceseze ce-i spunea Bill.

Tare și-ar fi dorit să înregistreze discuția pe lentilele de contact, dar aparatul lui Bill le blocase funcțiile digitale.

– Și atunci oferim, în cel mai bun stil capitalist, alternativa. În primul rând, o oferim celor care mișcă deja lumea, celor care nu mai au superstiții, care au încredere în știință, care se implică în acțiuni umanitare, care n-o dau de gard cu toate prostiile pământului... O alternativă atât de atrăgătoare, încât toată lumea să viseze la ea – să fie ceva aspirațional, băga-mi-aș, înțelegi?

Miliardarul înțelegea, în sfârșit, ajutat de limbajul mereu colorat al prietenului său. Așa fusese în ultimii ani, mai slobod la gură. Unii bănuiau că e de la accidentul de acum câțiva ani...

Bill continuă:

– Ei, închipuie-ți orașele astea, cu tot ce-i mai bun din omenire strâns în ele. Oameni care se vor preocupa de cu totul alte lucruri decât căcaturile pe care le fac azi și care le ocupă timpul. Producție automatizată, distribuire automatizată de resurse la cerere, totul automatizat, astfel încât ei doar să supravegheze mașinile, în cel mai rău caz, iar nu să fie ei înșiși roboței. Apoi, locurile de muncă aflate la câteva minute de locuințe, program de cinci ore pe zi, totul gândit pentru ca ei să aibă timp să facă altceva: să evolueze ca societate! Ei bine, la rândul lor, ăștia îi pot inspira pe alții să vrea aceleași lucruri. Așa schimbi societatea, nu cu oameni care vor să mănânce caviar cu lingura. Am făcut calculele, iar două trilioane de dolari atent injectate în două decenii pot duce la o masă critică suficient de mare să provoace o schimbare la scară planetară.

– Program de cinci ore pe zi sau de trei zile pe săptămână au încercat și scandinavii. Nu le-a prea ieșit... Venit universal au

încercat europenii și iarăși nu le-a prea ieșit. Nu degeaba suntem în criza asta prelungită – nimeni nu vede vreo soluție pe termen lung. Stăm pe cadavrul capitalismului, cum îi spui tu, dar nu știm ce să punem în loc. Tu chiar crezi că lumea o să se mute în orașele de care zici tu? Și că asta va schimba, în sfârșit, societatea?

– Da, dar numai lumea deschisă la minte, partea aia din omenire care merge înainte. Ăștia o să înceapă să trăiască altfel în noile orașe. Așa cum am făcut cu Avanpostul, ai văzut că a reușit, până la urmă, deși aveai dubii și n-ai fost singurul.

– Știi că liberalii îmi sunt mai degrabă ostili în privința asta...

– Da, mă rog, de când le-am tăiat finanțările, au început să latre în toate felurile. Să scoată ei sute de mii de refugiați din mizerie și abia apoi să se plângă că africanii nu câștigă cât un muncitor american din sindicat, răspunse Bill, din nou nervos.

– Ai dreptate. Oamenii ăia nu primesc bani, ci doar ce au realmente nevoie. Însă asta se întâmplă pentru că avem oamenii noștri acolo, care colaborează cu armata. Doar nu poți militariza o societate întreagă, știi ce ar însemna!

– Da, nu poți, îi răspunse Bill. Dar, dacă am reușit cu sute de mii de refugiați, ne va reuși și cu milioane de elite. Vor trăi cu totul altfel. Și totul mult mai ieftin decât azi. Costurile uriașe ale vieții de azi țin, de cele mai multe ori, de prețul foarte mare al terenului pe care sunt construite orașele și de oferta infimă de case. Apoi, de mașinile tale dragi, care costă o cârcă de bani pentru a transporta lucrătorii de acasă la job și înapoi, în coloane blocate la orele de vârf... Nervi, risipă, poluare, dar mai ales foarte, foarte mult timp pierdut.

– Iar te iei de mașinile mele...

– Lasă, că o să scapi și tu de ele la un moment dat. Deci totul ține de scopul pe care-l dai acelei societăți, dragul meu. Cam asta-i concluzia.

– Iar scopul ar fi...

– Scopul ar fi, cum ți-am mai spus și cu alte ocazii, de a găsi soluții tehnologice pe trei direcții majore: sănătate și longevitate, dezvoltare durabilă și securitate. Un fel de campusuri de lux,

dar nu pentru studenți, ci pentru adulți. Pe scurt, nu oricine intră în orașe, tot așa cum nu oricine intră în Avanpost.

Miliardarul oftă dând din cap. Nu îi prea plăcea unde ducea discuția.

– Elitele respective, continuă Bill, ar trăi în condiții de vis, dar nu în primul rând în sens material, deși nu le-ar lipsi nimic! Și-ar împlini condiția de oameni. Și-ar ocupa ziua cu cercetarea, cu descoperirea, cu explorarea, cu progresul rapid al speciei ăsteia, astfel încât ea să facă față contactului cu alte civilizații, mult mai avansate, dacă despre asta e vorba cu obiectul ăla...

– Păi, și plebea? Imbecili de genul celor care au vrut să mă omoare ieri vor exista întotdeauna. Și să zicem că punem zece milioane în orașe de acest gen în zece ani și de patru ori pe-atât în douăzeci de ani. E o picătură într-un ocean...

Bill se întunecă și își schimbă tonul. Era evident că nu-i plăcea să vorbească despre asta, însă deja era prea pornit.

– Cu imbecilii, planul e ceva mai dur. E vorba despre supraviețuirea speciei aici. De ce crezi că am demarat experimentul tocmai în China? Din păcate, nu poți începe o astfel de societate în mod democratic. Pentru că, de fapt, nu mai e o societate democratică în înțelesul actual al cuvântului. Ai văzut ce căcaturi a scos la suprafață „democrația" în ultimii cinșpe ani? Ei bine, democrația din orașele astea ține doar de faptul că ți se dă ce ai cu adevărat nevoie. Iar ce ai nevoie spui tu însuți la început de săptămână, procesele de producție se ajustează corespunzător – de la hrană la orice alte chestii materiale, iar tu îți vezi de treburile tale, care nu mai țin de vânzări, de robotit, de chestii mizere, cum e azi. Dar nici de politică. Pentru că nu va mai exista politică... Mă rog, mai multe nu-ți pot spune.

– OK! Sună ca dracu' deocamdată, dar cred că mă voi obișnui cu ideea! râse miliardarul. Dar revin – masa critică? Din ce moment crezi tu că astfel de orașe ar putea schimba lumea?

– Cât despre masa critică... să ajungem noi la un milion de locuitori și apoi mai vorbim. Când o să ai 10 la sută din populație în astfel de orașe, s-ar putea să ai masa aia critică. Până atunci, mai

e. În fine, nu mai avem timp. Ascultă-mă acum cu atenție, pentru că, dacă mi se întâmplă ceva, asistentul meu va prelua controlul. Iar, dacă și lui i se întâmplă ceva, tu vei fi favorit pentru poziția de președinte al Societății. Am votat deja în Consiliu și te-am chemat aici pentru a te anunța. OK?

Ticul verbal al lui Bill începea să-l calce puțin pe nervi pe miliardar, dar noutatea adusă de acesta îl luă din nou prin surprindere.

– Ați decis asta?

– Da. Ceilalți știu doar de planul nostru de a salva planeta, ca să zic așa. Doar tu știi și despre nenorocirea aia care vine din spațiu. Repet, de amenințarea extraterestră știm doar tu, eu, asistentul meu și fata aia dispărută în China, dacă o mai trăi. Asasinii din NAR nu cred că au aflat mare lucru. Și, dacă ar fi aflat, tot n-ar fi crezut. Oricum ar fi, nimeni din Societate nu știe tot planul, în afară de mine. Planul e stocat în siguranță și poate fi descărcat mental doar de cel căruia îi dau eu cheia. E cel mai sigur așa, știi foarte bine de ce.

Miliardarul încuviință. Societatea era o conspirație, iar membrii săi nu știau niciodată decât o mică parte din plan – cea care îi privea direct. Așa mergeau lucrurile de peste douăzeci de ani. Bill continuă:

– Deci sunt două niveluri pe care lucrăm, OK? Și n-ai fi știut nici tu, dacă...

Miliardarul zâmbi larg. Dar zâmbetul i se șterse repede sub privirea fixă a lui Bill. Ce se întâmplase cu câțiva ani în urmă nu putea fi nici măcar amintit, darămite...

– Pe scurt, vreau să mă asigur că tu vei fi 100 la sută implicat dacă pățesc ceva. Și dacă nu pățesc nimic, tot vreau să mă asigur că vei fi implicat. Pentru că până acum am încercat să rezolvăm chestii pe canale normale, iar de acum încolo o luăm pe cărări mai nașpa, OK?

– OK.

– Bun. Controlăm Europa în doi ani, facem un cap de pod în China, în India și în America de Sud avem deja reprezentanți, Africa nu contează încă, cu Rusia avem mari probleme, iar în

Orientul Mijlociu nici măcar nu intrăm, că nu suntem nebuni, acolo rămânem doar cu Avanposturile. În SUA, în schimb...

Poliția franceză ajunsese la doar câteva minute distanță, dar Bill șterse din nou cu mâna luminița albastră care-l avertiza.

– În SUA am nevoie să recuperăm controlul asupra rețelei de obiecte inteligente. Să intrăm cumva pe filiera celor care produc lentilele digitale, să putem lupta puternic pentru a influența opinia publică, dacă tot am dat greș cu politicienii.

– Păi, chinezii le produc, dar patentele sunt americane și chinezești. Poți face ceva prin lentilele digitale?

– Parcă ai trăit pe altă planetă! De la controlul asupra sintezelor de știri pe care le iubești tu atât până la manipulări mentale prea sofisticate ca să ți le descriu acum, evident, zâmbi Bill.

Făcu zoom pe o imagine furnizată de drona aeriană care-i arăta cele trei mașini îndreptându-se spre castel. Miji un pic ochii, apoi comandă din arătător o căutare amănunțită pe mașinile respective și pe fețele indivizilor din ele.

Miliardarul era încă sceptic.

– Omule, cu fake news și manipulări grosolane se câștigă alegeri, într-adevăr, dar astea merg la prostime. Un om citit, mai sofisticat, cred că știe să facă diferența...

Bill nu avea timp de naivitățile prietenului său, care uneori îl scoteau din minți.

– E absolut necesar, e vital chiar să preluăm controlul în următorii zece ani, dragul meu, reluă el. Am pierdut foarte multă vreme încercând să verificăm dacă datele despre obiectul ăla care vine din spațiu sunt veridice, și tot ce-am reușit a fost să atragem atenția acolo unde n-ar fi trebuit. Ne-am luat prea mult și cu afacerile... Am pierdut vremea. Chinezii par mai deschiși la minte acum, dar, cum îi știi și tu, vor folosi asta în folos propriu. Eu, unul, în toate simulările rulate în Genie, obțin cam același scenariu – dacă nu ne organizăm acum, chinezii ne vor depăși la toate capitolele, iar în maximum douăzeci de ani vor decide totul. Și chiar nu vreau. Dar o să fie foarte greu – din informațiile mele, au stabilit deja un buget măricel pentru explorarea obiectului, iar fata aia încă există acolo,

înțelegi? Nici nu vreau să știu ce i-au făcut și ce informații au obținut de la ea.

– Faci simulări geostrategice pe Genie? Ha!

– Da... ce poate fi mai bun decât un supercomputer care face cât 64 000 de creiere umane? Ei bine, el îmi spune clar deja că suntem pe un scenariu în care vom rata ținta finală.

– Ținta finală?

– Ținta finală este să supraviețuim ca specie. Să fim cât putem noi de pregătiți la întâlnirea cu chestia aia, cum spuneam. Am încercat să sondez terenul în toți anii ăștia, dar am dat numai de urechi surde, iar dacă începi să vorbești despre extratereștri...

– Da, îți pierzi compania, nu-i nevoie să-mi aduci aminte, râse amar miliardarul.

– Aș zice că deja îți pierzi viața, pentru că una e să fii luat drept nebun, și alta e să fii ucis pentru informații, ca astronomul ăla chinez de la care a pornit tot. Iar părerea mea foarte clară e că NAR a făcut asta. Și mai cred că tot NAR se află în spatele atentatului de ieri, dacă tot veni vorba. Trebuie să verific ce-i și cu moartea lui Constantakis...

Miliardarul păru puțin surprins. Atentatul din care scăpase el purta amprenta Anonymous, iar Califatul, în partea cealaltă de lume, ucidea ostatici pe bandă rulantă.

– Păi, ce beneficii ar avea NAR aici? întrebă miliardarul.

– În primul rând, mă îndoiesc că Anonymous are acces la drone militare invizibile. Iar, dacă are, e nasol rău. Dar nu cred că are... Cred că ăștia de la NAR le-au aruncat atentatul în spate, motiv pentru care nici anonimii ăștia nu l-au revendicat – nici măcar n-au știut cum să reacționeze.

– Da, ar fi cam aiurea să-și aroge un atentat anarhist pe care nu l-au comis ei, hă hă! se amuză miliardarul, înjurând printre dinți. Două triburi de netrebnici! Cred că încă se întreabă ce i-a lovit... Și totuși, ce beneficii...?

– Nu știu, omule, dar, dacă te uiți la reacțiile de azi-dimineață, vei vedea că simpatia față de NAR a crescut cu patru puncte procentuale în urma atentatului, chiar dacă acesta a avut loc în Franța.

Sau poate tocmai de aceea. În plus, dacă ar deraia afacerea noastră de aici, ar fi și mai câștigați – nu uita că au vrut să mă omoare și în America, da?

Poliția ajunsese în sfârșit la marginile uriașei proprietăți aristocratice pe care Bill o cumpărase cu câțiva ani înainte, atunci când hotărâse, spre uluirea americanilor, să se mute în nordul Franței, scârbit de degenerarea politicii americane într-o bătălie pe viață și pe moarte între extremiștii de la New American Republic, desprinși din aripa dură a Partidului Republican, și anarhiștii socialiști de la Anonymous. Între timp, terenul de centru din politica americană era ocupat de niște idioți care habar n-aveau pe ce lume trăiesc și în care pompase degeaba miliarde de dolari.

– Deci ei și-au scos mănușile, e timpul să le scoatem și noi...

Miliardarul dădu din cap aprobator, dar rezervat. Se băgase în treaba asta tocmai pentru că îi plăcuse că Societatea nu se implicase în treburi murdare, că făcea bine peste tot unde putea și că stătea departe de căile violente ale NAR și Anonymous. În plus, era deosebit de profitabil să ai acces la resursele ei. Dar acum... acum era ceva în neregulă – ori cu Bill, ori cu faptul că nu-și dădea el seama cât de gravă e situația, deși tocmai fusese cu un picior în groapă.

– E timpul pentru acțiune, continuă Bill, în timp ce imaginea portarului proprietății apăru într-un colț al mesei.

Îi făcu un semn discret acestuia, astfel încât să temporizeze cât mai mult intrarea poliției franceze în parcul castelului, și se întoarse din nou spre miliardar.

– Deci cum procedăm în următoarea perioadă? întrebă acesta.

– În primul rând, închei afacerea cu francezii. În al doilea rând, am nevoie de tine ca să ajung din nou în grațiile chinezilor. Am auzit că doi din garda veche au fost repuși pe poziții. Sunt foștii tăi parteneri de afaceri. Poate așa îți recuperezi și minele de pământuri rare, printr-o nouă „investiție". Știu că cer mult, dar asta e. Ești omul în care am cea mai mare încredere. Am câștiga astfel trei-patru oameni foarte bine poziționați în China. E țara care ne permite să începem experimentul cu orașele. Singura, de altfel.

– Apoi?

– Apoi construim rețelele în fiecare țară și injectăm capital exact acolo unde trebuie pentru a influența lucrurile. Căpătăm controlul asupra internetului lucrurilor, asupra interfețelor digitale de tot felul, apoi, în cele din urmă, asupra mentalului colectiv. Dacă dușmanii noștri fac asta cu mai puțini bani, noi trebuie să învățăm să jucăm la fel de murdar ca ei. Nu văd altă cale.

– Asta nu ne va schimba pe amândoi, Bill? În rău? După atâta timp?

– *À la guerre comme à la guerre*, omule. Am luat toate măsurile de precauție, atât cât e omenește posibil. Trebuie să preluăm noi controlul asupra tranziției de la capitalism. Altfel, o să se termine urât, nu vezi ce-i pe străzi? Oamenii nu sunt pregătiți să afle că nu sunt singuri în univers, iar noi ne aflăm aici să îi ajutăm, nu să-i speriem. Politicienii ăștia de rahat duc omenirea la dezastru, de-aia este nevoie să le luăm puterea. În fine, că văd că se apropie deja ăștia de la poliție, ideea e că în războiul care vine nu vor exista prizonieri. Ai văzut ce ai pățit, și asta e doar prima salvă. Ne-au luat la țintă.

– Crezi? râse miliardarul, întorcându-se spre nou-veniții care se zăreau deja în capătul imensului parc.

Veneau pe jos trei agenți de poliție francezi, îmbrăcați în uniformele lor ridicole, urmați de doi indivizi în costume închise la culoare, cel mai probabil de la serviciile secrete. Mai aveau două minute doar pentru ei.

– Eu o să mă retrag acum, dacă nu te superi. Nu vreau să am niciun fel de tangență cu ei, spuse Bill. Din păcate, trebuie să și plec, deci ne vom revedea... te anunț eu când.

Un valet cu alură de bodyguard apăru pe terasă, ieșind din castel. Un altul luă poziție undeva în spate. Miliardarul observă amuzat că alți doi bodyguarzi apăruseră în extremitățile care duceau spre parc. Parcă erau niște mișcări pe o tablă de șah.

– Bine, Bill. Tot ce am vorbit rămâne aici.

– Gândește-te la ce ți-am spus. Timpul e esențial acum, OK? Oamenii ăștia vor avea grijă să nu pățești nimic și să ai tot ce-ți trebuie.

Bill se ridică, destul de sprinten pentru un bătrânel de 78 de ani.

Se îmbrățișară, miliardarul scoțând un geamăt scurt din cauza coastelor fisurate; apoi Bill intră în castel, exact când agenții urcau primele trepte ale teraselor.

Miliardarul se așeză din nou pe scaun și-și îngădui un moment de respiro în timp ce-și turna cafea în ceașcă, lăsându-se îmbătat de aroma ei aspră și parfumată.

Totul se petrecuse extrem de repede, iar acum trebuia să-și pună gândurile în ordine pentru interogatoriul francezilor. Ce să le spună ca să-l lase mai repede în pace?

Între timp, Bill străbătu holul acoperit cu marmură și oglinzi uriașe, cu rame aurite, îndreptându-se spre somptuosul hol de primire al castelului. De aici, intră pe o ușă de serviciu, renunțând la lift. Urcă un etaj pe scări, apoi ajunse într-un hol lung, pe vremuri rezervat camerelor servitorilor, acum transformat în zonă de birouri. Deschise o ușă și intră într-una dintre camerele din stânga, ale cărei ferestre dădeau spre terasa de pe care tocmai venise. Asistentul îl aștepta acolo, stând cu spatele, uitându-se pe fereastră din scaunul cu rotile electric. Pe peretele din dreapta, un ecran imens rula o interfață a Dcube, comutat deja în modul Secure.

Bill se opri o clipă ca să-și recapete suflul. Nu-l mai ținea corpul ca în urmă cu câțiva ani, în ciuda aparentei sprinteneli.

– Tom, mai bine stai departe de ferestre! spuse Bill, privind spre ecranul de pe perete.

Asistentul se întoarse spre el. Purta pe față o mască din piele deschisă la culoare, prin care i se vedeau doar ochii de un albastru intens. Ochi care îl priveau ironic – chiar dacă l-ar fi văzut cineva, pelicula digitală de pe mască s-ar fi activat instantaneu și i-ar fi livrat respectivului imaginea unui bărbat oarecare, între două vârste. Sistemele de detecție faciale erau inutile pentru măștile de genul celei purtate de el. Rămase tăcut și-și orientă scaunul cu rotile spre biroul de sub ecran, acolo unde începu să execute câteva comenzi prin interfața lentilelor digitale.

– Dcube, am rulat o verificare. A venit cumva rezultatul? întrebă Bill, regretând că nu are lentile de contact, care l-ar fi scutit de tot drumul.

– Dcube încă verifică, se auzi o voce digitală, feminină, caldă și plăcută. Doriți conectarea la Genie?

Asta era frumos la Dcube, că, deși avea puterea de calcul a doar vreo patruzeci de creiere umane, știa deja să anticipeze dorințele stăpânului. Cuburile albe erau doar relee dintr-o rețea întinsă în întreaga clădire, dar chiar și așa, puterea supercomputerului era mult mai mare și mai utilă.

– Desigur, rosti Bill.

– Conectat la Genie. Răspunsul va sosi în circa douăzeci de secunde, se auzi din nou vocea feminină.

Bill privea acum pe ecran imaginile transmise de jos, de pe terasă, acolo unde agenții francezi se apropiau de miliardar. Ceva nu era în regulă, dar nu putea spune exact ce.

– Toată lumea, ochii-n patru! rosti Bill spre agenții săi dispersați prin curte.

Miliardarul se ridică să îi întâmpine pe vizitatori, dar numai unul dintre polițiști înaintă spre el, ceilalți doi rămânând în spate, privind spre castel, în timp ce agenții cu aspect de securiști pășeau în lateral, la câțiva metri în urma polițiștilor. Ceva era în neregulă, clar!

Miliardarul întinse mâna să-l salute pe ofițerul francez, care se apropia de el zâmbind amabil, când unul dintre cei doi agenți din spate deschise un fel de telecomandă în mâna stângă. Agenții lui Bill duseră cu toții mâna la pistoale, iar pe ecranul din dreapta lui Bill apăru brusc o alertă, urmată de aceeași voce feminină, de data asta cu o tonalitate mai sus:

– Alertă. Potențial atac. Agenții din spatele polițiștilor francezi sunt americani, iar unul dintre ei...

Dcube nu mai apucă să termine fraza, pentru că agentul apăsă pe buton, întrerupând curentul electric și, odată cu el, toate feedurile video. Undeva, fără îndoială deasupra lor, o dronă tocmai eliberase un puls electromagnetic și prăjise toate circuitele și computerele din zonă, inclusiv sistemul Dcube, care asigura protecția zonei.

Miliardarul tocmai îi strângea mâna polițistului francez, fără să-și dea seama de scena care se derula în spatele celorlalți doi

polițiști francezi – cei doi agenți se răsuciră sincron cu pistoalele scoase înspre bodyguarzii lui Bill și traseră în ei.

Privită cu încetinitorul, scena ar fi fost un spectacol de balet. Bodyguarzii lui Bill erau francezi, selectați prin firmele locale, nu foști militari, cum obișnuiau să recruteze miliardarii. Bill nu dorise să se înconjoare de băieți prea dornici de lupte, dar și de data asta greșise: oamenii lui fură omorâți unul după altul, în doar câteva secunde, fără să apuce să-și scoată nici pistoalele.

Undeva, în dreapta terasei, drona pe care Bill o ridicase în aer deasupra castelului se prăbuși, țăndări, oprită și ea de pulsul electromagnetic, semn că drona atacatorilor eliberase pulsul de foarte sus.

Polițistul care dădea mâna cu miliardarul se repezi din instinct peste acesta, încercând apoi să intre cât mai repede în castel, în timp ce miliardarul cădea pe spate din cauza loviturii. Ceilalți doi polițiști francezi se întoarseră să riposteze, dar nu apucară să-și scoată pistoalele, căzând seceraţi de cei doi agenți americani.

Bill se repezise spre geam și se uita cu groază din spatele perdelelor mari și groase, incapabil să reacționeze la căderea sistemelor electronice. Asistentul era blocat în căruciorul electric, fără a-l mai putea acționa altfel decât trăgând de roțile lui mari.

Unul dintre agenți întinse arma spre polițistul francez care tocmai intra în clădire și trase, dar nu-l nimeri, astfel că acesta reuși să se ascundă în spatele unei coloane și să tragă și el. Riposta lui îi obligă pe cei doi agenți să se adăpostească, la rândul lor, în spatele balustradelor de piatră, unul în stânga terasei, altul în dreapta. Din fericire, înainte să ajungă la adăpost, francezul îl nimeri pe cel din stânga în rotulă, lăsându-l zvârcolindu-se de durere în spatele balustradei.

Celălalt agent trase de câteva ori spre francez, apoi își reperă ținta inițială – miliardarul, care încerca să se ridice și să fugă spre clădire. Trase și-l nimeri în omoplatul drept. Încercă iar, însă francezul ieși de după coloană și-l ucise cu un glonț în gât, lăsându-l căzut pe spate, horcăind.

Agentul cu rotula strivită vru să se ridice, dar francezul se năpusti din clădire, trase ultimele gloanțe fără să-l atingă în zonele

vitale, și apoi îl izbi cu piciorul în față. Recuperă pistolul agentului și se întoarse spre miliardar, care gemea pe pragul de la intrarea în castel.

Bill dădu perdeaua la o parte și se uită în sus, căutând drona care îi distrusese toate echipamentele electronice, inclusiv propria dronă, în timp ce asistentul lui încerca să-și miște scaunul împingând de roți.

Tom nici nu apucă să se apropie de ușă, când o rafală de gloanțe venită de sus îl seceră pe Bill, care se prăbuși pe podea, lovit încontinuu de gloanțe. Asistentul scoase un strigăt răgușit, dar fu nevoit să se îndepărteze cât mai repede din cauza rafalei de gloanțe îndreptate acum spre el. Ieși în ultimul moment pe culoar și dispăru, câteva gloanțe ricoșând în pereții de piatră ai holului.

Drona care trăsese se orientă peste câteva secunde asupra celor de pe terasă, însă francezul reușise deja să-l tragă înăuntru pe miliardar, lăsând în urmă o dâră de sânge.

Tom împinse cu putere roțile scaunului electric inert, îndreptându-se spre capătul culoarului, pe unde urcase Bill. Odată ajuns aici, își dădu seama că nu are cum să ia liftul de serviciu, oprit din cauza penei de curent. Întoarse cu greu căruciorul și o apucă spre celălalt capăt, dar fu luat în primire de o nouă rafală de gloanțe, venită prin ușa deschisă. Se refugie în prima cameră din dreapta, aflată mai departe de drona care zbura în jurul castelului, căutându-și țintele.

Din fericire pentru toată lumea, se pare că drona nu era echipată și cu rachete, însă francezul de la parter nu-și mai asuma riscuri, mai ales acum, că era la adăpost împreună cu miliardarul în spatele unui perete din piatră masivă, acoperit cu marmură.

– După cum acționează, e o dronă cu inteligență artificială, care-și caută selectiv țintele, în funcție de importanță, îi spuse francezul miliardarului, în timp ce-și reîncărca arma. Acesta dădu din cap, strângând din dinți.

Căzătura îi reactivase durerea de coaste, iar din cauza împușcăturii sângera abundent, și mai mult șuiera decât respira.

Francezul încercă în zadar să-și folosească telefonul mobil sau lentilele digitale, nimic nu funcționa. O rafală de gloanțe spulberă geamurile de la parter, dar imediat ce drona coborî la nivelul pământului, francezul trase spre ea, iar aceasta se îndepărtă. Polițistul profită de o bucată de oglindă căzută pe jos și privi pe lângă peretele care îi apăra. Era o dronă mare, de tip militar. În loc de locașurile pentru rachete, se aflau două capsule pentru cargo – probabil așa se gândiseră agenții să scape după ce-și termină treaba.

De pe holul aripii nordice a castelului apăru medicul care-l tratase pe miliardar în elicopter. Se holbă la cei doi refugiați în spatele peretelui din marele hol, apoi spre geamurile făcute țăndări, se întoarse și o luă la fugă înapoi pe holul de unde venise.

Francezul strigă după el, dar se opri, încercând să asculte ce se întâmpla afară.

– Întăririle nu pot fi departe, zona e monitorizată cu atenție, îi spuse miliardarului într-o engleză cu puternic accent franțuzesc.

Acesta încă sângera abundent în continuare, scoțând același șuierat înnebunitor.

Medicul reveni cu o trusă de prim ajutor. Se uită o secundă spre stânga, în exterior, apoi o luă la goană către locul în care se aflau ei. Se lăsă să alunece pe marmura de pe jos și ajunse în spatele peretelui de piatră, dincolo de care se refugiaseră cei doi. O rafală venită de afară îl urmări, găurind marmura. Scăpase, dar la limită.

La adăpostul zidului, medicul încercă să-i oprească sângerarea miliardarului, iar francezul înjura de mama focului în limba lui, hotărând că așteptarea e cea mai bună soluție. Nu mai avea gloanțe.

Cu un etaj mai sus, asistentul lui Bill ieșise în sfârșit din cameră, cu o pușcă în poală, străduindu-se să se deplaseze cu căruciorul spre ușa deschisă a camerei în care fusese ciuruit Bill. Ajunse, se opri, luă pușca, se asigură că e încărcată și încercă să-și calmeze respirația, prin spatele măștii care-i acoperea fața.

Șuieratul dronei militare se înteți, semn că revenise spre primul etaj, probabil detectând sunetele scoase de Tom atunci când se mișcase pe hol. Acesta se pregăti sufletește să strecoare pușca pe lângă tocul ușii și să tragă, când de afară se auzi un zgomot ca

de rachetă, urmat de o explozie puternică, care trimise o pală de foc și bucăți de lemn și piatră în camera unde zăcea Bill, și-l aruncă cât colo pe asistent, izbindu-l cu spatele de zidul holului.

Când își reveni din șoc, prin fumul care umpluse holul, reuși să întrevadă ca prin vis un echipaj antitero francez, compus din trei soldați care își continuau drumul spre etajele de mai sus, cu armele în poziție de tragere, ignorându-l. Sau poate că nu-l văzuseră prin fumul gros...

Rămase puțin pe loc ca să-și revină. Cu mare greutate se trase cu brațele înapoi în scaun, apoi înaintă puțin, cât să se uite în camera distrusă de dronă. Bill era întins pe jos. Era sânge peste tot. Nu mai era nimic de salvat. Drona fusese doborâtă de francezi, un fuior de fum se ridica de undeva din curte, tot de acolo se auzeau ordine strigate de agenții antitero, iar de deasupra, zgomotul unui elicopter.

Era cazul să pună în aplicare planul de urgență, având în vedere că Bill era mort, iar despre miliardar nu putea ști nimic.

Se roti pe loc făcând un efort și o apucă spre capătul celălalt al culoarului acum, că putea să se deplaseze fără a fi ciuruit de gloanțe. Acolo se opri în fața ușii unui lift care avea pe ea o pancartă cu DEFECT. Scoase o cheie de la gât, o introduse într-o gaură specială de lângă ușa liftului și, spre ușurarea lui, indicatoarele se aprinseră, semn că nici generatorul de rezervă, nici motorul liftului nu fuseseră arse de șocul electromagnetic. Bill acordase o atenție specială protejării acestora, dar din păcate nu ajunsese la timp la ele.

Liftul veni de jos, ușile se deschiseră, asistentul intră, introduse din nou cheia într-o altă gaură specială, o răsuci, închizând ușile în spate, iar ascensorul porni din nou în jos. Era rece și avea un aer stătut, de pivniță, dar, după fumul și mirosul de metal încins din castel, era o binecuvântare pentru el.

Liftul coborî vreo cinci etaje, cu mult sub ce puteai crede că se află sub castel. Ușile se deschiseră, iar asistentul ieși, gâfâind în timp ce trăgea cu putere de roțile scaunului. Acolo îl aștepta o sală mare, ale cărei lumini se aprindeau pe rând, pe măsură ce el înainta.

Ajunse într-un sfârșit la un exoschelet și se opri. Blocă frânele scaunului electric, se opinti cu toată forța brațelor spre bara de susținere din fața exoscheletului, apoi se răsuci în mâini pentru a se așeza în bazinul acestuia. Cu chiu, cu vai, reuși să se așeze cum trebuie și să-și fixeze picioarele și bazinul în baretele exoscheletului.

– Mii de draci! Cum să faci asta în fiecare zi, cum?! murmură el printre dinți.

Exoscheletul era foarte ușor, se mula perfect pe membrele lui, fără a-l face să arate ca un soldat de infanterie, dar tot îi displăcea profund. În plus, era acționat mental și prin înclinarea corpului, iar asta îi cerea să se concentreze prea mult la simpla funcție de a pune un picior în fața celuilalt, cel puțin la început.

În cele din urmă, îl porni și se duse încet spre fundul sălii, încercând să pornească sistemele de supraveghere video de afară. Centrul de comandă secundar de la subsol funcționa, însă camerele de afară erau arse, așa că nu avea de unde ști ce se întâmpla acolo. Apoi își aduse aminte că avea o conexiune directă cu internetul prin intermediul unui cablu de mare viteză îngropat pe sub castel, așa că o activă.

În câteva zeci de secunde, folosind niște coduri speciale, accesă fluxul video al dronelor de poliție care survolau zona. Din clădire se scotea un corp acoperit cu un cearșaf, lângă care mergea medicul castelului. Un polițist francez le dădea explicații colegilor chiar la intrarea distrusă de pe terasă, iar pe castel mișunau agenții antitero. Prin curte erau împrăștiate cadavrele celor doi agenți americani, ale polițiștilor francezi căzuți la datorie și ale bodyguarzilor inutili ai lui Bill, care muriseră ca muștele.

Asistentul verifică dacă era cineva în cele patru camere în care se aflau computerele cu fișierele Societății. Nu era nimeni, doar cadavrul lui Bill.

Strânse din dinți în spatele măștii care-l făcuse deja să se supraîncălzească, apoi acționă patru comutatoare, declanșând tot atâtea explozii în camerele respective pentru a curăța toate urmele, fie ele cât de mici, ale conspirației lor. Clădirea de deasupra lui se zgudui, iar din crăpăturile cărămizilor din pivniță începu

să curgă praf, dar castelul rămase întreg. Agenții francezi se repeziră să se adăpostească, însă Tom nu mai avu răbdare să urmărească ce se întâmplă.

Porni grăbit, pășind la început nesigur, apoi din ce în ce mai repede și mai apăsat prin tunelul din capătul sălii, ale cărui lumini se aprindeau și se stingeau pe rând, pe măsură ce înainta. În cele din urmă, ajunse la o poartă, se aplecă puțin pentru a i se scana retina, apoi își continuă drumul prin poarta deschisă, având grijă ca aceasta să se închidă în spatele său. În fața lui stătea un BMW autonomă, care se activă imediat ce-i simți prezența. Asistentul se prăbuși pe scaunul „șoferului" – încă nu-și controla prea bine exoscheletul, pe care îl folosea foarte rar.

– Bine ai venit, Tom Rast! îi spuse mașina. Încotro?

– Destinația: Paris, adresa B, rosti el cu voce răgușită, greu de înțeles pentru creierul electronic al mașinii.

– Poți repeta adresa, te rog?

– B! Paris, ADRESA B!

„De j'de ani tot ne jucăm cu recunoașterea vocală și tot aici suntem, băga-mi-aș..."

– Mulțumesc, i se răspunse pe același ton politicos și neutru.

Vehiculul se puse în mișcare silențios prin tunelul lung, luminat acum doar de faruri. Peste câteva minute ieșea la lumină dintr-un deal la câțiva kilometri de castel, pe un drum care șerpuia de-a lungul mării.

Era a doua oară când scăpa din atacul fasciștilor care conduceau de ani buni America. Deschise geamurile laterale doar pentru a se bucura de aerul sărat al mării și de alternanța de răcoare și căldură a primăverii.

„Destul, destul! S-a ajuns prea departe!"

Tom încerca să se calmeze. Siguranța ultimilor ani petrecuți alături de Bill, ascuns de întreaga lume, se năruise în doar câteva secunde. Cum de nu fusese în stare să prevadă? Cum de Genie, sistemul de inteligență artificială care costase două miliarde de dolari, nu fusese în stare să anticipeze această mișcare, așa cum anticipase atentatul asupra miliardarului și atâtea alte lucruri?

Dar, mai presus de toate, era el în stare să se ocupe de unul singur de treburile Societății?

Se uită spre torpedou. Acesta se deschise automat, detectând privirea lui fixă. Acolo se afla o cutie metalică, cu trei cercuri concentrice aurite, semnul distinctiv al Societății. Înăuntru era cheia de care vorbise Bill – toate planurile Societății pentru a pregăti omenirea pentru ce avea să vină. Iar ce avea să vină nu era deloc plăcut.

Pentru moment, avea să urmeze un scandal politic uriaș. Franța urma să-și recheme ambasadorul din Statele Unite, iar Parlamentul urma să voteze în unanimitate o lege care denunța o serie de acte bilaterale, printre care și cel care permitea extrădarea în SUA a infractorilor urmăriți de americani în Franța, cel de cooperare militară și cel de cooperare a agențiilor de spionaj. La rândul lor, americanii vor nega orice implicare, iar candidata New American Republic va reuși să convingă publicul că francezii au încercat să execute doi oameni de afaceri americani, parte a unui val de execuții a miliardarilor cu cetățenie americană, întins din Irak până în Franța. Și că socialiștii francezi erau la fel de răi precum Califatul și Anonymous.

Rețelele de socializare se vor umple de teorii ale conspirației încercând să facă legătura între morțile survenite în Irak și în Franța, bursele se vor prăbuși temporar pe patru continente, în timp ce analiștii economici vor încerca să prevadă care va fi impactul morții a doi dintre cei mai cunoscuți miliardari din lume, unul grec și unul american, al treilea zbătându-se între viață și moarte. Armatele de milioane de troli, boți și idioți utili se vor dezlănțui din nou pe internet, iar oamenii de rând vor ridica din umeri – tot binele făcut de Bill în viața sa îi interesa prea puțin. În fine, Anonymous va saluta cât mai repede moartea acestora, în același timp dezmințind orice implicare.

Societatea atârna acum de ce învățase Tom alături de Bill în doisprezece ani. Îi datora viața, iar acum era a doua oară când scăpa din mâinile acelorași asasini care-i luaseră sănătatea, iubita, acum și cel mai bun prieten.

Așa că era timpul să pună în aplicare și viziunea lui Bill. Mănușile sau problemele de conștiință nu-și mai aveau rostul. Era foarte simplu: ori se lăsa învins de ignoranții și de criminalii lumii vechi, ducând lumea la distrugere, ori învingea, cu viziunea progresistă a Societății.

În ochii lui de un albastru profund, din spatele măștii, strălucea o lumină tot mai vie, pe măsură ce mașina îl ducea tot mai departe, spre Bretania, de-a lungul mării, prin aerul răcoros al primăverii lui 2033. Lumina de oțel a unei lupte care abia începea.

VISURI CIRCULARE

Orașul de Vis

Shang Ning privea orașul de la picioarele sale. Imaginea se colora treptat în nuanțele de roșu ale soarelui de toamnă care apunea, iar priveliștea îi tăia răsuflarea: un inel uriaș, întins pe pământ, lung de câțiva kilometri și alcătuit din beton, oțel și sticlă, înalt de cincizeci de etaje și înconjurat de mii de hectare de păduri și parcuri atât în exterior, cât și în interior. În mijlocul uriașului parc se ridica Spira de două sute de etaje, cu vârful departe deasupra norilor.

De unde se uita el, Ning vedea doar unele contururi ale clădirii circulare, lungă de douăzeci de kilometri, turnul în formă de spirală ADN înălțându-se spre cer în fundal, ca o provocare la adresa zeilor. Cerul se înroșea treptat, iar în oraș se aprindeau tot mai multe luminițe. Pe Spiră începură să danseze câteva holograme colorate, cu îndemnuri la unitate, progres, voie bună.

Doar o altă seară obișnuită de octombrie în Orașul de Vis, iar senzația era că te afli pe un stadion gigantic, în care tribunele din față abia se întrezăresc la orizont și sunt înlocuite de apartamente, iar centrul terenului e ocupat de cel mai înalt zgârie-nori din toate timpurile.

Ning simți deodată o vibrație în cămașă, lângă inimă. Pe lentilele digitale apăru un nume, așa că-și atinse tâmpla dreaptă pentru o secundă. Orașul glorios și apusul înnebunitor dispărură, dezvăluind ochilor uriașul șantier de sub picioarele sale, în toată urâțenia. Ning își dezactivase simularea de realitate augmentată, pe care tocmai o terminase de programat și pe care o trecea în revistă pe lentilele de contact digitale.

Folosea lentilele astea de peste trei luni și se obișnuise în sfârșit cu senzația ciudată de a vedea imaginile apărând direct în creier și nu pe ochelarii digitali obișnuiți – lentilele comunicau direct cu receptorii din creier, dar îți trebuia un pic de antrenament pentru a distinge ce e realitate și ce e imagine suprapusă. Chiar dezvoltase un program special care ușura mult interacțiunea cu lentilele comerciale, iar asta îi permisese să avanseze rapid cu simulările sale.

Auzea deja vocea lui Wen în urechea dreaptă, în care avea un implant audio. Era ultima modă să-ți pui implanturi, dar se dovedea și foarte util, pentru că nu mai trebuia să te agiți să ții telefonul la ureche sau să porți cască, fie ea și wireless. Iar pentru un designer de simulări și un inginer software ca el, un implant era deja indispensabil.

„Bună, Ning! Te deranjez?"

Vocea ei suna un pic obosită și nervoasă. Nici nu putea suna altfel, după o zi de muncă pe șantier care începea la opt dimineața și se termina abia la opt seara. Zidurile curbate de la exteriorul clădirii circulare în construcție ajunseseră la etajul 27, iar ordinele Partidului erau clare: nu se mai acceptau întârzieri; altfel, se luau măsuri drastice.

– Nu, nici vorbă. Admiram orașul, Wen! Adică am descărcat ultima sim... Scuză-mă – cum ești?

Ning trebuia să-și aducă aminte mereu că Wen nu era chiar foarte entuziasmată că face parte din echipa de construcție a Orașului de Vis sau cel puțin nu era la fel de bucuroasă ca el. Ea era o fată din cosmopolitul Shanghai, în timp ce el crescuse în

regiunea rurală Weinan – oameni care să fi avut copilării mai diferite nici că existau!

„Sunt OK! Mulțumesc de întrebare. Doar un pic obosită..."

Nu doar obosită, ci și supărată, se gândi Ning, simțind că ce se întâmplase în urmă cu două săptămâni încă nu era iertat complet, chiar dacă Wen spusese că a și uitat incidentul. Drept dovadă, ea alesese să nu-i trimită și feedul video, așa că trebuia să se mulțumească doar cu vocea ei.

„Tocmai mi-am terminat zilele obligatorii de muncă pe șantier și aș vrea să prind trenul spre Shanghai... Te rog, îl suni tu pe Tian să-l întrebi dacă mă poate duce cu mașina la gară? Am încercat să dau de el, dar știi ce greu e să-l faci să răspundă la telefon..."

Wen zâmbi sau cel puțin așa i se păru lui Ning. Prietenul lor comun, Tian, cel mai înalt din gașcă, era unul dintre cei foarte puțini care refuzau să se conecteze digital; refuza chiar și un telefon mobil, nu avea nici cont pe Hive sau pe altă rețea socială, ca restul lumii. A da de Tian în afara orelor de serviciu era o misiune imposibilă: trebuia să-i suni prietenii apropiați și nici măcar atunci nu puteai fi sigur că-l vei găsi, pentru că uneori prefera să dispară complet din peisaj.

– E cu Lin, la Spiră. O s-o sun și o să văd dacă poate veni, răspunse Ning.

Spira ajunsese la nivelul 100 cu două săptămâni înainte și, chiar dacă lucrul la structură se oprise pentru a le permite muncitorilor care se ocupau de amenajări să-i prindă din urmă, prietenii săi erau încă acolo, la Comitetul de Informații. Mai aveau încă o săptămână de muncă „voluntară" – soluția Partidului pentru a limita costurile. Tian era din Jinshan, iar Lin trăia în Nanjing, acolo unde se născuse, dar aici, lângă Gaoyou, pe cel mai mare șantier de construcție din toate timpurile, originea nu conta. Sau cel puțin lui Ning îi plăcea să creadă că nu contează.

„Mulțumesc mult, Ning", răspunse Wen ușurată. „E un drum lung până la gară și sunt prea obosită să merg prin căldura asta până la autobuz, mai ales că acum își termină mulți zilele obligatorii și se întorc acasă."

El zâmbi, puțin trist. Da, aproape toți cei din Comitetul de Informații aveau o „casă" la care să se întoarcă, chiar și Wen, căreia i se dăduse jobul mai puțin plăcut de a-i asista pe arhitecți pe teren. Dar nu și el. El era doar un fiu de țăran care încerca să obțină dreptul de a avea o casă într-un oraș în următorii cinci ani. Ironia supremă? Ajuta la construcția celui mai avansat oraș din lume, dar repartiția sa inițială fusese într-o parte îndepărtată a provinciei, ca ofițer de informații rural. Doar loialitatea față de Partid îi permisese să obțină un loc de muncă aici, fie el și temporar. Iar dacă nu-și vedea de treabă, șansele de a scăpa de sărăcia rurală se făceau țăndări.

– O sun imediat, Wen, OK? răspunse Ning.

„Mulțumesc pentru ajutor."

Politica relațiilor sociale îi scăpase întotdeauna lui Ning, care oftă când termină convorbirea cu Wen și o sună pe Lin. Wen era îndrăgostită în taină de Tian, se vedea din tot ce făcea. Prima problemă era că Tian, prea ocupat cu munca lui, considera că, la 24 de ani, nu e timpul să se încurce cu o fată. Cealaltă problemă era că Ning, chiar și după cele întâmplate cu două săptămâni în urmă, încă spera ca Wen să-și dea seama că Tian nu e interesat de ea și că el, Ning, visa la ea zi și noapte, că el o putea face fericită, iubită și...

„Frate, potolește-te!" își spuse Ning. Trebuia să rămână lucid. Atitudinea asta visătoare îl băgase în bucluc ultima dată, iar dacă Wen fusese doar supărată două săptămâni, el fusese pur și simplu distrus, găsindu-și refugiul doar în munca la simulările Orașului de Vis. Șlefuia fiecare detaliu, ca să se asigure că vor fi cel puțin la fel de grandioase precum urma să fie orașul. „Sun-o pe Lin acum și o să se ocupe Tian de Wen! Vezi-ți lungul nasului!" își zise Ning. „O să se ocupe ca un prieten, ca de fiecare dată. Și nimic mai mult."

– Salut, Lin1 Ce faci? Poți vorbi?

Lin era sufletul găștii de prieteni. Ea îi unise când lucrau cu toții în echipa Comitetului de Informații. Erau tineri, abia majori atunci când ajunseseră pe șantier – în afară de Tian, cu patru ani mai mare decât ei toți – și se împrieteniseră repede. Acum, după doi ani, când lucrau în echipe diferite, tot se mai vedeau o dată

pe săptămână să-și povestească gândurile, emoțiile și speranțele, sau doar să se relaxeze la o bere ori la o partidă de Quiz virtual. Lin îi bătea tot timpul la jocul ăla, fiind capabilă să rețină cumva chiar și cele mai obscure definiții ale cuvintelor comune pe care le puteai căuta în Hive. Evident, Tian era cel mai slab, pentru că nu se conecta niciodată la Hive și nici măcar nu arunca un ochi pe părțile nerestricționate din Wikipedia înainte să joace. Dar tot era distractiv să-l ai prin preajmă, cu definițiile lui „alternative", care uneori aveau sens chiar și când erau foarte departe de realitate.

„Bună, Ning!" Lin dăduse drumul la transmisia video și arăta fericită ca întotdeauna. „Tocmai am terminat lucrul și mă pregăteam să plec cu Tian... Vrei să te luăm și pe tine cu mașina?"

– Nu... sau da. Ar fi mișto.

Șansa de a o vedea din nou pe Wen era prea importantă ca s-o rateze așa de ușor.

– Dar nu te sun pentru mine, ci pentru Wen. Ar vrea să ajungă la gară diseară, să prindă un tren spre Shanghai, și m-a întrebat dacă l-aș putea convinge pe Tian să o ducă el.

„Tian? O luăm și pe Wen să o ducem la gară cu mașina diseară?"

Lin făcu o mică pauză, așteptând răspunsul lui Tian, care era undeva în afara razei camerei video, apoi se întoarse din nou spre Ning.

„Da, în regulă. Venim în jumătate de oră. Te luăm pe tine mai întâi, da?"

„Bine. Ne vedem la barăci, pornesc acum. O s-o sun pe Wen, să-i dau vestea cea bună. Mulțam', Lin!"

„Abia aștept să te văd, Ning!" zâmbi Lin înainte să închidă.

Era fericită că Ning o sunase – așa puteau să se mai vadă încă o dată, se întâlneau atât de rar în ultimul timp din cauza jobului part time de la Comitet, la care se adăuga practica de la Societatea Astronomică din Nanjing. Munca ei „voluntară" la șantier urma să se termine în lunile următoare, căci înscrierea pentru un job full time la Observatorul Astronomic din Shanghai era ca și aprobată.

Era doar un început de carieră – cariera pe care și-o dorea, iar a lucra la vechiul observator reprezenta doar un punct de plecare,

ceva mai bun decât nimic. Însă, chiar dacă îi plăcea foarte mult în Nanjing, colaboratorii de la Societatea Astronomică erau prea bătrâni și simțea că nu va învăța prea multe acolo...

Pe de altă parte, Shanghai însemna o ușă deschisă către alte însărcinări, mult mai importante: orașul se număra printre centrele științifice care primeau informații de la cele mai noi telescoape spațiale, în special de la nou lansatul telescop Hawking, o adevărată operă de artă trimisă în spațiul îndepărtat, la 1,5 milioane de kilometri depărtare, cam tot acolo unde fusese trimis cu mai bine de un deceniu în urmă telescopul Webb. Doar că era capabil să detecteze obiecte de sute de ori mai mici și mai puțin strălucitoare decât putea detecta telescopul Webb.

Lin se uită pe fereastră, în timp ce mașina lui Tian ieșea dintre „zidurile" orașului. Le numeau așa pentru că aveai senzația că părăsești o cetate cu două ziduri concentrice extrem de înalte, construite unul lângă altul și fiecare având o grosime de cam treizeci de metri.

Clădirea circulară exterioară, încă în construcție, urma să ajungă la cincizeci de etaje și să fie formată, la exterior, din apartamente cu terase generoase, care dădeau spre un imens parc aflat, la rândul lui, în curs de amenajare. Ușor concav spre etajele 20-30, edificiul urma să aibă aspectul unei vele umflate de vânt, unduind pe suprafața pământului ca un cerc desenat de o mână tremurândă.

Același specific se observa și la fațada interioară a celei de-a doua clădiri circulare, cea mai mică, și pe aceasta urma să fie tot apartamente, cu terasele spre un parc imens, de vreo treizeci și doi de kilometri pătrați, din mijlocul căruia răsărea Spira de două sute de etaje. Spre deosebire de parcul din exteriorul cercului, care începea să prindă contur, parcul interior arăta acum mai degrabă ca un crater, pentru că se lucra la infrastructura de transport subteran. Totuși, Spira se înălța suficient pentru ca vârful ei să se piardă în nori în anumite zile.

Cum mașina lui Tian înainta cu greu în ambuteiajul de seară, acum vedea spațiul dintre cele două clădiri concentrice, ca o crevasă lată de doar cincizeci de metri. Lin purta lentilele digitale de contact, așa că-și porni una dintre simulările cu realitate

augmentată ale lui Ning, fie și ca să se bucure de cum va arăta spațiul când va fi gata, peste doi ani: exact ca interiorul unui mall, cu magazine și restaurante, fast-fooduri și cafenele, cu spații mari pentru relaxare – tot ce și-ar fi putut dori locuitorii urma să fie la o distanță pe care o parcurgeai în zece minute de mers pe jos.

Dar cel mai uimitor era sistemul său de transport, de altfel principala cauză pentru care orașul era construit circular. Cei 400 000 de locuitori nu vor avea niciun fel de mașină personală. Dimpotrivă, vor ieși din apartamentele lor direct într-un imens mall circular, lung de aproape 21 de kilometri.

Nu că ar fi avut de mers până la serviciu, întrucât majoritatea locuitorilor urma să lucreze direct prin conexiunile de internet de acasă sau din birourile amenajate chiar lângă zona rezidențială. Circulația era astfel redusă la minimum – n-ar fi existat „ora de vârf", cei mai mulți locuitori ajungând pe jos la locul de muncă în doar câteva minute.

Totuși, cei care aveau să lucreze în Spiră trebuiau să ia niște lifturi din clădirea rezidențială, apoi metroul subteran al cărui traseu urma forma circulară a clădirii, ajungând la baza Spirei printr-unul dintre cele opt tuneluri de sub parc. De aici ar fi ajuns la birourile lor printr-un sistem de lifturi de mare viteză. La fel ar fi făcut dacă lucrau în cele opt platforme industriale dispuse ca niște petale, la șase kilometri depărtare. Orașul de Vis era special gândit pentru ca nimeni să nu facă mai mult de cincisprezece minute de acasă până la serviciu.

În plus, pentru cei care nu prea doreau să folosească transportul în comun, la etajul 25 al clădirilor circulare era în construcție un sistem de transport complet computerizat, cu cabine individuale, familiale sau publice care aveau să circule cu mare viteză atât în jurul orașului, cât și pe verticală în anumite puncte, sau dinspre oraș spre platformele industriale, împărțind astfel orașul în opt zone separate.

Lin lucra la o mică parte a acestui sistem al Orașului de Vis, furnizând software care permitea efectuarea de operațiuni complexe de către brațele robotice – cum ar fi schimbarea unei șine

cu alta în fracțiuni de secundă. Ideea de bază era ca oricine pleca din orice punct al orașului să fie în permanentă mișcare, cu opriri cât mai rare, indiferent de mijloacele de locomoție – pe jos, pe trotuare mobile, cu lifturi, cu metrouri care veneau din minut în minut sau cu cabine individuale. Un furnicar de aproape jumătate de milion de oameni în necontenită mișcare.

Lin privi în continuare în sus, pe măsură ce mașina lui Tian ieșea încet din oraș. Vedea trotuarele mobile mișcându-se, vedea trenurile de mare viteză ieșind spre platformele industriale, cabinele individuale mișcându-se pe căile de rulare de la mijlocul clădirilor circulare. Vedea chiar și numele anumitor magazine și restaurante – Ning actualiza aceste simulări în timp real pentru a reflecta spațiile deja închiriate de companiile private dornice să facă parte din orașul futurist.

Totuși, exista ceva ce încă nu putea vedea: locuitorii. Era încă un subiect de discuție în Partid, iar Lin visa la șansa de a lucra într-o bună zi la observatorul spațial care urma să fie instalat chiar la etajul 200. Șansele erau extrem de mici însă, pentru că Partidul le rezerva doar celor loiali și cu rang înalt locurile din acest oraș și din companiile și instituțiile de aici, pe când Lin era doar o albinuță între alte zeci de mii de albinuțe care construiau imensul Stup.

Privit astfel, Orașul de Vis era doar o uriașă fortăreață modernă, menită a oferi un Paradis instantaneu celor loiali și a afirma noul rol al Chinei pe planetă. Stupul suprem, ce urma să fie copiat dacă avea succes, la scară mai întâi națională, apoi planetară.

Reușiră în sfârșit să se urnească – era ironic să stai blocat într-o mașină pe șantierul orașului care urma să nu mai aibă niciun fel de mașină.

Ning îi aștepta deja de minute bune lângă barăci și se cam plictisea, așa că tresări de bucurie când văzu mașina lui Tian. Lin stătea, ca întotdeauna, pe scaunul pasagerului din față, așa că o sărută pe obraz prin geamul deschis, îl salută și pe Tian, care era la volan, apoi se strecură pe bancheta din spate.

Mașina lui Tian era un Audi vechi, de prin 2024, care încă mergea pe benzină. Nu era nici măcar un hibrid, așa că Ning avea

pregătit un întreg arsenal de glume – unul care-l lăsa deja rece pe Tian, dar pur și simplu nu se putea abține: nu doar că benzina era deja extrem de scumpă, dar taxa impusă de stat pe o astfel de mașină era atât de mare, încât trebuia să fii puțin sărit de pe fix să deții așa ceva.

– Mersi, tipule, pentru călătoria de lux! Apreciez! zâmbi Ning, iar Tian îi râânji în oglinda retrovizoare.

– Am auzit că o să faci cinste cu băutura în seara asta, așa că meriți o navetă de lux, îi răspunse Tian.

Lin chicoti lângă el. Era atât de bine să fie din nou împreună, chiar și câteva momente.

Wen se bucură și mai mult să-i vadă. Aerul târziu de octombrie era încă fierbinte și plin de praf, iar ea tânjea după aerul condiționat din mașina lui Tian. Dacă ultimul deceniu fusese numit „cel mai cald din istorie", acest an din urmă începuse să semene deja cu un cuptor încins. Părți mari din centrul și vestul Chinei începuseră să se deșertifice, în timp ce în sud-est inundațiile alternau cu secete severe, furtunile de nisip devenind ceva obișnuit în Beijing, sufocându-i locuitorii.

De altfel, acesta fusese unul dintre motivele pentru care fusese aleasă zona mult mai verde de lângă lacul Gaoyou, iar două milioane de locuitori plantau câte șase miliarde de copaci în fiecare an, încercând să oprească nisipul și să salveze vechea capitală. Lupta de adaptare la un climat din ce în ce mai uscat în nordul Chinei era foarte dură și pe punctul de a fi pierdută. Deșertul era pur și simplu prea aproape; căldura, prea puternică.

Ning simți că se înroșește când Wen intră în mașină lângă el. Mirosea atât de bine, încât, chiar dacă nu mai îndrăznea să o atingă după încercarea aia ciudată de acum două săptămâni de a o săruta și de a-i declara iubirea, prețuia fiecare clipă în care era lângă el. Wen, în schimb, nu părea să fie conștientă de drama din sufletul lui Ning, așa că sporovăia cu Lin despre ziua care tocmai trecuse, uitându-se din când în când spre Tian, care conducea cu atenție prin traficul aglomerat de la nouă seara, pe șoseaua denivelată dinspre la gară.

Dorind o discuție mai serioasă, Tian întrerupse sporovăiala fetelor.

– Exact genul ăsta de trafic vor noii lideri ai Partidului să-l rezolve.

După marea criză financiară și anii întunecați de certuri politice care îi urmaseră, țara culegea în sfârșit roadele reformelor politice. Fostul Partid Comunist, modernizat acum în Partidul Chinez, se concentrase pe filosofia meritocrației și pe noul El Dorado al economiei „verzi". Deocamdată mergea.

– Am citit ieri că e al șaselea an consecutiv de creștere economică, continuă Tian. Chiar dacă greșelile din trecut încă apasă greu, trebuie să recunosc: raportul spunea că șase sute de milioane de mașini și de motociclete sunt acum pe străzi, 80 la sută concentrate în zonele populate. China se sufocă. Noi ne sufocăm! Și pentru ce?

Tian vorbea ca un oficial al Partidului – ceea ce și era, de altfel. Fetele tăcură și Lin îi replică oarecum iritată, dar mai mult ca să-l tachineze:

– Da, ai dreptate. De-aia elita Partidului o să se retragă în acest minunat oraș curat și o să ne lase pe noi să ne sufocăm în mașinile noastre sau să plantăm copaci în câmpuri arse de soare.

Îi zâmbi pentru a atenua sarcasmul, dar Tian ținea la convingerile lui și nu ceda atât de ușor.

– Eh, cu un pic de răbdare, vom vedea cel puțin zece astfel de orașe apărând peste tot în țară în doar câțiva ani. Fiecare va scoate dioxid de carbon din atmosferă, fiecare va avea nevoie de doar vreo 20 la sută din consumul actual de energie și, da, fiecare va fi înconjurat de păduri și parcuri, ca ăsta care se plantează aici. Lucrurile chiar se mișcă, Lin. Chiar cred că asta e cheia, sincer!

– Îhî, de-aia conduci o mașină veche și poluantă! interveni și Ning, amuzat, alăturându-se vânătorii începute de Lin.

Fetele izbucniră în râs. Tian rânji, iar mașina se puse din nou în mișcare în traficul ceva mai lejer.

– Știți că nu-s chiar mama și tata ecologiștilor, ce să zic... În plus, îmi place să aud motorul, în locul sunetelor ălora stupide din jucăriile... pardon, din mașinile electrice de azi. Dar, după

cum iarăși bine știți, folosesc transportul public și-mi scot mașina doar la sfârșit de săptămână. Sau când au nevoie prietenii mei de o escapadă. Ah, pardon...

Prietenii încă îl tachinau cu zâmbete ironice. Tian era un nostalgic, dispus să cheltuiască din greu pentru nostalgiile lui. Pe lângă taxa usturătoare plătită pentru că nu avea mașină hibridă sau electrică, mai plătea una pentru că nu avea mașină autonomă. Taxa creștea de la an la an, ca parte a politicii Partidului de a elimina mașinile vechi până în 2035. Nu avea voie să o conducă prin Shanghai, de exemplu, iar aici, în provincie, doar datorită statutului de oficial de Partid putea merge cu ea fără să fie hărțuit de poliție.

Tian și-ar fi permis oricând una nouă și electrică. Prin poziția pe care o ocupa în meritocrație, putea figura pe listele de eligibili – Partidul fusese nevoit să raționalizeze accesul la mașini pentru a preveni blocajele de pe străzi. Dar el prefera să plătească în plus și să se bucure de mașina lui pe stil vechi, iar Wen îl adora pentru asta. Nostalgia era la modă printre tinerii de 20 de ani, mulți găsind respingătoare abordarea „verde și curat" a oficialilor. După ce o adoptase Partidul, ecologia nu mai avea nimic *cool*.

Lin nu putea lăsa lucrurile așa, totuși.

– Păi, dacă Partidului îi pasă atât de mult de noi și dacă va construi zeci de Orașe de Vis peste tot, în curând nu vom mai avea deloc mașini și mă întreb ce motoare vei mai auzi atunci, îl ironiză ea, prilej pentru Tian să dea din cap, încercând deja să schimbe subiectul.

– Totul are un sfârșit, da. Partidul a reușit să termine cu comunismul și cu haosul care i-a urmat... sunt sigur că voi găsi alte lucruri mecanice de care să mă îndrăgostesc după ce va termina Partidul cu mașinile pe combustie internă.

Lin îi zâmbi cald. Detesta Partidul, dar se amuza de cum găsea Tian mereu modalități de a-i justifica deciziile și căile. Urmă un moment de tăcere, fiecare privind pe geam – intraseră în zona celor mai sărace barăci ale celor care munceau pentru Orașul de Vis.

– A reușit să termine, dar nu să șteargă prăpastiile dintre noi, ceea ce e trist, spuse Lin, uitându-se la barăcile simple și aliniate cât vedeai cu ochii.

– N-au reușit ei, americanii, și nici europenii, care au dispus de mult mai multe resurse. N-ai văzut ce manifestații au în stradă? Măcar aici fiecare are unde sta, ce mânca și ce purta, îi replică Tian, iar Lin nu-i răspunse pe moment, pierzându-se puțin în gânduri, cu ochii la fețele obosite ale muncitorilor care se întorceau la locurile de cazare.

Forțat de scandalurile sociale și politice de la sfârșitul celui de-al doilea deceniu și începutul celui de-al treilea, Partidul reușise să se adapteze și-și schimbase forma comunistă într-una naționalistă. Permisese libertăți individuale mai mari și fusese constrâns să accepte faptul că milioanele de chinezi din clasa medie nu se mai mulțumeau doar cu un venit bun, ci voiau să fie mai implicați în luarea deciziilor politice.

La scurt timp după ce totul se calmase, Partidul Chinez fiind în mod oficial doar unul dintre vectorii politici din țară, dar în mod real singurul, începuse să dea roade Meritocrația.

Și asta se întâmpla pentru că înlocuise sistemul corupt al unui partid unic cu o meritocrație reală, țara fiind condusă ca o corporație. La doar câțiva ani după ce Partidul o apucase pe calea asta, rezultatele se zăreau, chiar dacă nu erau încă vizibile pentru marile mase. Totuși, sistemul începuse să implice tot mai multă lume într-o ierarhie complet nouă, bazată pe meritele individuale, cu teste anuale și evaluări independente, care le permiteau oamenilor să urce pe scara socială și să facă parte dintr-o societate dinamică – ca alternativă la economia „democratică" europeană, la corporatismul corupt de stat din Rusia neoputinistă și la abordarea izolaționistă și neofascistă a Statelor Unite.

Dar nu era totul roz. Puteai, de exemplu, să critici Partidul fără să ajungi la pușcărie, dar numai la întâlnirile private. Altfel, perspectivele tale de a avea o carieră și de a obține acces sau a rămâne în marile orașe erau nule. Nu te mai aresta nimeni, dar în această societate din ce în ce mai ierarhizată îți pierdeai

statutul și erai trimis în cele mai sărace părți ale țării – iar asta era ceva mai rău decât pușcăria pentru o generație care crescuse în spiritul celor mai înalte standarde de viață. Fiecare avea un dosar personal, iar dacă punctajul individual scădea sub un anumit nivel era o tragedie.

Tian era mulțumit de modul în care Partidul se ocupa de disidenți, îi plăcea ce făcea Partidul, iar faptul că buna sa prietenă Lin avea tot timpul ceva de zis împotrivă îl cam irita. Credea cu toată convingerea că singura cale înainte era cea a Partidului și, fiind un idealist, își imagina că oricine vine în contact cu ideologia și sistemul chinez se va îndrăgosti în cele din urmă de acestea și le va înțelege valoarea. Ținea la Lin, era, de altfel, cam singura femeie care îl făcea să simtă ceva, dar îl deranja că se dovedea incapabilă să vadă cât bine făcea Partidul, oricâte neajunsuri mai avea.

– Marea problemă, Lin, e că nu gândim cu toții la fel. Dacă am avea cu toții același țel, dacă ne-am armoniza gândurile unii cu alții, am fi în stare de orice.

Lin își întrerupse visarea.

– Marea noastră șansă, Tian, e că NU gândim cu toții la fel. Au mai încercat bunicii noștri, dacă-ți amintești, și n-a ieșit deloc bine. Iar ei chiar au fost în stare de orice, îi replică Lin, puțin iritată.

– Da, dar putem învăța din greșelile lor, nu? De exemplu, azi putem afla foarte ușor ce vrea fiecare – e suficient să bifezi niște căsuțe pe o listă de dorințe la începutul săptămânii și atunci se pot produce doar lucrurile alea, fără să decidă cineva de sus pentru tine. Dar asta cere o minimă planificare – să fii dispus să-ți planifici ce vei mânca, ce vei îmbrăca, unde te vei duce și așa mai departe. Așa se reduce mult risipa, Lin! Deci nu mai trebuie să sufere nimeni, totul e să comunici coerent ce vrei...

– Bine, am înțeles că așa va fi în Oraș, dar dacă te răzgândești pe parcurs? Și unde mai e farmecul vieții de zi cu zi, dacă fiecare pas e planificat?

– Nu e fiecare pas planificat, Lin. Fiecare spune ce-i trebuie în săptămâna aia, apoi ce haine vrea în trimestrul ăla și așa mai departe. Chiar și numai asta duce la reducerea cu 30 la sută a

consumului de resurse! Nu e oare un sacrificiu mic pentru un efect enorm?

Lin ar fi vrut să fie de acord cu el, dar știa prea bine unde dusese economia planificată în trecut, așa că-i răspunse, încăpățânată:

– Treaba asta poate să funcționeze în Orașul de Vis, dar cred că ar duce totuși la o plictiseală de moarte.

Istovit, Tian schimbă iar subiectul. Ar fi dorit din tot sufletul ca prietena lui să-i împărtășească entuziasmul. Dar știa că nu e timpul pierdut.

– Cât stai plecată, Wen? întrebă el, privind în oglinda retrovizoare.

Ochii lui Wen sclipiră în întuneric.

– Păi, mi-am terminat orele obligatorii, așa că mă voi întoarce abia după o lună. Trebuie să mă duc la Shanghai și să-mi dau examenele finale... sper că voi termina tot iarna asta, așa că anul viitor o să mă găsiți cel mai probabil prin Ministerul Informației...

Wen era o albinuță. Nu-i plăcea să fie pe teren; visa să aibă propriul ei birou în clădirile impunătoare ale Ministerului Informației din Beijing, stând opt ore pe zi cu ochii în date aride, fără să vorbească cu prea multă lume. Tot ce o interesa era să fie cât mai aproape de Xidan, paradisul magazinelor, și să-și cumpere un apartament în zgârie-norii de lângă SOHO-ul din Jianwai.

– Of... De ce ai dori să sfârșești ca o mică rotiță dintr-un mecanism uriaș și impersonal e dincolo de puterea mea de înțelegere, spuse Lin, care începea să-și piardă buna-dispoziție. Ești o fată superdesteaptă. De ce nu pornești ceva pe cont propriu? Minunatul Partid al lui Tian o să-ți dea un pachet de pornire, fără constrângeri, și sunt sigură că poți avea oricând firma ta de design. Uită-te la Ning! Abia și-a pornit afacerea cu interfețe mentale și, când o să-și termine treaba aici, o să se umple de bani. Ce naiba să faci la Ministerul Informației, cu toate fosilele alea?

Ning zâmbi timid, pentru că nou lansata Shang Corporation nu era nimic altceva decât o companie cu un singur angajat, bun la toate: el. Dar era compania lui...

Lin continuă, profitând de tăcerea lui Wen, care dădu ochii peste cap, amuzată de insistența prietenei.

– Vreau să fiu mai mult decât o albină într-un stup, la naiba! Vreau să fiu mai mult decât o mică piesă dintr-un puzzle de un miliard și jumătate de piese. Vreau să vizitez lumea, nu știu... să încep cu Europa aia decrepită, na! Și, da, să câștig suficienți bani încât să-mi pot cumpăra un loc într-un avion spațial până la treizeci de ani și să fac o călătorie pe Lună până la patruzeci. Da, la asta visez. De ce dracu' ai vrea să sfârșești pe culoarele birocraților, să mor eu dacă înțeleg!

Lin visa să fie liberă, dar în același timp știa că pentru moment e doar un vis. Dosarul ei politic nu-i permitea să primească bani de la Partid și niciun fel de sprijin economic pentru a începe o afacere pe cont propriu. În schimb, talentul de programator urma să o ajute să-și facă loc în lumea destul de închisă a programului spațial chinez, acolo unde experiența în programarea brațelor robotice o putea ajuta să ajungă la Observator, apoi, dacă avea mult noroc, în echipa bazei lunare pe care China o construia pentru a demonstra lumii noua sa poziție de mare putere.

Prin comparație, Wen avea toate cărțile bune, dar refuza să le joace, chestie care pe Lin o scotea din minți. În afară de statutul în Partid, era inteligentă și trecea fiecare test cu note maxime. Să se mulțumească, așadar, cu o slujbă de birocrat în Beijing, în ciuda tuturor acestor talente, era ceva de neconceput pentru Lin.

Dar își dădu seama că le strică seara celorlalți, așa că schimbă la rândul ei subiectul.

– În fine, am auzit că ai o privelițe de te doare mintea din noii zgârie-nori din SOHO, așa că vom veni cu toții pe capul tău când o să-ți iei apartament acolo.

– Cât timp voi cumpărați băutura, desigur! râse Wen.

Părea ușurată că Lin a încetat cu diatribele, iar atmosfera se destinse din nou. Între timp, ajunseră în sfârșit la gară, așa că Tian comută mașina în modul rapid de căutare a unui loc de parcare.

Spre deosebire de orașul încă în construcție, gara era aproape terminată și funcțională: o structură uriașă, în formă de

pisică-de-mare, din beton, oțel și sticlă. Pe lângă muncitori și materiale, prin gară mai treceau deja și 20 000 de turiști în fiecare săptămână, ce veneau să vadă cu ochii lor șantierul și care aduceau încă de pe acum bani la administrația nou-constituită.

– Eu, unul, abia aștept să văd orașul arătând așa, spuse Tian, care căzuse în admirație în fața noii clădiri.

– Mda, deocamdată ar fi cazul să ieșim din mașină, dacă vreți să mai prind trenul, îi răspunse Wen.

Pierduseră prea mult timp în traficul aglomerat al serii.

Mașina se opri, ieșiră cu toții, apoi Tian o lăsă să plece singură în căutarea unui loc de parcare. Wen deja își luase biletul de tren de pe internet și îl încărcase pe lentilele digitale, astfel încât să nu fie nevoită să stea pe culoar o oră și jumătate, cât făcea trenul până la Shanghai. O simplă scanare a feței îi dădea dreptul la acces pe peron. Își rezervase chiar un loc la geam, pentru că voia să se bucure de simulările cu realitate augmentată din Hive, pe care le suprapunea peste peisajul prin care trecea trenul.

Era ultima modă: combinarea lentilelor digitale de contact cu creativitatea nestăvilită a tinerilor. Existau o sumedenie de aplicații prin care imaginile unor universuri fantastice se suprapuneau peste realitatea dimprejur, creând astfel lumi infinite pe care le vedeai la propriu cu ochii deschiși. Wen descărca mai ales simulările clubului din care făcea parte și Ning, pentru că erau cele mai bune – de la lumi gotice subterane până la cele paradiziace. O aștepta o oră de distracție pură, răsfoind cu ajutorul ochilor prin zeci de lumi diferite.

Ning lucrase din greu în ultimele două săptămâni pentru a-și răscumpăra cumva greșeala față de Wen. Începuse deja să-și dea seama că Wen nu va fi niciodată a lui, dar încă se agăța de speranța că va vedea, din simulările lui, cât de apropiați și de asemănători erau de fapt, cum putea să o facă să viseze, să fie fericită și...

– Ning? Ești cu noi?

Ochii lui Wen încercau să-i atragă privirea, dar Ning fusese prea absorbit în visurile lui ca să observe.

– Acum fug, dar voiam să-ți mulțumesc mult pentru ajutor, spuse ea.

El nu mai rezista să o privească în ochi, așa că se uită în altă parte când îi zâmbi. De fiecare dată își imaginase că ar exista între ei o legătură specială, dar așa era ea din fire, lipicioasă cu toată lumea. Noroc că, de data asta avea o scăpare – doar nu muncise degeaba în ultimele două săptămâni.

– Oricând, Wen, oricând! Apropo, am ceva pentru tine. Pot să ți le trimit? întrebă el și făcu un semn cu degetul spre tâmplă.

– Sigur, clar! Ce o să fie acum? O invazie de extratereștri, o altă apocalipsă sau ceva frumos, care să mă relaxeze?

Wen era o mare fană a creațiilor lui Ning, doar că el interpretase asta ca o invitație la ceva mai mult, și nu era cazul.

– O să vezi, o să vezi. Parcă aveai un tren de prins! Hai să fugim, răspunse Ning, fericit că Wen nu mai era supărată pe el.

Rămăseseră prieteni, iar asta era tot ceea ce conta pentru el.

Wen era singura care putea trece prin porțile de acces la peron – statul controla atent orice mișcare prin interiorul centrelor de transport, așa că o conduseră doar până la ele, făcându-și loc prin mulțimea din gară. Tian o sărută pe obraz, Lin o îmbrățișă, iar Ning se mulțumi doar să o strângă de mână, în cel mai prietenesc mod posibil. În cele din urmă, Wen dispăru în spatele porților.

Doi ani de prietenie, doi ani în care trecuseră de la visurile adolescentine la realitatea ceva mai dură a unui program de lucru prelungit, în care începuseră deja să prețuiască fiecare moment în care puteau fi împreună în lumea reală.

Da, se vedeau și vorbeau zilnic pe internet, cu excepția lui Tian, care detesta să facă asta; uneori chiar își trimiteau unul altuia imaginile pe care le filmau în timp real prin lentilele digitale, pentru a vedea lumea prin ochii celuilalt, dar tot momentele în care se întâlneau erau mai importante. Din păcate, deveneau tot mai rare.

O aplicație mixa imaginile lentilelor digitale cu palete de culori care arătau, de pildă, ce emoții tocmai simțea transmițătorul,

iar o alta, mult mai utilizată, mai ales de tineri, arăta gradul de plăcere sau de durere simțită de cineva. O întreagă industrie se dezvolta pornind de la frenezia cu care adolescenții din lumea întreagă își contopeau mințile...

– Veniți la o bere? întrebă Tian.

Ning și Lin își luară ochii de la porțile peronului și acceptară fericiți invitația, așa că se întoarseră cu toții spre ieșirea din gară. Deodată, cineva strigă din spatele lor.

– Liu?! Liu?!

Vocea îi tremura, ca și când ar fi simțit și speranță, și disperare.

Lin tresări. Tian și Ning nu dădură niciun fel de atenție și își continuară drumul, dar apoi fură nevoiți să se oprească. Lin se răsucise încet pe călcâie să vadă cine strigă.

Un om între două vârste se uita uimit la ea. Nu știa ce să spună acum, că o putea privi cu atenție pe tânăra din fața lui, în timp ce ea îi întoarse privirea cu ochi mari și plini de întrebări.

– Ah, mă scuzați... M-am înșelat... Îmi cer scuze... doar mi-ați adus aminte de cineva. De cineva drag...

Bărbatul încerca să-și găsească cuvintele, fără a-și lua ochii de la Lin. Iar ea era vizibil tulburată și tremura.

Se uita la el fix, fără să știe dacă trebuie să fugă cât mai departe, așa cum îi venea să facă, sau să sară în brațele lui și să-l îmbrățișeze. Valuri de emoții ținute în frâu atâta vreme îi năvăleau în inimă și trebuia să se concentreze cu toată energia de care putea da dovadă ca să se stăpânească. Da, omul pe care îl avea în față era unchiul ei, fratele tatălui ei. Incredibil cum chipul îi rămăsese neschimbat în ciuda celor treisprezece ani care trecuseră de când nu-l mai văzuse... Și deodată o podidiră prea multe amintiri.

Închise ochii, ca și când ar fi vrut să se ascundă de ochii lui uimiți. O chemase cu numele mamei ei, poate pentru că semăna foarte tare cu ea. Mama ei... Lin era gata să izbucnească în plâns și își adună toate puterile să se controleze.

Tian și Ning nu înțelegeau ce se întâmplă. Cine era bărbatul acela? Cine era Liu? Și de ce părea Lin atât de șocată de întâlnire?

Omul înțelese deodată cine era fata și făcu un pas înainte, deschizându-și brațele ca și când ar fi vrut să o îmbrățișeze:

– Yu?!

Ning îl opri cu un gest, iar Tian se apropie și el de Lin, care tremura toată, și îi puse mâna pe umăr, fără a înțelege ce anume se întâmplă. Lin se dădu un pas în spate, cu ochii în pământ și abia reuși să șoptească:

– Nu sunt Yu... Mă numesc Lin... Nu știu despre cine vorbiți!

Își strânse pumnii, se întoarse brusc și se repezi înainte, luându-l pe Tian prin surprindere și aproape doborându-l la pământ. Bărbatul rămăsese fără cuvinte, încremenit, ca și când în aceeași clipă ar fi trăit paradisul și iadul la un loc.

Lin aproape că fugea acum, făcându-și loc prin mulțime, Tian se străduia să țină pasul, iar Ning încerca să-i ajungă din urmă.

Bărbatul striga disperat după Lin.

– Qiu Yu! Qiu Yu! Adu-ți aminte de Peng! Și de Liu! Yu!

Încercând din răsputeri să nu plângă, Lin dispăruse deja în mulțime, cu Tian și Ning pe urmele ei. Miile de muncitori veniți din Orașul de Vis ca să prindă trenurile de seară spre Shanghai erau ca un fluviu prin care încercau să navigheze. Mulțimea îl înghiți curând și pe bărbatul care striga.

„Cum naiba de m-a găsit? Cum? Cum?!" Lin încerca să se liniștească și zâmbi timid către Tian și Ning, căutând o explicație cât mai plauzibilă. Tot ce-și dorea acum era să alerge după omul ăla, ultima ei legătură cu copilăria, însă știa că nu poate. Valul de adrenalină lăsă repede loc disperării. Dorea să fie singură, să se ducă acasă, să încerce să înțeleagă ce se întâmplase. Pentru moment însă trebuia să inventeze o explicație, ceva...

– E un om pe care l-am mai întâlnit în copilărie... o rudă cu care ai mei au avut probleme, și acum... Să-l văd strigând așa, ca un nebun... Nici măcar nu și-a amintit numele meu... Mă puteți duce acasă, vă rog?

Lin era epuizată. Tian se supuse imediat, comandând mașinii să-i ia din fața gării. Urmară câteva momente de tăcere, nimeni neștiind ce să spună. Din fericire, mașina veni repede, așa că în două minute erau deja pe drumul spre barăcile muncitorești.

– Ești bine, Lin? Adică nu-ți poate face niciun fel de rău, da?

Vocea lui Tian suna atât de patern, încât Lin zâmbi în sfârșit.

– A, nu, nici gând. Stai liniștit! Sunt chestii din trecut. Am fost doar surprinsă de apariția lui și mi-au revenit amintiri despre care nu vreau să vorbesc.

Începuse să se liniștească și să-și refacă armura.

Ning îi făcuse o poză bărbatului prin intermediul lentilelor sale de contact, iar acum, stând pe bancheta din spate a mașinii, o descărcă pe telefon și rulă o căutare după față. Lin se uita în gol pe geamul mașinii, în timp ce Tian încerca să pară că totul e sub control.

– Deci până la urmă nu bem nimic astă-seară?

– Tian, sunt bine, crede-mă. Dar am nevoie de puțin timp pentru mine. M-a cam dat peste cap și trebuie să-mi adun gândurile. Hai să ne vedem mâine-seară... ieșim la o bere și poate chiar la un film. Toți trei. Da?

Ning găsise peste patruzeci de potențiale potriviri și se afla în dificultate – întâlnirea fusese prea scurtă ca să fotografieze cum se cuvine fața bărbatului, iar în mașină nu putea să vadă în amănunt cu care dintre rezultate se potrivește. Ar fi vrut să o întrebe pe Lin cum îl cheamă, dar nu era cazul să o supere, așa că încercă să caute după numele ei de familie, Zhen, fără rezultat însă. Tipul nu părea să aibă nicio legătură vizibilă cu familia lui Lin.

În ultimii ani lumea începuse să filmeze cu lentilele digitale, în locul ochelarilor digitali, stocând înregistrările direct în cloud, așa că ar fi putut să răsfoiască feedurile video din zona gării, însă nu putea din mașină, de pe telefon. Singura posibilitate era să parcurgă manual feedurile video din momentul întâlnirii, dar își propuse să facă asta acasă, dacă nu cădea lat de oboseală. Era ceva ciudat cu omul ăsta și, dacă ar fi putut afla ce, ar fi stat mai liniștit.

Tian o lăsă pe Lin la baraca ei, apoi îl conduse pe Ning la o altă baracă, unde se despărțiră în liniște, fără să știe ce să spună despre cele întâmplate. Ning era deja cu gândul la Wen și la simularea pe care i-o pregătise... din păcate Wen nu se conectase la Hive, așa că nu știa dacă i-a plăcut. Nu le ieșise o seară prea bună în Orașul Barăcilor, asta era clar.

Uriașul șantier crease un oraș și mai mare împrejur, cu mii de barăci pregătite pentru zecile de mii de muncitori care rămâneau acolo în fiecare seară. Dar nu era neapărat un lagăr de muncă – barăcile aveau toate utilitățile pe care le puteai dori, camerele erau individuale și cu aer condiționat, TV prin satelit, conexiune la internet de mare viteză, iar din când în când apăreau și barăci speciale pentru cumpărături, săli de fitness și chiar câteva piscine acoperite. Doar partea periferică a Orașului era alcătuită din barăcile mai sărace, special concepute pentru muncitorii aflați pe șantier doar pe scurte perioade. Partidul avea grijă de albinuțele lui – învățase din greșelile precedente și nu mai voia să se trezească cu muncitorii înfuriați, cum pățise cu peste un deceniu în urmă.

O noapte întunecată și fierbinte se lăsă peste craterul făcut de mâna omului, cu clădirile concentrice care îl înconjurau. Doar luminile Spirei sub formă de ADN se mai vedeau, cele de la ultimele etaje fiind greu de separat de lumina stelelor de pe cer.

Amintiri

Lin stătea întinsă în pat, privind în gol tavanul. Era prima dată când își vedea unchiul după treisprezece ani, iar acum îi era rușine că fugise speriată, fără să-l lase să rostească un cuvânt. Dar el spusese totuși ceva. Ceva despre părinții ei. Iar asta îi aducea în minte lucruri dureroase din trecut, atât de vii de parcă s-ar fi întâmplat chiar ieri.

Își aduse aminte și ce anume abătuse nenorocirea asupra familiei ei: Gliese 53 și descoperirea care-i schimbase complet cursul vieții.

Gliese 53, steaua care îi arătase tatălui ei că un obiect colosal se îndrepta cu viteză incredibilă spre sistemul nostru solar; Gliese 53, steaua aflată la 24,6 ani-lumină de Terra, care nu avea nicio planetă locuibilă, dar a cărei lumină fusese traversată de un obiect în săptămânile în care tatăl ei avusese acces la observatorul James Webb pentru respectiva porțiune de cer.

La început, tatăl ei crezuse că e vorba despre vreo furtună solară mai puternică sau de o nouă planetă descoperită în jurul stelei, apoi își dăduse seama că felul în care scăzuse lumina acesteia timp de peste o săptămână nu-și avea explicația în niciuna dintre ipoteze.

Multe dintre planetele descoperite erau suficient de mari pentru a le calcula influențele gravitaționale și a le deduce masa sau chiar distanța de la steaua în jurul căreia orbitau. Dar nu și aceasta. Era un obiect relativ mic, aflat la limita capacității de detecție a telescopului, care rămăsese între stea și punctul de observație aproape două săptămâni. Trecuse încet prin fața ei, fără niciun fel de influență calculabilă asupra traiectoriilor planetelor deja descoperite în sistem sau asupra stelei înseși.

După douăsprezece zile de observații, obiectul nu mai putea fi detectat, ieșind complet din lumina stelei, însă Peng reușise deja să-i calculeze dimensiunile. Era un planetoid pitic, pe jumătate cât Luna, care nu orbita în jurul stelei respective, ci avea o traiectorie ce l-ar fi scos în cele din urmă din respectivul sistem solar.

Mai târziu, în aceeași zi, Peng se întorsese acasă complet răvășit: avea rezultatele analizei cu privire la viteza de deplasare a obiectului. Acesta se apropia de sistemul nostru solar cu incredibila viteză de 41,5% din viteza luminii. Verificase de mai multe ori rezultatele. Însă nimeni nu avea să-l creadă, îl auzi ea destăinuindu-se mamei ei, când ar fi ieșit public cu informațiile, așa că alese să le țină secret până când le putea verifica independent.

Peng ar fi dorit să efectueze niște teste mai complexe pe datele existente deja, dar lucrurile se opriseră brusc atunci când vorbise despre descoperire cu șeful misiunii științifice chineze.

Acesta îi refuzase publicarea descoperirii pe motivul că e fără îndoială vorba de o problemă de senzori sau o altă explicație care

încă nu fusese găsită. Era prea ocupat să culeagă laurii pentru a patra planetă similară Pământului aflată în zona locuibilă, descoperită de el la 48 de ani-lumină de Pământ, ca să mai aibă timp să se uite îndeaproape și la descoperirea lui Peng.

Când Peng insistase, șeful lui îi replicase scurt că ideea unui obiect care vine cu aproape jumătate din viteza luminii spre Pământ e absurdă și că trebuie să caute mai întâi alte explicații pentru datele sale. În plus, telescopul Webb nu ar fi avut capacitatea de a detecta un obiect atât de mic, cu toate îmbunătățirile software aduse de chinezi. Trebuia să fie o greșeală la mijloc. Apoi îi interzisese să publice orice pe tema dată, ca nu cumva savanții chinezi să fie ridiculizați imediat ce teoria improbabilă a lui Peng ar fi fost demontată.

Sătul de luptă, Peng vorbise în detaliu cu soția lui, și ea membră a echipei de savanți chinezi, iar fetița îi auzise. Soția îl sprijinise întotdeauna, însă la început se arătase la fel de sceptică cu privire la ce descoperise Peng. Apoi văzuse datele și se convinsese, însă îl sfătuise pe Peng să le țină păstreze pentru sine deocamdată, pentru că-și riscau amândoi carierele dacă vorbeau în afara echipei chineze.

China salvase programul american de observare spațială, finanțându-l atunci când dăduse de greu, dar cu condiția de a alege ce și când dezvăluie din descoperirile făcute în orele în care avea acces exclusiv la telescopul Webb. Așa că se bucura de un statut privilegiat, dar în același timp savanții chinezi erau obligați să publice orice descoperire doar prin canalele oficiale chineze.

Peng, tatăl ei, era un astronom pasionat, căruia îi lipsea capacitatea de a înțelege politica, însă Liu, mama ei, înțelesese implicațiile și de ce munca lui fusese trasă pe linie moartă. Încercase să-l convingă pe Peng să ia lucrurile încet-încet sau să-l contacteze pe vreunul dintre prietenii lui din elita militară, însă el pregătise deja fișierele pentru a le trimite către marile site-uri de informații chineze, salvându-le pe vreo zece stickuri de memorie. Era o chestiune de știință, spunea el, nu una militară. Iar șeful incompetent era orb la ceva care putea să amenințe viața pe Pământ sau cel puțin să schimbe pentru totdeauna istoria umanității. Doar o

jumătate de secol la dispoziție era prea puțin pentru a pregăti omenirea în vederea unei potențiale întâlniri cu o civilizație de un asemenea nivel tehnologic și se impunea ca oamenii să afle cât mai curând despre posibila amenințare, spunea Peng.

Când găsise un mesaj anonim în telefon, care-i cerea să nu-și mai comunice descoperirile și să nu mai facă de rușine comunitatea științifică chineză, Peng crezuse că a epuizat căile oficiale, așa că încercase să trimită fișierele la un coleg american de la Observator. Degeaba, pentru că fișierele dispăruseră de pe computerul acestuia imediat, chiar după ce le încărcase din nou de pe unul dintre cardurile de memorie. Încercase apoi să urce fișierele online de pe alt laptop, apoi de pe tabletă... De fiecare dată când încerca să le salveze, fișierele erau șterse imediat, iar dispozitivul, laolaltă cu cardul de memorie, erau distruse.

Cineva – fără îndoială o agenție guvernamentală chineză sau străină – îi bloca orice mișcare. Când își întrebase șeful direct dacă mai are fișierele pe care i le-a trimis, doar ca să-l pună la încercare, acesta se apucase să le caute chiar cu el de față, dar fără succes. Nu mai erau acolo. Îl rugase aparent foarte sincer să i le mai trimită o dată, pentru că acum avea mai mult timp la dispoziție și ar fi putut să le examineze. Dar Peng decisese să nu mai facă asta.

Treptat, începuse să îi fie frică să mai conecteze la vreun dispozitiv stickurile de memorie rămase, de teamă că un virus preinstalat le-ar fi distrus, cum se întâmplase și cu celelalte. Așa că ieșise în oraș și încercase să le încarce direct pe computere publice, din biblioteci și cafenele. Cu același rezultat – imediat ce le încărca în computere, fișierele erau șterse, iar stickurile erau distruse. Cineva îl monitoriza atent sau poate agenția care îl vâna instalase un virus pe toate computerele deja conectate la internet. Iar lui îi era imposibil să înțeleagă cine făcea asta și mai ales de ce. În cele din urmă, îi rămase un singur stick de memorie cu documentele pe el.

Așa că se gândise să-și salveze munca în alt fel. Yu era o fetiță de opt ani, suficient de mare să înțeleagă ce-i explica, dar suficient de mică pentru ca nimeni să nu bănuiască faptul că ea ar ști ceva – sau cel puțin asta credea Peng.

Fără știrea soției, el luase o bucată de hârtie și îi scrisese în detaliu observațiile, apoi i le arătase lui Yu fără a le citi cu voce tare, de teama microfoanelor care ar fi putut exista în casă. Îi scrisese pe hârtie despre stea, despre obiect, despre faptul că, după calculele sale, acesta avea să fie vizibil peste treisprezece ani, la o dată exactă, când avea să traverseze lumina altei stele în drumul lui spre Pământ. Traiectoria, deși părea perpendiculară pe Pământ la data efectuării observațiilor, ducea de fapt obiectul mai întâi către o altă stea, mai apropiată cu câțiva ani-lumină de Pământ.

Peng presupunea că obiectul are o propulsie inteligentă, nu balistică, așa că nu avea de ce să urmeze o traiectorie directă spre Pământ, ci urma să folosească gravitația acelei stele pentru a accelera, a decelera sau chiar a-și schimba direcția fără a se mai îndrepta spre Terra. Îi mai scrisese că, ținând cont de viteza obiectului și de distanța parcursă, fereastra de observație urma să fie foarte mică – doar câteva zile din februarie 2034 sau chiar ceva mai devreme –, însă doar dacă primele calcule erau exacte. Această informație nu se afla nici măcar în fișierele sale, ci i-o dezvăluise doar lui Yu în scris. Nici măcar șeful său nu știa, iar Peng avuse inspirația să-i repete fetei că, dacă lui i se va întâmpla ceva, să țină detaliul numai pentru ea.

Îi scrisese numele stelei respective, perioada exactă pentru observații, dar și ce trebuia să facă fata, dacă el și mama ei erau arestați sau dispăreau. Trebuia să nu scoată niciun cuvânt și să plângă cât mai tare – detectoarele de minciuni erau prea avansate pentru a mai fi păcălite. În plus, plânsetul unui copil e o tortură suficient de mare pentru orice anchetator, o tachinase Peng, deși Yu plângea rar și niciodată fără motiv. Yu înțelesese că din acel moment nimic nu avea să mai fie la fel.

Îi mai scrisese și să-l găsească pe Qiang, fratele lui care trăia în Beijing, și să stea cu el o perioadă, cel puțin până când el și Liu se puteau întoarce în China. Apoi, după ce Yu citise de mai multe ori și învățase pe de rost ce îi scrisese, Peng arsese hârtiile ca să distrugă orice dovadă care lega descoperirile de fata lui.

Îi cumpărase bilete de avion pentru ziua următoare, apoi ieșise să cumpere un laptop vechi, pe care instală curat o versiune de Windows veche de doisprezece ani, fără să-l mai conecteze la internet, ca să se asigure că nu va mai fi infectat de virusul prezent deja în toate computerele moderne.

Tatăl ei făcuse apoi o a doua copie a fișierelor, pe un al doilea card de memorie, pe care îl avea acasă și se dusese la un magazin să cumpere alte carduri de memorie, cu intenția de a merge la mai multe redacții de ziare americane, cărora să le arate direct informația.

Atunci își văzuse pentru ultima dată părinții.

Yu nu știa ce se întâmplase după aceea. În după-amiaza cu pricina, în timp ce ea era încă la școală, Peng și Liu se întorceau de la mall, când un SUV intră din plin în mașina lor, pe partea șoferului, omorând-o pe loc pe Liu și răsturnându-le mașina. Când ieșiseră de la cumpărături, ea se urcase la volan pentru că soțul era prea nervos și nu se mai putea concentra la condus.

Peng își revenise în câteva clipe și văzuse SUV-ul dispărând înainte ca o mașină de poliție din apropiere să vină la fața locului, alertată de alarma automată de impact a mașinii. Soția murise din cauza loviturii, dar atacatorii nu reușiseră să-i fure servieta cu laptopul, pe care o avea încă legată de mână cu un lanț.

Peng ieșise din mașină aproape neatins, dar în stare de șoc, și fu transportat la spital. Odată ajuns acolo, în timp ce aștepta cu servieta în brațe să vină medicii, observase doi agenți guvernamentali care îl căutau, așa că o luase la fugă, folosind ieșirea de incendiu, declanșând și alarmele din tot spitalul.

Rămăsese ascuns jumătate de oră apoi, după ce pericolul trecuse, se urcase într-un taxi și se grăbise să o ia pe Yu de la școală. Numai că acolo văzuse un SUV mare și negru, și privise disperat cum doi agenți îi răpeau fata în plină zi.

Scos din minți, se dusese la cutia poștală închiriată cu două zile în urmă și își recuperase pistolul cumpărat imediat ce începuseră amenințările. Cum telefonul mobil rămăsese la spital și nu voia să fie detectat, folosise banii lăsați în cutia poștală ca să cumpere un alt mobil, de pe care își crease un cont fictiv de

e-mail. Apoi își trimisese singur mesaj de pe acest cont, în care scrisese că va da stickul de memorie rămas, împreună cu toate informațiile, în schimbul eliberării fetiței, care urma să fie îmbarcată într-un avion spre China.

Aruncase apoi telefonul într-un autobuz și dispăruse optsprezece ore, refugiindu-se într-o cameră de hotel plătită cu bani gheață.

Yu nu știa toate aceste ultime detalii. Știa doar ce îi spuseseră agenții care o luaseră de la școală: că Peng acceptase să colaboreze cu autoritățile americane și să înapoieze ceva prețios. Și că urma să se întâlnească a doua zi cu tatăl ei, apoi să o urce într-un avion care s-o ducă acasă. O lăsaseră apoi închisă într-o mașină, supravegheată de o dronă, și plecaseră să se întâlnească cu tatăl ei.

Nu-și mai văzuse niciodată părinții, dar fusese nevoită să trăiască rușinea de a-i vedea numiți „teroriști" în mass-media.

Ciudat, mass-media relatase doar că „teroristul" supraviețuise miraculos unui accident care îi ucisese soția cu o zi înainte, omițând să precizeze că avea o fiică.

Yu își petrecuse următoarele trei luni în izolare, interogată constant și supusă la tot felul de presiuni psihice pentru a dezvălui ce îi scrisese tatăl ei pe bucățile alea de hârtie – da, știau și despre ele! Păreau să știe tot, cu excepția detaliilor pe care Peng le scrisese pentru ea, poate și pentru că Peng îi ceruse să le memoreze în tăcere, ca într-un joc.

Nu reușiseră să scoată niciun cuvânt de la Yu. Doar plângea încontinuu, cu urlete, refuzând orice fel de contact cu anchetatorii, până când aceștia cedaseră la presiunile diplomatice chineze și o trimiseră acasă.

Să vadă Beijingul, orașul copilăriei, era o ușurare, însă una de scurtă durată. Agenții chinezi o interogaseră la rândul lor trei zile, dar, constatând că nu cooperează, îi explicaseră că nu-și va mai vedea niciodată familia – fie și pentru că, din cauza acuzațiilor americane și a opiniei publice inflamate, viața ei ar fi fost în pericol. Îi fusese extrem de greu să înțeleagă de ce nu se mai putea vedea cu unchiul ei, dar nu avusese de ales.

În schimb, Qiu Yu primise un nume nou, Lin, și o familie nouă, Zhen – una în care era nevoită să fie atentă să nu spună nimic din ce îi povestise tatăl ei, având în vedere că părinții ei adoptivi puteau fi de fapt agenți ai Statului. Se mutase la Nanjing cu noua familie, obișnuindu-se treptat cu faptul că oamenii din jurul ei chiar țin la ea și o iubesc, fără să pară a ști ceva din toată mizeria care se întâmplase. Totuși, nu reușise niciodată să aibă încredere deplină în ei.

Păreau să creadă că e doar un orfan și nu aveau nicio legătură vizibilă cu autoritățile chineze, dar ea rămase vigilentă toți acești ani și nu spusese nimic care ar fi putut-o pune din nou în pericol.

Anii trecuseră și aproape uitase coșmarurile trecutului, dar urmase hotărâtă o educație prin care să ajungă ulterior în programul spațial chinez. Iar când apăruse ocazia de a lucra pentru Societatea Astronomică Chineză, acceptase fără să se mai gândească.

Căutase steaua Gliese 53 imediat ce avusese ocazia, pentru că își putea ascunde foarte ușor interesul special în cadrul muncii generale efectuate la observator. Dar nu reușise să afle nimic relevant despre stea sau despre obiect. Informațiile povestite de tatăl ei pur și simplu nu existau în bazele de date chineze.

Apoi fusese dezamăgită când văzuse că jobul ei nu implica prea multe observații astronomice, ci mai degrabă foarte multă birocrație. În cele din urmă, își împărțise timpul între șantierul Orașului de Vis și Societatea Astronomică, încă sperând că va ajunge să aibă acces în timp util la telescopul spațial, singurul care i-ar fi permis să detecteze obiectul prezis de tatăl ei. Nu uitase niciodată numele, coordonatele sau datele transmise. Tot ce trebuia să facă era să aștepte și să se apropie din ce în ce mai mult de savanții care îi puteau oferi acces la observații.

Totuși, amânase în repetate rânduri orice decizie care presupunea să ceară un job cu normă întreagă la Shanghai, temându-se că, dacă grăbea lucrurile, ar fi fost detectată. Mai mult, descoperise între timp oameni noi, de vârsta ei, prieteni în care putea avea încredere, prieteni cărora putea să le împărtășească visurile – chiar dacă nu și secretul. Deocamdată, cel puțin.

Îi plăcea să aibă încredere în ceilalți, dar atunci când era vorba de vreun lucru care o putea răni știa să se oprească. De exemplu, îl plăcea mult pe Tian, însă nu era încă suficient de stabilă emoțional ca să-i ceară mai multe. Pe de altă parte, Wen, buna ei prietenă, era în mod clar înnebunită după el, așa că se mulțumea deocamdată cu o prietenie pe care să nu o pună în pericol. Și îi plăcea mult creativitatea și mintea deschisă a lui Ning, întrezărind o gândire independentă sub aparența de „loial Partidului" pe care Ning se străduia să o cultive.

Acum își dădea seama că pierduse timp prețios și aproape uitase de misiunea ei, apropiindu-se iute de un punct fără întoarcere. Era deja octombrie 2033, iar până în februarie 2034 trebuia să aibă acces la telescopul spațial. Simți că o apucă panica.

Dacă unchiul ei era încă supravegheat sau dacă ea însăși era încă urmărită, întâlnirea lor întâmplătoare ar fi fost interpretată, iar șansele de a-și face o carieră în astronomie ar fi dispărut. Sau, și mai rău, ar fi fost despărțită de prietenii ei și forțată să se întoarcă la o viață atent monitorizată, într-un oraș pe care-l ura. Oricum ar fi fost, era extrem de târziu să ceară acel job în Shanghai.

Mintea i se umplu de întrebări. Se cuibări strângându-și picioarele sub ea, și într-un târziu, liniștindu-se, adormi. Sistemul inteligent de monitorizare a casei stinse treptat lumina și ajustă aerul condiționat pentru a-i face somnul confortabil. O dotare obișnuită în Orașul Barăcilor din 2033, pentru muncitorii celei mai puternice economii din lume.

Omul Partidului

A doua zi Lin se întâlni cu Tian și îl întrebă dacă poate să pună o vorbă bună la șeful de Partid de pe șantier. Îi era groază că trebuie să facă asta, dar nu avea de ales.

Pe Tian îl luă prin surprindere, pentru că nu o văzuse niciodată cerându-le vreo favoare oficialilor Partidului, cum făceau toți

ceilalți, dar o ajută bucuros. La urma urmei, el era una dintre tinerele speranțe ale organizației regionale a Partidului și, chiar dacă avea doar 24 de ani, familia sa bine înfiptă și talentele lui însemnau un singur lucru: îl aștepta o carieră rapidă. După o zi, oficialul Partidului o primi pe Lin în orele de audiență, dar în fața celorlalți muncitori care așteptau în anticameră.

Biroul șefului de Partid era situat temporar la etajul 50 al Spirei, nivel deja terminat și echipat cu tot ce-i trebuia, spre deosebire de restul clădirii, aflată în stadii intermediare de construcție. Biroul era ca o oază de răcoare atârnată deasupra craterului Orașului de Vis și a zidurilor sale exterioare aflate departe, sub un cer de chihlimbar.

Partidul încerca din răsputeri să facă din acest oraș o vitrină a tehnologiei, iar birourile erau dotate la cel mai înalt nivel – de la lifturile futuriste, care ajungeau la etajul 50 în mai puțin de 15 secunde, la zidurile acoperite cu peliculă digitală, din material compozit, care acționa ca un ecran tactil, transformând complet mediul de business, în funcție de cum doreau chiriașii –, de la prezentări direct pe zidurile birourilor la peisaje exotice, filmate în direct în partea cealaltă a planetei. În holuri adăugaseră și machete holografice ale Orașului, iar ferestrele piezoelectrice îi izolau pe oficialii Partidului de zgomotul de afară, având și rolul de a capta energia soarelui și de a răcori interiorul, la nevoie fiind transformate și ele în ecrane.

Biroul șefului Orașului de Vis era însă unul simplu, chiar dacă liniștea ireală din uriașa încăpere și răcoarea de aici arătau că tehnologiile din spate erau de ultimă generație.

Un bărbat de șaizeci și ceva de ani stătea sprijinit de un birou chiar în mijlocul încăperii, cu un zâmbet politicos, aproape deloc formal.

– Mă bucur să te văd în sfârșit, Zhen Lin. Am auzit multe despre tine de la Hui Tian! Îți laudă încontinuu munca din Comitetul Informației, începu politrucul.

Era un om scund, îmbrăcat într-un impecabil costum de afaceri și cu o față blândă, în contrast profund cu numele său.

Lei Fan (Tunet Mortal) era recunoscut ca unul dintre reformatorii Partidului, cel care venise cu ideea Orașului de Vis, ca o soluție nu doar la deșertificarea dramatică a Chinei și a utilizării excesive a resurselor naturale, dar și ca un semn al noului rol al Chinei ca națiune conducătoare a lumii și jucător independent într-o lume globalizată. Cel puțin, așa spunea propaganda de Partid.

Era un reformator, dar și un naționalist dur, unul dintre cei șase lideri ai Partidului care reușiseră să schimbe conducerea Chinei și să o ghideze printre crizele și manifestațiile violente ce marcaseră al doilea și al treilea deceniu din secolul XXI, către un regim mai stabil și „cu față umană" – unul care privea America drept principal competitor, filosofia consumeristă a Vestului ca principalul său dușman, iar dependența de resursele energetice bazate pe combustibili fosili ai partenerilor săi ruși, iranieni și arabi, drept principala sa problemă.

Lin era curioasă să-l cunoască pe acest bărbat, având în vedere că deja se hotărâse: trebuia să abandoneze acel *dolce farniente* în care se complăcuse și să atingă ținta pe care și-o propusese în ultimii ani: mutarea la Observatorul din Shanghai cât mai repede posibil, pentru a primi acces la programele de observație a stelelor. Avea doar patru luni la dispoziție și se blestema singură că pierduse timp prețios. Soarta ei se afla în mâinile acestui om care o putea obliga foarte simplu să rămână muncitoare pe șantierul Orașului sau chiar mai rău. Era nevoită să facă ceea ce ura cel mai mult – să intre în grațiile Partidului.

– Da, Hui Tian este un bun membru de Partid, dar nu doar atât... e și un foarte bun prieten, chiar dacă puțin mai demodat, așa... iar noi, prietenii lui, facem deseori glume pe tema asta.

Lin voia să destindă puțin atmosfera și păru să reușească: omul Partidului surâse.

– Da, știu că Tian nu e chiar atât de înnebunit ca tine după enciclopedia asta omniscientă, această Hive la care vă tot conectați voi, tinerii, și nici după lentilele de contact, mașinile automate și altele...

Domnul Lei izbucni în râs și continuă:

– Dar nu la un bătrân ca mine o să găsești sprijin pentru toate chestiile astea. Când aveam douăzeci de ani, nici măcar nu aveam internet în Beijing și a trebuit să fac patruzeci de ani ca să îmi iau primul telefon mobil, să știi...

Puțină conversație era bună, pentru că acum avea de ce să se agațe, dar timpul era și el prețios, așa că Lin trecu direct la subiect, chiar dacă puțin cam stângace în complimentele nesincere.

– E cu atât mai admirabil, atunci, că tocmai dumneavoastră ați proiectat acest oraș futurist care va include cea mai bună conexiune din țară la Hive, cel mai bun sistem de mașini automate și chiar și cea mai bună conexiune la internet în general, cât să ne putem conecta noi, tinerii, la toate nebuniile inutile care ne ocupă timpul.

Lin surâse, Lei la fel. Își luă inima-n dinți și continuă:

– Trebuie să recunosc totuși că aș fi mai degrabă interesată să am șansa de a lucra la Observatorul Astronomic de la nivelul 200, când o să fie terminat...

Zâmbea acum cu toată ființa, și era limpede că tipul devine interesat. Dori să continue, însă Lei o întrerupse.

– Ha, ce interesant! Tocmai discutam oportunitatea de a începe alcătuirea unei echipe pentru Observator, având în vedere că vom termina lucrul la structură în mai puțin de un an, iar echipa de știință mi-a spus că avem mari întârzieri la dezvoltarea instrumentelor pentru Observator – ziceau că n-au suficienți oameni calificați, pentru că toți sunt ocupați cu stația spațială...

În alt context, Lin ar fi fost extrem de mulțumită de cum se conturau lucrurile în conversație, dar nu asta dorea acum. Prietenul ei Tian îi pusese cu siguranță o vorbă bună pe lângă șeful Partidului, pentru că știa cât de fascinată e de Observator, însă acum trebuia neapărat să ajungă în Shanghai, nu să rămână pe șantier. Ezita să-i dea un răspuns lui Lei și-și căuta cuvintele, când Lei continuă.

– Venirea ta aici e o întâmplare fericită. Am înțeles de la Tian că lucrezi deja cu jumătate de normă la Societatea Astronomică, nu-i așa?

Lin dădu din cap, zâmbind disperată, în timp ce Lei își continua monologul.

– Am putea folosi din plin talentele tale în echipa științifică de aici, cu normă întreagă, și cu plăcere ți-aș aproba înscrierea în această echipă – așa, n-ai să mai pierzi deloc timpul călătorind la Nanjing și o să ai șansa unică de a face parte din echipa care va rămâne aici, la Observator. Ești de acord cu asta?

Oferta era incredibil de bună și numai un nebun ar fi refuzat-o. Mai rău, un refuz l-ar fi insultat pe Lei, care credea, în mod evident, că înțelesese ce vrea Lin încă înainte ca ea să deschidă gura. Așa făcuse dintotdeauna Partidul, comunist sau nu.

În același timp, lucrul cu echipa științifică de pe șantier nu i-ar fi acordat acces la observațiile astronomice, cel puțin nu la cele efectuate cu noul telescop spațial Hawking. Orice alt telescop s-ar fi dovedit inutil pentru ce avea ea nevoie. Iar echipa științifică era oricum mult prea ocupată cu proiectarea noului Observator, fiind în momentul de față mai degrabă o echipă de ingineri specializați în robotică și electronică, cu foarte puțin timp pentru altceva. Lin trebuia să se hotărască.

Deodată, așa cum făcea întotdeauna când era pe cont propriu, contraatacă.

– N-am cuvinte să spun cât sunt de onorată să primesc o asemenea ofertă. Nici nu aș fi putut visa să lucrez cu echipa de știință a orașului și realmente... este o uriașă surpriză pentru mine...

Lei se împăuna deja cu propria generozitate, dar Lin continuă. Era totul sau nimic.

– Știți, eu venisem de fapt doar să vă rog să-mi faceți o mare... o uriașă favoare. Aș fi avut nevoie de scrisoarea dumneavoastră de recomandare pentru Observatorul din Shanghai, ca să fac două săptămâni de observație pentru diploma mea în Astronomie, cu acces la telescopul spațial Hawking cândva în februarie, anul viitor.

Lin era nevoită să se adapteze rapid – ea venise de fapt în biroul Partidului să ceară recomandare ca să lucreze cu normă întreagă la Observatorul din Shanghai. Acum nu mai putea, având în vedere că oficialii Partidului – mai ales Lei – nu acceptau ușor un refuz. Așa că Lin continuă, pentru a îndulci pastila:

– Acum, că mi-ați spus despre această ocazie extraordinară, aș fi cu atât mai recunoscătoare dacă aș putea beneficia de aceste două săptămâni în Shanghai, pentru că apoi aș ajuta mult mai eficient echipa științifică de aici...

Lei îi oferise ditamai tortul, iar ea îi cerea acum și o cireașă mare să o pună deasupra. Dar era singura cale să păstreze ceva speranțe de a avea acces la Observatorul Spațial în februarie. Altminteri, nu știa ce să facă dacă rata ocazia, pentru că tatăl ei îi spusese doar numele stelei și data la care trebuia să facă observația, nu și calculele din spatele acestora. Trebuia să o vadă trecând prin fața stelei, să extrapoleze și să calculeze apoi traiectoria și viteza obiectului, poate chiar să îl analizeze și spectrografic. De asta depindea și reabilitarea tatălui ei!

Lei se întorsese în spatele biroului, iar acum se holba la ea, făcând fețe-fețe. Avea înaintea lui o fată tânără și frumoasă, de doar douăzeci de ani, pe cale să obțină ceea ce sute de oameni de știință cu experiență din China nici nu visau, iar ea avea tupeul să-i ceară mai mult?!

Lin simțea cum crește tensiunea bărbatului, dar continuă să-l privească fix, cu un zâmbet larg și umil pe față. Tot ce sperase, tot ce visase, tot ce o ținuse în viață atâția ani era acum pus în joc. Iată și motivul pentru care amânase atât momentul, își reaminti – era mult prea stresant să-i ceri unui om al Partidului ceva, mai ales cu un dosar ca al ei.

Lei era un reformator, într-adevăr, dar era încă un dumnezeu pe domeniile lui, iar un pas greșit nu se ierta ușor. Era cunoscut și ca un cadru care înaintase foarte încet în rândurile Partidului, reușind să ajungă sus abia după vârsta de cincizeci de ani, profitând de reputația de om loial Partidului. Promovase cu pași mici și siguri, nu prin mișcările dure și îndrăznețe ale altora.

Privirea lui coborî treptat pe un document deschis pe ecranul de pe birou. Lin nu putea vedea ce anume era afișat pe pelicula care acoperea întregul birou și nici nu îndrăzni să se uite. În cele din urmă, el începu să vorbească.

– Foarte bine, domnișoară Zhen Lin. Foarte bine, așa facem.

Lei încerca să zâmbească din nou, iar lui Lin nu-i venea să-și creadă urechilor.

– O să semnez o scrisoare de recomandare către Observatorul Shanghai și o să... insist personal la șeful Departamentului Observatorului Spațial de acolo – care mi-este un prieten bun, apropo – pentru a-ți permite accesul la telescopul Hawking în februarie.

Se învârtea camera cu Lin.

– Dar cu o condiție.

Lin era numai urechi.

– După ce-ți termini treaba acolo, te vei întoarce aici cu normă întreagă, în echipa științifică. Și vei ajuta la organizarea departamentului de robotică. Am aflat că ești foarte bună la brațe robotice. Avem nevoie... Partidul are nevoie de talentul tău aici, în cel mai avansat oraș din lume, nu în bătrânul observator din Shanghai. Asta e tot.

Lin aproape că izbucni în plâns. Zâmbi din toată inima, apoi înclină capul și îi mulțumi de câteva ori lui Lei, care încercă să se bucure măcar de această avalanșă de recunoștință. Deși era căsătorit de douăzeci și trei de ani, Lei nu avea copii și fusese întotdeauna împotriva ideii de răsfăț. Dar, de data asta, trebuia să facă o excepție.

Lin plecă din birourile Partidului cu inima aproape ieșindu-i din piept. Nu putea cere mai mult de la viață: în sfârșit avea nu doar oportunitatea de a lucra în cel mai avansat oraș din lume, ci și pe aceea de a împlini ultima dorință a tatălui: să detecteze obiectul care venea spre Pământ și să găsească o cale sigură de a publica descoperirile. Încă își mai făcea probleme cu privire la primirea accesului la telescopul spațial, având în vedere că programările alocării de timp și de spațiu pe senzorii acestuia se făceau cu luni înainte, de multe ori la universități prestigioase, dar alese să-și bată capul cu asta ceva mai încolo. Deocamdată, Lin era fericită. Cea mai fericită fată din lume.

În biroul Partidului, Lei Fan se uită din nou la dosarul fetei afișat pe ecran. Se rezemă în scaun și rămase pe gânduri câteva momente. Apoi își atinse tâmpla de două ori pentru a-și activa

lentilele digitale și ceru telefonului să facă un apel. O secretară preluă apelul și îi spuse să aștepte. După șapte minute extrem de lungi, avea în sfârșit imagine și sunet.

– Domnule Președinte Lu! Ce mai faceți, bunul meu prieten?

– Sunt bine, mulțumesc, Fan. Cu treabă pe aici. Tot mai construiești la Orașul de Vis?

Președintele Lu nu era doar un vechi prieten, ci și mentorul lui. Își petrecuseră tinerețea în Liga Tineretului Comunist din China, apoi căile lor se despărțiseră. Lu își urmase cariera de înalt oficial și ajunsese în vârful ierarhiei Partidului Reformat Chinez în 2030, în timp ce Lei își păstrase mai degrabă un rol în umbră.

Lu era un economist și un politician cu școală, în timp ce Lei era inginer – nu ar fi fost o alegere prea bună pentru generația de economiști naționaliști care preluaseră puterea la începutul anilor '20. Dar după anii de crize care zguduiseră China, inginerii și tehnocrații erau din nou la mare căutare. Iar Lu se asigurase că Lei, unul dintre prietenii lui cei mai vechi și mai loiali, va primi o poziție foarte bună. Așa că-l numise într-o funcție strategică, însărcinându-l cu transformarea Chinei dintr-un uriaș economic care se autodistrugea încercând să țină pasul cu Occidentul, într-o locomotivă verde care folosea știința pentru a clădi un viitor durabil. Chiar așa suna și sloganul partidului.

China abandonase în cele din urmă politica creșterii economice cu orice preț și începuse să implementeze încet și sigur politici de dezvoltare durabilă – costurile oricăror întârzieri erau din ce în ce mai mari de la an la an. Fără a dori să-i dea cumva clasei mijlocii o libertate completă, liderii Partidului Chinez reușiseră să îi ofere suficiente motive să fie mândră că tocmai construia cea mai avansată infrastructură din lume și profitau pe deplin de pe urma situației.

Lei Fan fusese unul dintre înalții oficiali ai Ministerului Științei și Tehnologiei și era un academician recunoscut al Academiei Internaționale a Științelor de Navigație Spațială. Călătorise în toată lumea – cu precădere în Statele Unite, la tot felul de conferințe. În ultimul deceniu totuși, fusese atent să șteargă din trecutul

său aceste realizări, pentru că Partidul și Președintele Lu aveau nevoie de un om cu o puternică recunoaștere națională, la unison cu valul de mândrie naționalistă care cuprinsese China. Așa că CV-ul lui oficial nu menționa nicăieri deceniul petrecut în străinătate, promovându-l mai degrabă ca pe un savant chinez de prestigiu, un produs al Școlii de Științe Chineze, fără niciun fel de influență pervertitoare a Vestului.

– Da, încă-l construim, cu spor... Domnule Lu, am cerut o comunicare criptată, pentru că vă sun într-o chestiune de siguranță națională.

Lei i se adresa formal președintelui Chinei, chiar dacă deceniile de prietenie cimentaseră relația dintre ei. Era un semn de respect. Președintele Lu, pe de altă parte, continua să i se adreseze pe numele mic lui Lei Fan, ca prietenii.

– Da, toate comunicațiile sunt criptate, dragă Fan.

– Vă trimit un fișier chiar acum. Ar trebui să-l vedeți într-o secundă, spuse el, uitându-se la fișierul afișat pe biroul său și făcând semn cu un deget pe tâmpla stângă.

Transferul era imediat.

– Acum îl văd... Ah, e despre...

– Da, răspunse Lei. E despre ea.

– Ha, aproape o uitasem... Ce trece vremea! A crescut, e majoră acum! Atâția ani au trecut, tu vorbești serios?... S-a întâmplat ceva cu ea, nu?

Lei așteptase treisprezece ani clipa asta. Treisprezece ani în care nu-și pierduse niciodată speranța că puzzle-ul avea să fie rezolvat. Iar cheia acestui puzzle era fetița aia plângăcioasă, care refuzase cu încăpățânare să spună ceva, orice i-ar fi putut ajuta să înțeleagă cea mai mare descoperire din toate timpurile. Descoperire care dusese la uciderea părinților ei, unii dintre cei mai importanți oameni de știință din echipa sa, apoi la dezmembrarea întregii echipe de savanți pe care o condusese în SUA pentru a lucra cu americanii la, pe atunci, nou-nouțul telescop Webb.

– Da. Este gata să rezolve ghicitoarea.

– Incredibil! Am pierdut pariul!

Președintele Lu râdea cu gura până la urechi, eliberat de un pariu de acum treisprezece ani – pariase că fata nu știe nimic, în timp ce Lei era convins că trebuie să-i facă pe americani să plătească pentru uciderea cu sânge-rece a omului de știință care descoperise că oamenii nu sunt singuri în Univers. Se acuza că nu-l luase în serios pe Peng când acesta venise la el cu primele rezultate, considerându-le absurde, dar în cele din urmă, când Peng și soția sa fuseseră uciși și fișierele dispăruseră, pricepuse că Peng avea dreptate. Era însă imposibil să dovedească ceva, căci toate informațiile despre descoperirile lui Peng fuseseră șterse.

Pe vremea aceea Lu încă își croia drum în furtuna politică ce cuprinsese China și îi împărtășea foarte des frustrările și micile victorii lui Lei, chiar la el acasă, la un pahar de bere. Acum îi era dator un bax. Obicei căpătat de la putred de decadenții americani...

– Ai undă verde pentru orice îți trebuie, Fan. Dar te rog să ai grijă. Ce știe fata e mult prea important pentru a fi distrus din nou. Ea e cheia, da?

– Da, ea e cheia. Mulțumesc, domnule Președinte!

Lei închise conexiunea. Tot ce putea spera era ca americanii să nu fie încă în stare să le decripteze comunicațiile folosind computerele lor cuantice „secrete", pe care știa că le au deja. Următorul pas era să o pună pe Lin sub cea mai atentă supraveghere automată, renunțând la politica sa de a-i slăbi tot mai mult lesa, pe măsură ce anii treceau.

El era cel care o adusese acasă și îi alesese cu atenție părinții adoptivi, el era cel care o luase în Orașul de Vis, ca s-o țină sub observație. Dar stresul, volumul uriaș de muncă și conducerea orașului nu îi mai lăsaseră timp să se gândească la protejata lui în ultimii ani.

Sună din nou, de data asta apelându-și nepoata, care îi răspunse folosind doar sunetul, nu și imaginea. Chestie care îl enerva, dar se obișnuise deja.

– Bună! Ce faci?... Da, știu că ești în Shanghai... Am nevoie să te întorci aici... Lasă examenele alea, o să le treci ușor. Am nevoie

de tine aici cât mai curând. Prietena ta a făcut în sfârșit o mișcare. Vei fi distribuită și tu cu ea în echipa științifică. Fără dar, niciun dar, fata mea... Știi care e misiunea ta, și a venit timpul... Da... Mulțumesc, te pup și să fii fată cuminte, Wen! Pa!

Lei se lăsă din nou pe spătarul scaunului și rămase nemișcat două minute, cu ochii închiși.

Apoi descuie un sertar de birou, luă un telefon criptat și apelă video un număr din Paris. În câteva clipe, pe ecran apăru silueta unui om într-un cărucior cu rotile.

Toți oamenii Președintelui

Cei cinci bărbați se uitau cu atenție la ecranul ce acoperea peretele vestic din biroul lui Lei. Ferestrele exterioare fuseseră întunecate la maximum, pentru ca lumina după-amiezii târzii a unui aprilie 2034 extrem de călduros să nu interfereze cu imaginea.

Pe el era afișată o simulare cu o stea îndepărtată în fundal și un planetoid minuscul în prim-plan. Toți bărbații aveau lentilele de contact digitale la ochi, ceea ce le permitea să vadă proiecția în 3D, laolaltă cu informații suplimentare pe care și le puteau alege după voie.

Cel care prezenta simularea stătea între cei cinci bărbați și perete, citind în semiîntuneric dintr-un material afișat pe lentilele sale de contact.

– Acum două luni, cu ajutorul telescopului Hawking, Zhen Lin a început să monitorizeze sistemul Gliese 34, ce are o stea asemănătoare Soarelui, aflat la 19,4 ani-lumină de Pământ. Observațiile ei au fost ținute departe de lumea științifică, pentru că am avut grijă să aplicăm contractul nostru special, ca sponsori principali ai telescopului. Domnișoara Zhen a încercat, la rândul ei, să cripteze datele pe care le-a cules, fără să știe că a fost monitorizată constant de agentul nostru Ma Wen. A împins la limită capacitățile telescopului, dar a reușit să detecteze obiectul așteptat. Apoi, domnișoara

Zhen a salvat datele reale pe un stick de memorie și le-a șters din jurnalul oficial de observații, dar noi am reușit să interceptăm tot fluxul de date chiar în timp ce era primit de la telescop, înainte ca acesta să fie criptat de Zhen. Se pare că deocamdată nu vrea să facă publice descoperirile ei, poate de teamă că s-ar putea repeta ce s-a întâmplat acum treisprezece ani.

Simularea de pe ecran se concentra acum pe obiectul ceresc.

– Micul planetoid pe care îl avem în prim-plan este pe jumătate cât Luna noastră. Analiza spectrală nu arată urme de atmosferă, dar a detectat o abundență de metale, precum și unele materiale pe care încă nu le putem descrie – va trebui să facem mai multe teste până reușim să-i aflăm exact compoziția.

Micul planetoid se mișca încet în fața stelei îndepărtate. Avea o coadă abia vizibilă, care părea o dâră de praf.

– Am detectat urme de materie, care arată că obiectul pierde treptat din masă, dar încă nu am reușit să îi detectăm compoziția. Tot ce putem spune deocamdată este că dâra lăsată poate fi rezultatul unui sistem de propulsie sau al interacțiunii extrem de violente cu atomii de materie întâlniți în spațiu. Aici avem o simulare cu traiectoria obiectului, începând de acum treisprezece ani.

Panorama se extinse pentru a pune lucrurile în perspectivă: steaua galbenă se îndepărtă, devenind mult mai mică, aflându-se acum în mijlocul ecranului, înconjurată de haloul de lumină; planetoidul era acum doar un punct roșu, care tocmai dispărea înghițit de lumina stelei, în timp ce punctul de observație se îndepărta de toată scena.

O altă stea, cu un halou mai mic și roșiatic, putea fi acum văzută deasupra, în timp ce constelația Cassiopeia apărea în colțul din dreapta sus, în fundal. Steaua roșiatică era marcată ca fiind Gliese 53 B, iar steaua din centru, de mărimea Soarelui, era marcată ca fiind Gliese 53 A. Aici fusese văzut obiectul pentru prima dată, în 2021.

– E foarte interesant să notăm că obiectul nu-și poate avea originea în acest sistem binar, având în vedere că viteza sa era prea mare acum treisprezece ani când a fost detectat prima dată aici și

când se deplasa cu circa 41,5 la sută din viteza luminii. Încă mai căutăm punctul său probabil de origine, dar asta va cere mai mulți ani de analiză. Având în vedere că a ajuns la noua stea, Gliese 34 A, exact în momentul prezis de calculele savantului Qiu Peng, tatăl lui Zhen Lin, putem spune că viteza obiectului a fost constantă între Gliese 53 A și Gliese 34 A, steaua pe care a observat-o acum domnișoara Zhen. Totuși, atunci când a trecut pe lângă această nouă stea, a încetinit până la 20 la sută din viteza luminii...

Pe măsură ce punctul de observație se tot îndepărta, urmând micul punct roșu în călătoria sa spre Pământ, cele două stele inițiale parcă se contopiră, devenind una singură, apoi o altă stea apăru din dreapta imaginii. Era marcată ca fiind Gliese 34. Punctul roșu dispăru o clipă în spatele stelei, apoi ieși din haloul de lumină cu o traiectorie schimbată.

– Traiectoria lui este acum și mai clar orientată pe direcția noastră decât era acum treisprezece ani, iar noi am crezut că va folosi gravitația stelei ca pe un fel de praștie, așa cum procedăm noi pentru a ne accelera navele spațiale. Totuși, ultimele calcule arată că obiectul călătorește acum cu circa 20 la sută din viteza luminii, o uriașă scădere în viteză pentru care nu avem încă o explicație, mai ales dacă am presupune că obiectul transportă ființe vii. Practic, obiectul a avut o decelerare bruscă și foarte puternică în apropierea stelei.

Camera se centră pe noua stea și imaginea fu mărită puțin, cât pentru a arăta că și această „stea" era de fapt lumina a două stele, un alt sistem binar compus, de această dată, din două stele cu lumină galbenă. Obiectul înconjurase steaua Gliese 34 A și acum trecea prin fața camerei, spre stânga.

– Gliese 34 A este, din nou, așa cum era și Gliese 53 A de acum treisprezece ani, o stea foarte asemănătoare cu Soarele nostru – doar că are un companion, cu care formează un sistem binar.

Punctul de observație se îndepărtă și de aceste stele, iar punctul roșu începu o călătorie rapidă prin spațiu. 19,4 ani-lumină mai târziu, o altă stea galbenă străluci în prim-plan. Era marcată ca

fiind Soarele nostru. Punctul roșu se afla pe o traiectorie directă spre Soare.

– Dacă obiectul își va păstra această viteză constantă și luând în considerare și distanța pe care a parcurs-o deja de acum 19,4 ani, de când ne provine nouă lumina acestei stele, putem spune că va atinge sistemul nostru solar în circa 93-97 de ani – vom avea perioada exactă abia după ce finalizăm calculele. E imposibil să spunem dacă va începe să încetinească și mai mult, pentru a atinge o viteză „normală" pentru ființele vii, sau dacă va accelera din nou. Nu știm nici dacă Pământul este destinația sa, așadar deocamdată ne este imposibil să calculăm cât anume va dura până va ajunge aici. Depinde de prea multe variabile...

Vorbitorul luă o mică pauză, ca și când s-ar fi gândit la ce urma să spună. În realitate, citea puțin mai atent raportul astrofizicienilor pe care-l recitase până atunci.

– Este, de asemenea, posibil ca obiectul să nu încetinească, ci doar să treacă prin sistemul nostru solar ca o simplă sondă de cartografiere, pentru că una dintre stelele care par a se afla în calea sa după sistemul nostru solar este Gliese 559, cunoscută și sub numele de Alpha Centauri, altă stea similară Soarelui. Dar reducerea la jumătate a vitezei pare a anunța pregătirea unei încetiniri și mai puternice în preajma Soarelui nostru...

– Hai să nu ne grăbim cu concluziile, spuse unul dintre cei cinci bărbați din auditoriu, care ordonă computerului sălii să deschidă din nou luminile.

Lei Fan, care tocmai vorbise, era satisfăcut și totodată tulburat. Satisfăcut că lucrurile începuseră să ia formă atât de repede după cei treisprezece ani de așteptare. Satisfăcut că bărbații și femeile pe care îi promovase în acest timp și pe care îi pusese în poziții-cheie fuseseră atât de eficienți, încât să extrapoleze lucruri atât de spectaculoase precum cele din simulare, și asta într-un timp extrem de scurt, la doar câteva luni după ce Zhen Lin intrase în biroul lui.

În același timp, îl tulbura faptul că, pentru prima dată, oamenii săi de știință erau de acord cu modelul pe care Qiu Peng încercase să i-l trimită în urmă cu treisprezece ani. Era un model

bazat încă pe multă speculație, da, dar se vedea deja clar că orice altă explicație „normală" a ceea ce fusese detectat nu era valabilă și că potrivit noilor calcule obiectul se mișca într-adevăr extrem de rapid. Această teorie concorda cu ceea ce tocmai văzuseră. Din marele tablou lipsea doar...

– Nu avem încă o imagine reală a obiectului și nici nu o vom avea cel puțin zece ani de acum înainte. Tot ce avem deocamdată sunt simulări și vizualizări. Cele mai avansate camere ale noastre, după câte știu, nu pot să-i ofere obiectului o formă sau... cum să spun eu, o „față". Ce știm despre el, dată fiind mărimea sa infimă la scară cosmică, se bazează pe calcule indirecte, iar eu nu cunosc vreun dispozitiv sau sistem de pe Pământ care ne-ar permite să detectăm direct și să urmărim prin spațiu un obiect pe jumătate cât Luna, aflat la douăzeci de ani-lumină depărtare, circulând între două sisteme solare. Dar ar trebui să fim în stare să construim așa ceva în anii următori, nu-i așa, domnule Zu?

Domnul Zu, unul dintre astrofizicienii de seamă din China și cel care o supraveghease pe Lin în timpul observațiilor, dădu umil din cap.

– Da, domnule Lei Fan. Vom face totul pentru a produce un telescop capabil să detecteze și să urmărească în timp real acest planetoid...

Domnul Zu încă își căuta cuvintele. Știa că asta presupunea o investiție uriașă și cel puțin un deceniu de cercetări și de construcție, iar o decizie de felul ăsta nu o putea lua singur.

– Va fi nevoie de un proiect cum n-a mai făcut nicio altă țară din lume până acum și va trebui să dezvoltăm de la zero tehnologii complet noi... Dar e fezabil. Acum un deceniu încă dezbăteam dacă există viață microbiană pe alte planete, iar azi...

– Și azi știm pe dracu', îi replică Lei, plictisit de platitudinile lui Zu.

Nu avea atâta timp la dispoziție pentru a lăsa discuția să alunece în deja învechita dezbatere viață versus non-viață, care agita comunitatea științifică globală. Telescopul Hawking găsise peste 8 000 de planete doar în primul său an de operare, dintre care

câteva sute erau planete similare cu Pământul. Dintre acestea, vreo două sute se aflau în zona Goldilocks, cea care permitea existența apei lichide la suprafață, iar cel puțin douăzeci și patru aveau apă în stare lichidă, atmosferă și temperaturi la suprafață care ar fi permis apariția vieții.

Chiar dacă până în 2033 chestiunea vieții în spațiu fusese readusă în prim-plan în urma multor observații, niciunul dintre telescoape nu demonstrase încă existența vreunei civilizații sau chiar a vieții complexe. Tăcerea întâlnită de rețelele de căutare a semnalelor radio extraterestre era asurzitoare.

– Cel puțin, sper că veți scoate la iveală ceva mai concret decât au reușit americanii când au anunțat că roverele lor au găsit urme de viață pe Marte, doar pentru ca Republicanii să le sisteze fondurile pentru misiunile viitoare. De data asta nu vorbim de microbi. Vorbim de ceva uriaș, care vine încoace!

De obicei, Lei vorbea cu o voce fermă, militară. Era un om care putea fi convins să-și schimbe părerile, dar până una-alta și le declama cu toată forța poziției sale de autoritate. De data asta însă, lăsă decizia finală altcuiva.

– Aș zice să păstrăm informația top secret, cel puțin conform celor spuse de domnul Chen, de la Securitatea Națională, înainte de a vedea filmulețul. Asta e opinia mea...

Lei făcu o pauză, lăsându-l pe bărbatul de lângă el să vorbească.

– Mi se pare că, pentru moment, suntem realmente singurii care știu, da?

Cel care vorbise atât de calm și plin de siguranță era președintele Lu.

Chen, Ministrul Securității Naționale, aflat de asemenea la masă, se simți obligat să răspundă.

– Informațiile pe care le avem arată că guvernul american nu a fost implicat în uciderea savantului nostru Qiu și a soției sale. A fost mai degrabă acțiunea unei terțe părți, cel mai probabil asociată cu organizațiile de extremă dreapta, care au devenit din ce în ce mai puternice acum treisprezece ani și care sunt asociate acum cu cei care domină scena politică americană... Qiu a

încercat să contacteze oameni de știință americani, dar toate încercările sale au fost lipsite de succes. Din ce știm, detectivul particular pe care l-am angajat să-l găsească pe Qiu după accident a fost ucis, de asemenea, tot de grupul extremist, iar nu de guvernul american. Încă nu avem un răspuns cu privire la operațiunea de mușamalizare care a avut loc după ce oficialii americani au prins-o pe fata lui Qiu.

Chen știa despre ce vorbește, pentru că fusese datoria lui să investigheze problema și acest caz îl ajutase să avanseze în ierarhia MSN (Ministerul Securității Naționale). Un savant chinez mort fusese acuzat de terorism, soția lui, ucisă, iar oficialul chinez care conducea echipa de savanți de la Institutul de Știință al Telescopului Spațial avea nevoie de un specialist care să-l ajute să descopere ce se întâmplase de fapt. Lu, președintele actual, îl trimisese pentru a-l ajuta pe bunul său prieten Lei să iasă din Statele Unite fără alte probleme. Chen reușise chiar să primească fișierele trimise de Tom Rast, detectivul particular pe care-l angajase să-l găsească pe Qiu, și să le salveze pe un computer securizat înainte de a se autodistruge. Fusese un caz complex, care deteriorase relațiile deja la limită dintre o Americă din ce în ce mai protecționistă și o Chină tot mai dezinvoltă, un caz care îi ajutase cariera să ia avânt.

– Încă nu știm de ce americanii au etichetat cele întâmplate drept terorism, dar putem deduce că cel puțin o ramură a guvernului american știa că se petrece ceva important și nu a dorit ca agențiile obișnuite să calce pe terenul său. Încă nu știm exact ce au reușit să afle, dar am monitorizat toate observațiile lor spațiale din ultimul deceniu și extrem de puține dintre ele au avut legătură cu stelele pe care le-am văzut acum sau cu descoperirile domnului Qiu.

Chen își făcuse temele. Președintele Lu luase deja o decizie.

– Bun! Asta e tot deocamdată. Continuați să urmăriți punctul ăla roșu și găsiți o cale de a-l urmări și când va lăsa complet lumina stelei ăleia în spate. Vă reamintesc că tot ce am discutat aici este strict secret și o chestiune de siguranță națională. Știți ce pățesc cei care trădează încrederea.

Imaginea execuțiilor secrete de care se tot vorbea le veni în minte participanților la discuție. Nimeni n-ar fi vrut să se pună rău cu Partidul, nici măcar cu fața lui „umană". Iar domnul Chen arăta cât se poate de inuman.

– Continuați ca până acum. Colectați în continuare date de la Zhen Lin și păstrați cât mai mic numărul de savanți care lucrează la asta. Depinde de voi când o informați și pe domnișoara Zhen.

Președintele Lu făcu o pauză.

– Dacă putem folosi aceste informații în interes național, atunci trebuie să le protejăm și să le împărtășim lumii exterioare doar la momentul ales de noi. Ce am aflat azi poate schimba modul în care acționează și gândește omenirea și nu vrem să ne grăbim. Deci...

Lu încă își căuta cuvintele. Lei ar fi vrut să spună ceva, dar se abținu. Lu continuă.

– Vom investi mult în programul nostru spațial în anii următori și ne vom gândi la ce vom face cu toate acestea, dar deocamdată nu avem suficiente date pe care să ne bazăm. Efectele digitale de calitate nu sunt de ajuns – fără supărare, domnule... Shang, Shang, da? Mulțumesc pentru participare.

Toți cei cinci bărbați se ridicară în același timp. Shang Ning rămase în picioare, cu spatele la peretele pe care fusese afișată simularea lui. Încă tremura de emoție – faptul de a se afla în aceeași cameră cu președintele și cu alți doi oameni-cheie din aparatul de stat și de a fi responsabil de prezentarea digitală a unor lucruri desprinse din filmele SF era mai mult decât visase în cele mai nebunești visuri ale lui.

Președintele Lu ieși din cameră flancat de Chen și de Zu. Lei îi urmă câțiva pași, apoi se întoarse spre al cincilea bărbat, care rămăsese tăcut pe toată durata discuției.

– Te rog să te asiguri că Zhen Lin cooperează la fel ca și până acum. Nu trebuie să știe nimic din ce facem și din ce am discutat aici. E încă o piesă majoră din acest proiect și e datoria ta să o ajuți să colaboreze într-un mod cât mai creativ. Nu cred că ar mai face asta, dacă ar mirosi ceva. Contez pe voi amândoi, da?

Se uită și la Ning. Ning dădu din cap, aproape milităreste.

– Fără îndoială, domnule Lei Fan. Ne vom continua misiunea noastră așa cum am făcut-o în ultimii trei ani. China poate conta pe noi, răspunse bărbatul.

Lei Fan se întoarse pe călcâie și ieși, ajungându-l din urmă pe președintele Lu, care tocmai era întâmpinat de o armată de jurnaliști pe hol, dornici să afle cum se desfășura vizita de lucru în Orașul de Vis. Ușa se închise, iar în cameră se așternu din nou tăcerea.

Ning se uită la superiorul său care rămase tăcut. Apoi, dându-și seama ce oră e, întrerupse tăcerea.

– Trebuie să ne întâlnim cu Wen. Tocmai își termină tura la Laborator. Să ne grăbim un pic!

Tian păru a se trezi dintr-un vis urât. Dădu din cap morocănos, apoi se ridică cu greu din scaun și părăsi încăperea împreună cu Ning printr-o altă ușă, care ducea direct la un ascensor special, ce oprea doar la etajul acela. Lin urma să se întoarcă din scurta sa vacanță în Nanjing în doar două ore și trebuia să se pregătească să o întâmpine cu toții, ca niște buni prieteni.

Vara extrem de fierbinte a lui 2034 tocmai începea, chiar dacă erau abia primele zile din aprilie.

2046

DEPARTE, ÎN SPAȚIU

Simmons scoase un căscat, apoi țopăi încet spre popotă, profitând de gravitația scăzută, care-l ajuta să se miște aproape fără efort. Mirosul de cafea fierbinte îi conducea pașii, iar singurul lucru care-l ținea pe picioare era gândul că va sorbi în sfârșit un pic din licoarea de care era dependent.

Peretele video al cantinei era activ, iar Simmons văzu încă de pe hol știrile despre a patra săptămână de revolte din India, cu imagini aeriene din drone care surprindeau zecile de mii de oameni nervoși ciocnindu-se cu roboții poliției pe străzile din Bangalore. Putea schimba mental imaginea ca să urmărească fluxurile video filmate atât din mulțime, cât și de pe camerele video ale poliției, dar îi era deja silă de sportul ăsta.

Înainte să ajungă în bucătărie, trecu la următoarea știre video, un raport asupra rămășițelor pădurilor incendiate din Amazonul de Nord...

– Încă o zi pe Pământ, numai bine să știm de ce dracu' mergem să cucerim o planetă pentru civilizația asta glorioasă de ciumați... murmură Simmons, intrând în încăpere și țopăind direct spre cafetiera din partea cealaltă a bucătăriei.

– Nu noi, dragule, ci doar chinezii. Ei o vor cuceri. Noi putem doar să ne uităm la ei.

Vocea din dreapta îl luă complet prin surprindere pe Simmons, care se sperie și sări mai mult decât ar fi vrut, izbindu-se cu capul de sertarele de sus ale bucătăriei. Nu era singur în popotă, așa cum credea. Andrews, Ofițerul de Comunicații, stătea acolo, cu picioarele pe masă, relaxându-se.

– A, 'neața, Andrews! Îmi pare rău, nu te-am văzut. Ce-ai pățit de te-ai sculat așa devreme? întrebă Simmons, frecându-și fruntea.

Era convins că va ajunge primul la popotă „dimineața" devreme, cum ajungea întotdeauna – cu jumătate de oră înaintea tuturor din tura lui, doar pentru a se bucura de treizeci de minute de liniște sorbindu-și cafeaua, singur cu gândurile lui. În dimineața asta totuși, Andrews era mai nervos decât de obicei.

– Nenorociții ăia de chinezi au acum patru zile pline avans, iar înainte de a ajunge pe Marte o să aibă aproape cinci. Și asta nici nu e cea mai nasoală parte!

Andrews fierbea. Continuă, sufocându-se de furie.

– Am fost suficient de idiot să citesc presa azi. În afară de revoltele din San Francisco și de pe toată Coasta de Vest, au dat foc centrului Los Angelesului azi-noapte, iar luptele continuă. Cui dracu' să-i mai pese de ce facem noi aici?!

Simmons chicoti, încercând să nu râdă prea tare. Deci despre asta era vorba...

– Ești supărat că nu-i pasă nimănui de faptul că suntem la două săptămâni distanță de a pune piciorul pe Marte? Că sunt mult prea ocupați să-și spargă capetele unii altora și să jefuiască magazinele din L.A. ca să le mai pese de noi?

– Nici măcar asta! îi răspunse Andrews resemnat deja, gesticulând către peretele-ecran și partajându-i lui Simmons o monitorizare a fluxurilor TV de știri.

– Iată, doișpe articole despre misiunea noastră în presa importantă, toate negative, și nici nu vrei să citești comentariile de la cititori, nuu! Cât despre social media, nici nu mai vorbesc...

„Oricum, nu citesc niciodată ce scriu tâmpiții ăia", se gândi Simmons. Sorbindu-și încet cafeaua, își activă interfața mentală

și începu să răsfoiască principalele fluxuri de știri afișate pe ecran, sărind dintr-unul în altul prin mișcările ochilor.

Peretele-ecran le permitea tuturor celor din cameră să vadă concomitent orice doreau, fluxul video și audio fiind perceput diferit de fiecare, prin intermediul implanturilor digitale și audio. Puteau vedea ce afișa internetul și fără să privească ecranul, dar era mai odihnitor pentru creier să aibă un suport vizual efectiv, pe care să „afișeze" informațiile și de la care să-și ia ochii la fel cum ar fi făcut cu un televizor atunci când aveau chef să facă altceva.

După două minute de parcurs știrile, oftă din toți rărunchii. În afară de cele douăsprezece articole, vedea statistici în timp real din social media privind misiunea lor, bazate pe două sute de milioane de americani care își împărtășeau zilnic sentimentele cu privire la chestiunile majore.

Iar aceste sentimente se înscriau pe o spirală pe cale să se prăbușească – doar 18 la sută aprobau misiunea, doar 22 la sută simțeau că era potrivită în contextul crizei economice profunde, 28 la sută spuneau că era un eșec rușinos, dar majoritatea de 60 la sută privea misiunea lor cu echipaj uman spre Marte ca pe o risipire a banilor cetățenilor – mai ales acum, când nava chineză avea un avans confortabil. Sau poate pentru că fusese de la început în fruntea cursei. Două sute de milioane de oameni nu se puteau înșela, nu?

– Vezi? Din cauza imbecililor ăstora îmi pierd eu somnul! spuse Andrews, jucându-se nervos cu o furculiță și lovind cu coada ei în masă. Tipul ăsta de conversație defetistă, tipul ăsta de atitudine de căcat! Ar trebui să citești presa chineză să vezi cum își celebrează ei astronauții!

Simmons ar fi putut face și asta cu ușurință, prin traducătoarele automate, dar îi era pur și simplu lene.

– Apropo, au dezvăluit în sfârșit numele ultimilor doi astronauți, poate chiar pe ale celor care vor amartiza primii? întrebă Simmons.

Chinezii își dezvăluiseră echipajul lor om cu om, pe tot parcursul misiunii. Era un mod curios de a păstra viu interesul pentru marele public. Simmons considera că era de fapt un fel de

loterie prin care statul chinez câștiga o grămadă de bani, pentru că zeci de milioane de chinezi plăteau bani serioși pentru a paria pe numele și prenumele celor aflați la bord. Andrews, în schimb, spera cu totul altceva, dar nu-și împărtășise sentimentele despre asta cu nimeni. Nici n-ar fi avut cum.

– Nu. Sunt sigur însă că-s niște nenorociți bogați care au plătit o grămadă ca să fie la bord. Sau niște politruci. Și mă doare fix în cur, îi răspunse Andrews, căzut din nou în norul său negru.

– E, atunci să ne pupe undeva – atât ăia de pe Pământ, cât și chinezii și taikonauții lor. O să pășim pe Marte, iar pentru mine, asta e de ajuns, zâmbi Simmons.

– Da, iar în zece ani de acum încolo o să spună că am filmat totul într-un studio din Colorado, râse Andrews, schimbându-și feedul de pe ecran pe un canal de sport.

– Da, noi împreună cu chinezii. Cui naiba îi mai pasă? O să-mi pun mâinile pe rocile marțiene și o să joc golf în craterul Eberswalde, iar ei pot să mă pupe în curul meu regal! spuse Simmons, deschizând o cutie de cereale și începând să mănânce.

Astronauții de la bordul USS Nerio se bucurau de aceste minute în care puteau mânca în condiții de gravitație artificială de până la 40 la sută din gravitația de pe Pământ, stând și relaxându-se acolo înainte de a intra în tură. Popota era situată în interiorul unui inel format din tuburi gonflabile cu diametrul de 8,7 metri și o lungime de 90 de metri, legat de corpul navei cu patru tuburi structurale și de acces care arătau de departe ca spițele unei roți. Astronauții trăiau și dormeau practic în „anvelopa" roții, cu gravitația simulată de forța centrifugă.

Dușurile se aflau în capătul opus al cercului, iar de-a lungul tubului se mai aflau cabinele echipajului, o seră cu legume proaspete, o mică sală de gimnastică, precum și toaletele, fiecare dintre secțiuni fiind protejată de structuri antiradiație. Echipajul petrecea în gravitația artificială circa douăsprezece ore pe zi, ceea ce era suficient pentru a face drumul de șase luni către Marte fără prea multe probleme de sănătate cauzate de absența gravitației, în special legate de pierderea densității osoase.

Restul timpului îl petreceau în microgravitație, într-una dintre cele patru secțiuni principale ale navei aflate în centrul imensei roți. Fiecare secțiune era de fapt un container de 8,7 metri lățime și 51 de metri lungime, conectat pe lungime cu un alt container similar, ambele fiind apoi conectate pe lățime cu celelalte două. Ele erau urmate de alte patru containere similare în care se găseau secțiunile tehnice, motoarele nuclear-electrice, sistemul de propulsie termic-nucleară și combustibilul.

Văzut din lateral, USS Nerio arăta ca un pachet de opt rachete legate una lângă alta două câte două, înconjurat de o roată imensă prinsă în patru brațe uriașe de corpul navei, cu panouri solare îndreptate în toate direcțiile. Astronauții o porecliseră „lumânarea lui Saturn", în timp ce comediantul Jon Stewart o denumise, chiar înainte de a muri, „Inelul de plăcere al NASA", o aluzie la scandalul de prostituție din 2044, în care fusese implicat chiar șeful NASA.

USS Nerio fusese construită pe orbită în doar doi ani, cu un buget de douăzeci și opt de miliarde de dolari și cu asumarea unor riscuri financiare și umane foarte mari, rezultat al deblocării pe ultima sută de metri a fondurilor de către politicienii americani, în special în urma investiției făcute de cel mai mare miliardar din SUA. Dar nu era vorba despre o finanțare a științei, ci despre politică, și mai ales despre o reacție mult întârziată la marea surpriză din 2042, când China începuse să-și construiască propria navă pentru Marte în spațiu. Inițial, China pretinsese la început că e vorba de o nouă stație spațială, în afara Observatorului Lunar permanent, aflat deja de vreo două decenii pe Lună.

Când lucrările se aflau deja în a doua lună de construcție, CIA reușise în sfârșit să ghicească adevăratul scop al noii nave – o misiune cu echipaj uman către Marte în 2046 –, mai ales datorită chinezilor, care începuseră o serie impresionantă de lansări în spațiu de provizii și echipamente către Marte. Peste câteva luni, începea acolo construcția robotizată a unei noi și uriașe baze marțiene.

Fusese un șoc pentru Statele Unite, care abia ieșeau din criza economică. Căci, dacă rușii, europenii și indienii nu aveau niciun fel de planuri să-i urmeze pe chinezi în această aventură extrem de

costisitoare, președinta Statelor Unite făcuse în schimb o criză de isterie în Biroul Oval, ordonând să aibă pe masă un proiect funcțional în șase luni, sub amenințarea dezmembrării complete a NASA.

– De ce crezi că se grăbesc așa de tare, eh? îl întrebă Simmons pe Andrews, tachinându-l.

Îi plăcea la nebunie să facă asta, după cele cinci luni în care trebuise să-i suporte dispozițiile schimbătoare, știind exact punctul de la care Ofițerul de Comunicații urma să izbucnească.

– Îl au pe tovarășul Lei înfipt în fund, împingându-i să cucerească Planeta Roșie, habar n-am... îi răspunse Andrews, continuând să se joace nervos cu furculița.

Scăpă furculița din mână, așa că se aplecă să o ridice.

– Omul își încheie extrem de lunga și de luminoasa președinție și vrea să aibă amartizarea ca diamant pe coroana lui de figură mesianică, ce pot să zic..., continuă el.

Andrews era expert în a părea deopotrivă naiv și extrem de priceput la orice subiect legat de politica internațională. Simmons îi citise dosarul în timpul contruirii echipei și remarcase că, înainte să fie angajat de NASA, Adam Andrews petrecuse opt ani în Europa, ca atașat științific al ambasadei SUA în Berlin, unde coordonase proiectele strategice americane de explorare a spațiului cu contractori privați europeni. Desigur, asta însemna că Andrews era și un agent acoperit, nu doar un astronaut, mai ales că, înainte de Europa, Andrews făcuse parte dintr-o unitate fără nume a Marinei, una despre care Simmons nu fusese în stare să găsească nimic în informațiile oficiale – operațiuni secrete, fără îndoială. Poate chiar din unitatea de Invizibili despre care vorbea toată lumea, dar a cărei existență fusese negată vehement de guvernul american... Simmons se întrebase tot timpul care era adevăratul motiv pentru care Andrews fusese acceptat în misiunea asta și încercase să obțină informația, dar fără succes.

Andrews, la rândul său, se întorsese din Europa cinic și obosit, de parcă bătrânul continent i-ar fi supt toată energia. Anii în care încercase zi de zi să apeleze la logica birocraților și a structurilor inerte ale Europei pentru a dezvolta proiecte de explorare spațială

reciproc profitabile îl răvășiseră, zicea el. Însă unele dintre sursele lui Simmons spuneau că, mai degrabă, motivul întoarcerii în țară avea legătură cu o fată în Franța, de care se îndrăgostise și care apoi ar fi dispărut, dar detaliile erau neclare. Cum Andrews rămăsese burlac, Simmons punea nervozitatea lui Andrews pe seama acestei experiențe nefericite.

– ...și ce mă înnebunește de-a dreptul este că, în timp ce noi ne luptăm zi de zi cu amețeala și cu greața cauzată de inelul ăsta rotitor doar pentru a avea gravitație similară cu cea de pe Marte, chinezii se lăfăie în Steaua Morții mamii lor, cu gravitație normală și de zece ori mai mult spațiu pentru echipaj. Adică să-mi bag...

Andrews era în pragul unei crize de nervi, iar zgomotul furculiței cu care bătea în masă începea să semene cu sunetul scos de o ciocănitoare pe metadonă.

– Bună dimineața, domnilor!

Vocea care tocmai se auzise îi opri tirada și-l făcu să înghită în sec, apoi să ofteze prelung ca să se calmeze. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să-l enerveze pe atotputernicul Căpitan, care tocmai intrase în popotă.

Simmons dădu din cap, sorbind în continuare din cafea și blestemând în sinea lui faptul că, în dimineața aia, toată lumea părea că și-a pierdut somnul.

– 'Neața, căpitane! N-aveți somn, eh?

John Edwards, căpitanul, un bărbat înalt și blond, se uită la el cu o figură serioasă și încercă să schițeze un zâmbet politicos.

– După cum știi, sunt întotdeauna treaz la ora asta... de fapt, mă trezesc înaintea tuturor, dar prefer să-mi petrec timpul citind, meditând și pregătindu-mi ziua de lucru...

„...pentru Domnul", completă în minte Andrews fraza lui Edwards, ascunzându-și un rânjet de dezgust și încercând să se concentreze pe peretele digital, pe care-și afișă o știre despre epidemia de gripă aviară din Atlanta, al șaselea focar din State în mai puțin de o săptămână. „Plecați-vă în fața grandioasei mele persoane, sărăntocilor, și pupați-mi picioarele, necredincioșilor, sau vă voi azvârli în flăcările iadului, prin îndurarea lui Iisus Hristos, Domnul meu..."

Andrews mai avea puțin și izbucnea într-un râs nervos, așa că-și adună toate puterile să nu continue cu monologurile închipuite. Simpla prezență a acestui bigot îl exaspera. Iar cel mai rău lucru era prerogativa căpitanului de a decide cine va ajunge pe suprafața lui Marte și cine va rămâne pe orbită dintre cei opt membri ai echipajului. Să bați atâta drum doar pentru a te învârti în jurul lui Marte, alături de bietul inginer de zbor, oricum obligat să rămână pe orbită, ar fi fost prea mult. În plus, știind că pe planetă ar fi putut să fie... Nu mai apucă să-și termine gândurile, pentru că Edwards insistă, ridicând un pic tonul:

– Bună dimineața, Andrews!

Andrews se văzu obligat să dea din cap respectuos și să-l bage în seamă pe superiorul său ierarhic.

– Bună dimineața, domnule! Vă rog să mă scuzați, eram supărat că nenorociții ăștia de chinezi își măresc avansul... și din pricina presei proaste de acasă.

Andrews era nevoit să vorbească cât mai sincer despre motivele mâniei, pentru că Edwards purta întotdeauna lentile de contact digitale, iar poziția de căpitan îi permitea să folosească unele militare, care puteau acționa și ca detectoare de minciuni, cu vreo 90 la sută acurateţe. Trebuia să-și ascundă dezgustul și frustrarea lui față de omul care fusese numit politic pentru a conduce cea mai măreață misiune de explorare a Statelor Unite, doar pentru că Președintele – cățeaua aia superstițioasă – dorise să pună un fundamentalist religios în fruntea unei misiuni științifice. Se străduia să găsească permanent motive să fie nervos, o altă stratagemă pentru a nu fi lăsat singur pe orbită cu inginerul de zbor două luni, atunci când s-ar fi pus problema.

Edwards se uită cu atenție la el. Prin lentilele de contact digitale ochii săi păreau și mai albaștri, iar privirea lui era de-a dreptul respingătoare atunci când îl fixă pe Andrews pentru a-i analiza emoțiile. Tot ce găsi era obișnuitul amestec de dezgust și mânie reprimată. Se minuna mereu cum acest inginer supărat pe viață reușise să intre în echipa pentru Marte, dar punea asta pe seama talentului inegalabil de a rezolva orice problemă tehnică, cu precădere cele legate de

comunicații. În plus, pentru că era căpitan, știa și că relațiile pe care Andrews le avea în Marină și în Direcția Spațială îi folosiseră cu siguranță, poate și trecutul său în trupele speciale ale Marinei. „Cine știe", se gândi Edwards, „poate va simți într-o bună zi mila Domnului și-și va găsi liniștea..." Dar acum nu era un moment pentru liniște.

– Ei bine, avem o mulțime de lucruri de făcut, așa că vă sugerez să vă luați micul dejun și să vă pregătiți să le înlocuiți pe fete. Tura lor se termină în 30 de minute... Am ceva extrem de important de anunțat, așa că aș vrea să fie toată lumea pregătită.

Vocea lui Edwards era poruncitoare, așa cum îi permitea poziția – într-o NASA remilitarizată, rolul său era mai degrabă al unui comandant de navă militară decât al unui om de știință.

După ce SUA descoperiseră în 2038 că Observatorul Lunar chinez ascundea opt rachete nucleare cu capacități de lansare imediată, guvernul american reacționase imediat. Apoi rușii deciseseră să-și înarmeze și ei Stația Orbitală Lunară cu douăsprezece rachete nucleare drept răspuns la acțiunea americanilor de a extinde scutul antirachetă activat încă din anii douăzeci...

Reacția americanilor fusese să militarizeze absolut tot ce avea legătură cu spațiul, în ciuda protestelor de amploare: douăzeci și patru de centre spațiale cu câte douăsprezece rachete fiecare fuseseră lansate în orbită în doar un an, alți doiprezece sateliți militari cu capacități ofensive țineau în șah stațiile chineze și rusești, ba încă și bătrâna și decrepita Platformă de Explorare situată în zona Lagrange L2 fusese renovată și înarmată cu douăzeci și patru de rachete nucleare. Jocul de șah escaladase rapid, cu zeci de sateliți militari înarmați lansați de China, de Rusia, ba chiar și de India, iar nebunia nu se oprise decât în 2044, când se semnase un nou Tratat Spațial, care interzisese alte materiale militare în spațiu, dar nu reușise să ia vreo măsură în privința celor deja existente.

Însă se mai schimbase ceva: structura NASA. Aceasta reușise să funcționeze în ultimele trei decenii utilizând contractori privați pentru lansările spațiale și se concentrase mai degrabă pe explorarea robotică a spațiului îndepărtat și pe misiuni orbitale cu echipaj uman. Acum se transformase rapid pentru a reflecta puterea

crescândă a armatei. Regulile militare și filosofia izolaționistă a războinicilor din Washington pătrunseseră în toate nivelurile Agenției. Edwards era militar de carieră, obișnuit să folosească abordarea asta militarist-autocrată, chestie care îi scotea din minți pe oamenii de știință.

Mark Gearan, geologul echipei, reuși în sfârșit să vină și el la popotă, încă adormit și absent la tensiunea din aer. Adam Andrews încetă să se mai joace cu furculița și începu să-și examineze programul pe o tabletă, Ed Simmons, pilotul, își termină tacticos micul dejun, în timp ce John Edwards își bea ceaiul, uitându-se la ultimele știri personalizate, care arătau vremea pentru toată America: alte trei zile de secetă în sud și în vest, un uragan de gradul șase apropiindu-se de Coasta de Est și temperaturi de peste 36 de grade Celsius pe toată coasta. Era cea mai fierbinte vară din toate timpurile – după un șir neîntrerupt de unsprezece ani cu recorduri de temperaturi maxime.

– Ah, văd că newyorkezii o să aibă în sfârșit o utilizare pentru digurile alea enorme, chicoti Gearan, intrând în cameră.

Își sincroniza întotdeauna fluxurile de știri cu ale lui Edwards, una dintre micile lui strategii de a-i intra pe sub piele.

După ce oceanul se repezise în oraș de trei ori la rând la mijlocul anilor treizeci, municipalitatea construise diguri uriașe. Însă un deceniu de vreme mai calmă pe coastă pusese sub semnul întrebării investiția de douăzeci de miliarde de dolari, parcă aruncați în mare fără vreun folos anume. Acum oamenii așteptau înfrigurați să vadă dacă totuși digurile vor rezista celui mai mare uragan din istoria Coastei de Est. Faptul că nivelul oceanului crescuse cu jumătate de metru de la începutul secolului nu ajuta defel.

Născut și crescut în New York, Andrews se abținu de la orice comentariu, preferând să-l ignore complet pe Gearan – optimismul și sarcasmul său continuu fuseseră simpatice la început, dar după cinci luni lungi în spațiu deveniseră deja obositoare. Edwards dădu din umeri, gândindu-se fără îndoială că liberalii ăia atei și iubitori

de poponari meritau să moară într-un potop; doar Simmons se uită la Gearan, rânjind.

– Da, așteaptă doar până îți vei vedea iubitul L.A. arzând. Poate că ăia din centrul orașului tău ar putea împrumuta ceva apă de la newyorkezi, ce zici?

– Ce? Iar?! Unde în L.A.? În centru?!

Gearan era din Los Angeles și își iubea orașul. Dar două decenii de management dezastruos și declinul marii industrii a filmului duseseră la prăbușirea economiei locale, ultimii trei ani fiind extrem de răi. Mulți comparau L.A. cu Detroit, deși cel din urmă reușise să recapete puterea economică datorită utilizării unui amestec de industrii robotizate și investiții în energie verde.

În timp ce taxele din Detroit se duceau spre un sistem de asistență socială care presupunea implicarea indivizilor asistați în renovarea orașului, L.A. se lupta să mențină statu-quoul, pe principiul „fiecare pentru el". Așa că revoltele erau la ordinea zilei, bogătașii începuseră să se mute spre nord, iar orașul suferea crunt.

Ceilalți își terminaseră micul dejun și se pregăteau pentru ședința de dimineață. Gearan se așeză și atinse una dintre mese pentru a-și transfera fluxul de știri direct în colțișorul lui, cu sunetul trimis direct către implanturile sale audio. Era un chin să mănânci privind cum răzmeriţele distrugeau centrul orașului, pe care-l lăsase în urmă tocmai când existau speranțe de mai bine.

Edwards îi întrerupse gândurile:

– Hai, că vin și fetele! Vă rog pregătiți-vă cu toții pentru ședința de dimineață!

„Fetele" erau ceilalți patru membri ai echipajului, care tocmai își terminaseră tura de douăsprezece ore. Două inginere de zbor (una dintre ele se calificase și ca pilot), o specialistă în biologie și medicul navei intrară prin tubul care conecta corpul central al navei cu centrifuga. Aveau nevoie de câteva minute pentru a se acomoda la efectele amețitoare ale coborârii treptate din microgravitație la 0,40 g, din cauza vitezei cu care se rotea centrifuga, care le făcea să se simtă ca și când camera s-ar fi învârtit cu ele. De fapt, chiar se învârtea...

Judith Clark, al doilea pilot al navei și singura persoană de culoare, sperase că Edwards le va lăsa pe fete să-și tragă sufletul înainte de briefing, dar nicio șansă. Nemernicul ăla le salutase pe cel mai formal ton posibil și începuse ședința imediat, bucurându-se fără îndoială de dificultățile lor în vorbire și echilibru.

„Mereu face așa porcul ăsta misogin!" gândi Judith, trântindu-se pe un scaun. Anna Fisher, medicul navei, simțea exact la fel – inițial trebuiau să fie opt bărbați la bordul lui Nerio, fără nicio femeie, pentru „a nu crea tensiuni sexuale nedorite în cadrul echipajului". Aceasta fusese politica standard în echipajele rusești și chineze trimise în spațiu pe durate mai mari de patru luni, iar americanii o adoptaseră după ce țara devenise din ce în ce mai religioasă. Din fericire, politica fusese eliminată tocmai de Președinte: Christine Oliver, a doua femeie din istorie care reușise să obțină scaunul din Biroul Oval, insistase că vrea femei la bord, indiferent de consecințe. Deși era extrem de religioasă ea însăși, fiind vârful de lance al ultraconservatorilor, nu putea concepe totuși discriminarea femeii din cauza bărbaților care n-ar fi putut să și-o țină în pantaloni.

Edwards se uită la celelalte două femei care se apropiau și încercă să nu-și manifeste disprețul. Mergeau de parcă erau bete și se prăbușeau pe rând în scaune, încercând să se adapteze gravitației din centrifugă. Christa Mae, al doilea inginer de zbor, avea probleme să intre în bucătărie din cauza mirosului de mâncare pe care-l găsea grețos, în timp ce singura persoană de altă naționalitate de la bord, Reiko Kunugi, băgată pe gâtul americanilor datorită finanțării de către aliații japonezi a 20 la sută din costurile misiunii, arăta ca o fantomă.

Lui Edwards îi plăcea la nebunie să vadă că femeile nu erau făcute pentru explorarea spațială, cum susținuse încă de la început, dar regulile NASA îl împiedicau să facă mai multe. Faptul că și bărbații aveau aceleași simptome când coborau dinspre corpul navei nu-i micșora câtuși de puțin prejudecățile.

– Bun! Dacă suntem cu toții aici și înainte de a începe procedurile de rutină, vreau să fac un anunț important.

Edwards se uită atent la cei prezenți. Fiecare încerca să-și mascheze adevăratele sentimente. Era deja obișnuit, după opt luni de antrenament împreună și mai mult de cinci luni petrecute în izolare, departe în spațiu. Mai știa și că lipsa de respect și neîncrederea erau reciproce. „N-aveți nicio idee ce urmează să spun, nu-i așa?" se gândi Edwards, terminând în sfârșit pauza care le atrăsese atenția tuturor.

– Am primit prin intermediul canalului securizat următoarea informație...

Canalul securizat nu era niciodată o veste bună, ceea ce se vedea instantaneu pe fețele tuturor.

– Chinezii mai au șase zile până când vor ajunge pe orbita necesară pentru a lansa echipajul de amartizare. Peste alte patru zile vor lansa cele patru nave ale lor către craterul Holden și baza lor construită de roboți. Așa cum arată lucrurile acum, noi vom atinge orbita dorită abia în zece zile, astfel că ne vom putea lansa cele două nave nu mai devreme de douăsprezece zile de acum încolo, doar dacă scurtăm anumite proceduri de siguranță. Dacă nu le scurtăm, vom putea să coborâm abia peste cincisprezece zile.

Edwards citea din ce primise din partea Controlului Misiunii, dar ordinele pe care trebuia să le dea acum erau de-a dreptul nebunești.

– Controlul Misiunii a refăcut anumite calcule și, dacă aplicăm o anumită succesiune de pași, am putea... și accentuez „putea"... am putea să amartizăm una dintre nave în mai puțin de nouă zile.

Moleculele de oxigen și de azot se auzeau dansând prin popotă, lovindu-se de ziduri și de fețele stupefiate ale membrilor echipajului.

„Și-au pierdut cumva mințile cei de la Control?!" se gândi Simmons, în timp ce Andrews își mușcă buzele atât de tare, încât îi dădu sângele. Fetele se holbau doar la Edwards ca să-și dea seama dacă nu cumva făcea o glumă proastă. Dar căpitanul nu glumea.

– Controlul Misiunii spune că, dacă lansăm Capsula de Urgență azi – și prin „azi" mă refer la următoarele trei ore –, putem atinge Planeta Roșie în opt zile și paisprezece ore, folosindu-i rezervele suplimentare de combustibil pentru a accelera de

la viteza actuală a navei-mamă, a-i depăși pe chinezi, a frâna, a începe coborârea și a amartiza. Conform calculelor lor, am avea nevoie de circa 70 la sută din combustibilul prezent în Capsula de Urgență pentru a face asta.

Așadar, tipii de la Controlul Misiunii și Edwards, la rândul lui, erau cât se poate de serioși. Dar înainte ca vreunul dintre membrii echipajului să spună ceva, Edwards continuă:

– Din cauza orbitei necesare pentru a reuși, echipajul de amartizare nu va reuși să utilizeze zona din jurul craterului Eberswalde, unde avem baza noastră, ci va amartiza pe calota polară de la Polul Sud. Echipajul va rămâne acolo aproximativ patru ore, apoi va folosi Modulul Ascendent al Capsulei pentru a efectua un zbor balistic spre baza din craterul Eberswalde. Dacă totul se desfășoară conform planului, echipajul va putea folosi circa 25 la sută din combustibilul Capsulei pentru a face această călătorie. E nevoie de atât de mult combustibil din cauza fazei finale a celei de-a doua amartizări, când vor fi activate motoarele direcționale pentru a încetini Modulul. Tipii de la Controlul Misiunii au calculat că, dacă totul merge bine, va mai rămâne circa 5 la sută din combustibil în rezervoarele Capsulei, după amartizare.

Stupefacția lăsa acum locul revoltei, deja evidentă pe fețele tuturor.

– 5 la sută? Dar ce se întâmplă dacă ratăm locul de amartizare? Cu o sută de mile, să zicem. Ce facem atunci?! rupse tăcerea Judith Clark.

Ceilalți izbucniră și ei într-o avalanșă de întrebări, dar Edwards îi opri, ridicând tonul:

– Pentru a crește marjele de siguranță și a nu risca o tragedie, alternativa este să creștem rezerva de combustibil, care trebuie să rămână neatinsă la 7 la sută. Asta ar însemna însă ca echipajul nostru să nu ajungă la Bază, ci la circa două sute de mile sud de ea, undeva în Surinda Valles. Apoi va folosi combustibilul rămas pentru a-și asigura căldura, apa și oxigenul în următoarele zece până la cincisprezece zile, cum nu ar avea oxigen suficient pentru a călători în costume mai mult de patruzeci de mile.

Edwards părea să aibă deja toate răspunsurile.

„La asta ai meditat în fiecare dimineață, în toate zilele astea, nenorocitule?!" ar fi dorit să întrebe Andrews, singurul care rămăsese tăcut. Edwards continua neabătut:

– Al doilea echipaj va utiliza una dintre capsulele de amartizare pentru a ajunge la baza Eberswalde cel mai devreme după trei zile și jumătate – dar nu mai târziu de șase zile din momentul amartizării. Imediat ce ajung, vor folosi Roverul presurizat de la Bază pentru a salva primul echipaj. Asta înseamnă să meargă cel puțin cale de trei zile două sute de mile spre sud de Bază, să preia primul echipaj și să se întoarcă. Adică o săptămână, în total. După asta, echipele reunite vor relua activitățile științifice așa cum erau planificate, iar a doua capsulă de amartizare va rămâne drept Capsulă de Urgență atașată de bordul navei-mamă, pe orbită.

Edwards terminase în sfârșit ce avea de spus. Membrii echipajului tăceau, dându-și seama că pentru orice obiecție exista un răspuns dinainte pregătit. Cu toate astea, Kunugi, biologa, interveni:

– Presupunând că totul merge bine și că nu moare nimeni în cascadoria asta, vom pierde totuși două săptămâni de explorare științifică – una pentru misiunea de salvare și cealaltă din cauza epuizării resurselor de combustibil din Rover. Înseamnă că vom pierde 14 din cele 56 de zile ale misiunii științifice, doar pentru a avea „onoarea" de a fi primii care pun piciorul pe Marte, cu doar câteva ore înaintea chinezilor?

Nu era doar supărată. Fierbea, pur și simplu, iar Edwards nu trebuia să se uite la ea prin lentilele sale digitale militare pentru a înțelege. Tonul o arăta suficient de clar.

– Îți mai aduci aminte ce experimente științifice au făcut Armstrong și Aldrin după ce au aselenizat? ...Și chiar îți pasă? îi răspunse Edwards calm.

– Armstrong și Aldrin nu au aselenizat cu doar două ore înaintea rușilor, riscându-și viețile și misiunea ca să facă asta! Și mai cred că, dacă rușii ar fi aselenizat totuși cu două ore mai târziu, reușita lui Armstrong și Aldrin ar fi avut un răsunet mult mai mic!

Kunugi se opri să-și recapete suflul, iar Fisher interveni, cu vocea ei blândă, dar fermă, înainte ca Edwards să poată oferi un contraargument.

– Lăsând asta deoparte – și pot înțelege importanța faptului de a fi primii care amartizează –, mi se pare că tipii de la Controlul Misiunii au trecut cu vederea ceva destul de important... Capsula de Urgență a fost proiectată să salveze întreaga echipă de la Bază, dacă apare vreo problemă gravă. Protecția sa împotriva radiațiilor ajunge pentru cel mult două zile, dar nu pentru... câte zile ar urma să stea echipa în ea... nouă zile în spațiu și apoi...?

– Apoi trei până la șase zile pe suprafața planetei, completă Christa Mae, care în sfârșit scăpase de greață și acum era mai lucidă decât oricând.

– În total, continuă ea, cel puțin douăsprezece zile sub un bombardament constant de radiații, sperând și că nu va veni vreo furtună solară în direcția noastră.

Christa Mae era cel puțin la fel de supărată precum colegii ei, fixându-l pe Edwards cu o privire mânioasă. Acesta însă își păstră fața de poker. Din spatele Christei Mae se auzi o voce calmă.

– Dacă rămân în costume și am timp să le prepar niște shake-uri cu nanomedicație, cei din prima echipă vor resimți ceva greață, dar pe moment nimic mortal sau dăunător. E adevărat însă că, pe termen lung, ar putea apărea probleme...

Anna Fisher, doctorul navei, vorbise, spre mirarea lui Edwards. Dar ea continuă:

– Chiar și în aceste condiții, doresc să se consemneze oficial că sunt împotriva acestei cascadorii!

– Iată motivul pentru care călătoria va fi făcută doar pe bază de voluntariat, răspunse Edwards, lăsându-se pe spătarul scaunului. Nu suntem în China, să impunem ceva cuiva. Aceasta este soluția găsită de Controlul Misiunii pentru ca America să fie prima națiune din istorie care să pună piciorul pe Marte și vom continua doar dacă cei calificați pentru a face parte din echipa care va amartiza prima vor accepta misiunea.

Astfel, Edwards apela la dorința lor puternică de a rămâne în istorie ca primii oameni care au păşit pe Marte. La urma urmei, câți au auzit de Michael Collins, astronautul rămas pe orbită în timpul primei aselenizări? Nu era acesta principalul motiv al călătoriei lor?

– Problema e, începu Simmons, că doar patru dintre noi pot pilota Capsula de Urgență. Şi chiar dacă software-ul ei va fi reprogramat de pe Pământ pentru a reuşi cascadoria, tot va trebui să economisim suficientă energie ca să rezistăm până la cincisprezece zile în izolare şi sub un bombardament cu radiații continuu.

Implicațiile erau clare: visul Președintelui ca o femeie să fie prima care păşeşte pe Marte se ducea acum pe apa sâmbetei.

Nu şi dacă Clark, femeia-pilot, avea ceva de spus.

– N-are nicio legătură cu rezistența fizică. Totul ține de voință. Mă bag!

Cei patru membri ai echipajului care puteau pilota Capsula de Urgență erau Edwards, Simmons, Clark şi Mae, cealaltă femeie inginer de zbor. Se presupunea că Edwards va conduce amartizarea.

– A, şi eu mă bag, dacă e nevoie, spuse repede Simmons, simțind că miza tocmai se dublase. Dar am fost anunțați prea din scurt – avem doar vreo două ore să ne pregătim pentru o misiune pentru care nu ne-am antrenat deloc!

– Nu te mai tot plânge atât, Simmons! îi răspunse Clark. Zborul spre Marte va fi complet automatizat, iar pilotul va avea nouă zile extrem de lungi să se pregătească de intrarea în atmosferă şi amartizare. Pentru mine, e mai mult decât suficient.

Edwards era deja iritat de cearta subalternilor. Spre deosebire de Mae sau Simmons, Judith Clark avea întotdeauna ceva de spus şi lua întotdeauna conducerea, subminându-i autoritatea. Asta dusese la multe certuri în cele cinci lungi luni petrecute departe în spațiu, Clark protestând mereu că femeile sunt tratate nedrept la bord, iar Edwards fiind cât mai arogant posibil. Dar el alesese deja în gând echipa de amartizare cu două zile înainte, încă de când primise comunicațiile criptate de pe Pământ.

În sfârşit, avea şi Andrews ceva de spus:

– Dacă amartizăm la Polul Sud, o să comunicăm greu cu nava, pentru că semnalul audio al echipei va fi captat de navă doar timp de două ore per rotație a planetei... ceea ce înseamnă că echipa va reuși să comunice doar vreo opt ore pe zi!

În vocea lui Andrews se simțea mai multă furie și mai mult dezgust decât de obicei.

– Fără să mai menționez că, după prima amartizare, folosirea capsulei pentru saltul balistic spre bază ar putea distruge antenele de comunicație, pentru că minunata de Capsulă n-a fost proiectată pentru mai multe zboruri, ci doar pentru o *urgență*. O călătorie în jos, o călătorie în sus, nu de-a lungul întregii planete!

USS Nerio se apropia rapid de Marte și trebuia să înceapă procedura de decelerare într-o orbită mai joasă, înainte să lanseze modulele de amartizare. Acesta era planul inițial. Utilizarea Capsulei de Urgență era singura alegere posibilă din cauză că, pentru a micșora greutatea, Capsulele de Amartizare aveau numai module de coborâre, în timp ce doar Capsula de Urgență și Capsulele de Urcare aflate deja la bază aveau capacitatea de a sări înapoi pe orbită.

Odată ajunse la Bază, capsulele de amartizare urma să fie transformate în module presurizate de suprafață, ca parte superioară a complexului subteran, iar după finalizarea misiunii, echipajul avea să folosească două dintre cele patru capsule de urcare pentru a se întoarce la navă.

Edwards interveni în sfârșit ca să calmeze spiritele. Deja intrau în criză de timp.

– Vor fi doar două persoane în Capsula de Urgență. După cum știți, capsula are capacitatea de a ține în viață două zile un echipaj de opt persoane. Cu proviziile pe care le are, dacă eliminăm o parte din echipamentele pe care nu le vom folosi și punem în locul lor rezerve suplimentare de oxigen, apă și mâncare, două persoane vor rezista până la cincisprezece zile în capsulă. Repet: o vom debarasa de orice poate ajuta la reducerea consumului de carburant – costumele spațiale de rezervă, aproape toate echipamentele științifice... Am lista exactă aici. Gearan, Kunugi, voi veți scoate imediat lucrurile astea din capsulă. Kunugi, știu că ești

obosită după o tură de douăsprezece ore, dar chiar suntem în criză de timp.

Mark Gearan și Reijo Kunugi, geologul și biologul misiunii, erau singurii fără nicio șansă de a fi printre primii care pun piciorul pe Marte. Erau perfect conștienți de asta, așa că acceptară misiunea fără alte comentarii, își descărcară listele de la Edwards prin intermediul lentilelor de contact și se apucară să urce înapoi prin tubul radial spre corpul navei. De acolo, trebuia s-o ia spre spatele navei, unde era situată Capsula de Urgență, în apropierea sistemului de propulsie și a calei.

Cei rămași, cu excepția lui Fisher – doctorița – erau cu toții candidați. Edwards se uită la fiecare dintre ei pentru a le evalua o ultimă dată emoțiile înainte de a-și anunța decizia. Dintre toți, Andrews era cel mai puțin capabil să-și ascundă mânia – lentilele de contact ale lui Edwards îl marcau cu o mare pată roșie de furie.

– Eu aș vrea mai degrabă să rămân la bord, spuse Mae, extrem de obosită de întreaga situație. N-o să-mi risc viața într-o competiție de tip care o are mai mare între politicieni. Așa că pe mine mă scoateți din ecuație, mulțumesc frumos!

Christa Mae, cea mai tânără din echipaj și singura roșcată de la bord, era și cea mai precaută dintre toți. Mai mult, era deja sătulă de amestecul politicienilor în misiunea lor științifică. După cinci luni în spațiu, era și instabilă emoțional, deși doar prietena ei, Fisher, știa toate detaliile.

– Eu n-am semnat pentru rahatul ăsta, termină Mae.

Edwards dădu din cap, ca și când ar fi știut că Mae nu era pregătită pentru misiune. De altfel, el decisese deja că Mae va fi inginerul de zbor care va rămâne permanent pe orbită, fără șansa de a păși pe Marte. Ea nu știa asta încă, dar hotărârea pe care tocmai o luase o scotea în mod clar din joc.

Ceilalți nu rostiră niciun cuvânt, ceea ce însemna că erau gata cu toții pentru cea mai nebunească misiune din istoria NASA. Pur și simplu nu puteai să te antrenezi ani buni pentru o astfel de misiune, să ajungi printre finaliști, să parcurgi șase luni prin

spațiu până pe orbita lui Marte și să ratezi ocazia de a fi primul care pune piciorul pe nisipul ei roșu!

– OK, atunci. Clark, Andrews, voi veți merge pe Marte. Dacă vă oferiți voluntar, desigur.

Decizia lui Edwards veni ca o surpriză totală pentru amândoi. Se așteptau să se numească pe el însuși și pe Simmons pentru misiune, iar acesta din urmă era chiar mai uimit decât ceilalți.

– Să iau tăcerea voastră și ochii voștri mari de cățeluși, cu pupilele mărite, drept un „da"? întrebă Edwards, scăldându-se malițios în propria generozitate.

– Da, categoric, răspunse Clark, uitându-se la Simmons, care parcă făcuse implozie, holbându-se în tăcere la vârfurile picioarelor. Va trebui să mă duc să mă pregătesc...

– Da, fugi. Ai șaizeci de minute să te odihnești și apoi ne întâlnim cu Andrews la modulul de lansare de lângă Capsula de Urgență, îi răspunse Edwards, savurând explozia de bucurie autentică a lui Clark. Apoi se uită la ofițerul de comunicații.

– Andrews? Am nevoie de talentul tău ca să comunici cu Baza și cu noi fără întreruperi. Desigur, o să păstrăm tăcerea radio în cele nouă zile cât veți fi amândoi în spațiu pentru a nu le permite chinezilor să reacționeze. Dar apoi contez pe tine să aduci echipele laolaltă, chiar dacă, după ce amartizați, veți ajunge de partea cealaltă a planetei. Va fi extrem de dificil să vă conectați la sateliții de pe orbită în timpul coborârii finale, dar e vital să poți. E-n regulă?

Andrews era încă șocat, dar reuși să mormăie că e de acord.

– Da... desigur, sigur. E... e... va trebui să mă pregătesc pentru misiune, desigur.

Sări în picioare și trecu încet pe lângă Simmons, spre cabine, fără să aibă curajul să-l privească.

– Vei primi detaliile misiunii pe lentilele tale de contact în câteva secunde, apoi ne vedem la modulul de lansare în... 58 de minute. Ne-am înțeles?

Edwards trebui să strige ultimele cuvinte după Andrews, care luase viteză pe hol.

– Am înțeles, să trăiți! îi răspunse acesta milităreste.

Îi părea rău de Simmons și avea o mulțime de dubii despre misiunea care îl aștepta, dar era o oportunitate la care nici nu îndrăznise să viseze: să fie al doilea om care păşeşte pe Marte! Clark urma să fie cu siguranță primul, dar nu conta el. Asta era misiunea pentru care se pregătise atât în ultimii patru ani!

Edwards se uită la Simmons, care încerca să se adune.

– Am nevoie să rămâi cu mine pe navă ca să atingem o orbită stabilă înainte de a coborî. Ei o să fie pe pilot automat până jos, dar noi trebuie să ne calibrăm foarte atent orbita pentru a lansa misiunea de salvare cât mai curând. Știu că ai presupus întotdeauna că vei fi în prima capsulă de amartizare, dar... ghinion... Vei coborî cu mine pe planetă, asta ți-o spun încă de pe acum, OK?

Edwards încerca să îndulcească cumva pilula.

– OK, oftă Simmons în cele din urmă. Dar cine va rămâne aici să o ajute pe Christa Mae? Va trebui să alegi între geolog și biolog, or ei sunt cei care fac ca misiunea asta să fie una științifică. Ce o să zică cei de acasă?

– Ai dreptate, va trebui să aleg între ei... Dar adu-ți, te rog, aminte, că o capsulă de amartizare este proiectată să coboare în siguranță cu trei membri la bord, așa că am putea vorbi chiar despre trei persoane lăsate pe orbită, având în vedere că trebuie să păstrăm în rezervă cealaltă capsulă de amartizare ca vehicul de urgență.

– Rahat! Știi foarte bine că poate transporta chiar patru oameni pe Marte, fără probleme, cu puțină atenție și concentrare!

Simmons simțea nevoia să negocieze ceva care acum îi părea la fel de important ca un drept fundamental al omului.

– Îți asumi un risc extrem cu primul echipaj, dar niciunul cu al doilea?

– Dimpotrivă. Iată de ce vom fi patru în această capsulă: tu, eu, Anna Fisher – avem nevoie de medic – și unul dintre oamenii de știință. Nu o pot lăsa pe Mae singură aici două luni, îți dai seama!

Edwards era ușor enervat că secundul îi contesta deciziile. Așa că alese să continue.

– E decizia mea și o voi lua la vremea potrivită. În momentul de față trebuie să ne concentrăm pe lucrurile mai importante.

Trebuie să trecem în revistă datele trimise de Controlul Misiunii și să le implementăm cât mai repede în computerele Capsulei. Pricepi?

– Deci ești hotărât să sacrifici orice descoperiri științifice pe care le-am putea face la sol doar pentru a câștiga cursa asta nenorocită! izbucni din nou Simmons, oarecum extenuat. Foarte bine! Cine sunt eu să mă opun dorințelor Președintelui și necesităților țării?

Simmons își încheie tirada parafrazând cuvintele din campania extremiștilor din New American Republic din 2044, când câștigaseră detașat alegerile: „Ce are nevoie țara."

– Hai, termină cu prostiile, Simmons! De-aia nu mai poți tu de știință, o știi prea bine! O să facem destulă știință pentru o primă misiune, dacă tot veni vorba. Și oricare dintre cei doi ar rămâne pe orbită, ne va ghida să facem săpături și foraje ca să găsim microbii ăia extratereștri sau pământurile alea extrem de rare despre care vorbește toată lumea! La întoarcere vor avea suficient timp să examineze ce vom strânge. Asta e tot pentru moment. Mă duc la Controlul Zborului. Să fii pe puntea de lansare în patruzeci de minute, după ce-ți termini verificările de rutină de dimineață! i-o trânti Edwards, pe un ton sec și milităros.

Simmons dădu din cap și dispăru din popotă, lăsându-l pe Edwards singur, cu cana în care mai avea un rest de ceai. Era deja rece, așa că îl dădu peste cap dintr-o singură înghițitură și rămase nemișcat câteva minute, privind în gol spre peretele digital.

Controlul Misiunii primise ordine ferme din partea Președintelui să riște totul și să nu-i lase cumva pe chinezi să fie primii care calcă pe Marte. Era o decizie extrem de proastă, care punea în pericol viețile tuturor. Nu se așteptase la așa ceva din partea Președintelui său. Oare merita?

„Dacă o da Domnul, o să vedem", gândi Edwards, ridicându-se de la masă, punând cana în mașina de spălat și închizându-și fermoarul de la costum. Apoi deschise ușa de deasupra holului popotei, se agăță de mânerele liftului, își asigură poziția cu un cablu de prindere și începu să „urce" spre axa centrifugei, fiind tras prin tubul lung de 41 de metri. Să înceapă nebunia, deci!

LAGĂRUL EUROPA

Azam Khalili se repezi pe străduța îngustă de lângă gară, derapă atunci când coti la dreapta, își reveni și apoi se aruncă pur și simplu prin ușa întredeschisă a unei magazii aflate în spatele hotelului părăginit de pe Schützenstrasse. Încuie repede ușa, se ghemui lipindu-se de peretele de piatră gros și rece, se acoperi cu o folie dintr-un compus special și așteptă, încercând să-și tragă sufletul.

„Microdronele alea ar face bine să funcționeze, am dat o grămadă de bani pe ele", se gândi ea, ciulind urechile.

Dronele poliției n-ar fi trebuit să-i ia urma atât de repede când ieșise din gara din München, dar, pentru a le pune pe piste false, reușise să dea drumul microdronelor cu ADN în toate direcțiile înainte să sară pe străduța pustie.

„Cum naiba m-au văzut?! N-ar fi trebuit să mă vadă! Probabil că mi-au luat urma de ADN, sper că doar atât!"

Dronele poliției i-ar fi detectat urmele de ADN doar în cazul în care ar fi pus mâinile goale pe barele sau ușile de la metrou sau dacă ar fi avut pielea ori părul expuse, ceea ce nu fusese cazul. Microdronele cu bucățele de piele și păr aveau rolul de a le pune pe piste greșite, însă habar n-avea dacă momeala funcționase.

Nu se auzea nimic pe străduța din spatele ușii.

Transpirase toată sub pelerina de film digital pe care și-o pusese în grabă. În plus, nu-i respira pielea din cauza peliculei cu care își

acoperea fața și mâinile – în ciuda asigurărilor producătorului – și se simțea ca într-o pungă. Dar nu era momentul să și-o dea jos – filmul digital o protejase cel mai probabil de identificarea facială a camerelor de luat vederi din gară și de pe stradă, precum și de dronele care o luaseră în urmărire. Dacă-și scotea acum pelerina care îi ascundea căldura corpului, exista riscul să fie detectată chiar și prin poarta închisă, mai ales în cazul în care dronele ar fi folosit scanere avansate. Sau cel puțin așa credea ea, îngrozită de orice mică eroare care o putea costa scump.

Tresări. Pe stradă se auzea acum, clar, șuieratul unei drone de poliție care dădea târcoale. Drona se opri chiar în fața ușii și începu să scaneze atent. Se auzea ca și când o viespe uriașă, metalică ar fi zburat de colo colo, căutând pe unde să intre în clădire.

Azam închise ochii și-și ținu respirația. Orice tremur, orice zgomot, orice mișcare ar fi dat-o de gol – nu putea spera ca zidurile vechi ale hotelului părăginit să o facă invizibilă pentru scanerele dronei, ci doar ca aceasta să considere mogâldeața acoperită nu om, ci poate o grămadă de gunoi.

Gunoi. Exact așa îi spuseseră încă din copilăria petrecută pe străzile ghetoului din Mering, când încerca să-și ceară drepturile în fața poliției, alături de tinerii de vârsta ei – încă de la șapte-opt ani învățaseră să lupte pentru ceea ce părinții lor nu primeau niciodată: dreptul de a-și practica religia, dreptul la azil permanent, dreptul la învățământ separat pe sexe, dreptul la școli islamice care să-i protejeze pe copii de asaltul decadenței germane.

Acum nu putea decât să spere că va fi confundată cu un gunoi și că drona se va duce totuși mai departe, după celelalte, atrase de mirosul microdronelor-momeală.

Peste câteva secunde, drona se îndepărtă din nou spre bulevard, așa că Azam reuși în sfârșit să respire normal. Într-un minut pericolul trecu. Își trase cu sete pelicula de pe față și de pe mâini și azvârli cât colo pelerina de film digital cu care se acoperise. Simțea nevoia să respire și să-și lase pielea să se usuce.

Întinse picioarele și se rezemă cu spatele de zid să se răcorească. Era cald în München la final de august, atât de cald încât atingerea

unui perete vechi și răcoros era tot ce-și putea dori. Allah avea sigur un plan pentru ea. Era timpul să se odihnească un pic. Scăpase.

Încă atentă la ce se întâmpla afară, își deschise interfața mentală. Ahmed o asigurase că e securizată și că nu poate fi detectată – prietenii infiltrați printre chinezi se ocupaseră de asta. Oricum, putea accesa doar o adresă prestabilită, de la care urma să primească instrucțiuni.

Peste câteva clipe îi apăru chipul unui bărbat cu barbă, la vreo treizeci de ani, cu ochelari de soare, deși se afla într-o cameră relativ întunecoasă.

„Te așteptam, Azam! Șșș, nu vorbi, nici măcar în șoaptă! Încă sunt drone în sectorul tău. Nu vor putea detecta conexiunea asta, dar te-ar putea auzi prin microfoanele din clădirile dimprejur. Deci ascultă-mă în liniște și încearcă să faci cât mai puțin zgomot."

Azam dădu din cap, apoi rosti în gând „OK". O secundă mai târziu, omul din fața ei îi citi răspunsul pe ecranul de lângă el și continuă.

„Vom declanșa un puls electromagnetic acolo unde ești acum, în circa un minut. Fii pregătită să ieși rapid din magazia în care te-ai ascuns și să fugi cât poți de repede pe Bayerstrasse, de unde ai venit, la stânga, până ajungi la Karlsplatz. Acolo te așteaptă mașina noastră – e un autotaxi portocaliu, fosforescent, o să-l dibuiești ușor. Intri în el cât de relaxată poți, te va duce unde trebuie. Ne vedem puțin mai târziu. Inshallah."

Azam rosti din nou în gând „OK", deschise tubul pe care-l ținea în buzunarul de la blugi, își pulverizâ iar pelicula specială pe față și pe mâini, își potrivi mai bine șapca, pentru a-și ascunde părul, apoi se pregăti psihic pentru cursa de 250 de metri până la marea piață de la intrarea în centrul vechi al Münchenului. Știa locurile ca pe propriul buzunar – doar aici făcuse rost de bani în adolescență, ba chiar și mai târziu, când gestionase contrabanda cu țigări din magazinele arabe aflate în spatele gării.

Se simțea puțin ciudat. Nu mai călcase de vreo șase ani în München, în special după ce ieșise din pușcărie, în 2039. Avea douăzeci și unu de ani când fusese închisă, iar cei trei ani petrecuți

acolo o marcaseră mai mult decât ar fi vrut. Tânăra revoltată și mereu în conflict cu poliția se transformase într-un simplu pion de legătură între mafia siriană din închisoare și agenții de poliție corupți. Degeaba își făcuse un rost pe străzile din München, în pușcărie nu mai contase nimic din toate visurile de adolescentă. La ieșire, evitase să revină aici și se refugiase în partea cealaltă a Germaniei, în nord, unde lucrul în porturile pline de ruși și de sirieni îi permisese să se maturizeze, să înțeleagă cum merg lucrurile în lume și că necazurile sale din Germania erau floare la ureche pe lângă ce pățeau tovarășii ei de credință în temnițele din Rusia sau din China.

Iar acum trebuia să fugă prin cartierul în care începuse tot, ca nu cumva să fie detectată de unitățile antiteroriste germane, mereu vigilente.

„E timpul", îi repetă bărbatul din interfața mentală. „În 5, 4, 3, 2, 1... fugi!"

Descuie ușa, o trânti de perete și o luă la goană în stânga, spre bulevardul din care se refugiase cu câteva minute în urmă. Ajunsă acolo, derapă din nou spre stânga – blestemați adidașii ăștia ieftini, congolezi! – și fugi spre Karlsplatz.

Curentul căzuse în toată zona, dronele poliției tocmai se zdrobeau de pământ, iar mașinile se opreau lent, luându-i prin surprindere atât pe șoferi, cât și pe pasagerii din autotaxiuri. Undeva, deasupra lor, trebuia să fie o dronă care să dea drumul unui astfel de puls electromagnetic. Dar ea n-avea timp să caute de unde îi venea ajutorul, ci gonea cât putea spre piață.

În mod normal ar fi fost extrem de stresată să alerge așa, printre zecile de trecători – tot atâția senzori video și audio pentru sistemul centralizat de supraveghere, însă acum, că toate aparatele electronice neprotejate erau dezafectate, tot ce putea spera era să nu fie detectată de vreun satelit.

Ajunse la locul indicat după câteva zeci de secunde și se opri brusc, cu respirația tăiată, căutând din ochi în stânga și în dreapta taxiul autonom portocaliu și fosforescent de care-i spusese bărbatul din video. Iată-l, era chiar la vreo douăzeci de metri în dreapta!

Încercă să-și calmeze respirația și porni în pas de plimbare spre mașină. Deschise ușa din spate și intră, iar taxiul o rugă frumos să-și pună centura pentru a porni. Azam se grăbi să se conformeze, iar mașina demară, luând-o spre nordul orașului. Destinația fusese prestabilită, iar ea nu putea vorbi: vocea ei ar fi ajuns direct în dispeceratul de taximetrie, iar de acolo programele de analiză ale Guvernului ar fi identificat-o în doar câteva secunde. Camera video de la bord, în schimb, îi scana degeaba figura, pelicula de pe fața femeii trimitea cu totul alte trăsături decât cele reale.

Taxiul abia luase viteză, când încetini brusc și coti la dreapta. Din sens opus veneau în mare viteză trei drone aeriene de poliție, urmate câteva clipe mai târziu de două mașini de intervenții antitero. Un elicopter negru survola zona. Încă nu scăpase.

Azam simți o vibrație în tâmpla dreaptă. Își deschise din nou interfața mentală – spre deosebire de trecătorii printre care se strecurase, avea la ea un mobil și un implant audio cu tehnologie militară, rezistente la pulsuri electromagnetice. Lentilele de contact nu mai funcționau însă, fiind arse.

Bărbatul de mai devreme îi spuse scurt: „Taxiul tău se va opri automat în câteva secunde, conform procedurii antitero. Oprește-l tu acum și ieși imediat din mașină, ca să nu rămâi blocată acolo! Acum!"

Azam apăsă pe butonul de oprire. Taxiul se mai mișcă vreo zece metri, apoi trase într-una din stațiile speciale pentru autotaxiuri. Azam coborî și se îndepărtă, cât putea de liniștită, de mașină. Ieșise la țanc: peste tot în jurul său, autotaxiurile care veneau dinspre Karlsplatz se opreau automat, fără a le mai permite ocupanților să coboare până nu erau testați vizual, vocal și nu lăsau o mostră de ADN. Legea germană era una dintre cele mai dure din Europa, iar ideea de a organiza un atentat acolo era cea mai proastă cu putință, gândi Azam, dorind să intre într-un restaurant de lângă Brienner Strasse. Vocea ghidului său îi răsună din nou în urechi – își lăsase canalul audio deschis.

„Nu intra acolo! Traversează și rămâi pe trotuar. Va veni o mașină să te ia în câteva secunde."

Dinspre Karlsplatz, aflată la vreo opt sute de metri în urmă, se auzi zgomotul unei explozii. Drona care o ajutase fusese aruncată în aer ca să atragă atenția asupra zonei din care tocmai plecase Azam.

Femeia traversă Brienner Strasse și apoi așteptă, uitându-se în stânga. Strada era aglomerată, iar oamenii care treceau pe lângă ea erau, cu toții, senzori activi pentru creierul artificial care gestiona sistemul de supraveghere a orașului, interfețele lor mentale fiind funcționale. Lentilele de contact, ochelarii digitali, telefoanele mobile și chiar și implanturile audio le erau monitorizate și puteau fi interceptate pentru a o găsi și a o urmări, oriunde s-ar afla. Era esențial să pară cât mai firească, pentru ca să nu intre în algoritmii de recunoaștere a comportamentului deviant. Faptul că nu purta hijab, ci avea doar o șapcă o ajuta mult; altminteri, ar fi fost identificată imediat de software-ul specializat în detecția de teroriști.

În secunda următoare, o mașină opri lângă ea. Ușa din dreapta i se deschise, iar cel de la volan, un neamț cât se poate de blond, îi zâmbi larg și o invită înăuntru:

– Bună, Ildiko! Hai înăuntru! Sper că n-ai așteptat mult!

Azam avu o tresărire la auzul numelui necunoscut, cu rezonanțe ungurești, dar se supuse. Era periculos să rămână pe stradă, în ciuda peliculei de pe față – aceasta păcălea camerele video, dar nu apucase să și-o întindă cum trebuie și-și dăduse seama că lucea prea tare în lumina soarelui, atrăgând atenția trecătorilor. Era suficient ca mai mulți oameni să aibă o reacție de surprindere puțin mai exagerată, pentru ca inteligența artificială din spatele sistemului de supraveghere să analizeze mai atent situația! Or, ea voia să evite asta cu orice preț.

Șoferul demară relaxat, tot pentru a nu se face remarcat, uitându-se din când în când cu grijă în retrovizoare. Nu-i urmărea nimeni, din fericire, așa că-și continuară drumul spre nordul orașului într-o tăcere deplină – Azam ar fi vrut să zică ceva, dar el îi făcuse semn că nu. Era mai sigur așa.

Ajunseră în zona industrială de nord, apoi într-un cartier cu blocuri de patru și cinci etaje, destinat familiilor mai sărace. Nu

semăna nici pe departe cu mizeria trăită în lagărul de la Mering, în care copilărise, dar nici bine n-arăta. Era un cartier preferat de est-europeni, nu de imigranții sirieni și irakieni. Aceștia din urmă fuseseră deja scoși din oraș de câțiva ani din cauza reacțiilor vehemente ale opiniei publice germane: curentul xenofob îl urma pe cel american, în special în privința musulmanilor. Aici, între esticii considerați cetățeni de mâna a doua, erau în siguranță.

Șoferul opri în fața unuia dintre blocuri și-i făcu semn să coboare. Apoi își continuă drumul, parcând undeva în dreapta, pe o alee care înconjura blocul.

„Intră în scară și rămâi în hol!" auzi din nou în ureche. Azam deschise ușa metalică a imobilului și așteptă să i se obișnuiască ochii cu întunericul din hol – niciun bec nu era aprins.

Adrenalina din cursa nebună de până aici începea să dispară, iar acum simțea nevoia să se liniștească. Allah avea un plan pentru ea, însă nu-i stătea în fire să asculte orbește de comenzile cuiva, mai ales de ale unui individ pe care-l cunoscuse online abia cu câteva luni înainte. Vocea bărbatului avea însă acel calm atotștiutor pe care l-ai fi așteptat de la un imam, iar acest imam chiar știuse din primul moment cum să-i atingă inima. Acum, viața ei era cu totul în mâinile lui și, mai presus de toate, în mâinile lui Allah.

„Azam, ești acolo?"

– Da, șopti ea, în bezna din holul blocului.

„Pe scări vor coborî spre tine trei femei. Dacă mai ai microdrone cu ADN, împarte-le lor. Mai ai?"

– Da, mai am încă două încărcătoare.

„Bun! Imediat ce le-ai împărțit, ieși pe ușa din spate. Acolo te va aștepta o dubă. Te urci în ea și păstrăm legătura."

– OK.

Se auziră pași de la etajele superioare. Azam își căută încărcătoarele de microdrone și simți că îi îngheață inima – nu le mai avea. Le pierduse pe drum, pe undeva, în toată goana. Se pipăi și mai atent în jurul mijlocului – încărcătura prețioasă era bine strânsă, pe asta n-o pierduse!

Ridică privirea – în fața ei stăteau trei siluete.

– Ai încărcătoarele? întrebă una.

– Le-am pierdut pe drum, fir-ar să fie! Cum facem?

– Fugi pe ușă, n-avem timp de pierdut!

Azam se repezi spre ușa de urgență și ieși în lumina soarelui de afară. Văzu parcată o dubă albă, fără însemne, cu ușa culisantă deschisă. Urcă, trase portiera și se ghemui cu spatele lipit de cabina șoferului, încercând să-și păstreze echilibrul. Șoferul porni fără să stea pe gânduri.

În spatele lor, o altă dubă se opri în fața ușii, de unde ieși o femeie, îmbrăcată exact ca Azam. Femeia intră în dubă, iar mașina porni imediat într-o cu totul altă direcție. Figura se repetă încă de două ori, cu celelalte două femei și alte două dubițe. Era planul de dispersie tipic în cazul unei urmăriri.

Pe vremuri, ar fi dat peste cap poliția, chiar și dacă ar fi fost urmărite până aici de un elicopter. Acum, tot ce puteau face era să ia un avans suficient față de dronele și sateliții poliției, până când urmărirea lor devenea imposibilă – oricât de controlată era Germania, tot existau zone fără camere de luat vederi sau ascunse de ochii sateliților. Programul de inteligență artificială care coordona supravegherea cetățenilor germani era în stare să furnizeze rapid ținte potențiale, dar presiunile societății civile duseseră la un sistem hibrid: fiecare țintă detectată era evaluată de doi ofițeri umani, ceea ce reducea mult viteza de intervenție.

Azam profită de scurta pauză și închise un pic ochii, deranjată și de lumina chioară de la singurul LED ascuns undeva în plafonul spațiului de marfă. De trei zile era într-o fugă continuă. Mai precis, de când se întâlnise prima oară în carne și oase cu străinul care-i vorbea acum în ureche și pentru care acceptase să transporte patru pungi mari, de plastic, umplute cu o soluție, de la Rostock la München. Nu știa ce e în ele, dar străinul îi spusese că de conținutul lor atârnă și soarta musulmanilor din Germania. Apelase la ea pentru că era recunoscută în zonă ca unul dintre organizatorii sindicatului imigranților din port și știa că în ultimele luni rămăsese fără slujbă, fiind dată afară în urma manifestațiilor de la începutul primăverii.

Nici nu-și mai amintea de ce acceptase. Poate pentru că bărbatul respectiv inspira o încredere fantastică. Poate pentru că același străin îi alungase fricile în ultimele luni, în care dialogaseră pe canalele securizate folosite de Califat în Germania. Poate pentru că nu mai avea nimic de pierdut, la cei treizeci și unu de ani ai ei, într-o societate secularizată, care punea o presiune uriașă pe credincioși. Poate pentru că se săturase.

„Allah te-a chemat la asta, Azam. E timpul."

Glasul îi sunase din nou în ureche. Calm, senin, împăcat. Așa cum trebuia să fie glasul unui trimis al lui Dumnezeu. I se părea că-l cunoaște pe străin de foarte multă vreme, dar nu-și dădea seama de unde.

Tresări și deschise ochii. Dubița își urma drumul, însă probabil că ajunsese în centrul unui oraș, pentru că încetinise și începuse să stea tot mai mult în trafic.

– Ce trebuie să fac acum? întrebă Azam în șoaptă.

„Șoferul îți va face un semn, va lovi în peretele dubiței. Tu trebuie doar să cobori. De restul ne ocupăm noi."

Nu-i plăceau surprizele, avusese destule în ziua respectivă, dar tot ce se întâmplase până atunci fusese sub controlul omului din capul ei, așa că își acceptă soarta.

În câteva minute, dubița se opri, iar șoferul bătu scurt în tabla care despărțea cabina de spațiul destinat mărfii. Azam trase de mânerul ușii glisante și ieși, orbită, în lumina soarelui.

Când se dezmetici, dubița deja plecase, iar ea stătea în fața unui imobil bine întreținut, înconjurat de copaci mari și bătrâni, cu coroane bogate, care-l fereau de sateliții și dronele de supraveghere.

„Intră pe poarta roșie și urcă la etajul doi!" îi sună vocea din nou în ureche.

Ușa veche, din lemn, vopsită într-un roșu-închis și lucios, se deschise fără zgomot. Dinăuntru veni un aer răcoros, de clădire veche de o sută de ani – mirosea a levănțică, dar nu se vedea nicăieri sursa parfumului.

Urcă scara în spirală și ajunse în sfârșit în holul de la etajul al doilea, pe care se afla o singură ușă. Ciocăni încet, iar ușa se deschise singură.

– Hai înăuntru și încuie ușa, te rog! se auzi aceeași voce de undeva din interiorul apartamentului îngrijit în care tocmai intrase.

Azam înaintă spre sufrageria imensă atentă la stucaturile și la decorațiunile interioare bogate – nu mai călcase niciodată într-o casă atât de somptuoasă, nici măcar atunci când se ocupase o vreme cu jafurile din locuințe.

– Mă bucur că ai ajuns cu bine, Azam. Cred că am scăpat de orice urmăritori. Hai încoace! Ia loc!

Bărbatul care îi vorbise stătea cu spatele, pe o canapea cu colțar care împărțea livingul în două. Azam ocoli canapeaua și îi întinse mâna, dar bărbatul se ridică și o îmbrățișă strâns, atât de strâns, încât ea tresări mirată.

– Stai jos, Azam! Avem multe de vorbit.

Femeia se așeză pe colțar ca să-l vadă mai bine pe tipul din fața ei. Cu trei zile înainte abia apucase să-l zărească în semiîntunericul din maghernița aia împuțită de lângă gară, unde primise implantul audio și mobilul de armată, înainte de a captura „marfa". Erau cam de aceeași vârstă, dacă se gândea mai bine, dar aici se opreau asemănările. Bărbatul era extrem de elegant, într-un costum alb, de lână, cu o barbă neagră bine îngrijită și un păr negru și creț, tuns scurt, dar nu atât de scurt încât să nu se răzvrătească. Doar ceasul de la mână valora cam cât câștigase Azam în toată viața ei.

– Un ceai? o întrebă.

– Da, mulțumesc.

– Data trecută n-am apucat să mă prezint. Ali Mahdi Hussein, refugiat, ca și tine, dar nu din Siria, ci din Irak. Doar cu ceva mai mult noroc, poate, dar în rest... Suntem mai asemănători decât ai crede. Doar că mie mi se mai spune – fără niciun merit din partea mea – și Imamul Ali.

Azam se înecă și-l privi atent. Numele o străfulgerase atât de tare, încât își opărise limba cu ceaiul fierbinte. Dar preferă să înghită ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic și îl lăsă să vorbească.

– Probabil că mi-ai auzit de multe ori numele, dar nu știai cum arăt. Îmi cer scuze că nu ți l-am dezvăluit de prima dată, însă trebuia să mă asigur că nu ești un agent dublu... sau că, dacă ești prinsă, nu vei fi o verigă care să ducă la mine...

Azam se fâstâcise de tot. Nimeni nu știa cum arată Imamul Ali. Cel ale cărui două cărți despre Islam și lupta sfântă într-o societate decăzută duseseră la un adevărat reviriment spiritual în rândul unui tineret lăsat fără busolă morală de o generație de părinți – în mare parte imigranți – care refuzaseră să se mai înregimenteze religios. Dar simțea – știa – că omul din fața ei nu spune minciuni, ci e chiar Imamul însuși. Vorba lui, felul calm în care o ghidase în ultimele luni, chiar și felul în care o primise – toate astea se potriveau perfect cu persoana care scrisese *Supunerea* și *Eliberarea*, cele două cărți care întorseseră atâția oameni la adevărata credință. Cum de fusese atât de oarbă și nu-și dăduse seama până acum?

Ali se uită direct în ochii ei. Oare era ea în stare să facă ce urma să-i ceară? Se decise că era cazul să vorbească din nou.

– Părinții voștri... părinții noștri, mai degrabă, au renunțat să mai urmeze preceptele islamului, Azam. De aici vin toate problemele. Atunci când s-au refugiat în Europa, au îmbrățișat ca niște nebuni toate păcatele Occidentului, au renunțat la credința adevărată, l-au renegat pe Profet, pacea și binecuvântarea fie asupra sa! Toate problemele noastre vin de la acești părinți, Azam, iar azi ăștia își bat joc de noi pentru că am avut încredere în părinții noștri și i-am urmat, renegându-ne și noi credința. Ei bine, e cazul ca asta să înceteze.

Azam încerca să-și calmeze cumva usturimea din vârful limbii. Ceaiul era fierbinte și dulce, cu un gust ciudat, condimentat și foarte plăcut. Dar usturimea o ajuta cumva să se și relaxeze – îl avea în față pe omul care-i schimbase destinul, prin scrierile sale, când fusese în închisoare. Omul care o ajutase să-și găsească pacea interioară și să trăiască mulțumită în ultimii șapte ani. Omul care, culmea, venise direct în viața ei în urmă cu câteva luni, când totul o luase razna. Îndrăzni să răspundă.

– Dacă e să mă gândesc la părinții mei, aveți dreptate, Imam Ali.

– Te rog, o întrerupse acesta, spune-mi doar Ali. Imam e un titlu pe care eu nu mi l-am arogat.

Azam trase aer în piept.

– ...Aveți dreptate, asta e ideea. Părinții mei au preferat să uite că sunt musulmani, amestecându-se tot mai mult cu germanii, deși aceștia nu i-au acceptat niciodată ca pe niște egali. S-au umilit și s-au distrus singuri, iar azi tot săraci și tot în mizerie trăiesc.

– Chiar dacă erau bogați, Azam, dar apostați, tot rău era, o întrerupse Ali.

Azam dădu din cap aprobator.

– Vezi tu, eu mi-am pierdut soția și copilul când eram foarte tânăr. Și i-am pierdut pentru că eram necredincios, Azam. Pentru că eram necredincios. Mi-am pus încrederea în americani și-n bombele lor! Or, exact americanii și bombele lor i-au ucis. Ei sunt primii vinovați de moartea lor, ei și apostații care ne-au ținut ostatici, tot o creație a corupților saudiți și a aliaților lor americani. Ei bine, la fel se întâmplă acum cu o generație întreagă: este expulzată din Europa, este persecutată în America, în Rusia, în China, peste tot! Și pentru ce? Pentru că vrea să-și îmbrățișeze credința pe care au abandonat-o părinții ei?

– Ai mei m-au învățat de mic copil că islamismul e nenorocirea de care au fugit... Ali. Dar am văzut cu ochii mei că, orice am face, oricât ne-am strădui să fim ca *ei*, germanii nu ne vor accepta. Și atunci, la ce bun?

Azam era una dintre fiicele de imigranți care punea accent pe identitatea siriană, spre deosebire de ceilalți tineri din generația ei, care își revendicau și apartenența la singura religie adevărată, fiind mult mai religioși din fire. Ali știa asta, dar încercă să-i sugereze totuși o idee.

– Nenorocirea de care au fugit, Azam, era tot o invenție a saudiților, cu sprijinul tacit al americanilor. Cine mai știe azi de ISIS? Cum a venit, așa s-a dus – când n-au mai avut nevoie de ea, i-au tras cablul de alimentare. Dar au murit peste un milion de oameni în experiment, aproape toți au fost musulmani, înțelegi? Noi am ajuns în Europa din cauza lor. Și tot din cauza lor ne-am

pierdut oamenii pe care i-am iubit nespus... Adevărata nenorocire e că suntem manipulați ca niște marionete, dar nu îndrăznim să ripostăm, de teamă că vom fi acuzați, culmea, exact de lucrurile de care suntem deja acuzați!

Azam pricepu că el dorea să treacă la subiect, așa că se grăbi să spună:

– Am adus pachetele, ...Ali.

Încă ezita să îi spună pe nume Imamului.

Se întoarse un pic, își ridică tricoul și-și desfăcu cu grijă cele patru pungi de plastic lipite de corp – două roșii și două albe. Nu știa ce e în ele, dar pentru asta venise aici.

– Mi-ai zis că aceste substanțe ne vor permite să nu mai fim manipulați... Ali.

– Inshallah, Azam! Îți mulțumesc că le-ai adus în siguranță. Lasă-le cu grijă pe masă, una lângă alta, te rog.

Ea se execută, așezând atentă cele patru pungi pe măsuța joasă din fața lor. Nu îndrăznea să întrebe ce este în ele.

– Știi, Azam, înainte de a scrie cărțile alea două, am lucrat cu americanii în sudul Irakului, în primul Avanpost.

Azam nu știa, pentru că nimeni nu știa, de fapt, mai nimic despre autorul celor două volume care marcaseră o generație întreagă. Pe prima o citise în 2036, adică exact când intrase în închisoare. Pe a doua o devorase chiar cu o lună înainte de ieșirea din pușcărie, și datorită ei era acum un om liber.

– Ei bine, trebuie să știi că, și după ce mi-am pierdut tot ce aveam mai prețios în viață, eu am continuat să lucrez cu americanii. De fapt, în viața de zi cu zi, suntem prieteni foarte buni, au mare încredere în mine. Asta mi-am și dorit, la asta am și muncit ani, Azam.

O trecu un fior. N-ar fi fost în stare să se prefacă așa. Ali continuă.

– De fapt, ei n-au făcut niciodată legătura între cele două cărți care mi-au adus nedorita celebritate și persoana mea. Suntem câteva milioane de Ali printre musulmani, iar ei cred și acum că e vorba de un saudit aflat pe undeva prin Califat.

Azam zâmbi timid. Și ea crezuse la fel, de aici și marea mirare când se pomenise în fața Imamului însuși, într-un context în care

se aștepta să vorbească doar cu vreunul dintre agenții secundari ai Califatului.

– Cel mai mare bine pe care mi l-au făcut cărțile... Ali, a fost faptul că m-au ajutat să mă împac cu mine însămi. Și cu religia mea. S-au comis atâtea crime între musulmani în ultimii ani, încât de multe ori m-am întrebat dacă nu cumva e céva în neregulă cu noi. Din *Supunere* am învățat însă că nu e nimic în neregulă, ci că totul ține de necredința celorlalți, nu de a noastră. Asta m-a ajutat enorm, Ali!

Bărbatul zâmbi. Din motive obiective, nu putea ține legătura cu adepții săi, aceștia neștiind nici cum arată, nici cum îi sună vocea. Cărțile le publicase gratuit pe internet, iar între conturile folosite de el și propria lui persoană nu făcuse nimeni vreo legătură, doar era expert în așa ceva. Americanii îl considerau aliat pentru că le preda zilnic tinerilor recrutați dintre islamiști și îi ajuta să devină informatori pentru armata SUA, fiind extrem de eficient. De aceea nu avea un control direct asupra celor care-și revendicau apartenența la curentul creat de el – îi manevra doar de la distanță, prin interpuși atent aleși. Dar se bucura mereu când vedea că cineva i-a citit cu adevărat cărțile.

– Răul pe care ni-l facem singuri ține de necredința noastră. Răul din lume, în schimb, poate fi rezolvat în primul rând dacă stârpești necredincioșii, apoi necredința. Sunt două lucruri care par asemănătoare, dar nu sunt. Necredincioșii sunt oameni care refuză să accepte credința adevărată, în timp ce necredința poate apărea din când în când și în inimile sfinților.

Vocea lui Ali era acum mai gravă, chiar părintească.

– Vezi cât ne-am otrăvit planeta? Vezi câte milioane de oameni au murit în masacrele din ultimii ani din Orientul Mijlociu și din Africa? Vezi cum ne aflăm mereu pe marginea prăpastiei, trecând dintr-o criză în alta? Ei bine, toate astea țin de necredință. De nesupunere față de islam. De apostazie. De faptul că fiecare gândește ce vrea, cum vrea, când vrea. Și, sincer acum, nu poți omorî toți necredincioșii din lume fără a o distruge și mai mult – ar fi o

vărsare de sânge mult prea mare. Wahhabiții au încercat, și tot ce au reușit a fost să ucidă o mulțime de musulmani nevinovați.

– Și atunci, dacă necredincioșii nu se căiesc, cum vom aduce eliberarea, așa cum ați... ai scris în ultima carte?

– Aici e înțelepciunea, Azam. Pe de o parte, cureți lumea de cei mai răi dintre necredincioși, cei care propagă peste tot cele mai nocive idei. Apoi, pe restul îi poți aduce la lumină luptând chiar cu armele lumii ăsteia. Califatul încearcă în zadar să facă asta chiar acum, dar ce vom face noi în viitorul nu prea îndepărtat e net superior!

Azam era numai ochi și urechi.

– Califatul e înconjurat din toate părțile numai de dușmani, Ali. Și arsenalul său nu prea e la înălțimea... americanilor, să zicem.

– Nu sunt toți dușmani, stai liniștită. În plus, substanțele pe care le-ai adus azi fac parte din cel mai avansat arsenal de luptă din lume, îi răspunse Ali. Sunt viitorul războiului, Azam. Ele vor schimba complet fața lumii, iar noi le vom folosi pentru a o schimba așa cum trebuie.

Se opri puțin, pentru că-i apăruse un mesaj pe lentilele de contact digitale. Trebuia să fie atent, nemții nu erau chiar proști, oricât de încet s-ar fi mișcat la prima vedere.

Califatul se întindea acum în toată Peninsula Arabică, dar nu controla integral decât ceea ce fuseseră în stare să cumpere prinții saudiți. Format pe baza rămășițelor unităților de luptă ale ISIS și întemeiat pe o crimă – uciderea ultimului moștenitor de drept al tronului saudit, Califatul era condus din umbră de un Colegiu de ulema extremiști, clerici învățați, care gestionau tot – de la administrație până la chestiunile de viață religioasă.

Reușita Califatului era asigurată de nevoia uriașă de petrol a Chinei, care trecuse peste protestele americane și occidentale, cumpărând în continuare petrolul saudiților și ignorând masacrele din interiorul Califatului. Iar pentru că atentatele teroriste care zguduiseră Europa și America în anii '20 erau acum o amintire deja îndepărtată, destule țări occidentale încălcaseră neoficial embargoul american asupra produselor petroliere ale Califatului,

închizând și ele ochii la dictatura religioasă feroce care transformase în sclavi milioane de imigranți veniți din Asia de Sud-Est și din Africa. Cât timp Califatul se abținea de la atentate teroriste pe teritoriul Europei și al Statelor Unite, pentru ele era convenabil să mențină un sistem de supraveghere omniprezent, de teama teroriștilor, dar să facă afaceri chiar cu cei care sponsorizau, de fapt, terorismul în restul lumii. Nimic nou sub soare...

Acum, în această perioadă relativă de pace, în care Califatul își moderase avântul revoluționar inițial, venise timpul pentru consolidare. Dar visul de a curăța lumea de necredincioși nu dispăruse niciodată. Iar Ali avea un rol-cheie în toată povestea, rol pe care nu-l putea împărtăși nici măcar femeii-martir din fața lui. Dar îi putea arăta totuși ceea ce spera din toată inima lui să se împlinească.

– Gândește-te cum ar fi ca de mâine oamenii de pe planeta asta să se supună Profetului, pacea și binecuvântarea fie asupra sa! Nu doar musulmanii, ci toți, absolut toți! Nouă miliarde de oameni credincioși, care acționează la unison. Fără vărsare de sânge – mă rog, fără masacre de genul celor deja întâmplate.

Azam era parcă vrăjită. Omul din fața ei era, fără îndoială, același care scrisese *Eliberarea*, cel care o ajutase atât să se echilibreze și să spere la un viitor mai bun chiar aici, pe Pământ. Ali continuă:

– Toți cei care au dorit să restabilească în trecut Califatul au făcut-o prin violență, în primul rând asupra musulmanilor. Și pentru ce? Pentru interpretări stupide ale scrierilor sfinte? Chiar așa să stea lucrurile, să ne omorâm între noi pentru câteva litere? Vezi tu, lumea asta nu e doar un prag pentru lumea cealaltă, ci este cea care trebuie să fie transformată de noi, de noi toți, înainte de a veni lumea cealaltă. Prin faptele noastre bune vom fi pregătiți pentru ziua judecății, nu?

Azam încuviință. Așa că el continuă pe un ton mai ridicat:

– Dar este oare o faptă bună să lași un necredincios să pângărească lucrurile sfinte? Este oare o faptă bună să ne lăsăm călcați în picioare de cruciați? Este oare o faptă bună să-i lăsăm pe șiiți să finanțeze în continuare masacrarea nevinovaților? Nicidecum. Ei, iată, va fi și vărsare de sânge, dar limitată doar la cei care sunt

la rădăcina acestui rău, cu ocrotirea inocenților. Nu vor mai muri copii pentru că nu știu ce imam a găsit de cuviință că așa trebuie!

Ali se înflăcărase, calmul său lăsând loc unei izbucniri pătimașe. Vorbele astea îi stârneau o durere veche și o rană încă deschisă. Dar era timpul să treacă la acțiune și să culeagă primele roade ale unei munci de peste un deceniu. Treisprezece ani în care fusese nevoit să ducă o viață dublă: ziua era ghid și consilier pentru armata americană și pentru cel de-al treilea Avanpost, cel din Liban, iar noaptea și-o dedica scrierilor, care erau apoi răspândite pe internet către zeci de milioane de fideli. În ele vorbea despre aceleași lucruri: musulmanii din lumea întreagă trebuiau să aștepte cu înfrigurare ziua în care Califatul avea să pună piciorul în prag și să-i elibereze pe fidelii din toate țările lumii. Iar ziua aia se apropia. Și ce-i adusese Azam de pe vasul chinez prădat în portul german era esențial în acest context.

– Să știi că nu ți-ai riscat viața degeaba, Azam. Ce mi-ai adus aici e cheia pentru ce ți-am spus până acum.

Ea nu îndrăznea să întrebe ce se afla în acele pungi. Dar fusese nevoită să ucidă ca să le preia de pe nava chineză, iar asta îi crease sentimente amestecate, care riscau să-i strice tot echilibrul din ultimii ani. Nu era așa de ușor să strangulezi un om și să înjunghii altul cu mâinile tale!

Ali o privi din nou atent. Risca foarte mult dezvăluindu-i adevărul, însă femeia era exact așa cum visase: fidelă, ascultătoare, deplin încredințată că făcuse ceva bun și drept. Și foarte puternică. Așa ar fi fost și Sara, soția lui, dacă n-ar fi pierit...

– Azam, îți eram dator cu o explicație. În pungile roșii este o substanță care include câteva milioane de nanoboți folosiți azi în tratamentele medicale... știi tu, anticancer, vaccinuri direcționate, ceaiuri nanomedicinale, din astea. Chestia minunată cu nanoboții este că pot duce orice încărcătură și o pot elibera exact atunci când sunt programați. Nu doar medicamente. Orice substanță. Ei bine, unii au găsit rețeta perfectă pentru a combina anumite substanțe, purtate individual de fiecare nanobot, într-un rezultat... cum să-i spun eu... exploziv.

Deci despre asta era vorba! Ali continuă:

– Cât de exploziv? Suficient încât să spulbere tot pe o distanță de treizeci-patruzeci de metri. Amuzant este că americanii s-au gândit la asta primii, dar cei care au reușit să înarmeze nanoboții sunt prietenii noștri chinezi. Ei bine, în pungile roșii sunt exact acești nanoboți. Dar stai liniștită, punga aia nu poate exploda de la sine, e nevoie de un impuls specific!

Azam se simți un pic ușurată – umblase cu pungile în jurul brâului, conștientă că ar putea fi droguri, dar nici prin cap nu-i trecuse că un exploziv ar putea avea o formă atât de fluidă.

– În al doilea tip de pungă sunt tot nanoboți, dar cu o încărcătură diferită, Azam. Dacă primii pot constitui arma pentru eradicarea necredincioșilor, în a doua avem ce ne trebuie pentru tratarea necredinței înseși. Tot nanoboți, dar cu o altă încărcătură. E vorba despre...

Imamul se întrerupse brusc, pentru că un alt mesaj îi apăru pe lentilele de contact. Se ridică și strânse febril pungile de pe masă, punându-le într-un rucsac.

– Trebuie să plecăm urgent. Îți spun restul pe drum. Hai, repede!

Se ridică și ea în picioare, Ali alergă spre peretele celălalt al camerei și deschise o ușă albă, înaltă, ce dădea spre o scară de serviciu în spirală.

Coborâră în grabă până la parter, dar Ali nu se opri acolo, ci continuă spre subsol, unde deschise ușa metalică de la capătul scărilor și o trase după el pe Azam în beciul de sub clădire. Închise cu grijă ușa, apoi își continuă drumul spre capătul beciului.

Ea încercă să-și obișnuiască ochii cu întunericul din beci unde doar luminile de siguranță erau aprinse. Ali ajunse la peretele din cărămidă și se împinse în el – spre surprinderea ei, peretele era de fapt o ușă.

– Sistemul ăsta e de pe vremea războiului, îi șopti el. Ajunge rapid în canalizare – aici stăteau nemții să se apere de bombe. Hai!

Ușa dădea într-un hol foarte îngust și urât mirositor, care ducea spre un tub uriaș de canalizare. Ajunși acolo, Ali își comută

lentilele de contact în modul infraroșu, însă ale lui Azam tot nu funcționau, așa că trebuia să se bazeze pe mișcările mentorului ei.

Fugiră vreo sută de metri de-a lungul canalului, până la un zid ce închidea tunelul și pe lângă care te puteai doar strecura – apa murdară curgea pe sub el. De partea cealaltă a zidului era o altă ușă, pe care Ali se chinui să o deschidă, urnind-o în cele din urmă cu umărul.

Ușa metalică scoase un scârțâit prelung când o împinseră, făcându-i pe amândoi să încremenească, abia răsuflând, cu urechile ciulite, să vadă dacă se aude o mișcare. Era încă liniște. Doar apa puturoasă din canalul de scurgere se auzea clipocind.

Ali își făcu loc prin tunelul îngust din spatele ușii, pe care n-o mai închise. Urcară niște scări în melc, asemănătoare celor din casa pe care o părăsiseră, și ajunseră aproape de holul de la intrarea în respectiva clădire – identică de asemenea cu cealaltă. Ali se opri o secundă pe trepte, concentrându-se pe ce vedea pe lentilele de contact – toate împrejurimile, prin mărinimia Primăriei și a sistemului ei de camere de supraveghere oferit public pe internet.

Azam, cu lentilele dezactivate, trebui să aștepte.

– Nu mai puțin de patru drone de poliție adulmecă locul de unde am fugit, îi șopti Ali, făcându-i semn să tacă și să se miște fără zgomot.

Iar îi găsiseră dubios de repede. Fie sistemul de inteligență artificială folosit de poliție era cu adevărat performant, fie cineva le întinsese, de fapt, o cursă, se gândi ea.

Nu se auzea absolut nimic. Dar Ali vedea pe lentilele de contact nu doar dronele, marcate ca atare de software-ul special de supraveghere, ci și trupele speciale și dronele lor terestre îndreptându-se spre casa din care ei doi tocmai plecaseră, aflată la patru străzi mai încolo. Lucrurile se complicau.

Ali se uită la Azam, care-l privea întrebător, și-i explică prin semne că mascații înconjoară casa.

Trecură două minute, iar dronele aeriene își începură dansul sus-jos: scanau întregul imobil. La un moment dat, păru că găsiseră

ce căutau, pentru că se opriră brusc în dreptul ferestrelor, iar trupele de mascați năvăliră în clădire, invadând-o din patru direcții.

În clipa aceea, Ali ridică mâna stângă și se uită la ceas. Azam se mirase de la început că poartă un ceas – smartwatch-urile nu mai erau de mult la modă, de când lentilele de contact și ochelarii digitali afișau non-stop toate informațiile pe care ți le-ai fi dorit, iar un ceas mecanic era purtat mai degrabă ca o bijuterie. Telefoanele mobile rămăseseră de bază pentru majoritatea oamenilor, fiind deseori integrate într-o peliculă subțire pe mâini sau luând forma unui inel care proiecta holograme deasupra palmei. Dar unii încă foloseau dispozitive cu aspect retro, similare celor de la începutul anilor '20, chiar dacă le umflau neplăcut buzunarele.

Însă pe Ali nu-l interesa moda – ceasul său era de factură militară, pregătit să reziste la șocuri și la pulsuri electromagnetice. Apăsă cu degetul de trei ori pe ecran, și îi făcu semn lui Azam să urce rapid pe scări, spre parter. Apoi apăsă pe ecran a patra oară.

Un bubuit enorm zgudui întreaga clădire, iar prin ușa metalică lăsată întredeschisă la subsol răbufni un val de fum și praf. Geamurile de la etajele superioare și de la ușa de la intrare se sparseră, iar vuietul reverberă secunde bune din pereții placați cu marmură. Ali urca acum pe scări, împingând-o pe Azam să se miște mai repede.

Bubuitul venise însă de afară, toată clădirea din care fugiseră fiind aruncată în aer. Explozia puternică făcuse ravagii și la o sută de de metri depărtare. Când ieșiră abia apucară să se ferească de resturile unei drone de mari dimensiuni, din cele folosite la supravegherea pe scară largă.

Ali o trase de braț. Ocoliră drona și se strecurară pe lângă zidurile caselor din jur. Odată ajunși sub copertina unui imobil învecinat, își atinse din nou ceasul și rosti scurt câteva cuvinte cu buzele apropiate de ecran. Apoi se uită iar la Azam, care stătea cu fața la perete, ca să nu fie detectată de eventualii sateliți de deasupra. În spatele ei se vedea un adevărat infern, incendiul fiind acum în plin avânt, cu flăcări uriașe și un nor de fum gros, întunecând cerul.

– Azam, aș fi vrut să-ți pot spune mai multe. Dar se pare că nemții ne-au luat urma, așa că trebuie să recurg la o altă strategie.

Am nevoie să fii tare, pentru că urmează ceva deloc plăcut. Dar mai ales uită ce ți-am zis azi! ACUM. *Inshalah!*

Și apăsă din nou pe ceas.

Azam făcu ochii mari. Din dreapta veni imediat o dubiță, care opri cu un scrâșnet de roți în dreptul lor, ușa culisantă fiind deschisă de la interior de un bărbat într-un combinezon negru, cu o cască neagră, militară, care-i acoperea fața. Ali țâșni de lângă Azam și sări înăuntru, ușa se închise în urma lui, iar mașina dispăru la fel de repede pe cât apăruse.

Totul durase doar câteva secunde. Azam rămăsese pur și simplu încremenită, lipsită complet de reacție. Ce fusese asta? Unde fugise Ali? Chiar așa, o lăsase baltă când lucrurile o luaseră razna?! Și ce trebuia să uite? Ce anume discutaseră și trebuia să uite? Nu-și mai putea aduce aminte nimic, de parcă ar fi căzut într-o transă.

Se auzeau deja sirene în depărtare – nu știa dacă sunt ale Poliției sau ale Salvării, așa că se întoarse și porni calm în direcția opusă celei în care o apucase dubița. Mintea îi era complet goală, nici măcar nu era în stare să se concentreze la o cale de scăpare. Iar prin implantul audio nu mai primea nicio indicație.

Coti spre cealaltă stradă, uitându-se febril în jur. Câțiva oameni fugeau de la locul exploziei, alții tocmai scoteau capul prin ce le mai rămăsese din ferestre, dar ea se concentra să găsească o mașină mai veche, pe care să o poată fura.

„La naiba cu toate autonomele astea! N-are nimeni altceva? Ce rahat de cartier e ăsta?!" își spuse Azam, care deja nu-și mai ferea fața de lume.

În ea se luptau acum două instincte radical opuse – cel de supraviețuire, care-i ordona mișcările pe stradă, și cel care-i spunea că e cazul să se oprească și să-și accepte soarta, că nu mai merită să lupte. Dezamăgirea era imensă, iar confuzia din capul ei uriașă, de parcă Ali ar fi drogat-o. Oare o drogase?

Zări în sfârșit un Volkswagen Golf GTI clasic, de dinainte de anii '20, cu mult înainte ca autonomele să preia controlul străzilor. Își scoase mobilul și-și activă aplicația specială de modulat semnalele telecomenzilor auto – măcar cu atât mai rămăsese de la...

cum îl chema pe bărbatul care tocmai o părăsise? Și de ce uita totul atât de repede?

Deschise mașina și intră, închizând ușa. În sfârșit, un pic de liniște – vacarmul de afară era mult atenuat. Își conectă mobilul la sistemul electronic al mașinii, apoi apăsă pe butonul de pornire, fiind surprinsă de zgomotul motorului termic și de trepidația acestuia – cineva era cu adevărat bogat în cartier, dacă-și permitea o mașină doar cu motor pe benzină!

Apăsă accelerația până la fund, trăgând în același timp de volan, și porni în goană pe stradă, încercând să-și facă ordine în gânduri, dar fără folos. Tot ce se întâmplase în urmă cu doar câteva minute părea doar o ceață; în schimb, își aducea aminte foarte bine orașul și tehnicile de supraviețuire învățate în fuga ei permanentă de poliție. Dacă s-ar fi urcat într-o autonomă, cursa s-ar fi terminat rapid, pentru că în jurul ei toate mașinile se opreau din nou și trăgeau pe dreapta, forțate de alerta din serverul central – ea își continua însă drumul în viteză în mașina clasică, profitând chiar de spațiul astfel creat pe mijlocul străzii.

Zbură prin două intersecții pe culoarea roșie a semaforului, iar mașinile care încă veneau din lateral o evitară automat, dar la limită. Deodată, toate vehiculele din fața ei începură să se dea la o parte, accelerând la nevoie. Era clar, sistemul de supraveghere o detectase – nici nu trebuise să treacă mult, pentru că toate mișcările de pe șosea erau monitorizate, iar goana o trădase. Dar deja nu-i mai păsa, așa că ieși în derapaj lateral pe Lindwurmstrasse, apoi acceleră și mai mult, cu talpa la podea.

Toate semafoarele de pe bulevard trecură pe verde, traficul de pe contrasens se opri, mașinile fiind trase pe dreapta, în timp ce mașinile din față erau acum forțate să accelereze puternic înainte de a face automat manevrele de evitare, majoritatea fiind trimise în spațiul eliberat de pe contrasens. Azam se uită o fracțiune de secundă la viteza afișată pe parbriz – gonea cu 160 km/h prin centrul orașului, iar sistemul automat de gestiune a traficului prelua controlul asupra tuturor celorlalte mașini și pentru a le feri din calea ei, ca pe un banc de pești speriați!

Din lateral apărură două drone aeriene, care nu reușiră să se țină după mașină, rămânând în urmă destul de repede. Una trase un cablu metalic cu o ancoră de oprire, care agăță eleronul Golfului, de deasupra lunetei. Drona frână brusc și lansă o a doua ancoră, de data asta direct spre asfalt, ca s-o priponească rapid, dar nu reuși decât să rupă eleronul în bucăți, care apoi o loviră în plin. Drona explodă pur și simplu, iar suflul exploziei aruncă lateral și cea de-a doua dronă, care pierdu controlul asupra traiectoriei și se prăbuși pe una din terasele din apropiere. Două secunde mai târziu, în timp ce clienții fugeau în toate direcțiile, explodă și ea, spărgând ferestrele clădirilor și umplând trecătorii de șrapnel.

Orașul era deja sub asediu.

Scăpase? Nicidecum. Din spate venea cu mare viteză ceva pe două roți. Azam se uită în oglinzi și i se păru că vede un motociclist de poliție – sau nu, era chiar o dronă terestră de poliție! Cursa devenea interesantă, ei oricum nu-i mai păsa, iar senzația de euforie pe care o încerca n-o mai punea pe seama vreunui drog pe care i l-ar fi strecurat în ceai tipul care tocmai o trădase...

Drona de poliție ajunse rapid în urma mașinii ei, dar Azam ignoră semnalele sonore și luminoase. Pentru dronă era prea complicat să tragă în anvelope – creierul autonom al dronei nu-și putea asuma consecințele dramatice ale ieșirii în decor a unei mașini la peste 160 km/h în plin oraș. În plus, Golful vechi pe care-l conducea Azam nu avea legătură directă la rețeaua municipalității, așa că nu putea fi oprit de la distanță. Regula era simplă – dacă cineva o lua razna prin oraș, înainte ca poliția să intervină, se luau automat toate măsurile de precauție: șoferii pierdeau controlul asupra mașinilor, bicicliștii și motocicliștii erau avertizați sonor și vizual, iar pietonii... ei bine, pietonii erau variabila cel mai greu de controlat. Ceea ce se întâmplă exact în clipa următoare.

O tânără pe role nu dădu atenție semaforului pus pe roșu, prea captivată de realitatea augmentată, plină de flori, care îi rula pe lentilele de contact, pentru a se opri la timp înainte să traverseze. Obișnuința era deja formată – pietonii și bicicliștii aveau oricum prioritate în fața mașinilor, capabile să frâneze la timp

și să execute manevre coordonate pentru a-i evita. Nu și când venea cineva cu o mașină veche de treizeci de ani, cu accelerația apăsată la maximum.

Azam nu reacționă absolut deloc când o zări pe tânără în mijlocul drumului. O mai despărțeau două sute de metri, pe care mașina urma să-i parcurgă în doar patru secunde. Timpul se dilată brusc pentru Azam, ochii ei injectați privind cu un calm absolut cum cele două mașini care mergeau în fața ei și care începuseră manevrele de evitare, luând-o una la stânga, alta la dreapta, își schimbă rapid direcția, de data asta venind înapoi, spre ea. Nu schiță nici acum niciun gest, deja era într-o altă lume, una care o făcea să zâmbească senin în timp ce mașina ei se îndrepta cu viteză spre celelalte două.

Acestea o prinseră simultan din laterale și strânseră botul Golfului într-o menghină, punând amândouă frână cu putere. Urmă un scrâșnet de parcă s-ar fi rupt cerul în două. Azam rânjea acum cu toți dinții, privind fix înainte; tânăra care traversa întoarse capul, speriată, spre stânga, de unde veneau cele trei mașini care scoteau fum din roți; pasagerii din cele două mașini aflate în stânga și în dreapta lui Azam urlau speriați de moarte, țintuiți în scaunele lor de centurile de siguranță automate. Nu era de ajuns!

Brusc, cu doar cincizeci de metri înainte de impact, creierul artificial care gândise manevra viră cele două mașini asupra cărora preluase controlul și le trimise în dreapta, spre zidul unei clădiri, luând cu ele și mașina lui Azam, care rânjea nebunește, cu capul înclinat spre stânga, contrastând cu groaza de pe chipul pasagerilor din celelalte mașini, lipiți și ei de geamuri din cauza forței centrifuge, fără putința de a acționa cumva.

Urmă o izbitură puternică, foarte puternică. Airbagurile săriră în toate cele trei mașini, iar impactul zgâlțâi puternic clădirea veche în care fuseseră proiectate. Din fericire, creierul artificial calculase bine viteza de impact. Ce s-ar fi lăsat cu moarte sigură în cazul fetei surprinse pe trecerea de pietoni fusese evitat. Deși mașinile loviseră cu vreo 70 km/h zidul, rămânând, practic, fără partea din față, niciunul dintre pasageri nu suferise răni grave.

Nici Azam, care acum încerca să-și revină, nu era rănită, ci doar zguduită din toate încheieturile. Deschise ușa cu greutate, apoi se rostogoli afară. O durea pieptul îngrozitor, respira greu, dar reușea să se miște. Centura de siguranță îi salvase viața. Se ridică, privi ametită în jur la cele două mașini din care acum ieșeau aburi – sau fum?, și văzu drona de poliție, care tocmai vira în mijlocul drumului spre ea. Se răsuci pe călcâie și o luă la fugă, mai întâi șchiopătând, apoi cu toată forța, spre o străduță laterală, la doar câțiva metri distanță.

Nu apucă să cotească, fiindcă o altă dronă a poliției veni razant spre ea de pe străduță, orbind-o cu farurile. Se chirci, în așteptarea atacului paralizant. Acesta nu întârzie să apară, drona împușcând-o rapid cu doi electrozi care-i umplură corpul de curent electric. Se zvârcoli puțin, în cădere, apoi se liniști, culcată la pământ, incapabilă să-și mai miște membrele. Simțea, oricum, că o părăsește și dorința de a trăi. Toată alergătura din ultimele zile fusese în zadar? Nu-i venea încă să creadă. Poate că Allah avea totuși un plan cu ea...

Mascații o înconjurară imediat, o întoarseră pe burtă și îi puseră cătușele și un sac pe cap, apoi o aruncară într-o dubiță. Se lovi la cap în cădere, iar durerea o făcu să leșine. Poate că așa era mai bine... *Inshalah.*

Se trezi dusă pe brațe spre corpul unui avion militar. Cineva observă că s-a trezit și-i aplică un pulverizator pe gât, așa că alunecă din nou într-un somn adânc.

Peste câteva ore – sau trecuseră zile? – începu să-și revină la realitate. Se afla în continuare în avion, într-un întuneric foarte slab luminat de câteva LED-uri din plafon. Mișcă mâinile – erau strâns legate la spate. Era legată și de picioare, atât cât să nu le poată îndepărta mai mult de jumătate de metru unul de altul.

Privi în jur. Alături de ea erau legați la fel și sprijiniți de pereții avionului alți unsprezece prizonieri. Oare îi duceau pe toți la interogatoriu? Și unde zbura avionul? Cât timp trecuse deja? O străbătu un fior: și dacă nemții aplicau protocolul secret de care se vorbise atât în ultimii ani, prin care teroriștii erau deportați pur și simplu în Egipt, apoi dispăreau fără urmă?

Ceafa și fruntea o dureau ca naiba, semn că fusese totuși supusă unor tehnici de interogare despre care nu-și aducea aminte absolut nimic – știa că sunt semnele „intervenției", cum li se zice în jargon sesiunilor în care prizonierii erau sondați mental fără voia lor, pentru a se descoperi și cele mai ascunse informații din creier. Deci nu-i duceau la interogatoriu... Dar de ce nu-și mai aducea aminte absolut nimic din ce vorbise cu străinul... cum îl chema? Parcă nu-i spusese numele, nu?

Avionul cobora, iar Azam începu să intre în panică. Ar fi vrut să vorbească, dar nu avea cu cine, pentru că ceilalți prizonieri erau încă sub efectul sedativelor, iar paznicii... de ce nu aveau paznici?!

Brusc, se auzi o alarmă. Privi îngrozită spre spatele avionului, unde începea să coboare trapa pentru marfă – se aflau într-un avion de tip cargo militar, iar ei erau încărcătura. Doar că trapa se deschidea încă din zbor.

Allah îi rezervase un destin care urma să schimbe lumea pentru totdeauna – așa îi spusese tipul când se întâlniseră cu câteva seri înainte. Asta își amintea perfect. Își acceptase misiunea fără să crâcnească, gândindu-se că se va arunca în aer în mulțimile de necredincioși strânși să privească amartizarea pe imensul platou în care avea loc în fiecare an decadentul festival Oktoberfest. Nimic nu ar fi făcut-o mai fericită decât să moară martiră în mijlocul celor care-i nenorociseră familia și credința. Era împăcată cu sine și cu această moarte. Dar nu cu o moarte anonimă, lașă, care nici măcar să nu fie trecută în vreun catastif, undeva...

Avionul era încă foarte sus, așa că deschiderea trapei goli de aer spațiul de cargo, creând un curent uriaș și forțând-o pe Azam să respire sacadat. În plus, se făcuse incredibil de frig. Ceilalți deținuți zăceau încă inconștienți, iar ceea ce urma era un fel de eutanasie. Europenii își încălcau valorile fundamentale, clar, dar o făceau civilizat...

Ea era însă conștientă și îngrozită peste măsură.

Apoi totul îi reveni în minte. Străinul se numea Ali. Își aduse aminte și ce discutaseră, și momentul în care o trădase. Apoi îi veniră în minte și imagini disparate din timpul interogatoriilor, în care

era legată la niște aparate și chinuită îngrozitor pentru a spune cu cine și ce vorbise. Nu cedase. Cel puțin așa își amintea acum...

Dar de ce o trădase Ali? De ce lăsase să fie prinsă? De ce-și salvase pielea cu costul vieții ei?

Deodată înțelese. Zâmbi: de fapt, acesta și fusese rolul său. Să-i pună pe o pistă falsă pe anchetatorii care urmăriseră încărcătura sa prețioasă. Nu știa cum reușise Ali să-i șteargă temporar memoria atât de bine, încât nici interogatoriile avansate nu-i pătrunseseră în minte. Zâmbi și mai mult când își dădu seama și că Ali scăpase cu marfa intactă – substanțele care aveau să ajute milioane de musulmani să se răzbune și să se elibereze rămăseseră la el!

O cuprinse un sentiment de euforie, pe măsură ce creierul era privat de oxigen, iar fața îi îngheța. Își jucase totuși rolul. Allah o folosise ca să schimbe lumea în bine, la urma urmei. Ali nu o trădase, ci o lăsase să-și împlinească destinul – anonim, ce-i drept, dar pacea veșnică și bogățiile o așteptau dincolo, la doar o răsuflare distanță. Era fericită. Era un om împlinit. Se răzbunase pe toți necredincioșii musulmani care preferaseră să trăiască în înțelegere cu necredincioșii creștini și cu ateii care dominau țara în care crescuse și care o respinsese ca pe un măr stricat. Se răzbunase pe lumea întreagă. Chiar dacă nu știa nimeni de ea, Allah o va primi chiar acum, chiar acum, chiar...

Zâmbetul i se transformă într-un rictus înghețat în atmosfera de la 10 000 de metri altitudine, iar ochii ei mari și negri rămaseră ficși, privind spre nicăieri. În avionul cargo era acum o liniște mormântală, în ciuda șuieratului care se mai auzea de la trapa deschisă.

Peste câteva minute, departe, deasupra Mării Arabiei, cei doisprezece deținuți anonimi fură largați individual prin eliberarea ancorelor cu care erau prinși de pereții avionului. În lumina violet a răsăritului, cele douăsprezece siluete care se învârteau printre nori prăbușindu-se de la zece kilometri înălțime păreau niște marionete scăpate din mână de un maestru păpușar care nu mai are nevoie de ele. Niște marionete stricate, de care nu va mai ști nimeni, niciodată.

Legea antiterorism votată cu un deceniu în urmă în Germania permitea „relocarea" elementelor considerate periculoase, precum

și „expulzarea" lor în țări aliate, fără ca detaliile despre aceste măsuri să fie făcute publice. Iar faptul că în fiecare an dispăreau cam 200–300 de indivizi din comunitățile considerate periculoase nu mai deranja pe nimeni.

Și mai puțini știau de programul ultrasecret de sondare a creierului – subiecții erau scanați în profunzime, iar reacțiile la acuzațiile aduse erau interpretate cu ușurință. În plus, reacțiile involuntare la amintirea unor nume de suspecți se dovedeau suficiente pentru a corobora informațiile despre zeci de indivizi aflați sub urmărire permanentă. Apoi erau și ei umflați de pe străzi și supuși la același tip de interogatoriu, până când întreaga rețea era dezvăluită.

Singurul neajuns îl reprezentau indivizii la care radarul organelor de supraveghere încă nu ajungea. Totuși, cum plasa aruncată se tot întindea, și aceștia aveau să fie detectați până la urmă.

În fond, de peste doisprezece ani nu mai avuse loc niciun atentat terorist important pe teritoriul Germaniei, în ciuda isteriei naționale cauzate de cele opt milioane de musulmani din țară.

Și doar asta conta. Ziua amartizării urma să fie una liniștită.

IZOLARE

Clark dormise prea mult, iar Andrews trebui să o bată ușor pe umăr s-o trezească. Ea se uită în jur și apoi la Andrews, ca și când ar fi vrut să-l ucidă. Apoi, dându-și seama că nu e un vis, oftă și se retrase în spatele armurii ei politicoase și zâmbitoare.

– Bună, Andrews. Ce oră e?

– E 11.00 UTC, Judith, și m-am gândit că e timpul să-ți trezesc fundul ăsta leneș, zâmbi el.

Nu arăta deloc obosit, ci dimpotrivă, era surescitat.

Așa fusese în ultimele șase zile, iar energia asta debordantă începea să o obosească pe Clark.

– Ah, iar am dormit prea mult, nu?

Clark zâmbi, întinzându-se, preferând să nu mai facă iar caz de faptul că Andrews îi folosea numele mic, și nu numele de familie, cum cerea protocolul.

– Poate că subconștientul meu găsește distanța dintre noi și Edwards ca fiind ceva relaxant și corpul mă îmbie la somn, râse Clark.

Andrews dădu din cap: avea dreptate, ultimele zile, fără prezența sufocantă și superioritatea enervantă a lui Edwards, fuseseră ca o vacanță.

– Da, te-am adus într-o vacanță de vis, doar noi doi și Marte, baby!

Andrews glumea, dar încerca să se întoarcă la reprogramarea software-ului de comunicare.

Amândoi erau conștienți că, de fapt, Clark era din ce în ce mai obosită, iar el, din ce în ce mai agitat din cauza modului diferit în care reacționau corpurile lor la bombardamentul continuu de radiații. Majoritatea erau blocate de pereții navei, dar expunerea era sensibil mai mare decât pe USS Nerio, pe care-l părăsiseră deja de șase zile. În plus, tăcerea covârșitoare dimprejurul lor, stresul îndurat când se lansaseră de pe Nerio într-un timp atât de scurt, accelerația pe care fuseseră nevoiți să o îndure la lansare, cât și turele de paisprezece ore efectuate de atunci își spuneau deja cuvântul.

Andrews, pe de altă parte, funcționa pe adrenalină: gândul că îi va bate pe chinezi cu propriile lor arme și că va face istorie, fiind primul care va amartiza alături de Clark, era suficient pentru a-l ține într-o stare de euforie. Mai avea și o speranță secretă, dar nu-și permitea să se gândească prea mult la ea.

– Va trebui totuși să te calmezi puțin, Andrews, și să încerci să dormi. N-avem nimic de făcut încă două zile, iar atunci totul o va lua razna, așa că mai bine ți-ai conserva un pic de energie, îi spuse Clark, în timp ce primea datele de telemetrie.

Apoi, se uită pe fereastra Capsulei, acum orientată spre Marte. Planeta Roșie creștea vizibil în fața lor.

– Mai am puțin și termin de scris un program care ne-ar permite să comunicăm în faza finală de coborâre, folosind ce avem deja la bord și cel puțin unul dintre sateliții de pe orbită. Când termin, o să mă culc. Sau doar o să mă bucur de liniște, îi răspunse Andrews, păstrându-și buna-dispoziție.

Clark nu știa dacă să se bucure sau nu pe deplin de izolarea lor completă de lumea de afară. Sau, mai precis, de lumea de acasă. Niciunul dintre cei opt membri ai echipajului nu era căsătorit, niciunul nu lăsase în urmă rude apropiate, pentru că procesul de selecție fusese foarte atent realizat. Era valabil și pentru ceilalți douăzeci de finaliști calificați pentru călătoria spre Marte. Dar încă îi făcea plăcere să se conecteze mental prin intermediul lentilelor de contact și al implanturilor audio cu prietenii de acasă,

să sporovăiască despre ce se mai întâmpla pe Pământ sau să navigheze prin avalanșa de postări din social media pe care le primea din partea sutelor de mii de fani. Chiar dacă misiunea nu era aprobată de majoritatea americanilor, existau și destui susținători entuziaști, iar ea conta pe ei.

Or, acum tot acest zgomot de fundal continuu fusese întrerupt, iar tăcerea din mintea ei și absența imaginilor o dureau deja. La început, totul fusese în regulă, pentru că erau destule lucruri de făcut. Dar aproape o săptămână de liniște începea să o sâcâie – născută în 2018, nu era deloc obișnuită să rămână cu gândurile proprii, iar asta o speria. Fusese conectată toată viața cu cei din jur și de departe, astfel încât acest mod de viață i se părea natural – tăcerea și vocea propriilor gânduri erau ceva nou și tulburător.

Ca mai toți cei crescuți în anii '20, Clark se dezvoltase în cadrul rețelei, conectată permanent la prieteni și la bazele de date globale. Singurul lucru care se schimbase în toți acești ani fusese interfața. Evoluase de la dispozitivele ținute în mână sau pe braț către ochelari digitali și apoi lentile de contact, cu din ce în ce mai mare putere de calcul, care le permitea să acceseze ușor, să blocheze, să trimită mai departe sau să selecteze informațiile direct din creier.

Era obișnuită, de asemenea – la fel ca restul echipajului –, să folosească interfața mentală pentru a comunica chiar și în interiorul navei cu ceilalți colegi. Acum, că rămăsese singură cu Andrews și nu folosea interfața pentru a se conecta la rețea, se simțea pierdută, ca pe o insulă pustie. Privi din nou în sus, spre fereastra Capsulei.

Marte era roșiatică și mică, iar undeva, între această pată de lumină roșie crescândă și ei, se aflau chinezii, la doar o zi și jumătate depărtare de planetă.

– Când crezi că o să ne poată detecta? întrebă Clark, uitându-se în continuare în sus.

Andrews se opri din programat, privi în aceeași direcție și făcu o pauză.

– Nu știu. Sper totuși că Steaua Morții nu are lasere la bord ca să ne topească într-o fracțiune de secundă, comentă el pe cel mai serios ton pe care-l găsi, făcând-o să râdă.

– Xuesen este totuși o navă uriașă... de patru ori mai mare decât a noastră. De ce naiba au nevoie de o navă atât de mare pentru Marte? întrebă Clark, privind mai departe fascinată la miriadele de stele din jurul lui Marte.

– Nu știu. Așa cum am mai zis de nenumărate ori, replică Andrews, coborând ochii spre tabletă. O chestie amuzantă, totuși: când lucram la Berlin, echipa lor de știință recruta studenți chinezi din toată Europa pentru un proiect gigant. Nu știam că e vorba despre proiectul ăsta, mi-am imaginat întotdeauna că e pentru baza lor lunară. Dar se pare că aveau nevoie de ei pentru rahatul ăsta sferic din metal.

Clark râse din nou și se uită la instrumentele de pe panoul din stânga, pe care putea citi, printre altele, și nivelurile de radiație.

– Se pare că vom fi OK, nicio furtună solară până acum...

Tăcu o vreme, gândindu-se la cei trei astronauți care muriseră din cauza radiațiilor în urmă cu zece ani, când stația spațială Exploration Gateway Platform din punctul Lagrange 2, de lângă Pământ, fusese lovită în plin de o imensă furtună solară. Trei dintre astronauții care tocmai efectuau o ieșire în spațiu pentru a repara antena principală de comunicații nu mai avuseseră timp să se adăpostească în navă și fuseseră expuși la o doză foarte mare de radiații, murind apoi pe stație. De atunci, toate misiunile NASA cu echipaj uman aveau o sumedenie de precauții antiradiații, dar Clark se temea că, în cazul unei furtuni solare puternice, vor fi detectați de chinezi, pentru că scutul magnetic artificial al capsulei ar fi respins fluxul de protoni, formând un halou spectaculos în jurul navei, dându-i de gol.

– Îți faci prea multe griji. Mai avem 22 de ore și apoi chinezii ne pot pupa în fund; nu o să ne mai poată ajunge din urmă, îi răspunse Andrews.

– Apropo... scuze că te întrerup din ce faci tu acolo, dar aș vrea să profit de izolarea noastră completă să te întreb ceva, îi zise Clark, privindu-l de data asta insistent.

Andrews îi întoarse privirea.

– Ce crezi totuși că transportă chinezii în nava asta a lor uriașă? E mult prea mare pentru un echipaj de șaișpe persoane... Adică, OK, o vor refolosi, cum facem și noi, dar... chiar și neoficial, știm oare ce cară ei acolo?

Clark îndrăznise să deschidă subiectul pentru că auzise că taciturnul Andrews avusese totuși o carieră îndelungată în serviciile secrete înainte de NASA. În plus, acum erau doar ei doi și spera ca Andrews să-și dea drumul la gură. În plus, trebuia să facă ceva cu tăcerea aia care o înnebunea.

Andrews lăsă tableta deoparte și apăsă pe un buton, dându-și spătarul scaunului pe spate și făcându-se confortabil. Era un subiect despre care nu vorbise niciodată, pentru că nu avea permisiunea. Și, cum membrii echipajului erau mereu sub supraveghere, nu voia să-și riște șansele unei cariere pe termen lung la NASA, chiar dacă ce urma să spună era deja evident pentru toată lumea. Dar acum, izolat de antenele omniprezente ale statului și alături de o femeie pe care o aprecia și în care avea încredere, simțea că poate vorbi. În plus, era flatat că cineva îl recunoștea ca o autoritate în politica științei...

– Păi... neoficial... și subliniez cuvântul „neoficial", chinezii se duc pe Marte ca să rămână acolo.

Clark nu era deloc surprinsă – chiar dacă oficialii chinezi spuneau mereu că va fi vorba despre o misiune de doar trei luni, NASA știa deja că erau pregătiți să stea acolo cel puțin doi ani. Baza lor asamblată de roboți în craterul Holden era de câteva ori mai mare decât baza NASA aflată în craterul Eberswalde din vecinătate, iar oamenii de știință americani credeau că chinezii nu se mulțumiseră doar cu o bază de suprafață, ci foraseră adânc în sol.

– ...și când spun „să rămână", nu mă refer la faptul de a rămâne câteva luni sau câțiva ani, așa cum ai putea crede. Ei vor să rămână *permanent*, spuse Andrews pe un ton foarte serios, satisfăcut că o luase prin surprindere pe Clark.

Ea făcu ochii mari. Ar fi fost normal ca acest lucru să fie anunțat de chinezi, la urma urmei.

– Da, iar asta nu e tot, continuă Andrews. Se pare că transportă ceva foarte mare și mai ales foarte lung în interiorul Stelei Morții, ăsta fiind principalul motiv pentru care au construit-o ca pe o sferă. Deci nu doar că nava lor spre Marte e mai mare, dar transportă ceva care are cel puțin 195 de metri lungime și 36 de metri lățime. Spionii noștri au dedus treaba asta din modul în care se mișcă straturile superioare ale lui Xuesen în jurul axei navei. E ceva tubular la interior, dar, mai important, ceva ejectabil, așa cum au descoperit microsateliții noștri. Evident, tot ce-ți spun acum e *off the record,* OK?

NASA folosise microsateliți cubici pentru a observa îndeaproape construcția navei chinezești din punctul Lagrange L2, dar, pe măsură ce straturile exterioare ale navei fuseseră terminate, tot ce mai reușiseră să vadă era cantitatea uriașă de materiale adusă de chinezi în interiorul sferei, suficient cât să construiască alte două nave de dimensiunile lui USS Nerio.

Multe dintre echipamente erau în mod clar grupuri propulsoare și tuburi de tip militar care puteau fi folosite pentru a crea rachete, violând astfel Tratatul Spațial. Cu toate astea, chinezii negaseră vehement că vreunul dintre echipamente avea uz militar, iar americanii renunțaseră în cele din urmă la acuzații, gândindu-se că a pune rachete în jurul planetei Marte e absurd.

– A, și apropo, știi că nava asta nenorocită este numită după tatăl programului spațial chinez, Qian Xuesen, care pe vremuri a fost unul dintre cei mai importanți savanți care au participat la construirea programului spațial american?

Andrews își găsea întotdeauna un pic de timp pentru ironii la adresa propriei țări.

– Știu despre Xuesen, desigur, îi răspunse Clark. Idioții aflați la conducere acum un secol au crezut că e un comunist și l-au alungat în China. Și uite ce-au ajuns!

Clark simțea totuși că Andrews nu spusese tot.

– Dar structura din interior? Ce rol ar putea avea?

Andrews se scărpină în cap.

– Nu știu, sincer să-ți spun, și cred că nici tipii de la agențiile secrete nu știu. Unii zic că aceste materiale se pot folosi la o platformă

de lansare, alții, că e ceva care va fi lansat pe orbită de chinezi odată ce ajung lângă Marte... nu știu.

Andrews știa cu siguranță mai multe, dar nu avea voie să-i ofere atâtea detalii lui Clark. Tot ce-i povestise fusese deja vehiculat pe internet, fără a fi însă confirmat de autorități. Totuși, avea mai multe de spus despre politică, dacă tot venise vorba.

– Întorcându-ne la Xuesen, știai că acum 24 de ani NASA a primit ordinul neoficial de a-i elimina din rândurile sale pe savanții chinezi care lucrau pentru noi? Și nu mă refer la cetățenii chinezi care veneau aici drept colaboratori, ci la cetățenii americani de etnie chineză. Mă rog... ce tot vorbesc? Aveai vreo patru ani atunci, chicoti Andrews, care avea 43 de ani.

– Dar acum avem chinezi peste tot la NASA, îi replică Clark. Cât timp a durat politica asta?

– Da, ce să zic, savanți chinezi peste tot la NASA, pe dracu'! Câți asiatici cunoști tu la nivelurile superioare ale Agenției? Ei? Și nu mă refer la japonezi, ci la chinezi! Niciunul. E plin de chinezi, într-adevăr, dar nu în pozițiile importante! Și toți sunt monitorizați permanent – mult mai atent decât suntem monitorizați noi, de exemplu.

Andrews se enervase iar.

– Și știi de ce?

Clark asculta cu atenție.

– Din cauza nenorocitului ăluia de terorist chinez prins acum vreo 25 de ani, dacă-mi aduc bine aminte. A, da, n-a fost prins, a fost ucis în timp ce încerca să repoziționeze un satelit chinez pe o orbită din care s-ar fi prăbușit peste un oraș american care n-a fost niciodată dezvăluit. Cel puțin asta ne-a servit atunci mass-media.

Andrews făcu o scurtă pauză, ca și cum ar fi vrut să se decidă dacă merita să meargă mai departe cu ce știa. Clark asculta cu ochii mari, curioasă.

– Ei bine, conform surselor mele, asta a fost povestea de mușamalizare. Adevărul e că savantul chinez a găsit ceva nasol în spațiu, a încercat să alerteze autoritățile noastre și nu a reușit, apoi a fost ucis de chinezi când încerca să contacteze niște agenți CIA

din New York. Ucis de chinezi sau de tipii ăia de la NAR, vreau să spun...

Clark tresări la auzul ultimelor cuvinte. Deci de-aia evitase el atât să scoată vreun cuvânt! New American Republic era implicat? Existau încă de pe atunci?

Clark încă ezita să rostească numele partidului la conducere, pentru că orice software de monitorizare din lume și din spațiu reacționa imediat la cuvintele astea sau la multele eufemisme pe care le inventaseră oamenii în anii de guvernare autocrată a Statelor Unite.

„Ești sigur că putem vorbi despre conducerea noastră aici?" întrebă Clark prin intermediul semnelor. Nu dorea să aibă surpriza de a fi înregistrată de vreo cameră-spion din interiorul Capsulei, doar pentru a fi recuperată apoi de Edwards sau de vreun alt membru al echipajului aflat pe statele de plată ale NAR.

– Putem vorbi orice vrem, Clark, îi răspunse Andrews, zâmbind triumfător. Am dezactivat cele trei camere-spion instalate la bord – închipuie-ți, *trei* camere, *trei*!

Andrews gesticulă spre un mic obiect piramidal pe care-l puse pe bord.

– Piticania asta bruiază orice instrument de înregistrare pe o rază de 40 de metri. Dacă Edwards sau oricare agent de la bordul navei-mamă încearcă să recupereze înregistrările din capsula asta odată ajunși la sol, n-o să aibă nimic de văzut. Și, cum știu deja că nu ești tu celălalt agent NAR, cred că n-avem probleme.

Clark era plăcut surprinsă de încrederea pe care-o avea Andrews în ea. În fond, ea era favorita Președintelui, cea care urma să calce prima pe Marte și fusese deja preferată de Edwards în locul lui Simmons, care era cel mai probabil celălalt agent despre care vorbea Andrews. Nu putu totuși să nu-l tachineze.

– A, de fapt sunt al doilea agent de la bord și sper să ucid orice necredincios imediat ce ajungem în siguranță pe Marte! glumi Clark, descreștindu-i puțin fruntea lui Andrews.

– Oricum de-aia nu mai pot eu! Vorbesc așa în fiecare zi cu Simmons și știu sigur că e pe statele lor de plată – chiar dacă nu e

nici pe departe vreun fan de-al lor. E fricos din cale-afară și speriat ca naiba să le iasă cumva din cuvânt. Un laș nenorocit. Până acum – și lăsând la o parte că Edwards m-a trimis spre moarte sigură în Capsula asta a Morții – gura mea slobodă n-a avut nicio influență asupra carierei mele. Straniu, dar asta e realitatea.

Clark știa că-i adevărat, pentru că Andrews nu ratase nicio ocazie să-l scoată din minți pe Edwards și să-și verse apoi frustrările la Simmons.

– De-aia am fost extrem de surprinsă să văd că ne-a ales pe noi doi ca echipaj de amartizare. Mă rog, eu sunt femeie de culoare, deci bifez toate elementele necesare politicii partidului, dar, dacă suntem într-o capsulă a morții, după cum spui tu, atunci m-am liniștit! glumi Clark din nou.

Andrews rânji.

– Bun. Nu știu cât ai învățat tu la istorie, chicoti el, dar NAR a pornit ca o mișcare de extremă dreapta, mărșăluind cu Biblia în față și cu armele la vedere, fapt care a șocat la început. Însă apoi a reușit să preia conducerea partidului republican, înlăturându-i pe vechii membri și acuzându-i că sunt vânduți socialiștilor.

– Recunosc, politica m-a interesat prea puțin. Pentru mine, ca femeie de culoare, a contat că au atras foarte mulți negri în conducere...

– Au atras acum, în ultimii ani. Se vede că ești foarte tânără, oftă Andrews. La început nu a fost așa. Inițial, liderii NAR au impus o agendă nebunească și de-a dreptul fascistă. Au bătut palma cu rușii lui Putin, cu toate regimurile neofasciste din lume, apoi, când nu le-a mai convenit, s-au ridicat împotriva lor. De fapt, totul a fost doar de fațadă. Nu degeaba perioadei ăleia i se spune „Marele Jaf".

– Asta-i propagandă Anonymous! râse Clark, puțin stânjenită.

Chiar într-atât se înșelase cu Andrews? Și cum se făcea că taciturnul ofițer era acum atât de vorbăreț? O fi fost de la oboseală? De la stresul acumulat? De la izolare?

Andrews continuă destul de aprins.

– Aș vrea eu! Știi cât au furat ăia în opt ani, cât au fost la putere, prin firme-căpușă și contracte frauduloase? Peste două trilioane

de dolari! Trilioane! Majoritatea, din investiții absurde în petrol, din prăduirea fondurilor de pensii și din cheltuieli militare scăpate de sub control. Când ne-am dat seama, era prea târziu. Intraseră deja în criză.

– Păi criza nu a fost provocată de Democrați și de cei din Anonymous?

– Pe dracu'! Au fost și ăia la fel de proști, nu neg. Dar jaful s-a întâmplat sub umbrela celor de la NAR. Ăștia n-au reușit să repare stricăciunile făcute. În fine, divagăm...

– Da, ai dreptate. Deci... vrei să zici că au fost implicați în scandalul ăla de acum un sfert de secol?! Tipii lui Edwards? Sigur?

– Da! Revenind la bietul chinez: a fost ucis cel mai probabil de oamenii NAR, nu de ai lui; de fapt se pare că a fost una din primele lor execuții, căci pe vremea aia mișcarea abia se desprinsese din Tea Party și așa-zisul alt-right. Îmi aduc aminte – chiar eram un fan al lor pe atunci –, pentru că tot ce spuneau ei părea să aibă sens după dezastrul din Siria și din Iran și după timpurile alea grele din Marea Criză. Aveam vreo 18 ani atunci și eram dezgustat de halul în care reușiseră democrații să ruineze țara. În multe privințe, semăna cu ce s-a întâmplat în '40, știi? Istoria se repetă.

– Da, dar ce s-a întâmplat acum șase ani are o cu totul altă magnitudine. Nu-mi aduc aminte să fi crescut într-un climat ca ăsta de azi și cu siguranță nu-mi aduc aminte să-mi fie frică să vorbesc liber sau să critic guvernul ca să nu fiu luată drept terorist, îi răspunse Clark, care apoi reveni la subiect.

– Deci care e relația între NAR și programul spațial chinez? L-au influențat în vreun fel? De-aia au pus arme nucleare în spațiu?

Andrews își pregăti răspunsul, deloc încântat că e întrerupt din povestirea lui amănunțită. Studiase o mulțime de documente la Berlin, provenind în principal din sursele de spionaj europene, și știa mai mult decât putea să-i spună ei. Trebuia să-și aleagă cu mare atenție cuvintele și amănuntele, oricât de dornic ar fi fost să epateze.

– Marea întrebare e de ce l-au ucis. Era doar un savant, la urma urmei, nu un susținător al avorturilor sau un militant darwinist. Nu era Dawkins, la naiba!

Andrews bătea din nou nervos în tabletă – obiceiul ăsta o înnebunea pe Clark, dar deocamdată îl ascultă fără să-l mai întrerupă.

– Două lucruri sunt de reținut: unu, șeful echipei chineze tocmai descoperise o planetă similară Pământului, cu toate cele necesare pentru a adăposti viața – după cum s-a aflat mai târziu, e foarte probabil să aibă niscai forme de viață, dar asta-i altă poveste. Doi, așa cum spun adepții teoriilor conspirației, savantul nostru descoperise o chestie extraterestră în spațiu și era gata să rupă tăcerea, dar a fost prea mult pentru indivizii infiltrați de NAR în echipa Observatorului Webb... desigur, asta e o tâmpenie; trebuie să fie ceva mult mai important decât atât. Ce anume, nu știu. Dar chinezul a fost ucis și ghici cine era șeful misiunii chineze în America pe atunci?

– Ăăă, nu știu...? răspunse Clark, care nu fusese niciodată un fan al politicii.

– Marele Om al chinezilor, Lei Fan însuși! răspunse el cu emfază.

– Președintele Chinei?!

Clark rămăsese cu gura căscată.

– Da. El însuși. Nu vei găsi informația asta în niciun fel de biografie oficială a chinezilor – la naiba, e ținută secret și de oficialii noștri! Mă rog, nu-i mai pasă nimănui de asta, pentru că mulți din Guvern nici măcar nu știu numele omului, darămite trecutul – trăim într-o epocă a idioților...

– Dar ce-are a face cu actuala misiune chineză? O să ajungă mai devreme decât noi... dacă nu reușim să le luăm fața, vreau să zic. Dar asta e tot. Crezi că vrea să se răzbune? Sau ce?

Prea multe întrebări fără răspuns pentru Clark, care era deja ametită.

– Stai ușor, nu te grăbi! Să le luăm pe rând, că avem timp. Să ne întoarcem în 2021: Lei ăsta era pe-atunci șeful echipei de știință din care făcea parte și nefericitul ăla... că mereu îi uit numele. După ce subalternul lui a fost ucis, povestea de acoperire a fost că a încercat să bombardeze un oraș american cu un satelit chinezesc, iar Lei a fost expulzat din Statele Unite și a ajuns înapoi

în China. Acolo a reușit cumva să navigheze prin apele tulburi ale anilor '20 și '30, devenind șef peste atotputernicul Minister al Informațiilor. Din poziția asta a strâns o avere frumoasă, dar mai important, și-a făcut prieteni sus-puși – printre ei, regretatul președinte Lu, care l-a ajutat să se întoarcă în China. Tot el a avut ideea minunată de a face primul Oraș de Vis și celelalte șase identice construite de când a fost numit președinte în 2038...

Un senzor de radiații bipăi, iar Clark își pierdu concentrarea câteva secunde, până se asigură că nu era nimic neobișnuit de raportat. Se uită apoi la Andrews, așteptând.

– Bun. Să continuăm. Când mă aflam la Berlin, acum vreo doisprezece ani, am stat de vorbă cu un savant rus care avea relații în interiorul comunității științifice chineze. Eu aveam nevoie de ceva informații despre programul chinez, iar el avea nevoie de câteva informații despre ce făceau brazilienii pe vremea aia, pentru că voiau să facă un program comun care... la dracu', iar o lungesc. Deci i-am dat informația despre brazilieni, la care el mi-a spus: „Atenție mare la chinezi, că-și vor face o bază permanentă pe Marte!"

– Și?

Clark începuse să-și piardă răbdarea printre atâtea detalii.

– Și a mai zis ceva: că Lei știa exact ce se întâmplase în 2021, cu „atacul terorist" care aproape că a dus popoarele noastre în pragul războiului nuclear, și că reușise ulterior să obțină informații despre descoperirile savantului său mort. Informații pe care-și baza acum noul program pentru Marte.

– Dar noi am aflat despre programul chinezilor de-abia acum câțiva ani, nu? întrebă Clark, care nu mai știa ce să creadă.

– Nu. Am știut de el încă din 2034, când le-am raportat superiorilor ce aflasem. Sunt sigur că au coroborat informațiile mele cu celelalte care veneau atunci de la vârful echipelor chineze implicate în program. Deci treaba stă așa: noi am știut despre planurile lor cu ani înainte ca ei să înceapă a-și construi baza de pe Marte și nava de transport. Știam și că sunt extrem de interesați, obsedați chiar, să ajungă pe Marte și să aibă o bază permanentă acolo. Doar că tipii de la Washington au ignorat toate semnalele

noastre și toate informațiile pe care le-am trimis și asta a fost tot. Acum stăm să alergăm după ei, în loc să fi cucerit planeta asta acum cinci sau șase ani!

Andrews simți că-l copleșește iar vechiul val de dezgust și cinism. Se cutremură aducându-și aminte de un timp care-l schimbase pentru totdeauna. Dar continuă, în timp ce Clark încă se gândea la cele auzite.

– Așadar, nu doar că vor să stea permanent acolo, cu cel puțin șase oameni rămași la bază, dar se pare că vor începe și să foreze. Foraje adânci de 1 000 de metri. Echipamentul ăla pe care-l ascund ei trebuie să fie o mașinărie uriașă de foraj – iar scopul său, cel mai probabil, este să construiască o vastă rețea de buncăre. Chinezii știu că vine ceva din spațiu și-și iau toate precauțiile. Noi nu. La asta se reduce tot.

Clark îl privea șocată. Era incredibil, iar dacă povestea n-ar fi venit de la morocănosul și taciturnul Andrews, ar fi jurat că e pură ficțiune, demnă de fanaticii teoriilor conspirației. Dar Andrews stătea în fața ei și arăta cât se poate de serios.

– Deci până la urmă vine ceva din spațiu, iar NAR ține asta secret, cum spun adepții teoriilor conspirației? Ce anume?

Se uită la ea extenuat. Deja îi spusese prea multe și nici nu-și dădea seama de ce simțise deodată nevoia să scoată atâtea informații de la el. Îi citise dosarul, știa că e o feministă cu convingeri de centru și că nu e câtuși de puțin afiliată structurilor partizane care se infiltraseră în Agenție, în lumea științifică, în toată țara... Dar era deja prea mult.

– Nici măcar nu știu dacă vine ceva spre noi. Chinezii cred asta, nu noi, știi foarte bine poziția oficială. Lei, în special, e obsedat de asta. Nimeni nu suflă niciun cuvânt pe canalele oficiale. Sau neoficiale, dacă tot veni vorba. Dar cantitatea de bani și de energie pe care au băgat-o în aventura asta și ce s-a întâmplat în urmă cu douăzeci și ceva de ani mă duc la o singură concluzie: se tem ca naiba de ceva și vor să construiască un adăpost pe Marte.

– Dar de ce să facă buncăre pe Marte? De ce nu pe Pământ sau pe Lună? Dacă ei cred că vreun obiect va lovi Pământul, de ce nu

trimit sonde robotice care să-l devieze – vorbim de un asteroid sau ceva de genul ăsta, nu? În plus, au deja Observatorul Lunar și pot săpa oricând sub Munții Himalaya – cât de mare trebuie să fie amenințarea pentru a străpunge 10 000 de metri de stâncă?

– Bună întrebare! În fond, n-am fost niciodată adeptul refugierii pe o planetă care n-are atmosferă. Dar de ce presupui că nu au făcut deja toate astea? Îți aduci aminte de Orașul de Vis și de celelalte șase orașe similare? Știi cât de adânc coboară Spirele din centrul lor? Unii spun că au săpat mai mult de 1 500 de metri! Iar orașele lor circulare par perfect adaptate ca să reziste, dacă nu la un impact direct, cel puțin la o vreme extremă și la cutremure mari. Sunt construite pentru a dăinui și pentru a fi apărate. Gândește-te!

– Atunci de ce toată secretomania? Dacă știu că ceva va lovi Pământul, ar trebui să afle toată lumea, nu?

– Mă tem că va trebui să găsești singură răspunsul. Pentru moment, să spunem doar că guvernul nostru – precum și europenii – ignoră temerile chinezilor. Sunt perfect conștienți de ce gândesc chinezii, dar nu au suficiente informații pe baza cărora să pregătească un răspuns. Majoritatea sunt de părere că toată aventura chineză este legată mai degrabă de depozitele de pământuri rare de pe Marte, precum și de ambițiile lor de a pune stăpânire *de facto* pe planetă. Alții, inclusiv madam Președinte, sunt convinși că este vorba de vreo stratagemă complicată de a rupe echilibrul militar stabilit de Tratatul Spațial. A, și apropo, ce crezi că ar face mult iubita noastră Președintă dacă ar veni un asteroid spre Pământ în anii următori? Hm?

– S-ar ruga, desigur! Sau l-ar chema pe evanghelistul Evans și l-ar pune să se roage și să interpreteze semnele Sfârșitului, da... oftă Clark. Îmi imaginez că, și dacă l-ar vedea cu ochii ei, tot ar fi convinsă că Dumnezeu nu va îngădui ca America ei dragă să pățească ceva, clar!

– Vezi? Deci îi avem pe chinezii speriați că le cade cerul în cap, în timp ce elita americană nu se teme de nimic pentru că se află în mâinile Domnului. Iar în timpul ăsta, europenii, rușii, brazilienii și indienii au propriile lor crize cărora trebuie să le facă față.

Iată de ce au reușit chinezii să construiască ditamai nava, iată de ce au dedicat cam o treime din tot bugetul lor militar pentru construirea acestei nave și iată de ce noi doar jucăm leapșa cu ei. Cam asta ar fi, pe scurt!

Andrews pusese capăt discuției ca nu cumva să-i scape mai multe informații.

Clark căzu pe gânduri, încă șocată.

El dispăru câteva momente pentru a folosi „toaleta". Unul dintre inconvenientele majore ale Capsulei era că trebuia să-și satisfacă necesitățile fiziologice în microgravitație, spre deosebire de USS Nerio, unde toaletele și dușurile erau situate în centrifugă. Din fericire, Capsula era suficient de mare și de bine compartimentată ca să se ușureze într-un spațiu special amenajat.

Indicatorul de radiație bipăi din nou. Clark se uită la el mirată. Nu arăta o radiație spațială normală sau vreun flux de protoni venind dinspre Soare. Arăta ceva diferit, ceva ce nu-și imaginase niciodată că se va întâmpla. Tocmai treceau prin urmele lăsate de Xuesen, din fericire traversându-le suficient de repede pentru ca vreo particulă radioactivă să fie dăunătoare. Însemna că se apropiau cu rapiditate de chinezi, pe o traiectorie puțin diferită.

Cursa începuse.

AVANPOSTUL 10

Cele zece elicoptere de transport umpluseră tot de praf, survolând zona de aterizare. La câteva sute de metri, trupele din forțele speciale dispuse în cerc în jurul zonei de aterizare din deșert examinau atent împrejurimile. Soldații stăteau lipiți de pământ, cu armele în poziție de tragere, fiind conectați atât la fluxul de informații transmis de zecile de drone de supraveghere și de atac care survolau zona, precum și la dronele terestre care pătrunseseră cam un kilometru în teritoriul inamic. Căpitanul era conectat și la Invizibilii dispuși chiar mai departe, la câțiva kilometri depărtare, pe căile de acces prin care ar fi putut fi atacați.

Doar soarele nemilos transforma desfășurarea impresionantă de forțe într-un calvar. Să încerci să instalezi un avanpost în Libia la final de august era o nebunie, iar căpitanul îi înjura de mama focului, în sinea lui, pe deștepții de la SFODC, Comandamentul întregii operațiuni. Dacă ar mai fi amânat încă o săptămână, ar fi putut vedea și ei amartizarea, dar mai ales ar fi avut o vreme mai blândă, nu iadul ăsta cu 45 de grade la umbră.

Totuși, faptul că trupele Califatului reușiseră să cucerească din nou Benghazi, Zillah și Sirte, încercuind astfel trupele loiale egiptenilor, îi determinase pe cei de la Comandament să ordone desfășurarea imediată a Avanpostului, fără a mai aștepta data stabilită inițial. Sute de mii de oameni fugeau deja din orașele cuprinse de

luptele de stradă, iar colapsul în care intrase Libia din nou, după douăzeci de ani de pace sub dictatura sângeroasă proptită de europeni, trebuia oprit neapărat.

Disputa dintre europeni, în special dintre germani și francezi, distrusese sprijinul regimului libian, iar acum americanii erau nevoiți încă o dată să curețe mizeria. Evident, scopul era păstrarea unui cap de pod serios în nordul continentului african, precum și sprijinirea anemicului guvern egiptean, confruntat cu un influx masiv de refugiați. În plus, banii fuseseră eliberați miraculos de repede de către Congres în urma unor donații din partea a patru mari companii americane, așa că acum soldații aveau undă verde să instaleze tabăra – a șaptea din zona Mediteranei și a zecea din istorie.

Avanpostul 10 urma să securizeze o zonă de 2 500 de kilometri pătrați în vecinătatea oazei de la An Nawfaliyah, întinzându-se pe 60 de kilometri de-a lungul țărmului Mediteranei și pătrunzând circa 43 de kilometri în teritoriul libian. Era cel mai mare Avanpost de până acum, mai mare de zece ori decât primul, cel din Irak. Dar, cu cele zece miliarde de dolari furnizate de marile companii interesate, urma să fie și cel mai eficient din punct de vedere economic, cu cinci sute de mii de refugiați care ar fi muncit aici, în schimbul siguranței vieții lor. Apropierea de Europa și faptul că țărmul era ușor de securizat reprezentau tot atâtea atuuri pentru prosperitatea economică a Avanpostului. Cel puțin așa stăteau lucrurile pe hârtie.

În realitate...

– Am pierdut contactul cu sateliții de supraveghere. Probabil că au fost bruiați de chinezi tocmai acum. Dar continuăm să vedem toată zona prin drone, puteți începe aterizarea!

Vocea feminină pe care o auzi căpitanul în cască suna întotdeauna neutru, ceva normal la un computer. Doar că nu era vorba despre un simplu computer.

Genie, rețeaua de inteligență artificială furnizată de una dintre companiile care sponsorizau aventura libiană, era de fapt coloana vertebrală informatică a operațiunilor militare de acest gen efectuate de armata americană. Capabilă să răspundă rapid și natural la întrebări complexe, Genie se baza pe o rețea distribuită de zece mii

de computere, cu o putere totală de calcul echivalentă cu zece milioane de creiere umane. Orice scenariu potențial era repetat de câteva ori în fracțiuni de secundă, chiar și fără solicitarea cuiva, doar pentru ca sistemul să fie întotdeauna pregătit să răspundă instantaneu la întrebările operatorilor umani.

Iar Genie îi comunica acum căpitanului că are undă verde pentru aterizare din partea tuturor celor aflați sub supravegherea sa, fie oameni, fie drone aeriene și terestre. Cele zece elicoptere aterizară pe rând, la câțiva metri unul de celălalt, și din fiecare năvăliră câte treizeci de soldați, ocupând rapid poziții defensive. Elicopterele se ridicară imediat, plecând în mare viteză spre mare, acolo unde se aflau navele americane, urmând să mai aducă alți cinci mii de soldați și peste două mii de drone terestre în următoarele câteva zile. Peste o sută de elicoptere de transport, flancate de nave de atac și supraveghere, aveau să transporte forțele militare și logistice necesare construirii Avanpostului.

Treizeci dintre cei trei sute de soldați rămaseră pe loc, ca nucleu de bază al perimetrului defensiv american, iar ceilalți, echipați cu exoschelete, o luară la fugă de la punctul de aterizare spre liniile defensive exterioare, dispuse într-un cerc tot mai larg în jurul acestuia. Elicopterele mai aduseseră și primul val de drone terestre defensive, roboți cu patru picioare care alergau pe lângă soldați ca niște câini, transportându-le armamentul greu și oferindu-le protecție în caz de atac.

Căpitanul privi cum nou-veniții trec pe lângă linia defensivă și înaintează circa trei sute de metri, lărgind astfel cercul securizat. Era timpul să avanseze la rândul său cu echipa, pe poziția D din cadrul planului de invazie. Ziua începuse extrem de devreme, la crăpatul zorilor, cu mobilizarea de pe mare, dar acum, deși era abia ora zece, căldura le dădea mari bătăi de cap.

– Unde naiba sunt dronele alea de climatizare? urlă căpitanul în sistemul de comunicare.

– Vin cu următorul val de elicoptere în zece minute, domnule căpitan! îi răspunse vocea feminină în cască, cu obișnuitul ei ton neutru.

Genie se folosea de absolut toți senzorii informatici pe care îi găsea la îndemână. Când operatorii umani nu puteau pătrunde într-o rețea, apelau la Genie, iar puterea ei brută de calcul permitea preluarea rapidă a controlului respectivei rețele.

În acest caz, sistemul se folosea deja nu numai de imaginile captate de norul de microdrone trimise la fața locului, ci și de toate imaginile captate din satelit, precum și de cele furate din rețeaua de camere video stradale și personale din orașele dimprejur, folosind absolut orice cameră video și orice interfață hackuibilă.

Dacă Genie ar fi fost om, ar fi fost mama tuturor paranoicilor, făcând mereu scenarii peste scenarii și căutând, în cele mai mici detalii, înțelesuri ascunse și conexiuni improbabile.

Din păcate pentru americani, Sirte era bruiat de chinezi, așa că programul de inteligență artificială avea mari probleme în a vedea ce se întâmplă în cel mai apropiat oraș de zona invaziei. Iar acum nu aveau nici dronele de climatizare...

– Mda, mersi. Trebuiau să vină de vreo oră, suntem deja fierți, murmură căpitanul, renunțând să mai brutalizeze verbal programul de inteligență artificială care tocmai îi dăduse informația. În fond, n-avea nicio vină. Vina era a cretinilor ălora de la Comandament.

Era ușor să alerge prin deșert către pozițiile defensive secundare datorită exoscheletului care-i susținea întreaga greutate a echipamentului, lăsându-l să zburde peste nisipul întărit și acoperit pe alocuri cu smocuri de iarbă arsă. Dar căldura, căldura...

Se prăbuși în sfârșit pe poziția D. Acum cercul securizat avea deja raza de un kilometru, iar Invizibilii și dronele supravegheau o arie cu raza de zece kilometri. Nu puteai ști însă niciodată ce ascunde deșertul, mai ales de când nenorociții de chinezi trimiseseră armament sofisticat facțiunilor loiale Califatului, care activau la doar câteva zeci de kilometri depărtare.

Deși americanii aveau Invizibilii lor, capabili să se infiltreze fără a fi văzuți cu ochiul liber și foarte greu detectabili cu camerele cu infraroșii, nici tehnica de luptă trimisă de chinezi nu era de lepădat. Dacă le dăduseră libienilor din Califat drone de ultimă generație, cum se zvonea, toți oamenii din primul val de desant

puteau muri în doar câteva minute, seceraţi de mii de gloanţe, pentru că dronele se puteau îngropa singure în deşert, fără a lăsa urme vizibile. Acestea puteau fi activate de la distanţă dacă chinezii ar fi văzut pe imaginile din satelit locul în care debarcaseră americanii. Iar lor le era imposibil să detecteze astfel de drone, atât timp cât rămâneau îngropate, ele fiind compuse integral din materiale compozite nedetectabile.

Comandamentul nu credea în acest scenariu, după câte se părea, iar programarea desantului tocmai în ajunul amartizării chinezilor era o mişcare suplimentară de precauţie. În plus, bombardamentul susţinut pe care-l efectuau asupra poziţiilor Califatului din Sirte şi din Benghazi, precum şi bruiajul american asupra sateliţilor chinezi care supravegheau zona ar fi trebuit să-i împiedice pe adepţii Califatului să atace, indiferent de câte ajutoare ar fi primit din partea chinezilor.

Căpitanul privi din nou prin vizorul său digital integrat în cască. Putea mări de o sută de ori imaginea, în orice direcţie îşi mişca ochii, doar prin comenzi mentale, iar software-ul integrat în cele zece computere din cască, cu puterea de procesare a câteva mii de creiere umane, îi permitea să aibă mereu sub control o zonă foarte întinsă din jurul său, indiferent că era sau nu atent la informaţiile oferite de sistemul de inteligenţă artificială. Chiar şi dacă ar fi pierdut legătura cu Genie din cauza bruiajului tehnicii chinezeşti, tot ar fi avut la dispoziţie o putere impresionantă de calcul care să-l scoată din necaz. În plus, fiecare dintre soldaţii săi reprezenta câte un senzor suplimentar, cu aceeaşi putere de procesare, într-o reţea care se întindea deja pe câţiva kilometri pătraţi. Desfăşurarea de forţe nu mai era de mult doar militară, cât mai ales informatică.

Deşi le bruiaseră sateliţii şi le puteau doborî dronele, chinezii nu le puteau întrerupe această reţea, iar ea se mărea cu câte trei sute de militari şi cu o sută de drone terestre la fiecare zece minute. În plus, următorul val aducea şi alte zece nave de transport autonome, şi primele containere cu sistemele de comunicare şi de contra bruiaj. Din acel moment, bruiajul chinez devenea imposibil.

Totul era în regulă, așa că elicopterele eliberară sutele de militari, care se organizară pe fostele linii defensive apărate până atunci de camarazii lor. Aceștia avansară către liniile pe care se aflau acum căpitanul și oamenii săi, care, la rândul lor, goniră din nou jumătate de kilometru prin deșert, depășiți doar de zecile de drone terestre ce se deplasau mai repede decât ei și-și luau în primire pozițiile defensive doi kilometri mai departe.

În doar două ore, perimetrul apărat urma a fi considerabil, de dimensiunile unui oraș. Atunci aveau să ajungă și cele mai multe tancuri, artileria motorizată, precum și blindatele robotizate de transport și de logistică menite a construi Avanpostul. La lăsarea serii, acesta ar fi avut deja un Centru fortificat, cu apărare terestră, maritimă și aeriană, precum și cu un cerc securizat în jurul său, de peste 200 de kilometri pătrați.

În doar trei zile, cercul s-ar fi mărit la capacitate maximă, elicopterele de transport debarcând militari și drone în punctele-cheie care ar fi permis mărirea rapidă a teritoriului cucerit. În alte trei zile, logistica de construire a Avanpostului ar fi fost complet implementată, primele containere de locuit, instalate, iar infrastructura de apă, canalizare și transport, deja gata pentru acoperirea unui kilometru pătrat.

În cel mult o săptămână de la instalare și după ce toate zonele perimetrului de 2 500 de kilometri pătrați ar fi fost curățate de insurgenți și de drone inamice, ar fi fost primiți și primii refugiați. Aceștia ar fi început construirea propriu-zisă a zonelor de locuit și de muncă ale taberei. În mai puțin de o lună, aici urma să se ridice un oraș plin de viață, cu oameni fericiți că au scăpat din calea războiului.

Deocamdată însă erau vulnerabili. Sateliții fuseseră bruiați, deci chinezii nu aveau de gând să-și vadă aliații distruși de americani fără luptă.

– Mișcare suspectă pe drumul care vine dinspre Sirte, căpitane!

Sergentul care îi raportase asta era unul dintre Invizibili, camuflat departe, la peste zece kilometri depărtare, spre orașul aflat sub dominația Califatului.

Căpitanul comută pe feedul video al sergentului și redirecționă două drone către zona acestuia. Imaginile de la sol transmise de sergent arătau un convoi de douăsprezece camioane civile, dar puternic blindate. Câteva clipe mai târziu, imaginile filmate de dronele aeriene arătau și că aceste camioane erau pline de oameni: bărbați, femei și copii, toți cu capetele acoperite și chirciți, astfel încât să nu li se zărească fețele.

– Nenorociții dracului! izbucni căpitanul. Ăștia ne iau direct cu strategia din Qatar! Vreau imediat scanări complete ale tuturor celor din camioane, înainte să ajungă la două clicuri de poziția ta, sergent!

Sergentul confirmă primirea mesajului și se grăbi spre drumul aflat la două sute de metri mai jos de duna de nisip pe care stătea. Camioanele se aflau încă la patru kilometri depărtare, dar vizorul căștii sale îi permitea deja să le filmeze în detaliu.

– Am numărat circa 300–350 de oameni, căpitane! Dau drumul microdronelor imediat!

Sergentul, un tip musculos și impozant, murea deja de cald în costumul de Invizibil, chiar dacă a treia generație a acestui tip de costum îl climatiza mult mai bine decât precedentele. Își ridică brațul și dădu drumul la zece drone de câțiva centimetri, care își luară zborul ca niște gloanțe spre camioanele cu refugiați. Aveau capacitatea de a capta și a examina ADN-ul uman, iar computerele Marinei puteau identifica majoritatea indivizilor în doar câteva zeci de secunde.

Căpitanul își repoziționă o parte din drone și din oameni spre nord-est, de unde venea amenințarea. În Qatar, aceasta era modalitatea preferată de atac a Califatului: sub apărarea unui scut uman, cu microdrone aeriene capabile să filmeze tot de la o depărtare sigură, într-un scenariu din care ieșeau întotdeauna câștigători: dacă soldații inamici erau prea miloși și ezitau să tragă în plin, atunci se pomeneau cu jihadiștii peste ei. Dacă trăgeau în plin, atunci masacrul, filmat în detaliu, cataliza și mai mult potențialii recruți, sporind fluxul de idioți care se puneau în slujba Califatului.

– Echipa B, suport pentru sergent, imediat!

Echipa B se afla în aer, într-unul dintre elicopterele de intervenție care stăteau mereu în rezervă, gata să intervină.

– Ajungem acolo în două minute, primi căpitanul răspunsul, iar în câteva secunde văzu elicopterele cum trec pe deasupra, îndreptându-se spre potențiala amenințare.

– Sergent, în treizeci de secunde ai sprijin la sol. Ai deja două drone de atac în aer, iar în maximum două minute ajung la tine și câteva drone defensive pentru lupta la sol. Păstrează-ți poziția actuală!

– Recepționat.

Camioanele blindate mergeau în mare viteză pe șoseaua crăpată și plină de gropi care se întindea de-a lungul țărmului, către Bin Jawad. Undeva, spre mare, se mai puteau întrezări ruinele antice lăsate în urmă de cartaginezi și de romani, semne ale unor lupte trecute și de mult uitate. Dar tot aici puteau fi îngropate și bateriile antiaeriene oferite de chinezi Califatului, iar ăsta era un risc pe care americanii încă nu și-l permiteau, în ciuda scanărilor care nu detectaseră nimic suspect.

Echipa B descinse din elicoptere și-și preluă pozițiile în evantai de-o parte și de alta a drumului, în așteptarea camioanelor, în timp ce elicopterele se răspândiră în lateral, încercând să se păstreze la o distanță sigură.

Undeva, mult mai sus, bătrânele avioane F-35 încercau să detecteze alte posibile amenințări în afara camioanelor. Scandalul din Congresul american legat de trecerea la următoarea generație de avioane autonome, mult mai scumpe decât cele cu pilot, decalase nepermis de mult termenul de intrare în uz a noilor aparate, iar acum americanii erau nevoiți ca în teatrele de operațiuni secundare, cum era Libia, să folosească tehnică veche de luptă.

– Cum stăm cu acoperirea aeriană? întrebă căpitanul, așteptând unda verde de la Comandament.

Răspunsul se lăsă așteptat atât cât să-l facă pe căpitan să fiarbă. Când se decise să repete întrebarea, sosi și răspunsul.

– Nimic de raportat. Aveți undă verde. Dacă aveau cumva sisteme antiaeriene, ar fi intervenit săptămâna asta de când îi tot bombardăm, dar n-au făcut-o. Deci liber la intervenție!

Americanii erau extrem de precauți, chiar și așa, pentru că din informațiile primite de la cei care fugiseră din calea Califatului reieșea că Sirte colcăia de agenți chinezi, iar cele patru nave militare chineze care porniseră înspre Sirte din porturile deținute de ruși în Siria și în Muntenegru aveau capacitatea de a anihila superioritatea aeriană americană, la nevoie, printr-un simplu bruiaj. Rușii consideraseră că ar fi o idee bună să-și lingă rănile și să-i lase și pe chinezi să se frigă cu Orientul Mijlociu, dar le vânduseră cele mai avansate sisteme de bruiaj ale echipamentului american – o colaborare deja devenită obișnuință între cele două țări.

– OK, începeți interceptarea! rosti căpitanul, simțind că-i crește pulsul. Cu mare atenție, vă rog!

Sergentul, rămânând invizibil, își verifică norul de microdrone trimis deasupra camioanelor. În câteva secunde îi veni și răspunsul: cel puțin opt bărbați și două femei dintre cei aflați în camioane erau pe lista de potențiali inamici, iar unul era chiar comandantul local al Califatului!

– Ăștia-s nebuni de legat, tocmai l-au trimis pe emirul din Sirte cu camionul! raportă surprins sergentul.

Căpitanul înlemni.

– Ceee? Ce dracu' vor să facă ăștia? Au înnebunit?!

– În circa douăzeci de secunde îi putem elimina, căpitane. Aștept confirmarea de la voi, îi răspunse sergentul, pe tonul neutru al unui militar care tocmai se pregătea să justifice un masacru.

– Așteaptă, trebuie să verific ceva. Rămâi pe poziție.

Căpitanul simțea că se sufocă. Nu putea să omoare peste 300 de oameni pentru câțiva jihadiști; pe de altă parte, nici nu putea să-i lase să avanseze cu camioanele – oriunde făcuseră asta, fuseseră loviți cu putere, iar nevinovații mureau oricum din cauza idioților care se aruncau în aer odată ce camioanele ajungeau la pozițiile lor.

Dar de ce se grăbeau așa? Avanpostul nu era încă stabilit, iar explozia camioanelor nu putea aduce daune majore oamenilor săi

răspândiți pe un perimetru deja uriaș. Toate atacurile de până atunci fuseseră îndreptate împotriva sistemului defensiv al Avanposturilor abia după ce acesta fusese complet realizat, teroriștii încercând să omoare cât mai mulți soldați și să distrugă infrastructura creată de ei. În plus, atacurile de acest gen îi înspăimântau pe cei care ar fi vrut să se refugieze în Avanposturi, iar pe cei deja aflați acolo îi transformau practic în niște ostatici, cărora le era prea frică să mai iasă din tabără.

De ce venea tocmai acum șeful jihadiștilor din Sirte, care cucerise orașul doar în urmă cu o lună și-l trecuse prin foc și sabie?! De ce își risca viața lui și pe a oamenilor de încredere?

– Genie, poți face o identificare exactă a persoanelor din camioane? Mă refer la cei deja marcați ca potențial teroriști!

Vocea feminină neutră și calmă îi răspunse imediat.

– Identitățile se confirmă, cu procente între 78 și 99 la sută. Toți parametrii fundamentali analizați corespund: toți cei marcați sunt, de fapt, pe lista de teroriști. Mai avem alți opt ale căror semne vitale îi fac să fie suspecți.

– Riscul de atac? întrebă căpitanul.

– Ridicat. Aș sugera o intervenție chirurgicală, atât cât este posibil, îi răspunse sistemul.

Căpitanul își șterse transpirația de pe frunte. „Chirurgical" însemna, de obicei, că cel puțin jumătate dintre ostatici mureau, pentru că nebunii se aruncau în aer la primele gloanțe, pentru a muri cu glorie în fața camerelor de luat vederi, iar vina era aruncată pe „atacatori".

– Identifică, te rog, dacă sunt drone inamice în regiune. Inclusiv drone civile.

Genie îi răspunse imediat.

– Nu există niciun fel de dronă civilă sau inamică detectată pe un areal de patru kilometri pătrați în jurul camioanelor. Există niște modele ciudate de dune în deșert, spre ruinele orașului antic, dar nu găsesc în arhive dacă aparțin ruinelor sau sunt de dată recentă. Voi analiza imediat.

Genie era în stare să ia și decizii proprii, fără a mai aștepta ordinele umane, dacă acestea erau o consecință logică a ordinelor deja trimise. Iar acum trimitea câteva drone pentru a examina zona.

Căpitanul înjură scurt, se uită în sus, spre soarele orbitor, apoi decise. Nu avea timp de așteptat.

– Trimiteți două drone terestre defensive în fața camioanelor, să vedem ce fac. Restul, rămâneți pe poziții la o distanță sigură, chiar dacă inamicul trece prin liniile voastre. Dacă nu se opresc și se îndreaptă în continuare spre perimetrul Avanpostului, atunci intervenim, la ordinul meu. Toată lumea să-și păstreze pozițiile, dacă sunt sigure!

Dronele mici și subțiri ale lui Genie ajunseră între timp deasupra ruinelor antice, așezându-se pe sol și încercând să analizeze urmele care se remarcau din satelit, pentru a vedea dacă fusese îngropat ceva acolo. Erau sute de astfel de urme, dar ele puteau fi foarte bine rezultatul ploilor din primăvară – cele mai puternice ploi din ultimul secol, care înfloriseră întregul deșert și lăsaseră apoi mici denivelări pe locurile unde băltise apa.

Sergentul se mutase între timp circa două sute de metri mai la stânga, pentru a nu fi surprins cumva de jihadiști, oricât era el de invizibil. Restul oamenilor își păstraseră pozițiile, așteptând ordine. Din spate, dinspre centrul perimetrului Avanpostului, se auzeau elicopterele de transport, care aduceau acum primele blindate de infanterie, alături de doi uriași roboți autonomi de asalt terestru.

Camioanele ajungeau acum în viteză la liniile supravegheate de drone și continuau să meargă repede pe drumul care lega Sirte de Benghazi, spre Bin Jawad. Genie era datoare cu un răspuns, dar întârzia să-l dea.

Blindatele fură desfășurate direct din elicoptere – câte două pentru fiecare elicopter. Forța terestră de la sol devenea extrem de puternică, sensibil mai puternică decât jihadiștii ieșiți din orașul aflat la câțiva kilometri spre nord-vest, cu tot cu armele lor chinezești. Dar să începi implementarea unui Avanpost cu un masacru nu era chiar o chestie care să te umple de veselie.

Genie întrerupse în sfârșit tăcerea.

– Rog Comandamentul să aprobe o lovitură cu două rachete pe coordonatele pe care le transmit imediat. O nouă evaluare a terenului dinspre mare arată potențiale baterii autonome îngropate sub nisip.

Genie nu putea comanda singură lovituri, prerogativa aceasta rămăsese strict umană. Însă Comandamentul asculta întotdeauna de recomandările inteligenței artificiale, așa că în doar câteva secunde două rachete își luară zborul de pe una dintre navele din larg, spre țărm.

Camioanele ajunseseră deja lângă poziția trupelor speciale, iar căpitanul ordonă fără să mai aștepte recomandarea din partea lui Genie.

– Nu trageți, rămâneți pe poziții! Activez dronele!

Dronele trimise în întâmpinarea camioanelor erau din ultima generație de Rovere cu șase roți metalice. Înalte de doar un metru și lungi de doi, purtau de obicei armament capabil să distrugă tancuri și blindate, însă în acest caz erau adaptate la lupta cu infanteria, așa că fiecare purta câte două railgunuri cu muniția aferentă. Cele șase roți erau dispuse pe picioare individuale, capabile să se ridice cam un metru de la sol, ceea ce le permitea o flexibilitate de invidiat pe teren accidentat.

Șoferul primului camion remarcă drona aflată la o sută de metri depărtare și frână brusc. Următoarele patru camioane încetiniră și ele imediat, unul în spatele celuilalt, în timp ce ariergarda coloanei se răspândi de-a dreapta și de-a stânga drumului, prin deșertul cu nisip roșu și pietriș. Comandantul din Sirte se afla în penultimul camion, flancat acum de alte patru camioane, unul în față, două în lateral și unul în spate.

Drona trase scurt către anvelopele și cabina primului camion, distrugându-i roțile din față, astfel încât acesta, din inerția frânării, se răsturnă pe marginea drumului. Pasagerii din benă începură să sară care încotro, în urletele celor câțiva copii agățați de mamele lor.

Din aer, dronele de supraveghere ale lui Genie identificau imediat fiecare potențială țintă, separând teroriștii confirmați și

suspecții de persoanele care păreau nevinovate. Imediat ce camerele video detectau fețele celor care săreau din camion, Genie le atribuia scoruri de probabilitate, încercând să identifice cât mai exact gradul de periculozitate al fiecăruia. Ușor de făcut în țările vestice, acolo unde fiecare cetățean avea deja un dosar virtual cât se poate de gros, în care erau înregistrate mișcările din ultimii ani, rețeaua Genie fiind capabilă să extragă și să analizeze în câteva secunde, cu mandat, inclusiv toate postările pe internet ale respectivului. Dar greu de efectuat într-o țară ca Libia, complet separată de rețea în ultimii șase ani de dictatură militară.

– Liber la eliminat amenințările! ordonă căpitanul, nevoit să-și activeze implanturile mentale pentru a face față valului de informații furnizate de casca digitală. Acestea prelucrau informațiile complexe și îi ofereau doar un rezumat ușor de înțeles și de aplicat.

Imediat, soldații săi începură să tragă. La fel și dronele aeriene și terestre, fiecare alegând câte o țintă, pe rând, cu muniție direcțională.

Deși Genie ar fi putut dirija singură atât dronele de atac, cât și soldații umani, Congresul luase de mult decizia ca doar oamenii să aprobe fiecare ucidere în parte. Așadar, vizorul căpitanului arăta acum ca ecranul unui joc virtual: indivizii marcați cu roșu erau eliminați de drone doar în urma validării din partea căpitanului, dar cum mulțimea era formată din zeci de suspecți, confirmările trebuiau făcute la secundă. Soldații luau propriile decizii, dar puteau vedea pe vizoarele lor dacă ținta era deja rezervată de altcineva sau considerată inofensivă.

– Rachetele de croazieră ajung în douăzeci de secunde la țintă. Exploziile vor avea loc la circa zece kilometri de liniile noastre defensive, spre nord, interveni Genie.

Căpitanul verifică dacă vreunul dintre soldații săi era expus pe flancul nordic. Totul părea în regulă. În mod ciudat însă, nimeni dintre cei care fugeau din primul camion răsturnat nu răspundea la foc, oamenii alergând în toate direcțiile, cei mai mulți dintre ei aruncându-se la pământ, cu mâinile sus. Următoarele patru camioane rămaseseră în continuare pe loc, cu ocupanții lor ascunși în

benele blindate, fără ca americanii să-i poată ataca cumva. Ultimele cinci camioane, în schimb, viraseră acum spre sud, încercând să treacă de soldații americani prin stânga, în mare viteză, direct prin deșert. Celelalte două camioane din fața lor porniră spre nord, încercând să facă același lucru prin dreapta dispozitivului defensiv american. Dintr-unul din ele începu să se tragă, tot cu muniție direcțională, care lovi rapid în dronele expuse în mijlocul drumului.

– Impact la sol în zece secunde! comunică Genie, cu vocea sa feminină și impersonală.

Rachetele de croazieră mai aveau doar câteva secunde până la atingerea țintei, când dunele de nisip care umpleau ruinele antice situate în spatele teatrului de luptă fură spulberate de zeci de drone chinezești, țâșnind simultan câțiva metri în aer, învârtindu-se în jurul propriei axe, pe verticală, gata armate. Fuseseră înșurubate adânc sub nisip, bine mascate.

Pe vizorul căpitanului apăru și numărul dronelor: 72, dispuse într-un dispozitiv special orientat spre nord-vest, pe direcția rachetelor americane. Dronele începură să tragă instantaneu spre amenințarea venită din aer, chiar înainte să cadă din nou pe pământ. Undeva, la circa două sute de metri depărtare de țărm, cele două rachete de croazieră explodară în două globuri mari de foc, rămășițele lor ajungând pe țărm ca niște uriașe jerbe de artificii.

Căpitanul avu un mic șoc la vederea dronelor, însă ce era mai rău abia urma. La doar două secunde după distrugerea rachetelor, alte sute de drone țâșniră din nisipul deșertului, de data asta spre sud-vest, la doar trei sute de metri de soldații din flancul sudic, formând un culoar prin care încercau să evadeze cele cinci camioane din ariergardă.

Dronele antiaeriene își ocupaseră acum poziții defensive, în așteptarea rachetelor de croazieră suplimentare lansate imediat de navele americane, dar dronele din flancul sudic începură să tragă rapid către trupele americane, luându-le prin surprindere.

Dacă dronele defensive americane aveau capacitatea de a-și adapta înălțimea în funcție de teren, dronele de atac de fabricație chineză, în schimb, se deplasau pe șenile. Aveau însă o armură

defensivă din materiale compozite imposibil de detectat din aer sau din satelit, care le făcea extrem de greu de distrus cu arme automate – doar rachetele sau obuzele de artilerie le puteau distruge.

– Trei sute douăzeci de drone de atac chineze au ieșit la suprafață pe flancul sud-vestic! Recomand foc ghidat de artilerie pentru neutralizare, rosti Genie.

Comandamentul răspunse imediat:

– Trimitem acum o salvă de rachete. Primele două dispozitive mobile de artilerie sunt încă în aer, în elicoptere. Timp estimat până la aterizare: cinci minute.

Căpitanul era deja depășit de situație: rachetele nu aveau să ajute la nimic prin rețeaua foarte densă de drone antiaeriene, iar artileria trimisă cu elicopterele venea mult prea târziu, așa că trebuia să ia măsuri urgente pentru a nu-i fi decimați oamenii.

– Valul doi, refaceți dispozitivul defensiv pe direcția nord-nord-vest! Valul trei, repoziționați-vă pe coordonatele pe care vi le trimit acum!

Căpitanul își scoase tableta – acționarea cu forța minții a elementelor de pe vizor era deja peste puterile sale. Desenă rapid un cerc în jurul a circa 140 de soldați americani dispuși la doi kilometri în spatele zonei de lupte și le indică direcția pe care s-o urmeze. Selectă apoi jumătate din soldații veniți cu al treilea val și îi mută pe cercul părăsit de cei trimiși în luptă. Deja efectivele pe flancul estic erau înjumătățite periculos de mult, având în vedere că următoarele elicoptere de transport soseau peste patru minute, însă sateliții și dronele de supraveghere nu indicau niciun pericol din acel flanc.

Cei câțiva soldați americani angajați în luptă trăgeau cu toate forțele spre dronele ieșite din nisip, în timp ce sergentul de la Invizibili încerca să se protejeze de tirurile încrucișate și să țintească direct camionul în care se afla comandantul din Sirte. Grupul de cinci camioane trecea acum în mare viteză pe lângă flancul stâng al dispozitivului defensiv american, în timp ce zidul de gloanțe venit dinspre dronele chineze se întrerupea exact cât să lase camioanele să treacă. Dar ocupanții camioanelor trăgeau cu arme

automate spre americanii forțați acum să-și desfacă scuturile antiglonț transparente și să tragă doar la adăpostul lor și al roboților-cărăuș, care se poziționau în fața lor pentru a-i proteja. Era imposibil să te ascunzi în spațiul deschis al deșertului, chiar dacă pe alocuri câteva dune mărunte îți puteau da senzația temporară de siguranță.

Cei o sută patruzeci de soldați americani trimiși de căpitan spre teatrul de luptă alergau acum prin deșert, ajutați de exoscheletе, cu dronele de suport după ei. Frontul format de ei se întindea pe doi kilometri, iar văzuți de sus, din dronele de supraveghere, semănau cu un val venit să stingă focul care ardea la peste un kilometru depărtare.

Pe căpitan îl trecu un fior, deși era o căldură insuportabilă. Pe ecranul vizorului vedea și starea fiecăruia dintre soldații angajați în luptă – din treizeci de oameni, cinci erau morți și opt, grav răniți, iar sutele de drone șenilate avansau treptat spre ei. Camioanele care îl flancau pe emirul din Sirte tocmai străpunseseră linia frontului, în ciuda rachetei trase de sergentul Invizibil către ultimul dintre ele – lovitura îi aruncă puntea spate în aer, iar camionul începu să se rostogolească prin deșert, aruncându-i în toate direcțiile pe oamenii din benă. Muriseră peste patruzeci dintre ostaticii libieni și doar doi din rândurile indivizilor suspecți de terorism, restul fiind fie ușor răniți, fie teferi, trăgând cu toate forțele în oamenii săi.

Cele două camioane care încercaseră să treacă de oamenii săi prin dreapta ajungeau periculos de aproape de ei, iar dintr-unul se trase o rachetă care aruncă în aer trei soldați americani. Cumva, blindajul camioanelor reușea să reziste foarte bine tirurilor dronelor aeriene americane.

În depărtare, rețeaua de drone antiaeriene anihilase salva de douăsprezece rachete de croazieră trase de navele americane, doar una dintre rachete atingându-și ținta. Comandamentul decise repetarea tragerii, însă șansele erau în continuare de partea armamentului autonom făcut cadou de chinezi Califatului.

Privind câmpul de luptă din imaginile transmise de dronele de la mare înălțime, căpitanul își dădu seama că era pe punctul de a pierde întreaga avangardă din flancul nord-vestic.

Exact în clipa aceea deșertul țâșni în coloane de nisip și spre est, la patru kilometri de poziția căpitanului, dar la numai câteva sute de metri de liniile defensive provizorii din flancul său estic. Alte sute de drone de atac terestre ieșeau din nisip și începeau să vină în mare viteză spre puținii soldați rămași să apere pozițiile. Li se întinsese o capcană mortală, iar în acest moment nici măcar cele câteva blindate care tocmai porneau din zona de aterizare nu ar mai fi putut decide favorabil lupta, căci noile drone ieșite din nisip erau destinate în principal luptei antitanc!

Căpitanul cedă nervos.

– Toată lumea, foc de voie! Nimiciți-i pe nenorociți!!

Comandamentul răspunse imediat, ofițerul de comunicații având de data asta vocea gâtuită de emoție.

– La loc comanda! Comutăm în modul de comandă de urgență Genie. Activat în trei, doi, unu...

Căpitanul simți o mare ușurare. Toți soldații americani primeau acum ordine direct de la Genie – nu doar ordine verbale, ci ordine trimise direct în creier, care le indicau pe unde să o apuce și ce să facă. Era pentru prima oară în istorie când un computer prelua comanda asupra unor unități umane implicate activ în luptă. Era singura cale prin care puteau contracara strategia foarte bine pusă la punct a celor care-i ajutau pe jihadiștii din Califat. Era și cea mai periculoasă cale, însă Comandamentul considera că e ultima soluție pentru a salva o situație disperată – era timpul ca strategiile repetate în ultimii ani de manevre să fie aplicate într-un război real.

Genie avu nevoie de mai puțin de o milionime de secundă pentru a decide strategia și a-și comunica ordinele. Decise să oprească avansul valului de suport trimis de căpitan, ordonându-le soldaților să rămână pe poziții. Sacrifica viața celor doisprezece soldați americani rămași implicați în luptă, dar putea redistribui jumătate din soldații veniți în sprijin pentru a forma

o a doua linie defensivă, care urma să ghideze camioanele jihadiștilor spre o zonă de foc concentrat.

Ordonă retragerea imediată a soldaților din flancul estic pe o linie mai ușor de apărat și mută rapid blindatele dinspre acest flanc spre cel atacat doar de dronele de infanterie, pentru a le feri de rachetele dronelor antitanc și a maximiza efectul lor în luptă. Mută cei doi uriași roboți de atac spre flancul estic și le ordonă să tragă, chiar dacă focul era încă ineficient, pentru a distrage atenția dronelor chineze antitanc.

În fine, ordonă elicopterelor de atac ale echipei B să bombardeze cele două camioane care străpunseseră liniile defensive prin nord, aruncându-le în aer cu tot cu ostaticii de la bord.

Dronele de asalt chineze din flancul nord-vestic trăgeau acum cu putere în scuturile individuale ale soldaților abandonați de Genie, acestea cedând unul după altul. Dronele-cărăuș fuseseră deja făcute bucăți. Genie ordonă patru salve de rachete de pe navele americane din larg – trei către rețeaua de drone antiaeriene, una către sutele de drone de asalt chineze de pe frontul de est.

Cele patru camioane care se opriseră de la început în spatele camionului răsturnat porniră și ele, profitând de distrugerea inamicului, ocolind epava în flăcări și călcând peste cadavrele ostaticilor răpuși de gloanțe. Se îndreptau acum în mare viteză spre prima linie defensivă aranjată de Genie, iar camioanele blindate din ariergardă avansau și ele, la adăpostul focului dronelor, către sud, încercând să învăluie flancul vestic al dispozitivului american.

Pe frontul de est, dronele de asalt trăgeau în plin în soldații americani aflați la adăpostul scuturilor individuale, însă acestea erau încă în bună stare și linia defensivă rezista. Focul roboților de atac trimiși de Genie se făcea deja simțit în rândul dronelor chineze, determinându-le să tragă cu rachete în direcția lor, fără prea mare succes, pentru că aceștia aveau sisteme complexe antirachetă. Dar timpul era limitat – doi roboți nu puteau ține piept unui număr atât de mare de drone mai mult de un minut.

Genie decise să preia comanda elicopterelor de transport care se apropiau acum de țărm mult mai la est decât veniseră ultima

dată și să lase imediat la sol blindatele de artilerie pe care acestea le transportau, precum și tot personalul, pentru a prăbuși apoi patru dintre elicoptere peste dronele de atac din flancul estic. Ar fi micșorat cu 25 la sută numărul acestora, cu costuri acceptabile.

Între timp, ultimul soldat american din avangarda dinspre nord-vest murea secerat de gloanțe, dronele chineze trecând direct printre cadavre, iar cele patru camioane din avangardă încetineau ca să țină pasul cu acestea, stând la adăpostul focului lor susținut.

Celelalte patru camioane, din ariergardă, ajungeau la extremitatea sudică a dispozitivului de apărare american, rezistând în ciuda focului armelor automate cu care erau întâmpinate. Viteza foarte mare a camioanelor reprezenta un avantaj sensibil în contextul în care soldații americani nu fuseseră dotați cu arme antitanc, ci doar cu arme ușoare, de asalt.

Unul dintre roboții uriași americani de pe frontul estic explodă, iar scuturile soldaților din acest flanc începeau să cedeze.

Genie analiză rapid situația: 283 dintre cele 320 de drone de atac din flancul vestic erau încă active și 180 dintre cele 240 de drone din flancul estic îi secerau încă soldații – erau deja 48 de morți și 65 de răniți grav în rândul americanilor, alți 77 fiind atinși de gloanțe sau de schije. Iar situația urma să devină și mai gravă, dacă Genie calculase greșit intervenția.

Cei de la Comandamentul de pe mare erau nervoși, asistând neputincioși la masacrul care se întâmpla la douăzeci de kilometri depărtare. Avioanele de vânătoare nu puteau interveni, fiind bruiate de navele chineze aflate la cincizeci de kilometri distanță. În plus, erau amenințate de tirul dronelor antiaeriene ori de câte ori se apropiau de zona fierbinte. Elicopterele de atac erau menținute încă de Genie deasupra țărmului, pe flancul estic, la adăpost de tirul dronelor de asalt chineze, pentru a apăra elicopterele de transport de orice alt atac-surpriză.

Prima salvă de rachete asupra dronelor antiaeriene ordonată de Genie ajunse în zona în care fuseseră distruse precedentele rachete, iar rețeaua chineză începu să tragă spre ele. Genie ordonă

autodistrugerea rachetelor, dând peste cap senzorii rachetelor antiaeriene trimise de dronele chineze.

Al doilea val de rachete de croazieră apăru aproape imediat în urma sferelor de foc și-și continuă drumul până la doar două sute de metri de rețeaua chineză, unde, lovit de tirurile acesteia, explodă. Din fericire, din spate venea al treilea val de rachete, iar dronele chineze nu mai avură timp să identifice țintele și să tragă, cele opt rachete americane lovindu-le în plin. Ruinele antice săriră în aer, împreună cu mare parte din rețeaua defensivă ascunsă în interiorul lor. O altă salvă de rachete urma să desăvârșească lichidarea antiaerienei Califatului, iar Genie comandă alte patru salve și pentru dronele care avansau dinspre vest.

Între timp, cele șase rachete trimise de Genie spre est își loviră și ele țintele, distrugând zecile de drone care înconjuraseră robotul de atac american rămas în luptă, permițându-i acestuia să se concentreze asupra distrugerii miezului liniei de atac inamice.

Genie observă că flancul sud-vestic era deja depășit de camioanele Califatului, soldații americani din zonă suferind pierderi grele, în timp ce camioanele blindate care veneau dinspre vest se apropiau acum cu mare viteză chiar de centrul defensivei americane, indivizi ascunși printre ostatici trăgând în toate direcțiile. Conform scenariului, camioanele ar fi urmat să sară în aer pentru a mări numărul de victime americane – primele două, probabil abia după ce ajungeau la a doua linie defensivă americană, ultimele două, chiar la câteva secunde după ce ar fi trecut de prima linie de apărare.

Decizia se dovedi simplă pentru Genie, care ordonă elicopterelor de atac ale echipei B să elimine ultimele două camioane din ecuație, acestea sărind în aer cu tot cu ostatici și cu atacatori, la doar două sute de metri de americani. Celelalte două camioane fură atacate de la sol de soldați și de dronele defensive, conform protocolului obișnuit: foc la roți, pentru dezechilibrare și răsturnare.

Primul camion rămase fără roți în față, se clătină stârnind un nor imens de praf, apoi începu să se rostogolească, sărind în aer

din cauza declanșării explozibililor ascunși printre ostatici. Al doilea viră spre stânga, lovindu-se de dronele de atac care-l flancau și se răsturnă, aruncându-i pe oamenii din el în toate părțile. Cei patru teroriști ascunși printre ostatici fură omorâți rapid de dronele aeriene defensive sosite în ajutor.

În flancul estic, cele patru elicoptere de transport dirijate de Genie ajunseseră deasupra frontului de drone inamice. Genie le prăbuși unul câte unul, distrugând zeci de drone inamice.

Robotul american explodă și el, în urma unui tir de rachete, însă Genie vedea deja că pe acest flanc mai rămăseseră doar 27 de drone active, care puteau fi distruse de elicopterele de atac ținute în rezervă și de soldații rămași pe poziții, fără a risca prea mult.

Între timp, pe flancul vestic, blindatele americane intraseră în sfârșit în luptă, soldații rămași ascunzându-se în spatele lor. Lupta se echilibra acum, iar salva de rachete care distrugea rămășițele antiaerienei Califatului permitea valului secundar de rachete să facă ravagii printre sutele de drone încă active pe acest front.

Cele patru camioane blindate care depășiseră frontul prin sud se întorceau acum, jihadiștii urlând unii la alții – unii voiau să le ducă direct spre linia americanilor, pentru o moarte de martiri, alții doreau să se întoarcă la Sirte, deși orașul era mult prea departe pentru a reuși să ajungă până acolo.

Genie calculă că în respectivele camioane se aflau nouăsprezece jihadiști și circa o sută de ostatici, așa că dirijă ultimele drone aeriene pentru a se interpune între linia defensivă americană și camioane. Dronele începură să țintească direct teroriștii, iar în mai puțin de un minut erau cu toții morți, în afară de emirul din Sirte, care se ascundea acum în spatele ostaticilor îngroziți.

Erau omorâți acum și șoferii, așa că, rând pe rând, camioanele se opriră la doar 50 de metri de soldații americani. Ostaticii săriră din camioane, urlând, cu mâinile în aer. Fugi și emirul, încercând să se facă pierdut printre oamenii panicați, însă aceștia, remarcând că nu mai are armele la el, îl înconjurară. Gloata furioasă începu să-l lovească cu pietre și să-l rupă apoi în bucăți. Soldații americani

nu interveniră, deși informațiile deținute de emir ar fi fost bine-venite. Genie nu considera că merita ținut în viață.

Genie mai evaluă o dată situația. Ultimele drone inamice rămase în luptă erau acum eliminate de salvele de rachete și de focul blindatelor americane, în timp ce transportul de trupe și de logistică se reluase. Încercarea Califatului de a ucide în față capul de pod american din Libia fusese zădărnicită.

Daunele erau însă uriașe: 62 de soldați americani morți, peste 100 de răniți grav, alți 80 de răniți ușor, roboții de asalt distruși, patru elicoptere aruncate în aer și zeci de drone americane făcute una cu pământul. Cei 40 de teroriști care îi atacaseră pe americani erau cu toții morți, ca și mare parte dintre ostatici – din 300, doar 56 mai erau în viață, mulți dintre ei răniți.

Comandamentul preluă conducerea de la Genie, fără a trage la răspundere căpitanul pentru dezastrul din jur. Situația ar fi depășit puterea de reacție a oricărei echipe umane, iar americanii erau deja conștienți că jihadiștii Califatului nu aveau pregătirea necesară pentru a coordona atacul cu drone chineze – treaba asta sigur fusese programată în afara Libiei.

După o zi rezervată strângerii morților și a răniților, precum și scanării în detaliu a deșertului din zona Avanpostului, americanii deciseră să continue. Sirte și Benghazi se prăbușeau acum sub sute de bombe și rachete de croazieră, convoaiele de refugiați care fugeau din orașe erau scanate de zeci de drone, teroriștii cunoscuți sau doar bănuiți erau eliminați chiar din mijlocul civililor, iar cele patru nave chineze, forțate să se întoarcă la baza rusească din Siria „pentru propria lor siguranță". Planul chinezilor de susținere a implementării Califatului în Libia eșuase.

În următoarea zi, la Comandamentul aflat în largul mării, ofițerii forței expediționare americane erau ocupați cu raportul către trimișii sponsorilor, pentru a stabili despăgubirile care urma a fi acordate familiilor soldaților căzuți la datorie sau răniți în luptă, precum și detaliile despre administrarea orașului nou construit.

Delegația era condusă de cel mai bogat miliardar american, cel care pusese, de altfel, rețeaua Genie la dispoziția marinei americane.

Comandantul forței expediționare îi raporta ca unui superior, deși asta-l umplea de dezgust. În cei douăzeci de ani de carieră învățase să accepte că marile corporații îi plăteau, de fapt, salariul. Iar pentru ca pilula să nu fie chiar atât de amară, specialiștii în PR îi pregătiseră oricum atent discursul.

– Sutele de drumuri cu elicopterele de transport pe care le vom efectua zilele următoare vor aduce nu doar trupe și blindate, ci și materialele necesare construirii rapide a noului oraș. Vom lucra în paralel la uzina de desalinizare a apei de mare și la montarea panourilor solare, ca să avem cât mai repede independență energetică și apă curentă. Apoi vom aduce imprimantele 3D, cu care vom printa casele refugiaților, precum și utilajele de construire a drumurilor – toate vor fi aduse aici în mai puțin de două săptămâni.

Miliardarul strânse din buze.

– Bine, și până atunci nefericiții din orașele bombardate unde se vor adăposti? Nu v-ați grăbit un pic cu bombardamentele? Parcă nu asta fusese strategia...

Comandantul nu era în stare să răspundă sincer, așa că-i dădu replica pregătită dinainte.

– Cam în două săptămâni, primii refugiați se vor putea apropia de Avanpost, deci vor fi în siguranță. Trebuie să menționez că protocolul rămâne același: vor fi obligați să renunțe la absolut orice fel de bagaj și să parcurgă tunelurile de sârmă ghimpată din deșert doar în lenjeria de corp. Am mai avut surprize!

Miliardarul îl întrerupse.

– Aveți douăsprezece cercuri concentrice de securitate, întinse pe zece kilometri și capabile să oprească orice terorist dispus să se arunce în aer, aveți drone de supraveghere care pot identifica orice purtător de arme sau de explozibil, iar scanerele de intenție nu lasă să intre în zona sigură a Avanpostului persoanele instabile psihic sau venite cu gânduri de răzbunare. Chiar trebuie să-i mai dezbrăcați pe sărmanii ăia care se refugiază aici?

– N-avem de ales, îi răspunse comandantul. Au fost cazuri în care au ascuns arme și explozibili sub haine și s-au aruncat în aer în punctele de control cu echipaj uman, omorându-ne soldații. E și o chestie psihologică – sunt forțați să lase totul în urmă, absolut totul. Oricum, odată intrați, refugiații primesc tot ce le lipsește deja de multă vreme în Libia: o casă modernă, simplă, dar dotată cu tot ce e necesar, mese calde, haine curate și comode...

Miliardarul îl întrerupse din nou.

– Aș îndrăzni să spun că lucrul cel mai important, domnule comandant, este că au din nou un scop în viață: vor munci la construcția și la extinderea Avanpostului sau vor avea joburi în uzinele noastre, pe care le vom aduce aici. Își vor reface viața, departe de zănaticii care voiau să-i omoare. Ar fi fost de preferat să nu înceapă această nouă viață printr-o umilire...

Printre lozinci, miliardarul calcula deja profitabilitatea noului Avanpost. Comandantul îi răspunse, puțin obosit de atâtea cifre:

– Așteptăm circa 360 000 de refugiați în Avanpost în primul an, după luptele sângeroase din deșert. Îl vom putea extinde, treptat, la un milion de locuitori. Din păcate, restul Libiei va cădea cel mai probabil pradă haosului obișnuit al războaielor civile...

– Asta e. Știți prea bine că e tot ce putem face. De altfel, costurile vor fi acoperite, ca de obicei, în măsură de 80 la sută de grupul nostru de companii, îl asigură miliardarul.

Costurile aveau să fie acoperite într-adevăr, cel puțin în parte, de produsele și serviciile asigurate extrem de ieftin de sutele de mii de libieni fericiți să muncească pentru a-și câștiga siguranța familiei și chiar existența. Dacă în Avanposturile mai vechi apăreau deja revolte cu privire la statutul de sclavi, refugiații proaspăt confruntați cu spectrul morții erau mai degrabă mulțumiți să accepte ce li se oferea. Iar în circa trei ani, Avanpostul devenea profitabil datorită mărfurilor ieftine, dar foarte bune, pe care le trimitea spre nord, spre Europa.

– Deocamdată, ofițerii noștri sunt ocupați cu raportul daunelor suferite acum două zile. Va trebui să trimitem repede

despăgubirile la familiile soldaților morți sau răniți în luptă. Sper că vom avea sprijinul dumneavoastră, încheie comandantul, sec.

Întâlnirile astea în care schimba vieți omenești pe bani îl enervau cumplit. Dar asta era realitatea armatei americane a anului 2046: lipsa acută de fonduri guvernamentale transformase grupurile expediționare în mercenari plătiți direct de companiile interesate să-și deschidă puncte de producție ieftine în zonele extrem de sărace situate în imediata vecinătate a marilor piețe dezvoltate. Toată lumea avea de câștigat, în definitiv, își calma uneori conștiința comandantul. Mai puțin cei care mureau pentru a fi puse în practică aceste aventuri capitaliste. Ei nu aveau nimic de câștigat. Familiile lor primeau totuși despăgubiri consistente. Viața soldaților americani era destul de bine răsplătită în bani în 2046...

Miliardarul aprobă dând din cap, se ridică satisfăcut de la masa de discuții și ieși pe puntea navei de război americane. Îl dureau toate oasele, iar vârsta își spunea din ce în ce mai tare cuvântul.

Aerul de afară era încins, deși țărmul abia se zărea. Respiră adânc, privind către Africa. Cel mai nefericit continent nu mai trimitea astăzi valuri de milioane de refugiați, ca în urmă cu trei decenii, aceștia fiind ținuți sub control în Avanposturi. Strategia dăduse roade, permițând coaliților formate temporar de marile puteri concurente să niveleze orașele rebele fără să se mai preocupe de daunele colaterale, iar jihadiștii își iroseau forțele cucerind orașele vechi, doar pentru a muri apoi glorios sub dărâmăturile lor.

În Irak, Siria, Afganistan, nordul Arabiei Saudite și în Libia, Avanposturile generaseră deja propriile lor suburbii, niște mahalale sărace, dar care erau mai ușor de controlat decât vechile orașe, iar infrastructura acestor țări răvășite de războaie civile interminabile fusese complet schimbată. Orașele părăsite erau doar fantomele unui trecut liniștit și vesel, iar noile orașe concepute de imensele mașinării vestice, niște columbării în care forța de muncă ieftină era ținută în viață și reeducată, ferită atât de atacurile teroriștilor care bântuiau prin deșert, cât și de ideologiile extremiste.

Miliardarul se înfioră. Marea era relativ liniștită, dar briza umedă și fierbinte sufla totuși susținut, fapt care-l făcea să lăcrimeze.

Milioane de oameni pieriseră în războaiele Orientului Mijlociu, rușii dăduseră faliment din cauza aventurilor din zonă, evreii prosperaseră în ciuda prăbușirii tuturor țărilor din jur, iar industria militară americană funcționa la capacitate maximă – de data asta, datorită investițiilor private precum cea pe care o gestiona aici.

„Cât naiba mai durează asta, Bill? Ai avut un vis, un vis nenorocit, și acum mi-e teamă că se transformă într-un coșmar. Am vrut să-i ajutăm pe nefericiții ăștia, iar acum țări întregi ajung în colaps doar pentru că militarii știu că vom sări noi cu banii. Of, Bill, de ce a trebuit să mori tu atât de repede și să ne lași cu toată mizeria asta pe mâini?"

Era timpul să dea un telefon, prin conexiunea securizată cu sateliții aflați în proprietatea uneia dintre multele sale companii. Cu agenda sa extrem de încărcată nu-și putea permite luxul de a gândi, de a simți, de a-și plânge neputința de cel mai bogat om din lume.

În interfața grafică de pe lentilele sale de contact apăru un chinez de vreo treizeci și ceva de ani.

– Bună ziua, domnule Shang! Vă apelez, cum puteți vedea, din largul coastelor Libiei.

– Bună ziua! Vă așteptam, îi răspunse chinezul.

Părea obosit, ca și când luptele de acum două zile l-ar fi afectat personal.

– Aș vrea să transmiteți mai departe un mesaj, domnule Shang. Mesajul e următorul: Avanpostul 10 trebuie lăsat în pace. Nu dorim ca agenții Califatului să-l mai atace vreodată. Este esențial pentru planurile noastre privind Europa. Încercați să vă țineți generalii sub control. În special pe generalul Xu, care este deosebit de periculos pentru planurile noastre. Ale tuturor! Ați reținut, domnule Shang?

– Am reținut. Îl voi comunica mai departe. Condoleanțele mele pentru pierderile suferite! Vom avea grijă ca așa ceva să nu se mai repete. Vă dați seama că nu noi am inițiat atacul, chiar dacă armele folosite au fost produse la noi în țară.

– Sunt convins, domnule Shang. Nu uitați că avem interese comune cu mult mai mari decât nordul Africii. Ar fi bine să

înțelegem cu toții și să nu mai irosim resurse degeaba călcându-ne pe picioare. Iar dacă președintele Lei are probleme cu generalii săi, să ia măsurile necesare până nu e prea târziu și scapă situația de sub control. Știți ce fel de regim avem la putere! Chiar nu e nevoie de așa ceva!

Shang Ning dădu din cap aprobator, iar comunicația se întrerupse. Miliardarul închise un pic ochii, ca și când ar fi încercat să-și calmeze o durere bruscă de cap, apoi intră înapoi în navă.

Pe partea cealaltă a globului, Ning se lăsă pe spătarul scaunului, întorcându-se spre peretele de sticlă care-l despărțea de restul orașului. Shanghai era încă sub smog, așa că nu vedea decât o ceață întunecată și toxică. Îi era dor de zilele în care-și desfășura activitățile în Orașul de Vis, unde cerul era mereu curat, însă misiunea lui aici devenise mai importantă.

„Am obosit să fiu în acest joc", gândi Ning. „Sper că președintele Lei știe ce face! La fel și Tian. Altminteri..."

Un apel din partea lui Tian îi apăru în colțul ochiului drept, așa că-l acceptă.

– Ai auzit ce a spus prietenul nostru, da?

– Am auzit. Mulțumesc că ai partajat conexiunea, Ning. Părea destul de nervos, bag seama, îi răspunse Tian.

– Vorbești tu cu președintele?

– Da, desigur, a fost deja informat. Îi potolim și pe generali cât de curând.

– Crezi? Eu văd că ridică probleme din ce în ce mai des. Sunt tot mai agresivi, iar asta...

– Iar asta e sub controlul președintelui, Ning, îi răspunse Tian. Te-am apelat în altă problemă. Prietenii noștri din Germania au fost ținta unui jaf, iar daunele sunt incomensurabile. Am pierdut patru unități, Ning. Patru!

Ning rămase înmărmurit.

– Exploziile din München au legătură cu ce spui tu acum?

– Cel mai probabil. Agenții noștri din Rostock au fost uciși, iar sursele din serviciile germane ne-au spus că o femeie a fost

autoarea atacului. Au prins-o, au interogat-o, dar nu au aflat nimic de la ea, nici măcar de la modelul virtual al creierului. Iar unitățile au dispărut fără urmă. Se pare că mai era un bărbat implicat, dar nu avem niciun fel de informații despre el.

– Asta e cumplit, Tian. Cineva știa precis unde se află și ce conțin. Ăsta nu e un jaf întâmplător...

– Poți să programezi nanoboții de la distanță, în cazul în care sunt conectați la internet? Să fie detectați?

– Voi avea grijă să-i programez. Mi-am luat toate măsurile de siguranță. Nanoboții ăia nu se activează ușor.

– Foarte bine. Te rog să ai grijă. Te las acum.

Comunicația se întrerupse, iar Ning se adânci în liniștea încăperii sale pustii, cu vedere la smog. Se întoarse din nou către birou și aruncă o ultimă privire la hologramă pe care avea toate desfășurările de drone din jurul oazei An Nawfaliyah. Armata chineză folosise în atacul contra americanilor doar o treime din toate instalațiile cumpărate și pregătite pentru agenții Califatului. Dacă ar fi activat tot ce avea în zonă, așa cum dorise generalul Xu, șeful armatei, ar fi distrus rapid micul cap de pod american. Dar președintele Lei intervenise în ultimul moment, convingându-și generalii să le arate doar un cartonaș galben americanilor, nu unul roșu. Din fericire...

Cu un gest făcu să dispară hologramă de pe birou, iar cu un altul deschise altă hologramă, una în care putea urmări cea mai captivantă cursă din istorie. Scoase o sticlă de whisky din sertar și-și turnă un pahar.

Era singur în biroul lui, privind spre spațiul nesfârșit recreat pe masa din față pe baza datelor furnizate în timp real de sateliții chinezi din jurul lui Marte, în care un punct mic, luminos, îi arăta poziția navei chineze pe orbita planetei, iar un altul, mult mai mic și mai îndepărtat, nava americană aflată încă în drum spre planetă.

Fusese singur în toți acești ani în care prietenul său Tian îl târâse după el în eșaloanele superioare ale Partidului, iar compania sa de interfețe mentale digitale îl transformase în miliardar. Însă acum tot jocul ăsta deja îl lăsa fără pic de energie.

Undeva, prin orașul de 45 de milioane de locuitori, era și Wen. Reușise să o cucerească într-un final, trăiseră fericiți câțiva ani împreună, apoi se certaseră la cuțite, iar în ultimii doi ani nu mai auzise nimic despre ea, de când căzuse în dizgrația ilustrului său unchi, Lei. Wen ar fi vrut atenție totală din partea lui, ceva ce el nu era, pur și simplu, în stare să ofere. Când se umpluse de bani, decisese să-l părăsească și să-și vadă de viața ei, chestie care-l înfuriase din cale-afară pe președintele Lei, iar pe el îl dusese la depresie.

Ce viață ar fi avut împreună? N-avea să afle niciodată. Dar știa cu certitudine că în viața sa de acum nu era loc pentru nimeni altcineva – compania lui îi devenise și soție, și familie. Iar faptul că toate acțiunile externe ale armatei chineze se desfășurau prin interfețele digitale oferite de el îl făcea să privească suspicios orice femeie care încerca să-i alunge singurătatea – tot atâția potențial agenți, tot atâtea potențiale probleme. Peste tot erau ofițeri de rang înalt care-i purtau sâmbetele președintelui Lei, iar faptul că acesta se apropia de finalul mandatului nu era deloc încurajator. Generalul Xu, în special, putea pune probleme...

Acum trebuia să fie atent să nu-i calce pe picioare nici pe aliații din Societate, cu care erau angajați într-un balet geostrategic din ce în ce mai greu de controlat. Banii Societății îi ajutaseră enorm la început. Scopurile acesteia erau nobile, iar președintele Lei acordase o mare importanță păstrării unor legături stabile cu membrii Societății, în ciuda divergențelor tot mai mari dintre ei. Dar eforturile pe care le făcea acum China erau enorme, iar aliații din Societate nu-și îndeplineau partea, era de părere Tian, tot mai important și tot mai nerăbdător să pună în practică țelurile acesteia. Plus că acum apăruse și jaful ăsta... Viața i se complica prea tare, mult prea tare...

Ning privi mai atent la hologramă din față. Ceva nu era în regulă. Clar nu era în regulă! Cum era posibil?! Se precipită și apelă rapid o conexiune mentală.

În fața ochilor îi apăru din nou figura palidă a prietenului său înalt și uscățiv.

– Tian, am vești proaste pentru tine!

UN MIC PAS GREȘIT PENTRU OMENIRE

Edwards era nervos. USS Nerio nu avea capacitatea de a detecta capsula de urgență, redenumită oficial „Capsula de Amartizare", cu numele de cod „Șoimul", referire evidentă la „Vulturul" lunar din secolul trecut. Nu reușeau să detecteze nici măcar nava chineză, care intrase acum pe orbită în jurul lui Marte și se afla de cealaltă parte a planetei.

– Ar fi trebuit să ne răspundă la apeluri până acum, la naiba! strigă Mae, care în ultimele trei ore încercase să contacteze Capsula din cinci în cinci minute.

Fiind inginer de zbor, era familiarizată cu toate procedurile de comunicare, dar tot îi simțea lipsa lui Andrews. În plus, cele nouă minute de întârziere din comunicațiile cu Controlul Misiunii nu o ajutau defel. Pentru a limita greutatea și a micșora numărul de lansări pe orbită de pe Pământ, USS Nerio avea la bord o aparatură limitată de comunicare directă navă-navă. Când ar fi ajuns pe orbită, instrumentele de la bord ar fi fost suficiente pentru a comunica cu Baza și apoi a retransmite informația spre Controlul Misiunii, prin intermediul antenei principale și al celor patru sateliți de comunicații aflați pe orbita lui Marte. Dar acum Mae resimțea acut lipsa talentului lui Andrews de a reorienta rapid antena principală pentru interceptarea comunicațiilor dinspre Capsulă – informațiile pe care le primeau momentan de la Controlul Misiunii erau inutile.

– Poate că au mărit lățimea de bandă a antenei lor principale pentru a prinde ce transmite Controlul Misiunii, Mae, îi răspunse Simmons, încercând să citească ceva folositor în cifrele afișate de senzori pe panoul din fața lui.

Mae îi răspunse nervoasă:

– Da, asta e procedura pe care am discutat-o, corect! Dar tot ar trebui să ne apară pe senzori, ceea ce nu se întâmplă. Mai mult, ar trebui să detectăm transmisii radio de la ei, dar nici asta nu se întâmplă... Mai au cel mult o oră până vor intra pe orbita de amartizare, și noi nu știm încă dacă i-au detectat chinezii sau dacă e totul în regulă acolo. Urăsc să aștept după Control să-mi spună ce ar trebui să văd – *noi* suntem aici, la dracu', nu ei!

Edwards încercă să rămână calm.

– Calmați-vă cu toții! Știam că ar putea fi o problemă, Șoimul e de șase ori mai departe de nava noastră decât a fost construit și își folosește, mai mult ca sigur, antena pentru a primi datele necesare de la Controlul Misiunii. Sunt pe autopilot și au nevoie de orice informații complementare de acasă pentru a amartiza în siguranță. N-au nevoie de *noi,* au nevoie de o conexiune bună cu Controlul Misiunii, țineți cont de asta!

Controlul Misiunii nu avea însă niciun fel de contact cu Capsula. Mai trebuia să se țină cont și de faptul că orice comunicație din partea Capsulei dura nouă minute pentru a ajunge pe Terra și încă alte nouă minute să ajungă înapoi la Nerio. Capsula ar mai fi putut contacta sateliții de comunicații de pe orbita lui Marte și să descarce de acolo software-ul pregătit de Controlul Misiunii, ca să reducă consumul de carburant cu 0,5 la sută, crescând ușor șansele de a se întoarce teferi la Bază. Însă era mai ușor de spus decât de făcut, pentru că traiectoria Șoimului era abruptă, lăsându-i ofițerului de comunicații de la bord foarte puțin timp la dispoziție să prindă semnalele de la sateliți.

Edwards continuă.

– Chiar și în cel mai rău scenariu, Clark va ști ce să facă dacă ies puțin de pe orbita prestabilită și cu asta, basta!

Încerca să pară calm, dar se uita în același timp nervos la canalul criptat pe care primea mesaje secrete de la Controlul Misiunii, să vadă dacă aveau vreun mesaj confidențial pentru el. Nici unul, deocamdată.

Ultimele zile fuseseră epuizante pentru toți cei de pe navă. Kunugi, după ce auzise că urma să rămână pe navă, începuse să urle și să înjure, acuzând Controlul Misiunii și pe Edwards că vor să saboteze orice șansă de a pune punct o dată pentru totdeauna chestiunii existenței vieții microbiene pe planetă, conform agendei lor religioase.

Edwards îi răspunsese arogant că îl doare-n cot de viața microbiană de pe planetă; chiar dacă ar fi existat, ar fi fost tot creația lui Dumnezeu. În plus, îi amintise că aceasta era poziția oficială a administrației New American Republic – problema nu era una de biologie, studiile geologice ar fi fost mai importante pentru a dezvolta Baza, pe când descoperirile biologice se puteau face oricând.

Kunugi nu se lăsase înduplecată, intrase în greva foamei și îi contactase pe oficialii japonezi. Peste două zile, guvernul Japoniei înaintase autorităților americane un protest oficial: nu plătiseră ca să nu primească nimic în schimb, în consecință Controlul Misiunii decisese că ofițerul de știință Reiko Kunugi trebuia să se numere printre cei care amartizau. Decizia îl lăsase pe afară pe savantul geolog, iar Gearan își dăduse deja seama, însă nu protestase precum Kunugi.

Edwards strânsese tot echipajul să-l asigure că va căuta o soluție ca să-i trimită în siguranță la sol pe amândoi oamenii de știință, chiar dacă unul dintre ei ar fi urmat să ajungă mai târziu. T'oată lumea era conștientă însă că asta ar fi fost o violare serioasă a protocoalelor de siguranță, pentru că a doua capsulă de amartizare trebuia să rămână la bord, în locul capsulei de urgență, pentru orice eventualitate. Astfel că, practic, toți știau că Edwards minte, ceea ce îi enervase și mai tare. Din fericire, deciseseră să se întoarcă la posturile lor, deși din acel moment orice ordin venit de la Edwards era primit cu scepticism și rezistență.

Singura care își acceptase liniștită soarta de a rămâne la bord era Christa Mae. La cei 28 de ani ai ei, era conștientă că va mai

avea și alte ocazii de a se întoarce pe Marte în condiții mai sigure. Nerio fusese proiectat pentru a se întoarce pe Marte în 2048 și apoi în 2050, când distanța dintre Marte și Pământ urma să fie chiar mai mică decât cea din 2046. Baza ar fi fost deja bine stabilită și extinsă la niveluri sigure, iar experiența ei ar fi contat foarte mult. Nu trebuia să dovedească nimic nimănui, așa că era calmă.

Edwards încă mai credea că vor găsi o soluție – Dumnezeu îi arătase întotdeauna rezolvări când se aștepta mai puțin –, așa că își păstra și el calmul.

– Primim informații noi de la MCC, comandante!

După ce strigase fericită, Mae înlemni în fața ecranului, pe măsură ce citea. Edwards se uită la ecran și simți că toată lumea se face țăndări în jur. Închise ochii și îi redeschise, pentru a se asigura că nu e un vis urât.

– Chinezii au ieșit în sfârșit din spatele lui Marte, iar Controlul ne spune că au lansat deja capsula Wu, capsula de amartizare, șopti Mae, gâtuită, încă holbându-se la ecran.

Ji Wu, părintele programului de amartizare chinez, nu mai trăia pentru a-și vedea poporul ajungând în sfârșit pe Planeta Roșie. Dar autoritățile chineze doriseră să-i cinstească pe eroii programului lor spațial, așa că navele nu purtau nume mitologice, ca în trecut, ci nume de oameni care existaseră. O ironie, având în vedere că americanii încă foloseau numele unor zei de mult uitați, chiar dacă puțini știau că Nerio, o zeiță a războiului, fusese iubita lui Marte în străvechiul sistem de zei al grecilor.

Edwards își luă inima în dinți și-i dădu ordin lui Mae.

– Reorientează antena principală spre satelitul Sail de pe orbita lui Marte. Poate că nava noastră a ajuns mai repede pe orbită și acum se află și ea în spatele planetei. Ar trebui să-i contactăm prin intermediul lui Sail, măcar să le dăm informațiile de care au nevoie, dacă vor amartiza cu bine.

Sail era primul satelit marțian aflat într-o orbită non-kepleriană, rotindu-se departe de planetă, perpendicular pe planul orbital al sistemului solar. Era utilizat mai ales pentru a păstra deschise comunicațiile cu Baza și celelalte aparate aflate pe orbită în timpul

conjuncției superioare, când Soarele se afla între Pământ și Marte și întrerupea toate comunicațiile cel puțin trei săptămâni pe an. Era numit „Pânza" datorită pânzelor solare care-i permiteau să-și păstreze orbita extrem de îndepărtată până la șase ani, printr-un sistem de propulsie continuă, de foarte mică viteză. Dar, pentru că acum toate comunicațiile dintre Pământ și Marte se efectuau direct, Sail era păstrat în modul de hibernare.

– Poate că Andrews a ales să se lege de satelitul ăsta, pentru că poziția sa relativ stabilă departe deasupra planetei îi permite să-i prindă mai ușor semnalul. Te rog, trimite chestia asta la Control înainte să reorientezi antena principală – sunt sigur că s-au legat doar la cei patru sateliți din orbita normală și la nava noastră, dar au uitat de Sail, la naiba! Spune-le să activeze „pânza" asta nenorocită cât se poate de repede!

Edwards juca la risc, întrerupând comunicațiile cu MCC, dar în sinea lui știa că era cea mai probabilă cale pe care ar fi apucat-o Andrews. „La naiba cu MCC și cu graba lor! N-am avut timp să facem nimic ca lumea și acum trebuie să improvizez... Țineți-vă bine acolo, copii!" gândi Edwards, rugându-se în tăcere pentru un miracol.

Peste patru minute, urmară primele semnale din partea satelitului Sail. Peste treizeci de secunde, un flux video apăru pe ecran. Andrews și Clark păreau obosiți, dar extrem de fericiți să-i vadă.

– Ura! În sfârșit! urlă Andrews privind la cameră, în timp ce Clark se concentra pe lucruri mai importante, având în vedere că intraseră deja pe orbită în jurul lui Marte.

– Ce v-a luat atât de mult să înțelegeți că ăsta e satelitul pe care-l vom utiliza? întrebă Andrews, dând agitat din mâini, încercând să-și țină în frâu bucuria.

Era o mică întârziere în comunicarea între nave, așa că Andrews continuă să zâmbească până când zâmbetul începu să-i semene a rânjet.

Mae îi răspunse, în timp ce se înjura singură în gând că nu a fost ea cu ideea, înaintea lui Edwards. Acum, fața aia a lui de individ omniscient și omnipotent strălucea de-ți venea s-o iei la palme.

– N-am avut timp să discutăm toate detaliile când ați plecat, iar tipii de la Control s-au gândit că vă veți conecta la unul dintre sateliții de pe orbita joasă, nu la ăsta.

– MCC v-a trimis o actualizare pe fiecare dintre sateliți, ați primit-o? întrebă Edwards, care nu voia să piardă timpul cu banalități.

– Da, am primit-o, avem toate lucrurile actualizate, îi răspunse Andrews. Mae, te rog, dă drumul stațiilor de comunicare de la 5 la 8. Așa o să folosiți antena ca pe un al doilea router spre Control și o să pornim și noi fluxul video. Cred că tipii de acasă abia așteaptă să primească și ei imagini.

Mae se execută imediat – a avea un flux video continuu cu amartizarea era esențial pentru succesul misiunii, având în vedere că vreo șase miliarde de oameni stăteau cu ochii lipiți de ecranele lor în acel moment, iar o bună parte din costurile misiunii era asigurată din fondurile sponsorilor, pe care trebuiau să-i facă fericiți.

Edwards primi în sfârșit un mesaj din partea Controlului Misiunii pe lentilele de contact, trimis prin sateliții aflați pe orbită. Chiar dacă-și reorientaseră antena principală spre Sail, Nerio încă putea comunica cu Pământul prin intermediul sateliților de lângă Marte, deși la o viteză foarte mică.

– MCC spune că avem undă verde, sunteți în parametri! Dacă totul merge bine, ar trebui să ajungeți cel puțin cu douăzeci de minute înaintea chinezilor. Tocmai au lansat și ei capsula, cred că v-au văzut deja și v-au înțeles intențiile.

– Vom păstra de acum încolo doar un canal audio între noi și vom ține deschis canalul video spre Pământ, spuse Mae. Între timp, echipajul adunat în spatele ei le făcea cu mâna celor doi aflați în capsulă, care pregăteau procedurile de amartizare. Andrews făcu și el cu mâna, iar Clark doar zâmbi scurt și dădu din cap, cu ochii încă lipiți de ecranele din fața ei.

Se concentra pe noua orbită a capsulei, un pic diferită de cea pentru care se antrenase în ultimele zile. Nu trebuia să facă nimic deocamdată, doar că orice mică greșeală din partea pilotului automat ar fi însemnat în acest moment o ratare a țintei cu cel puțin optzeci de kilometri, așa că nu-și putea permite să fie distrasă.

Jos, pe Pământ, cei 200 de oameni din Controlul Misiunii primiră în sfârșit fluxul video pe care-l așteptau de zile întregi. Ultimele două ore fuseseră agonizante, pentru că tot ce reușiseră să obțină era fluxul video de la Nerio, și nimic din partea echipajului de amartizare. Izbucniră în urale, dar se potoliră rapid, concentrându-se pe ce urma să facă Șoimul.

Lumea încremeni pe toată planeta. China și SUA transmiteau fluxuri video în direct de la echipajele lor de amartizare. Secretul americanilor fusese bine ținut. Lumea era pregătită să-i privească pe chinezi amartizând abia a doua zi, în timp ce venirea americanilor era așteptată abia peste patru sau cinci zile. Turnura dramatică a evenimentelor îi luase prin surprindere pe toți.

Peste tot, milioane de oameni se opriră pe străzi, privind în gol pe lentilele lor de contact sau holbându-se în telefoane și tablete. În jurul ecranelor uriașe pregătite pentru ocazie începură să se adune mulțimi întregi ca să se uite la ceea ce, în urmă cu doar douăsprezece ore, erau doar speculații.

De la esplanada National Mall din Washington până la esplanada Turnului Eiffel din Paris, de la platoul Oktoberfest, plin de mascați antitero din centrul Münchenului, până la uriașa piață suspendată la 30 de etaje înălțime între cei patru zgârie-nori emblematici ai Istanbulului, toate spațiile publice se umplură rapid de oameni dornici să ia parte la un moment istoric.

Cu o zi înainte apăruse zvonul că americanii au trimis o capsulă de amartizare cu o săptămână mai devreme decât ar fi trebuit, stârnind acasă sentimente profund naționaliste și provocând o reacție neoficială de protest din partea autorităților chineze, care insistaseră că aceasta nu era o cursă spațială și că aventura americanilor era una irațională.

Comentatorii luaseră reacția chinezilor ca pe o recunoaștere a înfrângerii, așa că, atunci când peste câteva ore apăru informația că și chinezii și-au trimis capsula de amartizare cu o zi mai devreme decât era programat, lucrurile scăpaseră de sub control.

Milioane de curioși ieșiseră pe străzile din Statele Unite și din China, în timp ce sute de stadioane din întreaga lume –

deja închiriate pentru eveniment – aveau mari probleme cu afluxul de spectatori care plătiseră să vadă fie amartizarea chineză, fie amartizarea americană și acum țineau morțiș să le vadă pe amândouă. Imensele holograme de deasupra terenurilor de fotbal le permiteau să vadă atât imaginile cu poziția navelor, cât și ce se întâmpla cu fiecare echipaj în parte.

Traficul înghețase în marile orașe ale lumii, pentru că oamenii insistau să urmărească evenimentul istoric în direct pe stradă. Niciodată în istoria planetei nu se adunaseră atâția ca să vadă cu ochii lor o astfel de acțiune. Un sentiment intens îi domina, sentimentul că iau parte la cel mai mare eveniment din istorie: acela în care omenirea pune piciorul prima dată pe o altă planetă decât Terra.

Edwards își pregătise în ultima lună echipajul pentru acest moment, repetând de cel puțin patru ori ce trebuia să spună fiecare, ce nu trebuia să spună și mai ales ce trebuia să facă imediat după amartizare. Totuși, principala lui grijă era acum ca Andrews și Clark să ajungă în siguranță.

Capsula de amartizare chineză era într-o orbită de coborâre obișnuită, ceea ce însemna că, deși fusese lansată cu o zi mai devreme decât era programat, urma să coboare în condiții sigure chiar lângă baza chineză de pe Marte, fiind filmată și de la nivelul solului – un mod mult mai spectaculos de transmitere a amartizării, fără îndoială. Americanii erau nevoiți să amartizeze mai întâi, apoi să-și trimită dronele video și abia apoi să deschidă transmisia care urma să dovedească faptul că ei au amartizat primii.

Era imposibil să se calculeze cu exactitate șansele fiecărui echipaj de a ajunge primul, pentru că ultima actualizare de software trimisă de Controlul Misiunii către Șoim ducea la o viteză mai mare de coborâre decât fusese calculată inițial. Practic, totul urma a se decide la câteva minute distanță, iar acum toți ochii din USS Nerio erau ațintiți asupra lui Andrews și a lui Clark, filmați de camerele de bord pe măsură ce nava lor se apropia de straturile superioare ale atmosferei marțiene. Cei de acasă aveau să vadă imaginile nouă minute mai târziu, din cauza distanței dintre Marte și Pământ.

În transmisia video apărură mici întreruperi, pe măsură ce Șoimul – cum fusese botezat acum și de media de acasă – începu să coboare abrupt spre Marte.

Clark activă sistemul OSDS (Outer Space Deceleration Shield), astfel încât scutul de decelerare se întinse și opuse rezistență în atmosfera marțiană rarefiată de la mare înălțime. Apoi aprinse motoarele de manevră, iar nava încetini brusc. Intraseră cu foarte mare viteză pe orbita lui Marte, iar decelerarea de peste 8 g resimțită de amândoi mai mult de douăzeci de secunde le tăie respirația. Pe măsură ce nava se repoziționă automat pentru coborâre, reușiră să-și tragă sufletul câteva clipe și să vadă pentru ultima dată prin fereastra de deasupra uriașa planetă roșie care îi aștepta mai jos. Nava îi întoarse cu fețele în sus, astfel încât acum vedeau doar spațiul negru, în timp ce goneau cu viteză supersonică spre planetă, cu scutul termic începând deja să se încălzească de la frecarea cu atmosfera.

Din cauza traiectoriei de amartizare abrupte și neobișnuite, tot ce învățaseră despre această fază a misiunii – decelerări de până la 5 g și o relativ ușoară trecere prin atmosfera rarefiată a lui Marte – era acum dat uitării. Stând culcați și strânși în scaune de centurile de siguranță, îmbrăcați în costumele spațiale complete și purtând combinezoanele speciale anti-g pe dedesubt, Clark și Andrews simțeau acum decelerarea în piept și-n ochi, ca și când ar fi fost loviți din spate de un camion.

Andrews arăta ceva mai bine, dar nu putea vorbi și căsca gura ca să respire în costumul spațial presurizat. Brusc, Șoimul începu să se zguduie puternic, înmulțind cu patru forțele g secunde bune. Andrews era bine legat în scaun, însă Clark se zgâlțâia puternic în centura lăsată prea lejeră.

Autopilotul umflase acum SAD-ul (Supersonic Aerodynamic Decelerator), un disc cu diametrul de 36 de metri din materiale compozite, care încetini capsula – cu un vârf de decelerare de 14 g, care dură din fericire doar vreo trei secunde, urmat imediat de o coborâre treptată spre 4 g și de niveluri chiar mai suportabile.

Andrews aproape că leșină câteva secunde, iar când își reveni simți un gust metalic în gură. Își mușcase limba și trebuia să fie

atent să nu stropească cu sânge viziera. Clark închisese ochii o clipă, dar acum își reveni, concentrându-se pe ultimele manevre.

În cele din urmă, autopilotul navei activă propulsoarele supersonice atmosferice și începu să leviteze deasupra banchizei de la Polul Sud.

Clark simți brusc o durere ascuțită în umăr și piept și-și dădu seama că-și fracturase o coastă în timpul coborârii, dislocându-și și umărul la ultima decelerare bruscă. O durea ca naiba și îi venea să urle, dar adrenalina-și făcu treaba și reuși la limită să se concentreze pe manevrele de amartizare. Marte se afla la doar cincisprezece metri dedesubt, iar Șoimul încă levita, coborând acum cu doar treizeci de centimetri pe secundă.

Transmisia video și audio își reveni, însă nu aveau nicio secundă la dispoziție să comunice cu echipajul de pe Nerio, care îi urmărea. Uriașa banchiză de gheață carbonică, afișată pe ecranul din față, îi dădea amețeli lui Clark, pentru că trebuia să se concentreze pe fiecare crevasă și să decidă în ultima secundă dacă să preia comenzile. Tocmai observă o problemă majoră: capsula se îndrepta spre o crevasă uriașă!

Clark strânse din dinți, comută pe manual și activă din nou motoarele de manevră, urcând la șase metri deasupra banchizei, ca să poată sări peste marginea crevasei. Terenul care se întindea dincolo de ea părea mai potrivit pentru amartizare, așa că lăsă capsula să cadă spre sol încet, centimetru cu centimetru. Toate scanerele indicau un strat gros de gheață carbonică amestecat cu praf, o suprafață de amartizare foarte aderentă. Acolo, mai aproape de suprafață, gheața nu mai arăta la fel de albă, ci părea mai degrabă un amestec gri de praf înghețat.

În cele din urmă, Șoimul se zdruncină pentru ultima dată, desfăcându-și trenul de amartizare și înfigându-și brațele în sol. Era 31 august 2046, ora 10:45 UTC, și primăvara abia începuse la Polul Sud pe Marte. Locul de amartizare: 82°30′S, 5°13′E, chiar la marginea nordică a banchizei polare. Soarele tocmai răsărea undeva departe, mai mic, dar și mai strălucitor decât atunci când l-ai fi privit de pe Pământ.

Câteva minute mai târziu șase miliarde și jumătate de oameni primeau transmisia video a ultimelor manevre de amartizare, iar cinci miliarde dintre ei urlau de bucurie la vederea primei nave spațiale cu echipaj uman care ajungea pe Marte. Chinezii se aflau deocamdată în faza de coborâre, iar transmisia lor video era tot întreruptă. Un miliard și jumătate de chinezi fuseseră reduși la tăcere. Americanii învinseseră.

În timp ce omenirea încă privea la ce se întâmplase în urmă cu nouă minute, Clark simțea că înnebunește de durere. Adrenalina care o ajutase să ignore înțepăturile din umăr și din piept nu mai avea efect și acum simțea din plin durerea. Andrews era bine și se zguduia în scaun de fericire, urlând din toți rărunchii. Se întoarse spre Clark să bată palma. Văzu repede că aceasta are probleme, așa că o contactă pe Fisher, pe Nerio.

Fisher rulă rapid un software de diagnoză, folosind senzorii din costumul lui Clark, și decise că aceasta poate suporta efortul de a pune piciorul pe Marte, chiar și dacă era vorba de doar două-trei minute. N-aveau timp să-i scoată costumul și să-i pună umărul la loc, trebuia să reziste și să coboare pe planetă cu orice preț. Mai era foarte puțin timp și riscaseră prea mult ca să renunțe tocmai acum, când chinezii se apropiau vertiginos de suprafața lui Marte.

Fisher îi dădu instrucțiuni lui Andrews cu privire la administrarea de analgezice prin intermediul unor valve ale costumului, așa că, două minute mai târziu, Clark era pregătită de momentul istoric pentru care se luptaseră atât.

Andrews deschise trapa exterioară. Peisajul marțian i se arătă pentru prima dată, nemijlocit, în toată splendoarea. Dar nu avea timp de admirat priveliștea, așa că trimise rapid afară două drone cu camere video s-o filmeze pe Clark cum coboară prima pe Marte și îi ceru să se grăbească. Nu puteau ști cu cât rămăseseră chinezii în urmă.

Peste cinci minute, așa cum urma să vadă miliarde de oameni prin intermediul imaginilor transmise de cele două drone video, Judith Clark, astronaut al Statelor Unite ale Americii, o femeie de culoare, deveni primul om care punea piciorul pe solul marțian.

Clark coborî încet-încet scările Șoimului, scrâșnind din dinți de durere – era nevoită să se agațe de bara scărilor cu o mână, în timp ce milioane de cuțite îi sfârtecau oasele și carnea celuilalt braț.

„Lua-te-ar dracii de planetă! O să-mi bag picioarele în tine, nenorocito! A mea ești!" înjură Clark în gând. Sări cu ambele picioare de pe ultima treaptă a scărilor și, înfruntând un nou val de durere atroce, rosti cu voce tremurată primele cuvinte ale omenirii pe Marte:

– Omenirea pășește acum pașnic pe Marte. Să ne dea Dumnezeu înțelepciunea de a păși la fel și pe Terra!

„'Mnezeii mă-tii, aaaaau!" blestemă din nou în gând, scoasă din minți de durere și încercând să nu înjure în fața camerelor de luat vederi.

În ultima lună fusese nevoită să repete zilnic aceste cuvinte, pentru că ele veneau direct din biroul Președintei. Detesta partea cu „Dumnezeu", dar înțelegea implicațiile fiecărui cuvânt, atent ales de un comitet de consilieri numiți de Președinte.

Era o zi de triumf pentru America. Clark se gândi la asta chiar în momentul în care luă steagul american și-l înfipse cu mâna sănătoasă în gheața de la picioare. Gheața era groasă și trebui să apese cu putere pentru ca tija să pătrundă în ea.

America învinsese.

Totuși, în clipa când lovi gheața, alte mii de cuțite îi străfulgerară spatele, făcând-o să urle de durere. Apoi leșină și căzu spre sol, prinsă în ultimul moment de Andrews, care tocmai venise din spate, din navă.

Chinurile lor abia începeau.

LUNGUL DRUM SPRE CASĂ

La unsprezece minute după ce Clark păşise pe Marte, în timp ce publicul american încă jubila, capsula chineză Ji Wu reuşi să amartizeze lângă baza din craterul Holden, într-o demonstraţie de putere filmată cu opt camere fixe şi una aeriană. Şapte minute mai târziu, doi astronauţi chinezi ieşiră din capsula de amartizare, păşind pe solul marţian. Cuvintele lui Hui Dong, primul chinez care a călcat pe Marte?

– Fie ca această zi să strălucească în istoria Pământului ca o zi a păcii şi a înţelegerii, a unităţii adevărate şi a cooperării între popoare!

O altă frază coaptă fără îndoială în minţile înceţoşate ale unui comitet aflat departe de realitatea zilnică. Dar măcar chinezul nu leşină imediat ce înfipse steagul în sol.

Încă trei capsule de amartizare chineze aveau să vină în primele două zile, în timp ce restul astronauţilor chinezi rămâneau pe orbită. Americanii de pe USS Nerio erau la cel puţin trei zile distanţă de Marte. Între timp, câştigătorii cursei, aflaţi la circa 3 380 de kilometri la sud, îşi începeau lupta pentru supravieţuire.

Andrews o duse înapoi pe Clark la bordul Şoimului, folosind targa robotizată de urgenţă, apoi reuşi să o sedeze şi să o stabilizeze, conform indicaţiilor primite de la Fisher. Apoi se întoarse pe Marte să foreze prin doi metri de gheaţă şi să recolteze nişte

mostre, descriind pentru cei de acasă fiecare mișcare pe care o făcea. Apoi, după încă un drum până la capsulă, introduse în gaura formată, baza Monumentului American de Amartizare, un fel de baliză care trebuia să rămână acolo cel puțin până iarna următoare.

Obosit de acest du-te-vino și de vorbăria pe care trebuia să o întrețină cu Controlul și cu milioanele de pământeni, începu să salte încet în jurul capsulei, pe gheața prăfuită, bucurându-se de ce vedea în jur.

Nu arăta deloc așa cum își imaginase el. Aici, Marte nu era roșie, ci mai degrabă gri, sub un cer aproape sepia, cu nuanțe rozalii în jurul soarelui. Primăvara începuse cu o lună în urmă la Polul Sud, dar, cum nu amartizaseră fix deasupra lui, ci undeva la 400 de kilometri nord, soarele era doar puțin ițit deasupra orizontului, oferind suficientă lumină cât să ai impresia că asiști la un răsărit de soare perpetuu.

Andrews se uită spre nord, spre soarele care se mișca încet dinspre dreapta spre stânga lui. Undeva spre dreapta, ceva care părea un lanț muntos sau marginea unui uriaș crater întrerupea orizontul aproape perfect, dar asta era tot – restul planetei arăta, din punctul de amartizare, ca o bilă gigantică de praf înghețat. Se uită la timpul de pe HUD-ul căștii: era 11:15 UTC și trebuia să se grăbească să profite de următoarele două ore de lumină, înainte ca soarele să nu mai ofere suficientă energie.

Monumentul avea două funcții: în primul rând, era o piesă arhitecturală destinată istoriei. Apoi, era și o baliză pentru sateliții de deasupra și pentru Nerio, nava-mamă, permițându-i să calibreze cât mai exact călătoria lor spre baza din craterul Eberswalde. Acum, că baliza era bine înfiptă în gheață, Andrews se văzu nevoit să-și reia sporovăiala.

Încă șaizeci de minute vorbi încontinuu, descriind publicului de pe Pământ ce făcea în jurul navei, cum arătau lucrurile și ce sperau savanții să facă cu mostrele de gheață pe care le luase. Se uită înapoi spre Monument, gândindu-se la cât de inutilă era mișcarea asta: la vară, gheața de la suprafață se va topi, iar următoarea

iarnă va îngropa chestia aia sub un strat gros de gheață proaspătă. Deșertăciune a deșertăciunilor...

Robotul pe care-l adusese își terminase măsurătorile științifice, așa că-l recuperă și porni înapoi spre Șoim. Soarele se afla acum mult spre vest, iar lumina difuză deveni și mai slabă, aruncând umbre lungi pe câmpul de gheață din față și accentuând valurile de praf înghețat care-l străbăteau. Văzuse ceva similar în lunile de antrenament de la Polul Sud de pe Pământ, dar aici sentimentul de singurătate absolută era copleșitor. Stelele se vedeau exact deasupra, acolo unde cerul rozaliu se întunecase deja, alintat de o tentă albăstrie deasupra soarelui de apus.

Urcă treptele capsulei și, când ajunse la ultima, se mai întoarse o dată să admire peisajul. „Ea o fi aici?" se întrebă Andrews, privind spre nord, acolo unde amartizaseră chinezii. „Ce șanse ar fi? Eh..."

Închise trapa și presuriză interiorul ca s-o ajute în sfârșit pe Clark, care adormise în scaun, sub efectul sedativelor puternice, încă în costumul spațial. Nu era un start prea bun pentru călătoria balistică de 3 540 de kilometri care-i aștepta.

Anna Fisher, medicul, interveni:

– Clark nu pare să aibă pneumotorax. Plămânii funcționează corect, ceea ce e bine. Va trebui să o scoți cu mare atenție din costum, apoi să îi pui umărul la loc. Trebuie să profiți acum, cât e sedată și nu simte prea multă durere. O să-ți arăt cum se face.

Deși sedată, când Andrews urmă sfaturile lui Fisher și îi fixă umărul la loc, Clark începu să urle de durere. Andrews o calmă, dar, din păcate, nu avea nici Vibril, nici alt tratament la îndemână care să-i repare coastele.

Apoi își folosi tableta pentru a o scana și a-i oferi lui Fisher informații despre ce se întâmplase în interiorul lui Clark – două coaste rupte, dar plămânii erau intacți.

– Bănuiesc cum s-a întâmplat, Edwards, spuse Andrews, conștient că șeful lui urmărea tot. Centura de siguranță nu a fost fixată cum trebuie, așa că s-a tot izbit de scaun în timpul decelerării, zdrobindu-și oasele.

Știa că Edwards se va gândi din nou că femeile nu sunt suficient de rezistente pentru călătorii în spațiu, așa că simțea nevoia să clarifice că nu despre asta era vorba.

Edwards nu-i răspunse, însă Fisher continuă să-i dea instrucțiuni despre cum să o bandajeze pe Clark. După ce o legă strâns, o îmbrăcă în costumul spațial. Totul dură o oră interminabilă, iar când în sfârșit chinul se terminase, Fisher declanșă câteva implanturi speciale pe care Andrews le lipise de ceafa lui Clark, sub cască. Astfel, Clark nu mai trebuia sedată, impulsurile dureroase fiind eliminate complet încă înainte de a ajunge la creier. Clark resimțea doar mici pișcături în zona coastelor rupte. Andrews instalase, de asemenea, noi senzori care îi permiteau lui Fisher să monitorizeze în timp real ce se întâmplă în corpul ei, pentru a preveni o perforare a plămânilor.

Christa Mae, care între timp muncise ca o nebună să găsească o modalitate de a ridica din nou capsula de la sol și de a o trimite pe o traiectorie balistică spre Bază, fără a pune prea mare presiune pe coastele rupte ale lui Clark, interveni în sfârșit:

– Andrews, după cum probabil ai observat, Clark a reușit să economisească o grămadă de combustibil, ajustând traiectoria Șoimului în ultimele minute ale amartizării. Aveți acum circa 34,4 la sută din combustibil rămas, adică cu patru puncte procentuale mai mult decât ne așteptam. Am transferat acest combustibil din Modulul de Coborâre în Modulul de Urcare. Asta înseamnă și că veți putea folosi o traiectorie ascendentă mai puțin abruptă, fiind mai blânzi cu g-urile...

Capsula de Urgență fusese proiectată pentru a permite o întoarcere în siguranță pe orbită oricând era necesar și avea două etaje: modulul de coborâre, în care astronauții stăteau în timpul fazei de amartizare, și modulul de urcare, în care erau nevoiți să se mute, luând cu ei echipamentul necesar supraviețuirii și mostrele de gheață. Andrews făcu toate transferurile necesare, apoi se chinui să o ajute pe Clark să urce în modul și să o lege bine în scaunul ei. Dacă modulul de coborâre era voluminos, modulul de urcare era de patru ori mai mic, ca un vârf de piramidă, așa

cum era poziționat deasupra modulului de coborâre. De altfel, îl folosea pe acesta din urmă ca pe o platformă de lansare, fiind capabil să ajungă chiar pe orbită, dacă ar fi avut rezervorul plin.

Christa Mae reprogramase însă software-ul pentru un zbor balistic la Bază. Edwards se felicită singur, încă o dată, că avusese inspirația să insiste să aibă nu doar un vehicul capabil să se întoarcă pe orbită, ci și dotat cu tren de amartizare și cu motoare de manevră care-i permiteau să zboare și deasupra planetei, dacă era necesar.

Simmons interveni.

– Nu vom mai putea face corecții de aici, pentru că va exista o întârziere de patru secunde în comunicațiile dintre noi, așa că am încărcat în computerul vostru o traiectorie nouă. Asta vă va duce cât mai aproape de Bază, fără să mai fie nevoie de modificări.

Simmons făcea tot posibilul să pară calm, însă știa că manevrele pilotului vor fi extrem de importante în ultima fază a coborârii, când roci sau crevase imposibil de văzut din spațiu ar fi putut pune nava și echipajul în pericol.

Clark, care-și revenea încet, încercă să vorbească, dar simți mici pișcături în coaste când trase aer în piept, așa că tăcu un moment, apoi șopti:

– Acum sunt legată bine, așa că voi rezista la decolare. Câte minute vom mai avea apoi până la amartizare?

Încă era incapabilă să se concentreze pe instrumentarul de bord, deși încerca din răsputeri.

Christa Mae se uită la calcule și răspunse cu o voce neutră:

– Păi, trebuie să vă mai spun încă o chestie. Pentru a reduce accelerația necesară la urcare, am scurtat și traiectoria ca să păstrăm rezervele de carburant în zona de siguranță. Asta înseamnă că veți ateriza la sud de craterul Holden, așa cum planificasem în caz de urgență, nu lângă Bază.

– Cât e de departe de Bază? întrebă Andrews, uitându-se cum Clark lupta să-și focalizeze privirea.

Îi răspunse Simmons, străduindu-se să nu i se simtă scepticismul în ton.

– Între 270 de kilometri și 210 kilometri la sud de bază. Depinde de etapa finală de amartizare, când veți ieși din traiectoria balistică și veți da drumul motoarelor de manevră. Dacă o faceți încet și aveți suficient combustibil să plutiți deasupra solului, veți reuși să ajungeți la vreo 210 kilometri de Bază. Dacă frânați ceva mai tare, veți amartiza undeva la maximum 270 de kilometri de ea, fără să mai aveți inerția necesară care să vă facă să vă apropiați de Bază. V-am pregătit o traiectorie care zboară peste un sol mai degrabă plan, și sper ca totul să meargă cum am stabilit.

– De ce nu putem merge mai departe, Simmons? șopti Clark, încercând să nu-și umfle plămânii prea tare. Adică, după ce văd eu aici, o să mai avem vreo 7% din combustibil, iar dacă folosim încă două procente, o să ajungem doar la vreo 80 de kilometri sud de Bază!

– Da, ați ajunge acolo. Dar asta înseamnă că veți amartiza chiar sub marginea nordică a craterului Holden, iar aia are 2 200 de metri diferență de nivel în zonă! N-o să vă recuperăm de acolo, iar dacă te gândeai să folosești alte două procente din combustibil pentru a sări dincolo de margine, mai bine o lași baltă: există 30 la sută risc de lovire a crestei! spuse Simmons, pierzându-și răbdarea.

Ultimul lucru pe care-l dorea era să-și pună la sol echipa lângă chinezi și să riște umilința de a primi ajutorul lor. Clark și Andrews știau în ce se bagă, iar acum trebuiau să-și asume riscurile și să păstreze disciplina.

– Va fi nevoie să facem un compromis între o fază de lansare mai lentă, care înseamnă un apogeu mai coborât pentru toată traiectoria, acoperirea unei distanțe cât mai mari, apoi o fază de coborâre la fel de lentă, adică o frânare treptată și o planare de kilometri, până veți găsi un punct bun de amartizare. Nu vreau să-ți sparg plămânii, Clark, acum înțelegi?! urlă Simmons, la capătul răbdării.

Adevărul e că-i păsa de plămânii lui Clark, dar și mai mult îl interesa să nu-i vadă pe chinezi venindu-le în ajutor. Iar presiunea ultimelor zile îl dusese deja într-o zonă vecină cu nebunia.

Clark era tăcută, încercând să citească noii parametri de zbor pe măsură ce-i revenea vederea. Andrews era inutil în faza asta și

se concentra pe a verifica a mia oară dacă centurile lui Clark erau bine strânse, ca să nu se repete accidentul de la amartizare. Apoi se legă și pe sine în scaun și verifică instrumentele de comunicații. Era pregătit de plecare.

– OK, hai s-o facem! șopti din nou Clark, pregătindu-se pentru accelerarea „blândă" și pornind pilotul automat.

Modulul de Urcare își aprinse motoarele de manevră, iar o secundă mai târziu era eliberat de Modulul de Coborâre. Peste cinci secunde se aprinse și motorul principal, începând faza de urcare aproape verticală. Clark vedea din nou lumina soarelui prin mica fereastră a capsulei, pe măsură ce se ridicau deasupra planetei. Simțea cum o înțeapă coastele din cauza accelerației de 6 g, care o făcea să se simtă de parcă ar fi fost sub 20 de metri de apă, și-i mulțumi în gând lui Fisher că insistase să ia cu ei în misiune implanturile analgezice. Acestea o făceau aproape imună la durere, și-n plus, faptul că Fisher îi monitoriza sănătatea de pe Nerio o liniștea întru câtva.

În câteva minute nava începu să încetinească și să coboare din nou spre planetă. În cele din urmă Clark văzu pe ecranul căștii imaginile filmate de camerele video de pe marginile navei: zburau peste un asortiment de cratere mici. Pilotul automat activă motoarele de manevră posterioare, iar Clark simți o pișcătură mai puternică în piept. Acum trebuia să se concentreze pe ghidarea Șoimului cât mai departe de cratere și de crevase și să amartizeze cât mai departe, fără a cădea în uriașul crater Holden, a cărui margine sudică o vedea deja la orizont sau în mai micul, dar la fel de periculosul crater Nardo din apropiere, cu diametrul de 24 de kilometri.

După câteva minute de căutare a unui loc potrivit, indicatorul de carburant intră în zona roșie, iar capsula încetini. Clark dezactivă pilotul automat și-și încleștă mâinile pe joystickurile de control, încercând să plutească la cincisprezece metri înălțime, la o viteză cât mai mică. Într-un târziu, reuși să găsească o zonă plană pe care să amartizeze, la doar 2,6 kilometri depărtare de un crater mic și perfect rotund, care se afla fix în fața craterului Nardo, la

48 de kilometri sud de marginea sudică a craterului Holden și la 236 de kilometri distanță de Baza din craterul Eberswalde.

Amartizarea se dovedi extraordinar de lină, iar Clark răsuflă ușurată și se uită încă o dată la indicatorul de carburant – mai aveau doar 4,2% din carburant rămas. Consumase prea mult în căutarea locului perfect!

În aceeași secundă în care opri motoarele de manevră, implanturile antidurere se opriră și ele, iar Clark fu cuprinsă de o durere ascuțită în tot pieptul: capsula oprise automat curentul electric pentru sistemele nonvitale, inclusiv sistemele auxiliare ale costumului ei. Aproape halucinând de durere, trebui să-și comute implanturile pe bateriile costumului, ca măsură de urgență până se găsea o cale de a le alimenta direct de la sistemul principal. Asta îi aduse o liniște aproape instantanee.

Andrews era extaziat că amartizaseră cu bine, iar echipajul de pe USS Nerio izbucni în urlete de bucurie. Tensiunea acumulată de-a lungul zilelor fusese enormă, iar acum arătau cu toții ca niște oameni beți.

De acum încolo, nu trebuiau decât să reziste și să aștepte. În sfârșit, primul act al dramei spațiale care ținuse miliarde de oameni lipiți de dispozitivele lor video se încheiase cu bine.

Dar erau departe de a fi în siguranță. Cele doar patru procente din carburant rămase însemnau că echipajul de salvare trebuia să găsească o cale de a ajunge mai repede de șase zile: altfel, ar fi rămas fără electricitate, fără încălzire și fără oxigen. Panourile solare de pe modul nu erau proiectate să furnizeze energie electrică pentru perioade lungi și n-ar fi reușit să încarce suficient bateriile, așa că trebuiau să dea drumul din când în când la motoarele trecute în ciclul de încărcare, pentru a le alimenta. Pur și simplu nu aveau suficient carburant pentru a face asta șase zile.

Deocamdată, Andrews era mulțumit că se afla în viață. Clark, pe de altă parte, nu arăta prea bine, chiar și după ce-și repornise implanturile antidurere, așa că Fisher încercă să vadă dacă plămânii erau intacți. Nu erau, căci una dintre coaste îi perforase

plămânul stâng, care colapsase parțial. Asta o făcea pe Clark să respire greu, apoi să tușească, agravând ruptura.

– Andrews, avem o mică problemă cu Clark. O să reduc eficiența implanturilor, ca să o ajut să-și înfrângă reflexul de a tuși. Trebuie să-i administrezi sedative din nou, apoi să-i faci o mică operație chirurgicală...

Andrews tresări și răspunse aproape panicat:

– Nu prea cred, Fisher – dacă vrei să înfig vreun ac în Clark, mai gândește-te! Va trebui să stăm aici cel puțin câteva zile sub radiații constante și nu sunt sigur că a o scoate pe Clark din costumul de protecție e o idee prea bună!

Detesta să bage ace în oameni, iar simplul gând de a-i face așa ceva lui Clark îi provoca greață. Bașca amintirile din Irak, cu sângele țâșnind în toate părțile din mâna retezată a teroristului și din gâtul grecului, care se treziră să-l ia cu asalt tocmai acum...

– Nu fi pămpălău, Adam! izbucni Fisher, folosindu-i prenumele pentru a face lucrurile puțin mai personale. Dacă nu mă asculți, o să tușească din ce în ce mai mult și o să agraveze lucrurile. *Trebuie* să mă asculți!

Andrews mormăi că e de acord și-și luă inima în dinți. Folosind trusa de urgență, ghidat de Fisher și ajutat de aplicația medicală care-i afișa tridimensional plămânii lui Clark direct pe lentilele de contact digitale, introduse un ac chirurgical în plămânul stâng al lui Clark. Aceasta începu să respire din nou mai ușor. Era un remediu temporar, dar Fisher spera că o va ajuta să treacă mai ușor peste noapte. Adormi în sfârșit, cerându-și din ce în ce mai stins iertare că i-a pus pe toți într-o astfel de încurcătură.

Două ore mai târziu, peste Șoim se lăsă noaptea, iar Andrews vedea acum mii de stele prin mica fereastră de deasupra lui. I-ar fi plăcut să trimită dronele de la bord să filmeze prin jur, dar avea instrucțiuni să economisească orice strop de energie, iar camerele video de la bord nu-i arătau mare lucru. În cele din urmă, obosit ca naiba, adormi la rândul lui. Fusese suficient pentru o singură zi.

Pe Nerio, Edwards, Simmons, Mae și Fisher încercau să găsească o cale de rezolvare a problemei care risca să le transforme misiunea într-o tragedie.

– Nu e deloc bine, spuse Fisher, privind la semnele vitale ale lui Clark. Va avea nevoie de o intervenție chirurgicală, iar Andrews nu e calificat nici dacă-l ghidez eu.

– Procedura cu acul nu e suficientă ca să respire normal? întrebă Edwards, aproape retoric.

– Nu, din păcate. Din ceea ce văd pe scanările lui Clark, nu doar că are două coaste rupte, dar una – cea care i-a perforat plămânul – încă se freacă de țesuturile dimprejur și riscă să-i provoace și răni abdominale. I s-au rupt coastele atât de rău nu doar din cauza g-urilor mari, ci și pentru că s-a lovit cu spatele de scaun – iar ranforsările exterioare ale costumului poate i-au făcut chiar mai rău. Nu uitați că am pierdut cu toții masă osoasă în aceste nenorocite de luni petrecute în spațiu, iar oasele ei sunt într-o stare foarte proastă. Dacă tușește mai tare sau face o mișcare greșită, riscă să-și provoace răni interne și să-și piardă jumătate din plămân sau chiar mai rău.

Fisher încerca să-l facă pe Edwards să priceapă că situația era una de viață și de moarte.

– Simmons, Mae, cât mai avem până intrăm cu Nerio pe o orbită stabilă și amartizăm? întrebă Edwards, încercând din nou să-și păstreze calmul.

– Vom fi pe orbită în 36 de ore, dar vom avea nevoie de cel puțin încă o zi pentru a stabiliza viteza navei și pentru a ne lansa spre Bază, îi răspunse Simmons. Refăcuse calculele de nenumărate ori, și tot nu avea o alternativă mai bună.

Mae interveni.

– Conform calculelor mele, vom fi în stare să amartizăm în siguranță lângă Bază peste fix 52 de ore. Asta înseamnă că, dacă veți petrece vreo patru ore pentru a porni Roverul și a găsi o cale sigură, veți avea nevoie de cel puțin alte 17 ore pentru a ajunge la ei. Apoi veți petrece cel mai probabil o noapte stând pe loc, pentru că e prea periculos să conduceți pe întuneric, așa că asta înseamnă...

Edwards o întrerupse:

– Asta înseamnă cel puțin 85 de ore până la ei.

Făcuse și refăcuse calculele de zeci de ori, toate zilele astea.

– Fisher, tu o să fii în Rover, o poți opera pe Clark cu ce avem la Bază sau în Rover?

– În teorie, da, dacă nu mai apar alte complicații. Dar Clark nu va putea rezista 85 de ore, cel puțin judecând după cum stau lucrurile acum. Nu fractura coastelor e problema, ci faptul că o bucată din coasta aia îi sfâșie plămânul, chestie care va duce la hemoragii interne și la alte complicații, insistă Fisher.

– Am înțeles, îi răspunse Edwards.

Luase deja o decizie.

– Vă sfătuiesc pe toți să mergeți la culcare. A fost o zi lungă. Kunugi și Gearan vor face ture scurte, de șase ore, în noaptea asta. Ne vedem mâine-dimineață. Fisher, poți seta niște alarme dacă se întâmplă ceva cu Clark, da?

Edwards intrase deja în modul său de „comandă" și știau cu toții că nu va mai permite alte discuții.

Fisher dădu din cap și ieși prin tubul care ducea spre cabinele echipajului din centrifugă, urmată de Simmons, care se uită scurt la Edwards, încercând să înțeleagă dacă va face ce credea el.

Nu reuși să citească nimic pe chipul lui Edwards. Se afla la o răscruce, în fața celei mai importante decizii din viața sa. Simmons se gândi că era totuși imposibil ca Edwards să facă ceva atât de prostesc cerând ajutor de la chinezi, așa că se agăță de bara liftului și începu să urce.

După ce rămase singur, Edwards contactă Controlul Misiunii, trimițând în același timp un mesaj confidențial către Președinte pe un canal criptat, separat. Trecură trei ore agonizante, iar el adormi, sfârșit de oboseală.

Îl trezi deodată o notificare. Primise în sfârșit răspuns. „Controlul Misiunii și Președintele trebuie să se fi luptat din greu în această problemă", se gândi, pentru că trecuse foarte mult timp, iar cei de pe Pământ știau oricum situația înainte ca el să fi trimis vreun mesaj, din propriile date de monitorizare.

Mesajul era cel la care se aștepta. Cu toate astea, simți că-l apucă furia. Scrâșni din dinți, își mușcă buza de jos și lovi cu pumnul în masa digitală din fața lui, forțând-o să se reseteze.

„Cererea de ajutor din partea misiunii chineze nu este permisă, în nicio circumstanță. Urmați protocoalele misiunii și găsiți o cale de a împlini nevoile oricărui membru al echipajului doar cu mijloacele misiunii, fără a cere ajutor din partea regimului terorist chinez."

Acesta era ordinul oficial, conceput nu de inginerii de la MCC, ci în mod sigur de liderii lor numiți politic. Mesajul neoficial veni și el criptat peste cinci minute, prin intermediul unei înregistrări video cu însăși doamna Președinte.

„Subliniez că reușita misiunii noastre cu resurse 100% americane este de o importanță vitală. Orice acțiune de a cere asistență din partea teroriștilor chinezi va fi tratată drept trădare. Sunt sigură că vei găsi modalități de a ajuta orice membru al echipajului tău doar cu mijloacele misiunii și așa cum dorește Domnul nostru. Am încredere în tine, Edwards! Poporul are încredere în tine. Dumnezeu fie cu voi toți!"

Astea erau vorbele Christinei Oliver, Președintele Americii. Edwards oftă, asemănările dintre cele două mesaje erau clare. Rămase răstignit în scaun, holbându-se în gol. Șocul era prea mare și simțea aerul din jur vibrând la fiecare bătaie a inimii. Se luptase mult și din greu ca să ajungă aici; îi ceruse Domnului îndrumare și o primise de repetate ori, pășise pe calea îngustă dintre credință și disperare și reușise de tot atâtea ori. Dar acum...

Trecură douăzeci de minute, dar pentru Edwards parcă trecură secole. Continua să fixeze peretele digital din față, incapabil să reacționeze la ceea ce tocmai se întâmplase.

Apoi ecranul pe care era monitorizată sănătatea lui Clark începu să indice o hemoragie internă. Două minute mai târziu, se opri. Clark se mișcase puțin să urineze mai ușor în pungile speciale din costumul spațial, ceea ce îi provocase hemoragia. Chiar dacă aceasta se oprise deocamdată, lucrurile o puteau lua razna oricând, iar pericolul formării unui cheag de sânge era din ce în ce mai mare.

Edwards se hotărî în sfârșit. Se ridică și se duse la seiful comandantului din spatele modulului de comandă, îl deschise, scoase un mic dispozitiv piramidal de bruiere și îl activă. Comandanții îi spuseseră că era strict interzis să ceară ajutor de la chinezi, dar nimeni nu zisese nimic despre faptul de a accepta un asemenea ajutor, dacă era oferit. Iar dacă nu-l implica și pe el în mod oficial...

Tura lui Kunugi tocmai începea, așa că ea intră în modulul de comandă, dar se opri brusc în spatele lui Edwards, surprinsă să-l vadă comunicând printr-un microfon special cu computerul navei. Era ceva neobișnuit, pentru că senzorii audio plasați în toate colțurile navei receptau orice comandă vocală și nu aveai nevoie de microfon. Kunugi fu și mai surprinsă când auzi ce dicta.

– Către echipajul chinez de pe nava Xuesen. Aici este comandantul John Edwards, de pe USS Nerio. Avem o urgență privind echipajul nostru care a amartizat la 27.50'S, 32.55'W. Vă cerem ajutorul pentru a-l recupera și a-l salva pe astronautul nostru, care a suferit răni ce-i pun viața în pericol. Vă trimit această cerere în spiritul cooperării între exploratori. Vă rog să folosim în continuare acest canal criptat de comunicare, cu cheia de decriptare pe care ați primit-o deja, și nu canalele oficiale. De asemenea, vă rog, din cauze politice care ar putea interfera cu salvarea vieții unui om, să nu comunicați cererea către mass-media, cel puțin până când problema nu este rezolvată, și să ne trimiteți voi înșivă o ofertă de ajutor. Am convingerea că veți înțelege cererea mea. Mulțumesc foarte mult!

Lui Kunugi nu-i venea să-și creadă urechilor. În fața ei se afla bigotul, naționalistul, atotștiutorul Edwards, care cerea ajutor de la chinezi. Mesajul vocal pe care-l înregistrase fu transformat în text, criptat și trimis.

Apoi văzu mesajul de la Controlul Misiunii pe unul dintre ecranele laterale și se apucă să-l citească din spatele lui Edwards, care stătea cu capul în mâini la panoul principal de control, rugându-se, fără a-i fi simțit prezența. Când termină de citit, Kunugi avu un reflex de vomă, dar reuși să și-l reprime.

Își calmă cu greu mânia față de șefii criminali de acasă și se uită din nou la Edwards, care părea că colapsase, stând acum cu capul pe panoul de comandă, cu mâinile la ceafă și cu pumnii încleștați.

Kunugi e apropie și-i puse mâna pe umăr, făcându-l să tresară. Ochii ei erau umezi de emoție. Edwards întoarse capul spre ea. Avea privirea unui om disperat care tocmai își pierduse credința. Se uită în jos, stăpânindu-și lacrimile și mușcându-și buzele.

Rămaseră așa două minute; apoi Kunugi își luă inima în dinți și vorbi:

– Sunt alături de dumneavoastră, Comandante. Știu că chinezii ne urăsc, dar Dumnezeu va găsi o cale să facă o minune. O să vedeți!

Kunugi, ateea, îl invoca pe Dumnezeu.

Edwards vru să îngaime ceva, dar tocmai atunci un mesaj text apăru pe un ecran din fața lui. Îl transferă direct pe ecranul principal.

„Cererea voastră a fost primită. Eram deja conștienți de problemele astronautului vostru și vă vom trimite o ofertă oficială de ajutor. Avem nevoie totuși de detalii despre starea de sănătate a astronautului rănit, pentru a ne pregăti corespunzător echipamentele medicale. Vă mulțumim pentru cooperare."

Mesajul nu era semnat, așa că Edwards continuă să se holbeze la ecran, făcând-o pe Kunugi să se întrebe dacă nu cumva șeful ei avea o cădere nervoasă. Apoi acesta își trecu din nou mâna peste tabloul digital, trimițându-le chinezilor toate datele relevante.

Peste câteva minute, veni și răspunsul.

„Vă mulțumim pentru informații. Vom trimite una dintre navetele aeriene când se luminează de ziuă.

Cu stimă,

Zhen Lin, Comandant al Bazei Yinghuo"

Edwards se ridică, respiră adânc, sprijinindu-se de tabloul digital, se întoarse, o privi o secundă pe Kunugi direct în ochi, îi mulțumi, îi arătă ce trebuia să facă dacă chinezii ar fi comunicat din nou, opri dispozitivul de bruiaj, îl puse înapoi în seif, deschise trapa și urcă încet spre cabinele echipajului, unde se prăbuși în pat.

Încurcate erau căile Domnului, într-adevăr.

PARIS, 2036

Andrews stătea la o cafenea în Le Marais, răsfoind știrile pe pelicula digitală a măsuței de cafea, bucurându-se de dimineața însorită, dar încă răcoroasă. Parisul era frumos în luna mai, și-i făcea o plăcere nebună să-l viziteze în această perioadă a anului. De fapt, își lua întotdeauna două săptămâni de vacanță de la jobul din Berlin pentru a merge la Paris.

Parisul arăta frumos ca de obicei, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat cu o lună mai devreme: nici revolte, nici studenți bătându-se cu poliția, nici mulțimi fugind să se adăpostească din calea dronelor cu gaze lacrimogene, nici magazine jefuite. Pe străzi adia miros de pâine proaspătă și de brutării abia deschise, iar faptul de a te răsfăța cu un mic dejun prelungit și cu o cafea la o terasă de lângă străzile pietonale era o mică nebunie – cel puțin până când urma să vină valul de căldură de la prânz.

În dimineața asta, totuși, Andrews aștepta un cuplu de savanți chinezi. De când vorbise cu un fizician rus cu doi ani înainte, Andrews se zbătuse să ia legătura cu orice savant chinez din domeniul spațial sau astronomie, dar nu reușise defel: autoritățile chineze îi păzeau mai aspru chiar decât pe savanții atomiști.

Din fericire, la două zile după ce aterizase la Paris pentru vacanță, urcând treptele de la Sacre-Coeur, dăduse peste doi tineri chinezi care-l rugaseră să le facă o poză. El își folosise lentilele de

contact pentru a le face mai multe fotografii și a le transfera cuplului – toate, cu doar câteva scurte clipiri din ochi.

Chinezii fuseseră atât de plăcut impresionați de calitatea imaginilor, încât, atunci când îi întrebase dacă e prima lor călătorie la Paris, se dovediseră a fi surprinzător de volubili. Deși bărbatul vorbise doar în chineză, software-ul de traducere instantanee pe care-l auzeau prin intermediul implanturilor audio le permitea să se înțeleagă perfect, în timp real. În schimb, fata vorbea o engleză perfectă, cu accent american, chiar dacă folosea câteva expresii deja demodate – poate că învățase engleză în școală? Era exclus să fi învățat în State, pentru că accesul cetățenilor chinezi acolo era deja interzis, se gândise Andrews.

Fusese fermecat de frumusețea ei. Era proaspătă, plină de viață și avea un zâmbet atât de frumos, încât Andrews simțise o furnicătură în piept – dar reușise să se controleze și să nu fie bădăran cu chinezul elegant.

Erau printre primii cetățeni chinezi care puteau călători din nou în afara țării fără a fi supravegheați de stat, pe măsură ce noul regim al președintelui Lu reinstituia câteva libertăți civile fundamentale acum, că Partidul Chinei își restabilise controlul asupra societății, control pierdut de Partidul Comunist în agitații ani '20.

Din nefericire, Andrews nu avea timp la dispoziție ca să converseze cu ei, căci trebuia să-și viziteze un bun prieten aflat în apropiere, dar îi întrebase, din reflex, cu ce se ocupau în China. Spre marea lui surpriză, ea îi răspunsese că era membru al Societății Astronomice Chineze, în timp ce chinezul înalt și slab îi evitase politicos întrebarea, spunându-i doar că își ajuta țara să crească și să se modernizeze. Prin pură șansă, Andrews tocmai găsise un filon de aur.

Așa că-i invitase la o cafea a doua zi dimineață și se oferise să le arate orașul. Bărbatul ezita, dar ea insistase, așa că în cele din urmă fuseră de acord. Iar acum Andrews îi aștepta, fără să știe care va fi deznodământul. Era nerăbdător mai ales s-o revadă pe fată și să se bucure de ochii și de zâmbetul ei. La 33 de ani, era încă burlac și nu-și prea punea problema să se așeze la casa lui. Dar de flirtat, flirta oricând avea ocazia.

Cum n-avuseseră deloc timp să se prezinte, nu reușise să găsească nimic despre ei prin scanarea facială și vocală obișnuită pe care o putea aplica oricui din lumea vestică – chinezii își izolaseră complet internetul și nu permiteau o astfel de căutare. În plus, dacă amândoi erau oameni de știință, nu se putea aștepta să găsească vreun profil online, mai ales dacă erau importanți în ierarhia chineză – secretomania era la putere în China. Tot ce putea spera era ca tinerii să răspundă totuși invitației, după aceea știa el cum să procedeze.

Spre deosebire de ei, Andrews avea un profil public care arăta că era specialist NASA cu domiciliul în Berlin, oferind asistență pentru NASA și ESA, Agenția Spațială Europeană, și petrecându-și mare parte din timp la centrele ESA din Köln și din Darmstadt. Așa că, deși nu le știa numele, ei puteau să fi aflat deja destule despre el. Adică doar ce permisese el să se afle, având în vedere că imaginea sa publică era atent construită pentru a masca statutul său de agent CIA activ. Măcar așa scăpase de joaca de-a asasinul invizibil prin deșert, ultimii doi ani fiind chiar o relaxare din acest punct de vedere. Ieșirea din unitatea de Invizibili reprezentase cea mai bună decizie pe care o luase, chiar dacă era forțat să rămână în cadrul CIA mulți ani de acum încolo, pentru ca agenția să se asigure că va păstra secretul.

Andrews simți o căldură plăcută pe brat și privi în sus – soarele răsărise printre clădirile vechi și mici din fostul cartier evreiesc. Când se uită în treacăt spre stradă, îi văzu în sfârșit venind! Se ridică și îi întâmpină călduros, mutându-se apoi la umbră și lăsându-i să se bucure de scaunele aflate în lumina soarelui.

– Hui Tian, se prezentă în sfârșit chinezul cel înalt.

Își strânseră mâinile, apoi fata se prezentă și ea.

– Zhen Lin.

Zâmbea din toată ființa ei, la fel cum făcuse cu o zi înainte.

Andrews se prezentă la rândul său, apoi apăru un chelner, care le luă comenzile de cafele. Soarele se juca acum pe jumătate din masa lor.

– Cum vi se pare Parisul? începu Andrews previzibil.

Ca american îndrăgostit profund de Paris, se aștepta ca tinerii să fie încântați de cum știuse acest oraș vechi să se reinventeze.

– Ați fost să vizitați noii zgârie-nori din La Défense sau proaspăt redeschisul Cité des Sciences? Sau turnurile Lagarde și celebrul Triangle, pe care l-au reparat în sfârșit?

Andrews știa cât de fascinați sunt chinezii de tot ce e nou și modern.

– Ăăă, nu! Nu le-am vizitat și nici nu cred că o vom face, îi răspunse Lin, încă zâmbind.

Era o plăcere să o privească – mereu veselă și ciripind ca o pasăre scăpată din colivie.

– Venim de la Shanghai și din Dream City, așa că zgârie-norii și clădirile de birouri nu mi se par chiar așa de interesante, știi?

Andrews chicoti. Și el iubea Parisul pentru cartierele lui vechi și cafenelele liniștite, nu pentru toate adaosurile moderne și impersonale.

– Și eu care credeam că voi, chinezii, sunteți înnebuniți după zgârie-nori și alte clădiri moderne înalte... De fapt, e prima dată când am șansa să vorbesc cu cineva care chiar vine din Orașul de Vis...

Andrews făcu o pauză, să vadă dacă interlocutorii sunt interesați de ceea ce cred străinii despre orașul recent inaugurat de Noul An Chinezesc, apoi continuă:

– Apropo, cum e să trăiești în Orașul de Vis? Tocmai v-ați mutat acolo sau...?

Tian îi răspunse în chineză, iar Andrews ascultă traducerea în ureche, cu vocea lui Tian sintetizată perfect în engleză.

– Ar trebui să vii să-l vezi. E complet diferit de orice alt oraș. Și nu vorbesc de vreun zgârie-nori circular și impersonal de 50 de etaje și lung de 21 de kilometri, cum probabil ai văzut în media voastră. De fapt, am făcut drumul ăsta la Paris pentru a observa cum reușesc francezii să combine cafenelele vechi și liniștite cu clădirile moderne, ca să reușim să dăm și noi orașului nostru un aer mai autentic în spațiile de relaxare presărate prin oraș...

– Știi, interveni Lin, avem zeci de cafenele pe fiecare etaj al Orașului, ca într-un mall, dar arhitecții au fost foarte atenți să nu

arate kitsch, ca în Las Vegas, ci cât mai autentice, așa cum le poți vedea într-un cartier francez sau austriac.

– Aveți cartiere tematice în oraș? întrebă Andrews, puțin supărat pe el însuși că nu-și făcuse bine temele.

Era tentat să-și pornească interfața mentală și să facă o căutare despre Orașul de Vis în timp ce oaspeții săi vorbeau, dar asta ar fi fost nepoliticos, pentru că ar fi trebuit să se concentreze în timpul căutării, iar ei i-ar fi remarcat cu siguranță mișcările involuntare ale ochilor. Așa că încercă doar să pună cele mai simple întrebări cu putință, pentru a le câștiga încrederea.

– Da, și chiar dacă Orașul a fost inaugurat acum trei luni, multe zone de relaxare sunt încă în curs de amenajare, așa că vom ști exact ce fel de arhitectură se va folosi pentru a decora fiecare secțiune abia spre finalul anului, îi răspunse Lin, zâmbind din nou.

„Fata asta zâmbește așa tot timpul sau e atât de fericită să scape de Orașul de Vis, încât nu se poate abține?" se întrebă maliții os Andrews, zâmbindu-i la rândul său. Nu se simțea în largul lui lângă ea, pentru că-i stârnea tot felul de sentimente; sentimente pe care le credea amuțite pentru totdeauna.

Tian interveni:

– Să nu crezi că am construit cumva replici ale cartierelor faimoase din orașele lumii. Doar că arhitecții noștri aplică stilurile de construcție tradiționale, din toate epocile și țările, așa încât locuitorii orașului vor avea senzația unei călătorii în jurul lumii – chiar dacă, de fapt, nu părăsesc orașul.

Tian era foarte mândru de ce spusese, iar lui Andrews îi trecu prin minte să-l întrebe cum găsea adevăratul Paris, dar se răzgândi ca să nu devină prea agresiv. Lin, pe de altă parte, părea mult mai îndrăgostită de acest oraș decât cerebralul ei partener.

– Desigur, un oraș trebuie să crească în jurul unei comunități, iar asta cere timp, spuse Lin, sorbindu-și cafeaua. Acum vizităm Parisul împreună cu edili și arhitecți ai orașului să vedem cum putem face asta.

„Ah, deci nu se află în luna de miere?!" se întrebă plin de speranțe Andrews.

– Credeam că sunteți în luna de miere... se surprinse el spunând cu voce tare.

Lin se uită amuzată la Tian și râse, iar bărbatul zâmbi timid – nu erau iubiți, cu siguranță!

– Nu, nu, răspunse Lin, încă râzând. Nu suntem în luna de miere, suntem doar prieteni, prieteni buni...

Se uită din nou la Tian, care o privi lung, cerându-i din priviri să nu zică mai mult, așa că Lin se abținu să-i mărturisească lui Andrews că sunt colegi și că el era proaspăt numit Președinte al Comitetului de Informații al Orașului de Vis. Lin continuă:

– Nu suntem iubiți, doar ne distrăm plimbându-ne pe străzi în pauzele dintre conferințe – e un vis mai vechi de-al meu și am insistat să vin cu Tian în vizita asta.

Andrews se simți ciudat de ușurat, iar Tian nu i se mai păru atât de enervant. Se uită pe îndelete la Lin, pentru prima dată privind-o drept în ochi.

– A... Deci Tian muncește, în timp ce tu îți faci vacanța, nu?

Lin îi susținu privirea, iar el simți că deja începea să se înfiripeze ceva între ei.

– Daaaa, sunt în vacanțăăă! râse Lin, imitând vocea unei fetițe.

– Mda. Eu fac toată munca, iar ea doar se bucură de oraș, confirmă amuzat Tian, sorbind și el din cafea.

Încerca să se bucure de dimineața asta însorită înainte ca temperatura să crească. Avea atâtea de făcut aici și atât de puțin timp la dispoziție... Se uită la americanul din fața lui, atât de arogant și de infatuat. Majoritatea celor pe care îi întâlnise erau exact ca el.

„Ăștia nu-și dau seama că au pierdut lupta, că-s deja istorie, în timp ce noi facem istorie? Chiar nu-s în stare să înțeleagă că modul lor de viață e idiot și că incapacitatea lor de a-și adapta sistemul politic la timpurile în care trăim o să le aducă distrugerea?“ își zise Tian în sinea lui, parcă imaginându-se ținând un astfel de discurs în fața unei săli pline de membri ai Partidului. Apoi se concentră din nou la conversație, prea importantă ca să o lase să alunece în direcții nedorite. Lin continua să vorbească.

– Admir felul în care au reușit francezii să-și păstreze centrele vechi din orașe, dar m-am întrebat întotdeauna de ce ei – la fel ca majoritatea europenilor – au ales să nu mai urmărească altceva în ultimele decenii, cum ar fi explorarea spațiului sau proiecte internaționale majore, de infrastructură... Totuși, au toți banii din lume, de *know-how* nu mai vorbesc, iar ei au ales să se relaxeze. Mi-e foarte greu să-i înțeleg!

Andrews știa foarte bine la ce se referea Lin. Simțea exact la fel – se afla în Europa de câteva luni, fusese interesant la început, însă apoi devenea obositor: vechiul continent era o băltoacă stătută. Chiar și tot mai schizofrenicele State Unite reușiseră să avanseze și să crească economic, ca să nu mai pomenim de brazilieni și de indieni. Dar nu și europenii, mult prea preocupați să se certe între ei. Iar rușii, odinioară o reală amenințare, erau într-o cădere totală, în urma prăbușirii sistemului construit de FSB.

– Cred că nu au prea multe opțiuni, răspunse Andrews. Au *know-how*-ul, dar preferă să spargă banii pe alte lucruri decât pe proiecte grandioase. Încă n-au uitat eșecul Uniunii Europene și al proiectelor ei megalomane, așa că acum aleg să se bucure de viață și să se concentreze pe „fericirea socială", nu pe creștere economică și alte metrici economice lipsite de sens.

Tian se uită la Andrews. Îi displăcuia pe europeni mai mult chiar decât pe americani. Deși nu se mai concentra pe creșterea economică, China înaintase cu un ritm dramatic, chiar și după propriul Deceniu Pierdut, iar lui îi plăcea la nebunie acest ritm amețitor. Era modul lui de viață. „Cum să nu-și dea seama că noi cumpărăm totul, că în vreo două decenii vor fi la mâna noastră?" se gândi Tian, uitându-se la ceas – un gest demodat în 2036, când toți își verificau timpul pe lentilele de contact sau pe ochelarii digitali.

– Nu-mi pot da seama cum îi poate ajuta acest mod de viață, răspunse el. Adică e în regulă să faci un pas înapoi și să te relaxezi din când în când, dar nu cred că acum e momentul potrivit. Mai ales că ei o fac pe datorie. Uitați-vă doar la situația economică generală! Ca să nu mai vorbesc că – dacă vrem să meargă înainte civilizația umană – trebuie să renunțăm la vechiul mod de a gândi...

Tian își căută cuvintele, nedorind să sune ca un politruc sau să-l enerveze pe Andrews cu propaganda. Dar trebuia să spună totuși ceva, doar de-aia și acceptase să se vadă cu el.

– E OK să te relaxezi dacă-ți permiți. Dar europenii nu-și pot permite asta. Și nici voi. Și, într-o măsură și mai mare, nici noi. Lumea se află permanent în pragul unui război mondial, iar situația asta persistă deja de două decenii... Trebuie să se termine odată. Trebuie să avem încredere unii într-alții și să lucrăm împreună – nu ca să ne relaxăm, ci ca să ne asigurăm supraviețuirea ca specie. Și... nu facem asta.

Andrews era enervat că trebuia să fie de acord cu chinezul. Neîncrederea profundă care afecta relațiile dintre SUA și China blocase întreaga lume. După colapsul Rusiei lui Putin și eșecul neoputinismului, Federația își acceptase tacit rolul de aliat secundar în relația cu China, iar aceasta îi luase locul în confruntările cu America. Cele aproape două decenii de retorică tot mai negativă în ambele tabere și de războaie purtate prin intermediari în Asia și în Africa pentru resurse și influență își luaseră tributul. Acum, chinezii se deschideau din nou, de data asta ca un uriaș economic încrezător în propriile-i puteri.

Își învățaseră bine lecțiile, iar acum nu mai încercau să copieze capitalismul american, ci investeau mai degrabă sume și eforturi uriașe pentru a dezvolta o țară demnă de secolul XXI. Asta nu însemna însă că încetaseră să saboteze interesele americane oriunde aveau ocazia. Dar dezghețul se simțea, iar întâlnirea de acum îi putea oferi lui Andrews ocazia să afle mai multe despre ce făceau chinezii în spațiu.

– Am auzit că aveți planuri mari pentru explorarea spațiului, atacă Andrews subiectul care-l interesa. Investiți atât din cauza unor temeri sau mai degrabă pentru a înțelege lumea din jur? Întreb pentru că noi ne-am început programul spațial de frica sovieticilor, iar când am ajuns în sfârșit să explorăm spațiul doar din curiozitate științifică, totul s-a dus naibii. Acum avem doar câteva companii private miniere și turistice care investesc în spațiu... dar nu și guvernul. Și e păcat. E o rușine. Guvernul vostru, pe de altă parte...

– Guvernul nostru investește în spațiu pentru a asigura pacea, îi răspunse Tian. Dacă vrei să vorbim despre frică, atunci da, investim de frică. Frica de război. Dar investim și pentru că vrem să știm. Vrem să știm ce e deasupra noastră și să fim capabili să ne adaptăm și să reacționăm adecvat. Cât despre economie... nu știu. Spațiul nu este încă profitabil, asta-i clar. Dar, cu timpul, o să ne permită supraviețuirea ca specie, asta o pot spune cu siguranță. Iar dacă europenii și americanii nu înțeleg, atunci suntem condamnați. Sper din toată inima că nu va fi cazul, conchise Tian, zâmbind larg pentru a mai atenua duritatea comentariilor.

Pentru a doua oară folosise expresia „supraviețuire ca specie", observă Andrews, care începu să se întrebe ce anume îi sperie atât pe chinezi acolo în spațiu. Legendele urbane erau oare adevărate?

– Singura mea speranță este că vom reuși să găsim într-o zi puterea de a ne uni în fața unei amenințări comune, dar e cam greu în momentul în care una dintre părți consideră că nu există o astfel de primejdie, ci privește cealaltă parte ca fiind amenințarea. Uită-te la mizeria pe care am făcut-o pe planeta asta... Și intrăm în criză de timp. Dar eu încă am speranță. Iar tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi despre ce vorbesc, încheie Tian, zâmbind din nou și sorbind ultimul strop de cafea.

Andrew încercă să-și mascheze surprinderea – se părea că Tian știa exact ce gândea și mai ales ce făcea el ca agent în Europa. Dar nu reuși să răspundă, ci doar să dea din cap că e de acord. Tian se ridică de la masă.

Trebuia să ajungă la cea mai importantă întâlnire din viața lui. Întâlnirea cu cel mai puternic om de pe planetă – invalidul care conducea cea mai puternică Societate din lume; asta era misiunea pe care președintele Lu i-o încredințase când îl trimisese la Paris. Ca să facă asta, trebuia să o lase singură pe Lin cu americanul. La urma urmei, părea că-l place, așa că era cu atât mai bine. Se uită din nou la ceas, făcându-l pe Andrews să zâmbească – Tian era precum gentlemanii din generația veche, cu ceasurile lor de buzunar aurite. Și-l imagină pe chinez cu o mustață uriașă și cu joben, uitându-se la ceas ca să prindă trenul. Trenul cu aburi.

– Din păcate, trebuie să plec acum, spuse Tian. Am o întâlnire...

Se uită la Lin, apoi la Andrews, apoi din nou la Lin, întrebând-o din ochi dacă vrea să rămână. Lin îi răspunse din priviri, cum fac prietenii între ei. Dorea să rămână.

– Nu te grăbești și tu undeva, nu? îl întrebă Lin pe Andrews.

Acesta simțea din nou că tocmai dăduse lovitura. Curios cât de mult se deschiseseră chinezii în doar un an, spre o libertate la care nici măcar nu visaseră timp de două decenii!

– Ah, nu, bineînțeles că nu. Sunt în vacanță, vacanța *mea*, așa că sunt liber să fac ce vreau. Mi-am vizitat până ieri toți prietenii, așa că acum sunt disponibil pentru orice.

Andrews exulta în timp ce Tian își apropie degetul de masa digitală pentru a plăti cafelele, prin citirea amprentei. Andrews insistă că sunt deja plătite, așa că Tian îi mulțumi, îi strânse mâna, o bătu ușor pe Lin pe spate, apoi porni spre Centrul Pompidou, pentru o conferință cu nume pretențios, despre tendințele arhitecturale în relaxarea modernă sau ceva asemănător. Cel puțin acolo le spusese că se duce.

Pentru că Lin își termina și ea cafeaua, Andrews profită s-o întrebe dacă nu i-ar plăcea să viziteze ceva în orașul vechi.

– Da, aș vrea să văd Catedrala Notre-Dame, apoi poate să ne plimbăm pe străzile Cartierului Latin, dacă vrei și tu, îi răspunse ea, încercând vizibil să nu mai zâmbească și să nu mai pară atât de interesată de Andrews.

Soarele încălzea din plin străzile, anunțând un mai la fel de călduros precum mijlocul lui iulie. Nu doar China suferea de valurile de căldură extremă și de deșertificare, ci și sudul Franței, precum și mari porțiuni din sud-estul Europei. Nici Parisul nu era scutit. Totuși, pentru că europenii nu plantau șase miliarde de copaci pe an, așa cum făceau chinezii, lucrurile se degradau rapid pe continent.

Lin era fascinată de spectacolul gotic oferit de garguiele de pe Notre-Dame, așa că zăboviră câteva minute în micul parc din spatele catedralei. Porumbeii veneau spre picioarele lor și cerșeau boabe de grâu, apoi zburau câțiva metri mai încolo, așteptând.

Andrews încă era surprins că poate petrece o zi întreagă pălăvrăgind, dar lui Lin nu părea să-i pese – era ca o fetiță într-un magazin de dulciuri.

Totuși, își reaminti că, lăsând la o parte personalitatea ei încântătoare, el trebuia să-și atingă scopul, așa că schimbă treptat subiectul, încercând să vadă ce fac chinezii în spațiu, unde-și intensificaseră brusc activitatea.

– Așadar, lucrezi la Societatea Astronomică Chineză? începu Andrews.

Ea încă se uita atentă la garguiele înspăimântătoare din spatele catedralei, activându-și lentilele de contact digitale pentru a face zoom pe detalii, dar și pentru a primi rapid informații despre istoria și semnificația lor, așa că-i răspunse neutru.

– Da, sunt nebună după stele!

Se uită direct spre el, jucându-se cu zoomul lentilelor de contact.

– Dar tu? Tu iubești stelele?

Și zâmbetul ei apăru din nou.

Andrews fu nevoit să fie sincer, atât cât putea:

– Și mie-mi plac, evident. De fapt, lucrez pentru NASA, așa că poți înțelege surprinderea mea – să întâlnesc un astronom chinez în Paris, asta e ceva extrem de rar!

– Hei, asta e chiar o surpriză! îi răspunse Lin, care era atât de uimită, încât își dezactivă lentilele de contact și făcu un pas în spate. Ești astronaut?!

Andrews se simți intimidat, așa că reuși să îngaime un răspuns pe un ton supărător de înalt.

– Nu, sunt doar consultant pentru proiecte internaționale care implică NASA, ESA și alte agenții... Încerc să pun împreună echipe care studiază cerul în cadrul diverselor programe naționale, astfel încât să colaboreze la nivel internațional... Chiar și cu rușii!

Cu asta se ocupa, la urma urmei, și era foarte bun în ce făcea. Atâta doar că era și mai bun la extragerea informațiilor sensibile cu privire la programele spațiale naționale în timp ce-și îndeplinea sarcinile oficiale. Doar că acum începea să aibă o problemă de etică cu privire la femeia asta minunată care apăruse de niciunde în viața lui.

„Concentrează-te, idiotule, normal că-și folosește farmecele pe tine, nu fi copil!" Andrews își mușcă buzele, parcă pentru a se dezmetici după năvala hormonilor.

– Ah, deci ești un birocrat ca Tian, nu? râse Lin, punându-și mâna la gură și căscând ochii, de parcă tocmai ar fi spus ceva ce nu s-ar fi cuvenit.

Deci Tian era un birocrat. De-aia nu mai putea Andrews, pentru că tot ce-l interesa se afla în fața ochilor lui. Părăsiră într-un târziu micul parc din spatele catedralei și se îndreptară spre marea piață publică din fața acesteia, admirându-i fațada bogat ornamentată.

– Nu, nu chiar un birocrat... Am fost și pilot mai demult, așa că m-aș putea califica oricând pentru programul destinat astronauților, dar am ales să fac ceva mai important, cum ar fi unificarea resurselor unor națiuni competitoare, ca lucrurile să se miște mai repede...

Lin se uită la el cu și mai mare interes, aproape uitând de catedrala impozantă.

– Nu e nimic mai important decât să fii astronaut, Adam... Îți pot spune Adam?

Lin hotărâse să spargă ea barierele.

– Da, sigur. Dar, scuze dacă greșesc – niciodată nu știu exact dacă trebuie să folosesc primul nume sau al doilea... Zhen sau Lin?

Andrews pretindea că nu știe, dar era perfect conștient de obiceiul chinezilor de a pune numele de familie în fața prenumelui.

– Lin. E Lin!

Se amuză de timiditatea lui aparentă. În fond, ea se apropia de 24 de ani, în timp ce el era cu vreo zece ani mai în vârstă, deși arăta cât se poate de atrăgător. Era ceva nou pentru ea, să fie atât de interesată de un bărbat... Nu se gândise deloc la el cu o seară înainte, după ce-l întâlnise, iar acum pur și simplu se bucura de această turnură fericită a evenimentelor. Sau îi întinsese cumva Tian din nou o capcană?

– Așa, deci cum spuneam... continuă ea, cu o voce serioasă, care-l luă prin surprindere pe Andrews. Am visat întotdeauna să fiu astronaut și voi face tot ce pot să fiu acceptată în programul de pregătire.

– A, da? Mișto! Mă gândeam că ești totuși tipul de astronom... știi tu... care stă cu ochii-n stele, dar preferă căldura casei, nu frigul cosmic!

Andrews era din nou sincer. Femeia din fața lui era mărunțică și părea atât de fragilă – ce șanse reale ar fi avut să ajungă pe orbită?

– Da, îmi place la nebunie să mă uit la stele cu cele mai puternice telescoape din lume, dar a merge pe Lună sau pe Marte ar fi cu totul altceva...

Lin visa cu ochii deschiși.

Ajunseră între timp în piața din fața catedralei. Lin admiră sutele de statui, apoi privi în jos, spre pavaj, observând modelele făcute din pietre albe, care traversau întreaga piață.

– Ce-s astea? întrebă ea, mergând printre ele ca printr-un labirint.

– Pietrele albe marchează conturul caselor medievale care existau pe vremea când se construia catedrala, îi răspunse Andrews, fericit că știe micile detalii care-l făceau să iubească Parisul. Iată, am o aplicație care ți le arată în 3D, ca și când ai păși printre ele. Vrei să ți-o trimit?

Andrews făcu un gest spre tâmple.

Lin primi aplicația și se minună apoi cu voce tare de ce „vedea" în jur: zeci de case mici și înghesuite, în fața unei catedrale uriașe, încă în construcție, la începutul anilor 1200. Și își dădu seama de ce era atât de fascinată de Notre-Dame încă dinainte de a fi vizitat Parisul.

– Știi, catedrala asta a fost ridicată, în peste 150 de ani, de generații succesive – o uriașă și magnifică piesă de arhitectură... și în mare parte din timp a fost înconjurată de cele mai mici și mai pricăjite case... nu ți se pare o ironie? întrebă ea, privind încântată împrejur prin intermediul aplicației și al lentilelor de contact digitale.

Andrews nu se gândise niciodată la asta, dar dădu aprobator din cap, așteptând ca Lin să continue și totodată atent ca în piruetele ei printre casele imaginare, să nu se izbească de vreunul dintre turiștii care aglomerau piața.

– Oare ce i-a făcut pe toți acești oameni să îndure sărăcia și să rămână umili, când tocmai ei construiau an de an un monument

atât de măreț, chiar în pragul cocioabelor lor? întrebă Lin, pierdută printre casele din trecut.

– N-am idee... Poate că au fost forțați...

Andrews trebuia să accepte că avea cunoștințe minimale despre istoria franceză... știa despre marcajele de pe pavaj dintr-o aplicație turistică, la urma urmei...

– Nu, asta e doar o parte a poveștii, îi răspunse Lin. Trebuie să aibă legătură cu ceva mai mult. N-ai cum să accepți că te-ai născut sărac și să-ți trăiești toată viața lucrând la o catedrală pe care nu vei apuca să-o vezi, terminată pentru simplul fapt că ești obligat s-o faci. Nu poți să dai naștere unor copii pe care să-i vezi continuând, la rândul lor, o construcție despre care nu știi dacă se va termina cândva. Trebuie să speri în ceva, în ceva măreț, ca să accepți genul ăsta de soartă.

Lin nu mai zâmbea și își oprise aplicația, uitându-se din nou la el. Era serioasă, iar Andrews era uimit, procesând lucrurile cu creierul lui de bărbat arogant. Nu doar că era frumoasă, dar avea și o minte iscoditoare. Simți deodată că e pe punctul de a se îndrăgosti.

– Nu știu ce-ar fi putut spera... Poate izbăvirea? Iertarea mai ușoară a păcatelor, dacă participau la clădirea celei mai frumoase catedrale din lume? încercă Andrews să-i continue raționamentul.

– Izbăvirea, da. Mântuirea, ăsta e cuvântul. Evident, liderii – regii și episcopii și primarii care au ridicat-o – aveau alte lucruri în plan, sunt sigură. Și poate că au construit-o folosind munca forțată, habar n-am. Dar nu poți clădi ceva timp de 150 de ani, dacă cei implicați nu speră că lucrarea respectivă e mai importantă decât regii, și episcopii născuți și morți în timpul ridicării edificiului.

Andrews simțea că Lin încearcă să-i comunice ceva mai profund decât simpla istorie a catedralei, dar nu reușea încă să-și dea seama exact unde dorea să ajungă.

– Doar uită-te la ea! Are toate temerile lor afișate pe fațadă – toate garguiele, toți dragonii și dracii și creaturile astea îngrozitoare, amestecate cu lucrurile care îi fereau de rău – de răul și de coșmarul morții, cred... E o declarație de credință, o declarație

de speranță, un coșmar transformat într-un vis prin munca neîncetată a mai multor generații...

Andrews se uită din nou în urmă la catedrală și o văzu pentru prima dată într-o lumină complet diferită. Lin continuă, în timp ce lăsară catedrala în spatele lor și începură să traverseze Sena către Cartierul Latin.

– Eu cred că au construit-o sperând că le va asigura supraviețuirea urmașilor lor, dar și că le va oferi totodată un bilet dus spre paradis, cu păcatele iertate. Era, dacă pot spune așa, nu doar o biserică, ci o arcă, un vas de salvare care urma să le ducă sufletele în Cer și să le păzească progeniturile de pe Pământ...

Lin luă în sfârșit o pauză, ca și când ar fi obosit. Se uită la el, iar Andrews simți din nou că trebuia să se adăpostească în spatele sistemelor sale defensive, deși îi era din ce în ce mai greu s-o facă. Ce anume era atât de special la fata asta?!

Câteva minute, între ei se lăsă tăcerea, așa că profitară pentru a se strecura printre turiștii care forfoteau în cea mai aglomerată zonă a Cartierului Latin, uitându-se încântați la vitrinele bistrourilor și ale cafenelelor pline de lume încă de dimineață. După un timp, Andrews răspunse:

– Nu m-am gândit niciodată așa la catedrală... Adică noi nu prea suntem obișnuiți să construim ceva care să dureze mai mult de o viață de om, în ziua de azi... și în mod sigur nu începem niciun șantier care să dureze generații. Uită-te doar la Orașul vostru de Vis – a fost ridicat în mai puțin de șase ani, nu?

– Da, și este un oraș de patru sute de mii de locuitori, cu toate facilitățile moderne la care ai putea visa, îi răspunse Lin.

– Chiar și francezii și-au construit *Annulaire Rapide*-ul lor – sistemul de trenuri rapide din jurul Parisului – în mai puțin de un deceniu. Și uită-te la rapiditatea cu care am reușit noi, americanii, să construim linia de mare viteză Atlanta-Boston și Hyerloop-ul sau uită-te chiar și la baza voastră lunară, aproape terminată! îi răspunse Andrews, încercând să-și amintească între timp unde e strada pe care se afla unul dintre bistrourile lui preferate.

Cedase între timp și-și deschisese interfața mentală, alegând meniul *Favorite* și selectând de acolo *Paris* și apoi adresa bistroului său mult iubit. Acum vedea direct în fața ochilor o săgeată transparentă, care-i apărea din când în când pentru a-i indica pe unde să o apuce, ca într-un joc video.

– Da, toate sunt proiecte care durează cel mult zece ani, iar asta e normal într-o societate care vrea satisfacție imediată. Dar nu cred că oamenii erau foarte diferiți atunci când au construit Notre-Dame de Paris, îi răspunse Lin. Poate că, pe lângă satisfacția care, atunci, însemna cel mai probabil să ai ce mânca și unde dormi, au simțit totuși nevoia să construiască ceva mai mare decât își puteau imagina, din cauza unui instinct mai puternic decât toate dorințele și necesitățile lor, luate individual.

– Iar instinctul ăsta era...? întrebă Andrews, uitându-se la Lin, care era atât de concentrată la ce spunea, încât nici nu-și dăduse seama că ajunseseră aproape de Panteon.

– Sentimentul că lucrul pe care-l clădeau o să ajute omenirea să supraviețuiască, își termină Lin mica prelegere, ridicându-și ochii spre Panteon.

Andrews simți că putea manevra discuția către un alt nivel.

– Ah, Panteonul! E interesant că, la 500 de ani după ce locuitorii Parisului au terminat de construit Notre-Dame – sperând, cum spui tu, că îi va ajuta să supraviețuiască, indiferent că vorbim de supraviețuirea lor fizică sau spirituală – descendenții lor au construit asta, ca un loc de odihnă pentru cei mai buni dintre ei, nu pentru a-i sluji lui Dumnezeu. Și-au abandonat oare speranța, în ajunul Revoluției?

Andrews era încântat de profunzimea discuției și încerca acum să vadă dacă Lin voia să spună altceva, în zona în care simțea că are toate răspunsurile.

Lin se uită din nou la clădirea neoclasică.

– Mmm, poate că nu este doar un semn de respect față de cei mai mari scriitori și oameni de știință ai lor, ci și o modalitate de a le păstra vie memoria, de a aminti că au existat și au influențat viețile a milioane de oameni. E cam același lucru, dar acum nu mai e ceva

egocentric, ci mai degrabă o recunoaștere a faptului că spiritul omenesc și ideile importante – cunoștințele vitale – trebuie păstrate.

În mod clar încerca să facă o paralelă, iar Andrews credea că știe despre ce vorbește. Așa că ridică miza, după ce intrară în proaspăt renovata clădire și se uitară la zidurile sale impunătoare.

– Da, partea amuzantă e că acum suntem mai aproape decât oricând de distrugere, dar nimeni nu mai construiește nicio arcă pentru a ne apăra de păcatele noastre sau pentru a păstra cunoștințele noastre. Dacă un politician se hotărăște să apese pe un buton, vom dispărea cu toții și odată cu noi singurele ființe conștiente din galaxie. Ca să nu mai zic că ar dispărea și viața complexă, în același timp.

Andrews tocmai spusese ceea ce considera în mod sincer cea mai mare amenințare la adresa omenirii, dar voia să obțină și răspunsul la întrebarea care-l măcina de multă vreme: ce anume-i speriase atât de tare pe chinezi, cum îi zisese savantul rus în urmă cu doi ani?

Lin admira fresca Sfintei Geneviève din fața criptei.

– Ei bine, ar trebui să construim una... ar trebui, îi răspunse ea.

Apoi se întoarse pe călcâie și se apropie de el:

– Știi, lentilele mele îmi spun că fata asta săracă a trăit ca o sfântă, reușind prin post și prin rugăciune să-l forțeze pe Attila Hunul să cruțe Parisul și să se ducă spre alte locuri de prădat.

Asta era, într-adevăr, istoria Sfintei Geneviève. Lin trecu la subiect.

– Există multe feluri în care putem dispărea. Am putea să ne distrugem într-o clipă, da, dar din fericire natura umană este încă dominată de un instinct de conservare destul de puternic, așa că nu cred că o să apăsăm vreodată pe acest trăgaci. Uită-te doar la investițiile masive făcute acum pentru a domoli încălzirea globală – avem o șansă să reușim în vreo treizeci-patruzeci de ani... așa că nu cred că vom lăsa păcatele și temerile să ne mistuie.

Andrews era acum complet vrăjit de raționamentele ei și de modul în care trecea de la o idee la alta. Frumusețea ei venea din interior, iar el își dădu seama că exact asta îl atrăsese din primul

moment în care o zărise. Se holbă la ea, dar Lin era lansată într-un monolog, cu ochii în tavanul templului zeilor muritori ai francezilor, mărind și micșorând detaliile frescelor cu lentilele ei digitale.

– ... dimpotrivă, dacă ar veni un nou Attila Hunul și ar amenința Pământul, am fi fără putere. Nu există nicio Sfântă Geneviève azi, iar rugăciunile și postul nu vor mai fi îndeajuns de data asta.

Deci tipul întâlnit la Berlin avea dreptate! Chinezii chiar credeau că vine o amenințare spre Pământ și chiar dacă Lin n-avea voie să-i spună asta direct, era evident că încerca să-l facă să înțeleagă. Trebuia să-și joace cartea asta foarte bine, dar îi era greu să gândească obiectiv.

– Ei bine, să sperăm că nu va mai exista niciun Attila Hunul, atunci! Cel puțin sper că tipii de la METI n-au trimis ceva relevant unei civilizații cuceritoare în ultimele decenii...

Încerca să fie amuzant, referindu-se la fosta organizație care țintise stelele din apropiere, care aveau planete, cu mesaje radio despre prezența noastră aici.

Lin ieși din starea de seriozitate și începu să zâmbească din nou. Își transmisese mesajul și era sigură că Andrews îl pricepuse. Insistă, totuși.

– Nu vom ști niciodată cu siguranță până nu va fi prea târziu. Tipii care au construit Notre-Dame nu erau chiar așa de siguri că paradisul există sau că iubita lor catedrală o să le apere copiii de rău. Doar au construit-o sperând.

Se uită în jur.

– Iar tipii care au ridicat templul ăsta pentru muritori n-au vrut să păstreze toată elita franceză, ci numai pe cei mai buni dintre cei mai buni. Nu-i nevoie să-l avem pe Attila Hunul la porți pentru a ne apuca să construim o arcă; va trebui să o construim mai întâi și apoi să sperăm că nu vom avea niciodată nevoie să o folosim.

Andrews încercă să afle mai multe în după-amiaza aceea, dar Lin încheiase subiectul. Petrecură însă o superbă zi împreună, luând prânzul printre studenți la un mic restaurant de lângă

Politehnică și urmărind seara obișnuitul spectacol de holograme din jurul Turnului Eiffel.

Se simțea de parcă și-ar fi găsit sufletul pereche, ca și când ar fi fost prieteni de multă vreme, și se întreba dacă și ea simțea la fel. Prea devreme însă pentru asemenea întrebări; trebuia să se mulțumească cu senzația că și ea era la fel de atrasă de el. Din nefericire, află că urma să zboare direct la Shanghai de dimineață, cu un avion suborbital.

Târziu în noapte, luară un taxi electric automat care îi duse la hotelul ei de lângă Grand Palais și se despărțiră fără a putea schimba în vreun fel datele de contact – ea nu avea voie să ofere astfel de informații și oricum ar fi fost inutil, pentru că orice mesaj trimis dinspre Occident spre ea ar fi fost detectat și putea să-i facă probleme.

Dar, când îi strânse mâna și îi mulțumi pentru ziua minunată, pregătindu-se pe ultima sută de metri să-i spună ce simte pentru ea, Lin se uită direct în ochii lui și îi zise ceva ce nu putuse uita, nici măcar peste zece ani.

– O să ne întâlnim din nou, Adam! Am găsit amândoi ceva special azi și sunt sigură că viața mai are câteva surprize pentru noi.

Lui îi pieri graiul, deși ar fi vrut să-i spună că e deja nebun după ea. Dar Lin continuă:

– Nu vei putea găsi mai multe informații despre mine, Adam. Dar eu voi putea să aflu cam tot despre tine. Deci, dacă apare vreo ocazie, o să ne întâlnim din nou.

Se uită la el, apoi îl sărută, ca într-un vis, și dispăru în holul hotelului, lăsându-l pe fostul asasin invizibil, pilot de elicoptere militare și agent CIA, ca pe ultimul adolescent, în stradă.

Nu reușise să afle nimic despre ea zece ani, indiferent ce căutări făcuse. Totuși, de-a lungul anilor urmărise cariera lui Hui Tian, prietenul înalt și taciturn al lui Lin urcând în ierarhia chineză și ajungând până în Consiliul celor Șase, cel mai important cerc al puterii din China. Se întrebase mereu ce anume se întâmplase cu Lin și de ce secretul din jurul ei era păstrat cu atâta ferocitate.

Se întrebase și de ce o lăsaseră să-i vorbească atât de liber și dacă mesajul pe care i-l livrase nu era cumva rezultatul unei atente puneri în scenă, în care ea jucase rolul de mesager. Era și ea spion, la rândul ei? Oare își folosise frumusețea pentru a-l păcăli și a-l face să o creadă pe cuvânt? Fusese el o țintă preferată datorită relațiilor sale din interiorul comunității spațiale vestice?

Și de ce erau chinezii atât de secretoși cu privire la un potențial atac asupra Pământului, spunând doar câte ceva pe ici, pe colo, fără a dezvălui întreaga poveste? De ce nu publicau ce știau? Sau era doar o șmecherie pentru a-i face pe americani să creadă că extinderea lor accelerată în spațiu – una militarizată – nu era orientată împotriva americanilor și a aliaților lor, ci mai degrabă contra unui inamic improbabil, venit din exterior?

Andrews fusese nevoit să se lupte cu toate aceste întrebări un deceniu. Faptul de a raporta superiorilor săi despre întâlnirea avută îi lăsase un gust amar, pentru că șefii erau deja convinși că mesajele primite pe mai multe canale de la chinezi erau doar un vicleșug care masca adevăratele lor intenții militare. China se închisese rapid după acest episod, mai ales din cauza agresivității americanilor, care o desemnaseră drept stat terorist.

Reușise să mai reziste doar trei ani în Berlin, dar, pe măsură ce văzuse că nici ceilalți lideri ai programelor spațiale naționale nu credeau în povestea unei amenințări din spațiu, naturală sau nu, începuse să se plictisească de moarte.

Într-o epocă în care existența vieții microbiene extraterestre fusese deja demonstrată indirect, oamenii de știință încă reacționau vehement la ideea că nave spațiale ar fi putut amenința Pământul, de parcă numai un nebun ar fi crezut așa ceva.

Schizofrenia lumii științifice îi seca toată energia, iar cel mai tare îl enerva că-și dăduse seama, după discuția avută cu Lin, că jobul care-i plăcea atât de mult era de fapt complet lipsit de sens, așa că ajunsese să-l urască.

Treptat, gândul că sufletul său pereche se afla undeva pe partea cealaltă a planetei și că nu-l va mai putea întâlni vreodată îl adusese în pragul depresiei.

Avusese mai multe relații pe termen scurt, în special cu europence ale căror nume nici măcar nu și le mai amintea după câteva luni, și se simțise lipsit de scop în viață.

Apoi apăruse oportunitatea de a părăsi jobul din Europa și de a se duce înapoi la NASA, ca specialist în comunicații. Atunci își aminti ce-i spusese Lin, despre obsesia ei de a deveni astronaut. Așa că-și învinse depresia și începu să depună toate eforturile pentru a-și depăși vârsta – avea deja 36 de ani – antrenându-se până s-a calificat pentru serviciul spațial activ.

Gândul că ar putea să o întâlnească din nou pe Lin în cadrul vreunui program spațial comun sau ceva similar, dacă relațiile SUA–China s-ar fi încălzit cumva din nou, îi dăduse puterea de care avea nevoie, chiar dacă asta însemna să pună punct aventurilor de-o noapte și vizitelor nocturne prin baruri, alături de „prietenii" care nu mai valorau nimic pentru el.

Apoi apăruse misiunea chineză spre Marte și răspunsul american cu propria misiune, iar el luptase și apelase la toate contactele lui sus-puse pentru a fi printre astronauții care aveau să meargă acolo. Nu-și pierduse bruma de speranță că Lin s-ar putea afla și ea printre chinezii trimiși spre Marte, odată cu arca de care îi povestise cu zece ani în urmă... Altfel de ce să fi construit chinezii o navă atât de mare pentru un echipaj atât de mic?

Speranțele lui se reaprinseră atunci când văzuse că oficialii chinezi publicau numele astronauților lor pe rând, într-o imensă campanie de teasing. Aștepta cu înfrigurare dezvăluirile făcute la fiecare două săptămâni pentru a vedea dacă Lin se afla printre ei. Avea același sentiment ca și când ar fi jucat la loterie – simțind de fiecare dată dezamăgire când vedea că numele ei nu era pe listă.

Iar acum, când doar două dintre numele din echipajul chinez rămăseseră un mister și niciunul dintre cele publicate nu aparținea unei femei, aproape că-și pierduse nădejdea. Care erau șansele să se afle acolo, pe aceeași planetă, la 64 de milioane de kilometri de Pământ? Ar fi putut să o vadă măcar, dacă s-ar fi aflat acolo? Oare era la fel de obsedată de el, pe cât devenise el de ea?

Andrews încă dormea, visând ce se întâmplase cu zece ani în urmă, iar visele sale începuseră să se transforme într-un coşmar, pentru că i-o înfăţişau pe Lin dispărând în nisipuri mişcătoare roşii, în timp ce Tian calcula în spatele ei cât de mult ar avea China de câştigat dacă Andrews s-ar sinucide în timpul primei misiuni americane pe Marte...

Se trezi într-un târziu transpirat tot în costum. Un mesaj clipea pe un ecran din dreapta lui şi părea că se află acolo de ceva timp. Înainte să-l citească, se uită la Clark, care dormea în stânga lui – nu părea deloc bine şi se chinuia să respire, chiar şi cu masca de oxigen pe faţă. Apoi se uită din nou la mesaj. Era un simplu mesaj text, chestie ciudată şi neobişnuită, şi era marcat ca „Strict confidenţial". Îl deschise şi, după ce-l citi, simţi ceva fierbinte că-i inundă arterele şi pieptul.

Edwards îi trimisese comunicările lui oficiale cu chinezii şi-l instruise să se pregătească pentru a fi salvaţi de un echipaj chinez în următoarele douăsprezece ore. Iar mesajul chinez era semnat „Zhen Lin, Comandant al Bazei Yinghuo".

Sufletul lui pereche îl găsise pe o planetă aflată la şaizeci de milioane de kilometri depărtare de Pământ. Iar el găsise paradisul.

SALVAREA

Andrews era acum într-o stare de euforie greu de descris. Cele nouă zile de nesomn și stres, cumulate cu vârtejul ultimelor 24 de ore, își spuneau puternic cuvântul. Avea impresia că halucinează, așa că se chinui o vreme să-și dea seama dacă visează sau e treaz, până să confirme primirea mesajului prin intermediul aceluiași canal.

Se ridică cu greu din scaun și verifică dacă era totul în regulă cu Clark. Se chinui apoi să adoarmă din nou, luptându-se cu starea de surescitare cauzată de vestea tocmai primită, când veni un nou mesaj.

Acesta era un mesaj direct, video, din partea Controlului Misiunii. Apăsă scurt pe implantul său audio pentru a auzi sunetul direct în urechi, ca să nu o trezească pe Clark, și porni mesajul. MCC îl instruia să nu accepte nicio ofertă de ajutor din partea chinezilor și să asculte ordinele comandantului său.

Nu mai înțelegea nimic. Ce naiba se întâmpla? Comandantul său tocmai îi trimisese un mesaj pe un canal criptat, în care îi spusese să accepte ajutorul chinezilor, iar acum MCC-ul îi zicea exact opusul, dar în același timp să și asculte de comandantul său? Putea oare Edwards să nu fie chiar atât de ticălos și să se opună MCC-ului și nenorocitei ăleia de Președintă? Să se opună chiar mentorului său?

Andrews confirmă și acest mesaj și se culcă la loc, epuizat. O să accepte orice ajutor va veni, iar ăștia puteau să-l pupe direct în cur cu toată politica lor. Era pe Marte, pentru numele lui Dumnezeu. Iar Lin, Lin era tot acolo!

Trei ore mai târziu, soarele răsări în sfârșit, jucându-se prin hublou direct pe fața lui. Andrews se trezi speriat și, din nou, lac de apă. Clark părea stabilă, iar el reluă comunicările cu Nerio, cerând instrucțiuni. Simmons apăru pe ecran.

– 'Neața! Ai dormit bine, micul meu marțian? îl întrebă Simmons, evident foarte binedispus.

– Da, foarte bine. Se vede că sunt verde tot? Vrei să-ți arăt și antenuțele? îl ironiză Andrews. Unde-i Edwards?

– Încă doarme – a avut tura de noapte. Kunugi tocmai a plecat și Gearan va veni în câteva momente să mă ajute aici. Am vorbit cu Fisher, Clark e stabilă deocamdată, zice ea, dar imediat ce se va trezi și va începe să tușească din nou, lucrurile ar putea să ia o întorsătură urâtă.

Andrews se uită la Clark, încă adormită. Aventura din ziua precedentă fusese prea mult pentru ea, iar căderea nervoasă era probabil ceva mai rea decât problemele sale fizice, se gândi.

– Când va veni un echipaj de salvare? Ai vreo idee?

Andrews încerca să fie diplomat și să vadă ce reacție va avea Simmons. Acesta se uită la un ecran din stânga.

– Păi, după ultimele calcule, vom amartiza în 35 de ore și jumătate și vom fi în stare să vă luăm de acolo în 70 de ore...

Simmons părea să nu știe nimic despre ce se întâmplase în timpul nopții, iar Andrews trebuia neapărat să înțeleagă dacă primul mesaj venise de la Comandant sau fusese trimis de Kunugi de capul ei.

– Ați primit instrucțiuni de la MCC – dacă e vreo cale prin care să primim ajutor mai devreme? Clark pare stabilă, dar nu arată prea bine.

Simmons dădu din umeri.

– Nu. N-am primit nimic din partea MCC, în afară de misiunea de azi, pe care o ai acum pe ecran. Se pare că sunt nerăbdători

să arate lumii că nu v-au pus în pericol și că rănile lui Clark nu sunt atât de serioase. Așa că va trebui să faci niște ture pe afară și să admiri peisajul, iar noi vom păstra legătura cu tine, dacă i se întâmplă ceva lui Clark.

– Sunt nebuni?! izbucni Andrews. Trebuie să păstrez consumul de energie la minimum și am rezerve limitate de oxigen, apă și așa mai departe! OK, o să fim salvați mai devreme decât rezervele noastre de zece zile, dar...

Începu să înjure.

– Dacă se întâmplă ceva și Clark are nevoie de mine imediat? O s-o pot ajuta abia peste câteva minute!

Fisher tocmai venise lângă Simmons, adormită și mai prost dispusă decât oricând. Nu era deci singurul care se odihnise prea puțin în noaptea aia.

– Clark va fi bine, Andrews. Rănile ei nu sunt grave, dacă nu cumva face vreo prostie cât timp ești tu plecat. O voi ține sub supraveghere constantă. Nu o poți ajuta prea mult, așa că deocamdată hai să încercăm să ne concentrăm pe lucrurile pozitive. Va fi bine, ai să vezi!

Fisher încerca să sune optimist, dar Andrews nu putea suporta gândul de a o lăsa pe Clark singură în capsulă.

– Bătrâne, fă-le pe plac celor de la MCC și fă o scurtă ieșire, insistă Simmons. Avem șase miliarde de oameni acasă care-i văd pe chinezi țopăind de colo colo în jurul bazei lor, în costumele lor frumoase. Și-au adus până și unul dintre Rovere și unul dintre aparatele lor aeriene, așa că nu putem sta cu mâinile în sân. Altfel, o să spună că tot ce am făcut a fost o cascadorie cretină și că adevărații câștigători sunt chinezii. Iar tu și Clark vă veți fi riscat viețile pentru nimic. Rezervele voastre sunt în regulă, pentru cel puțin o ieșire sunt chiar suficiente.

Andrews ar fi vrut să-i spună ceva lui Simmons, dar se abținu. Aveau dreptate. Nu o putea ajuta pe Clark doar stând acolo. Se uită din nou la ea și văzu că în sfârșit se trezise.

– 'Neața, floricică! Bine ai venit pe Marte! Cum te simți? îi zâmbi Andrews.

Clark închise din nou ochii și încercă să respire adânc, așa cum o instruise Fisher. Reuși aproape fără durere, ceea ce era bine. Deschise din nou ochii și, văzând fețele celorlalți pe ecran și mutra îngrijorată a lui Andrews, începu să chicotească.

– Sunt bine, Andrews. Se pare că, în poziția asta, coastele îmi lasă plămânii în pace. Am auzit ce au spus și au dreptate. Ieși afară și fă-ți treaba de circar pentru oamenii de acasă. Ei au plătit pentru spectacol, știi...

Încerca să fie optimistă, dar se simțea ca naiba. Singura ei bucurie era că avea din nou contact cu internetul prin interfața mentală și ar fi vrut să se bucure pe îndelete de miile de mesaje primite pe conturile sale de social media – de data asta, o avalanșă de mesaje pozitive!

Andrews acceptă în cele din urmă misiunea, își puse costumul, îi montă la loc casca pe costum lui Clark, depresuriză capsula și deschise trapa. Șoimul era orientat spre sud, iar de aici putea vedea că au amartizat pe ceva care părea o colină – în realitate, marginea unui mic crater pe care nu-l putea zări. Un mic lanț muntos se ridica dinspre est undeva la orizont, iar soarele era destul de sus în spatele lui, cu lumina sa albă pictând un cer gri, cu ușoare tente maronii.

În următoarea oră, folosi dronele aeriene care-i mai rămăseseră pentru a filma împrejurimile. Se uită spre nord, dar, în afara marginii craterului Holden, acolo unde se aflau baza chineză și Lin, nu observă nimic interesant.

Priveliștea deveni spectaculoasă abia atunci când reuși să ridice una dintre drone la circa două sute de metri: pe ecran apăru micul și perfect rotundul crater lângă care aterizaseră. În spatele său se zăreau valea craterului Nardo, precum și lanțul muntos de la marginea craterului Holden. Toate aveau diferite nuanțe de roșu și maro, iar pe măsură ce rotea drona în jurul Șoimului, împărtășeai sentimentul de izolare și singurătate al celor doi exploratori – cât vedeai cu ochii, un deșert maroniu cu reflexe portocalii, presărat de mici cratere.

Desigur, plantă și acolo un alt Monument American, ca un manifest al prezenței lor acolo. Furtunile de nisip de la începutul

anului îl vor distruge, dar pentru moment America era singurul popor din lume care plantase două steaguri în Planeta Roșie. O, da.

Tocmai își termina transmisiile spre Pământ, când auzi vocea lui Fisher în implantul audio:

– Andrews, ar trebui să te grăbești. Clark tușește de un minut, ceva nu e în regulă. Nu e ceva ce ai putea rezolva, dar e mai bine să fii acolo, da?

Se grăbi să se întoarcă la Șoim, iar cei douăzeci de metri până la navă îi părură kilometri. În cele din urmă, reuși să intre în capsulă și să o represurizeze, pentru a putea scoate căștile și, dacă era nevoie, chiar și costumul lui Clark. Ea tușea puternic, iar singurul remediu la îndemână era acul chirurgical cu care să dreneze puțin din lichidul acumulat în plămânul ei. Problemele nu erau însă cu plămânul, ci cu ficatul, care începuse să sângereze. Starea lui Clark se deteriora rapid!

Andrews reuși să-i ușureze respirația, însă Fisher era complet nemulțumită de ce vedea pe scanări. Îi făcu niște semne lui Andrews, indicându-i să se ducă la consolă și să-și activeze sunetul în cască, așa că el se așeză acolo, enervat că nu putea să-și ajute colega. Edwards și Kunugi tocmai își făcură apariția, plutind în spatele lui Fisher în microgravitația din Modulul de Comandă – o apariție surprinzătoare, având în vedere că Kunugi își terminase tura cu doar trei ore înainte. Mae și Gearan erau și ei acolo, iar Andrews simți că venise momentul să fie luată o decizie care le putea schimba viața pentru mult timp de acum înainte – și nu în bine.

Edwards se pregăti să vorbească, dar nu înainte să folosească un dispozitiv piramidal de bruiere, de data asta setat să bruieze orice alte comunicații, în afara celor de pe canalul pe care-l folosea pentru a contacta Șoimul.

– Dragilor, este timpul să luăm o decizie. Controlul Misiunii vrea să stăm și să ne uităm cum Clark își revine printr-un miracol. Pot înțelege jena lor de a accepta ajutor din alte surse, dar nu pot să o privesc pe Clark murind dintr-o rană mai degrabă banală, doar ca să-i facem fericiți pe politicienii de acasă.

Simmons și Gearan se uitară la el, șocați de ce auziseră. Kunugi stătea în spate, ca și când i-ar fi ținut partea, în timp ce Fisher părea a ști deja ce urma să spună Edwards.

– De aceea îl instruiesc pe ofițerul Andrews să accepte orice ajutor oferit, în orice fel, privitor la sănătatea lui Clark. O va însoți când vine misiunea de salvare, pentru a superviza lucrurile și pentru a se asigura că se va pune pe picioare.

Simmons arăta de parcă ar fi făcut atac cerebral.

– Vrei să zici că chinezii au trimis un echipaj de salvare?! întrebă el, încă nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Am primit o comunicație din partea Bazei chineze și am acceptat deja oferta de ajutor. Vor ajunge la Andrews și la Clark în mai puțin de treizeci de minute, prin intermediul unui aparat aerian. Așa că, Andrews, va trebui să o pregătești pe Clark pentru călătorie; și te rog să iei cât mai mult material cu tine, pentru că nu vom mai folosi Roverul pentru a te lua de la baza chineză, ci vom folosi unul dintre aparatele aeriene de la baza noastră imediat ce Clark va fi stabilizată.

– MCC-ul știe ceva despre asta?! insistă Simmons, care era al doilea la comandă.

– MCC-ul va fi notificat după ce terminăm ședința și apoi vom aștepta răspunsul lor. Până atunci, vom face pregătirile pentru tot ce am spus, îi răspunse Edwards, privindu-l direct în ochi.

– Conform Actului de Supremație Spațială, înțelegi că asta e o violare serioasă a... începu Simmons, dar Edwards îl întrerupse brusc.

– E o violare serioasă a Actului de Rahat Spațial! Nu o să-mi las unul dintre membrii echipajului să moară pentru că niște politicieni au venit cu ideea că chinezii, rușii și brazilienii sunt răul de pe pământ. Voi accepta ajutor și de la Califat, dacă e nevoie! Pot să le tragă toate embargourile din lume pe Pământ dacă vor, n-au decât, eu nu voi risca viața lui Clark pe Marte ca să fie mângâiat orgoliul unor politicieni. Pentru numele lui Dumnezeu! E clar?!

În ochii lui sclipea hotărârea fanatică de care dădea dovadă atunci când vorbea despre rolul Americii în lume sau când insista

că Dumnezeu își alesese neamul în vremuri tulburi pentru a-i duce pe cei sinceri la lumină. De data asta totuși, el contrazicea exact aceste două idei: America îi spunea să-și abandoneze un membru al echipajului de dragul păstrării unui tip ciudat de onoare, iar Dumnezeu părea că-i alesese pe ateii chinezi.

Însă Simmons n-avea de gând să lase lucrurile așa.

– Nu e niciun rahat, comandante Edwards. Este chiar fundamentul misiunii noastre, iar încălcarea acestor reguli fără vreo confirmare de la MCC ar fi un act de revoltă și de trădare, conform regulilor propriului tău partid și conform legilor votate de propriul tău popor. Militarii noștri se luptă zilele astea contra armelor chineze în deșertul Libiei, iar noi... să trădăm? Dacă apucăm pe calea asta, trebuie să știm ce facem. Știi *tu* acum ce facem?

Simmons își luă ochii de la Edwards și privi spre Fisher.

– E vreo altă cale de a o stabiliza?

Fisher dădu din cap că nu. Simmons continuă:

– Ei bine, amândoi știau ce fel de misiune acceptă și Clark are suficientă putere de a accepta un ordin direct – cunoștea riscurile... De ce să le dăm chinezilor acest premiu, de ce să nu încercăm alte căi... Imaginați-vă că am fi acceptat ajutorul nord-coreenilor în timpul crizei Coreei sau pe al armatei iraniene acum 30 de ani! Chiar vreți să fie arătați drept trofee la televizor, iar noi toți să fim trași pe linie moartă când ajungem acasă și lăsați la vatră în mod dezono...

Edwards începu să urle la Simmons:

– Ofițer Simmons! Aici decidem dacă vrem sau nu să salvăm viața unuia dintre membrii echipajului. Îi dau dracului pe chinezi! Știu de ce faci asta și nu o faci pentru că ai da doi bani pe Actul Spațial! Ești pur și simplu speriat de moarte de ce ți se va întâmpla ție și carierei tale dragi. Din câte văd, ești dispus să lași un coleg să moară pentru asta!

Simmons încercă să nege, dar Edwards continuă să strige:

– Nu vorbim aici despre trădare sau despre a-i dezamăgi pe cei de acasă! Iar când partidul și reprezentanții poporului meu decid că cineva trebuie lăsat să moară doar ca să nu ne facem de rușine,

este datoria mea creștină să salvez sufletul ăla, indiferent de consecințe! Înțelegi?!

Edwards striga din toți rărunchii acum și se apucase de panoul de comandă pentru a avansa spre Simmons. Acesta reuși să-l evite și înhăță dispozitivul de bruiaj, dezactivându-l.

– Comandante Edwards! Trebuie să-ți aduc aminte – în mod oficial – că nerespectarea Actului de Supremație Spațială te transformă într-un rebel și te eliberează automat din funcție. Din acest motiv, îmi asum...

Înainte să termine, Fisher veni plutind din spatele lui și-i lipi atomizorul medical de gât, injectându-i un sedativ puternic. Simmons deveni imobil și începu să plutească, cuprins de un somn profund.

Andrews privea toate astea ca pe un film prost, fără să-și dea seama ce se întâmplă. Era atât de obosit, încât avea impresia că visează. Edwards îl prinse pe Simmons și îl trase prin aer spre trapă, în timp ce Kunugi veni și ea din spate să-l ajute. Fisher îi puse mâna pe gât să-i verifice pulsul pe ecranul medical afișat direct pe brațul ei. Singurii muți de uimire erau Mae și Gearan, prinși la mijloc într-o luptă de putere cu care nu voiau să aibă de-a face.

Edwards îi ceru apoi lui Gearan să-l ajute să-l care pe Simmons în cabine prin trapă, iar acesta se repezi să-l ajute. Gearan se gândise întotdeauna că al doilea agent secret al Partidului aflat la bord era Clark, dar acum aflase că, de fapt, era Simmons. Iar Edwards, reprezentantul oficial al NAR, voia să se descotorosească de el? Și Gearan era de părere că Clark știuse în ce se băgase, dar a o lăsa să moară era prea mult.

Îl legară pe Simmons într-o capsulă de urgență și-l încuiară pe afară, declanșând alarma de carantină. Acum era complet izolat de echipaj. Constructorii navei nu-și imaginaseră o carceră, dar utilizarea uneia dintre capsulele de urgență de la bord era cea mai apropiată de ideea de temniță. Fisher urma să monitorizeze semnele vitale ale lui Simmons, ca să se asigure că totul era în regulă.

Edwards se întoarse la modulul de comandă și vorbi din nou cu echipajul, de data asta păstrând dispozitivul de bruiere inactiv.

Era o transmisiune care urma să ajungă la Controlul Misiunii în același timp în care ajungea pe internet, în doar câteva minute. Era ceva ce trebuia făcut.

– Dragi membri ai echipajului de pe Nerio, dragi membri ai Controlului Misiunii de acasă, doamnă Președinte și dragi cetățeni ai Americii care priviți această transmisie...

Edwards își umezi buzele, căutându-și cuvintele:

– Ne confruntăm cu o situație de viață și de moarte. Un membru al echipajului nostru se află în pericol de a-și pierde viața. Nu suntem în stare să-l ajutăm în timp util, dacă folosim doar mijloacele noastre. De aceea am decis să accept oferta de ajutor din partea celorlalți exploratori. Într-o lume perfectă, a accepta ajutor din partea unui stat terorist ar încălca tot ce îndrăgim mai mult. Dar aceasta este, cum am spus, o chestiune de viață și de moarte! Mai ales că ajutorul vine din partea unor exploratori ca noi, nu din partea unor politicieni corupți.

Edwards făcu o mică pauză ca să-și tragă sufletul. Fusese nevoit să treacă prea repede, de patru ori la rând, prin tuburile de acces, de la gravitație zero la cea de 0,4 g din centrifugă, ceea ce îi dăduse amețeli, deși nu era femeie. Se pare că și bărbații au limitele lor în spațiu, gândi el, dar își recăpătă rapid concentrarea.

– Iubita noastră Judith Clark este primul om care a păşit pe Marte. A nu o ajuta acum, chiar recurgând la ajutor din afară, ar însemna că n-am înțeles nimic din cuvintele ei – cele care spuneau că păşim în pace pe această planetă și să facem același lucru și pe planeta noastră.

Sunt sigur că oamenii de acasă vor înțelege că suntem exploratori și cei care ne vor ajuta sunt asemenea nouă. Ei nu sunt implicați în războaie regionale, nu sunt politicieni; sunt oameni de știință. S-au oferit să facă ce am fi făcut și noi pentru ei, în aceeași situație: să ne ajute într-o chestiune umanitară.

De aceea accept oferta lor de ajutor și o voi transfera imediat pe pilotul Judith Clark la baza Yinghuo. După ce vom amartiza, ne vom primi înapoi amândoi astronauții la baza noastră din Eberswalde. Sper ca acest gen de cooperare să-i determine pe liderii

politici ai ambelor națiuni să înțeleagă că, la urma urmei, putem face pace. Asta e tot. Mulțumesc!

Echipajul stătea unit în spatele lui, apoi fiecare se apropie să-l îmbrățișeze, până când toți deveniră o insulă plutitoare în centrul cabinei de comandă. Și Andrews ar fi dorit să-l îmbrățișeze pe omul ăsta, care-și depășise propria intoleranță și propriul fanatism. Dar nu avea timp să se bucure, pentru că auzi sunetul unui aparat aerian amartizând lângă capsula lor. Veniseră chinezii. Era timpul.

PRIETENI VECHI

Andrews privea cum „Șoimul" devenea din ce în ce mai mic în vastul deșert cărămiziu de dedesubt. Naveta aeriană Feng Ru era o mașinărie ciudată, cu o zonă centrală presurizată sub o cupolă de sticlă, în care încăpeau doi oameni și ceva încărcătură, plus alte șase locuri exterioare, cu prize de oxigen și curent pentru astronauți. Arăta ca două piramide înfipte una-ntr-alta, cu patru motoare mari dedesubt, care o propulsau pe verticală, însoțite de alte șase motoare de manevră orizontale. Și nu zbura la mare înălțime, ci doar efectua salturi foarte lungi, coborând și apoi urcând din nou la vreo treizeci de metri deasupra suprafeței marțiene, cale de câteva sute de metri, pentru a repeta apoi mișcarea. Cum atmosfera marțiană era aproape inexistentă, nu puteai folosi niciun fel de aerodinamică pentru acest vehicul de mare distanță.

Andrews se simțea ca într-un uriaș montagne russe, iar craterul Holden văzut de deasupra marginii sudice era o priveliște care îți tăia răsuflarea. Parcă mii de șerpi ar fi traversat acest uriaș deșert, lăsând în urmă o rețea de linii în zigzag, de la sud spre nord. Privită de aici, Planeta Roșie părea mai degrabă verde, pentru că oxizii de fier amestecați cu zonele de bazalt reflectau lumina Soarelui în valurile deșertului de dedesubt.

Peste câteva zeci de minute zări Baza Yinghuo, un complex uriaș, situat în partea estică a craterului. Chinezii îl construiseră

într-un timp-record: nu trecuseră nici patru ani de când trimiseseră aici primele încărcături robotizate. Americanii își ridicaseră baza în mai puțin de doi ani, prin aceeași metodă, doar că era de cinci ori mai mică – urma să vină și alte module în anii următori.

Chinezii clădiseră la scară mare de la bun început și, conform surselor lui Andrews, plănuiau o prezență permanentă acolo. Aveau deja la bază doisprezece dintre cei șaisprezece membri ai expediției, dar misiunea lor rămânea totuși un mister.

Stând cu picioarele agățate în afara navetei Feng Ru deasupra suprafeței marțiene pline de striuri, Andrews își aduse aminte de vremurile când fusese pilot de elicoptere ale Marinei. Feng Ru nu arăta deloc ca unul dintre ele, dar sentimentul de a sta agățat deasupra unui peisaj fabulos era același – îi lipseau doar vântul care să-i bată în față și zgomotul puternic al motorului și al rotorului. Naveta avea patru mari motoare, dar, în cvasiabsența gazelor atmosferice și din cauza izolării costumului său spațial, tot ce putea auzi era un ușor bâzâit. Și nu, geamul de protecție solară de pe vizorul căștii nu era nici pe departe la fel de *cool* ca ochelarii de soare din Marină.

Îi trecu o clipă prin minte să-și scoată casca, dar renunță. Ar fi fost destul de periculos: chiar dacă fața ar fi rezistat cu ușurință câteva secunde în atmosfera extrem de rarefiată de pe Marte și în frigul extrem de acolo (faptul că se deplasau prin acest cvasivid ar fi dus la un transfer termic foarte lent), zborul nu era suficient de lin pentru o astfel de cascadorie. Data viitoare, poate.

Nava amartiză în sfârșit într-un nor de praf roșu, iar Andrews simți cum îi crește pulsul. Îl va întâmpina? Cum arăta, după zece ani? Cum reușise oare să devină Comandant de Bază? Și de ce-i ținuseră chinezii secret numele atâta amar de vreme?

O targă robotică pluti până la Feng Ru și o preluă pe Clark, acum inconștientă, sângerând și respirând cu un singur plămân. Astronauții chinezi se grăbiră s-o ducă la Bază, lăsându-l în urmă, dar un alt astronaut venea spre el. Andrews își sincronizase frecvența sistemului de comunicații cu a chinezilor, așa că auzea ce-i

spunea celălalt astronaut, chiar dacă nu-i vedea fața în spatele vizorului-oglindă care-l proteja de razele Soarelui.

– Bună ziua, astronaut Adam Andrews! Te așteptam! Bine ai venit la Yinghuo Base!

Era Lin.

Andrews aproape că sări s-o îmbrățișeze, dar se abținu, așa că doar își strânseră mâinile – mai degrabă își atinseră vârfurile mănușilor. Era așa ciudat să nu o vadă... Vocea îi suna la fel, totuși, chiar dacă protocolul îi dicta să folosească un ton mai formal. Îi simțea bucuria din glas sau cel puțin asta era senzația lui. Dar două drone video le dădeau târcoale, așa că înțelese că oficialii chinezi transmit în direct întâlnirea lor.

Nu era vorba doar că o întâlnea din nou pe Lin. Se scria istorie: prima dată în peste un deceniu un oficial american și unul chinez își puteau da mâna în public și puteau coopera fără a-și striga unul celuilalt „teroristule!".

Așa că-i răspunse, încercând să respecte protocoalele oficiale, dar și să-i transmită un pic din emoția revederii.

– Bună ziua... comandante Zhen Lin! Mulțumim pentru ajutor și pentru că ne-ai salvat viețile... Abia aștept să stăm de vorbă despre cum putem coopera la explorarea pașnică a acestei planete uluitoare. Încă o dată, mulțumesc!

Știa că, undeva prin Biroul Oval, creierul Președintei urma să explodeze de furie. Mai știa și că, în același timp, bătrânul președinte Lei urma să savureze acest moment de glorie, după ce cu o zi înainte pierduse la mustață cursa pentru Marte începută de predecesorul său, președintele Lu. Iată-i pe americani, nesăbuiți ca întotdeauna, salvați încă o dată de înțelepții chinezi! Îl disprețuia pe Lei, dar asta chiar nu mai conta. Tot ce conta era faptul că o întâlnise în sfârșit pe Lin.

Lin îl conduse puțin prin exteriorul Bazei, arătându-i – lui și miliardelor de oameni care priveau imaginile – cât de mare era complexul chinez. Dacă de deasupra părea mare, de la sol părea de-a dreptul uriaș: avea dimensiunile unui teren de fotbal, cu șase clădiri separate, conectate prin intermediul unor tuneluri subterane.

În plus, cum explică Lin, fiecare dintre aceste module urma a fi extins rapid cu spații subterane de trei ori mai mari. Modulele erau pneumatice, protejate de micrometeoriți cu un strat de Kevlar și din alte materiale compozite, în timp ce „ferestrele" erau dintr-un material transparent de polimeri combinați cu mătase de păianjen industrială. Un adevărat avanpost pentru noul imperiu chinez, care umilea baza americană. Ultima urma să arate ridicol de mică peste două zile, când astronauții americani aveau în sfârșit să amartizeze.

Dar Andrews era nerăbdător s-o vadă, așa că se bucură enorm când, după o plimbare de un sfert de oră în exterior, ea îl invită înăuntru. Cinci minute mai târziu, își scoaseră căștile și se priviră în sfârșit.

Lin nu îmbătrânise deloc. Dimpotrivă, era mai frumoasă decât oricând și, profitând de o scurtă pauză în transmisiile live, îi zâmbi cât de larg putea, ochii ei umplându-l de fericire.

– Bine ai venit în Împărăția Cerurilor! îi spuse Lin, iar Adam simți din nou agonizanta plăcere de a o privi în ochi.

Dar își jucară în continuare rolurile pentru camerele de filmat vreme de o jumătate de oră, de data asta Lin arătându-i interiorul bazei Yinghuo – o combinație de module științifice și de comandă, precum și zone largi pentru relaxare și fitness. Cel mai impresionant modul era cel dedicat serelor, deja pline de plante verzi de sus până jos. Pentru prima dată în șase luni Andrews vedea atâta verdeață la un loc – pe Nerio aveau și ei o mică seră, dar era un minuscul modul de doisprezece metri pătrați, în timp ce baza chineză avea o seră de zece ori mai mare, care arăta deja ca o junglă. De altfel, erau plante peste tot în bază, pentru că, din loc în loc, lămpi cu ultraviolete completau sistemul de iluminare cu laser.

Lin nu-i arătă însă și al șaselea modul, al cărui conținut rămase secret. Andrews remarcase deja de afară că majoritatea antenelor erau dispuse în jurul acestuia, așa că bănui că era vorba de centrul de comunicații dintre bază și nava de pe orbită, precum și cu Controlul Misiunii de la Beijing. Oricum, era mai degrabă preocupat să-i vâneze privirile, iar când ea se întorcea spre el să-i dea

detalii despre complex, se simți din nou fulgerat de ochii ei, așa că nu reuși să rețină prea multe informații.

După terminarea turului oficial și prezentarea lui formală în fața echipajului chinez (care își ascundea cu greu bucuria că americanii au fost umiliți), veni și vestea cea bună: Clark ieșise din operație și era stabilă, cu mari șanse de a-și reveni rapid și fără alte complicații. Chinezii aduseseră cu ei nu mai puțin de doi medici, unul dintre ei fiind chiar chirurg, o altă dovadă a intenției lor de a rămâne aici pe termen lung.

Contactară în sfârșit nava Nerio, aflată pe orbită, iar Edwards le mulțumi pentru ajutor și le transmise că în două zile vor fi gata de un transfer la baza americană, dacă sănătatea lui Clark o va permite.

Andrews remarcă totuși că Edwards era extrem de obosit și de demoralizat, iar Mae și Gearan, care erau de serviciu, nu arătau nici ei prea bine. Nu-i putea întreba deocamdată ce se întâmplase între timp, pentru că singurul canal de comunicații disponibil era cel chinez. Așa că-și amână întrebările pentru momentul când se va întoarce la bază.

După ce-și terminară transmisiile și luară masa cu întregul echipaj, Andrews avu în sfârșit șansa de a rămâne singur cu Lin, sub pretextul comunicării unor informații confidențiale.

Ea îl invită în biroul ei, își activă propriul dispozitiv de bruiaj și renunță în sfârșit la masca oficială pe care fusese nevoită să o afișeze în ultimele ore.

– Zece ani, Adam! Zece ani de așteptare – dar suntem în sfârșit aici!

Îi zâmbea cu un milion de zâmbete.

Nici lui nu-i venea să creadă. Avea atâtea sentimente amestecate – bucuria de a o revedea, aproape neschimbată, chimia care începuse să se joace iar cu simțurile lui, dar și senzația călduroasă de a-și reîntâlni un vechi prieten – chiar dacă nu petrecuseră decât o singură zi împreună, în urmă cu zece ani.

– Dacă nu erai tu, acum aș fi stat cel mai probabil pe-o canapea, sorbind bere și înjurând guvernul că sparge miliarde de dolari din banii contribuabililor pe această croazieră interplanetară extrem

de scumpă, râse Andrews, amintindu-și că datorită ei ajunsese astronaut.

– Ai dreptate, guvernul tău chiar a cheltuit o grămadă de bani, îl tachină, zâmbindu-i. Și mă bucur pentru asta. Te-a adus pe tine aici.

Se uită la Lin și se întrebă când trecuseră acești zece ani. Ce făcuse ea în tot acest timp? Parcă îi citea gândurile, pentru că-i răspunse exact la această întrebare.

– Te întrebi probabil în ce gaură neagră am dispărut atâta amar de vreme, spuse ea apropiindu-se de el și sprijinindu-se de birou. E o poveste lungă...

– Sunt nebun după povești lungi, îi răspunse Andrews. Să te aștept zece ani, fără să pot găsi nici măcar numele tău în *cloud*, fără să am nici cea mai mică informație despre tine, ca și când n-ai fi existat niciodată... Asta a cam durut, știi?

Era bucuros că toate astea rămăseseră acum în urmă. În același timp, avea 43 de ani și simțea că viața trecuse pe lângă el fără să se fi întâmplat ceva cu adevărat important, de care merita să te agăți. Cariera de astronaut, faptul că era al doilea om care pășise pe Marte, toate astea nu însemnau nimic. Era un bărbat singuratic și se simțise viu cu adevărat doar o singură zi din viața lui. Asta era a doua zi.

Lin îl privi înțelegător.

– N-am apărut niciodată pe radar din cauza muncii mele strict secrete în Comisia Științifică a Orașului de Vis. Acum știi cu ce mă ocupam – eram deja implicată în proiectarea și pregătirea misiunii noastre spre Marte –, proiectul bazei și majoritatea părților ei robotice sunt create de mine... Ții minte, atunci când ne-am văzut eram cu Tian, colegul și prietenul meu...

– Da, am văzut că a ajuns foarte sus în ierarhie. Mai sunteți prieteni?

Andrews avea o ușoară strângere de inimă, pentru că nu știa absolut nimic despre viața ei privată.

– Ăă, da, s-ar putea spune și așa. El a fost cel care a vegheat asupra întregii mele cariere de până acum și, fără sprijinul lui, n-aș fi reușit niciodată.

Lin făcu o pauză, de parcă și-ar fi amintit de o rană veche.

– De-a lungul anilor am înțeles că, deși mi-era prieten apropiat, era, în primul rând, loial șefilor săi politici, și că, alături de alți doi prieteni apropiați mie, raportau superiorilor cu ce mă ocupam. Asta m-a cam dus în pragul depresiei...

– Ai avut trei prieteni apropiați care te spionau și încercau să te manipuleze?!

Andrews se simțea în același timp revoltat și vinovat – când o întâlnise prima dată, intențiile sale erau aceleași.

– Da, dacă privim lucrurile așa. Dar, după ce mi-am luat un an de vacanță, m-au vizitat și am căzut la pace. Asta s-a întâmplat în timpul Marii Reconcilieri din '39, când președintele Lei a început să dezmembreze structura omniprezentă a poliției politice, rămasă de pe timpul președintelui Lu, cu toți spionii și cu toată mizeria aia.

Această acțiune a președintelui Lei fusese de fapt semnalul unei noi ere pentru chinezi, iar democrația în sfârșit funcționa pentru scurtă vreme, cel puțin în cele mai dezvoltate zone ale țării. Totuși, reprezentase doar începutul unui drum foarte lung și dificil. Lin continuă:

– A fost o experiență dureroasă, dar ne-am dat seama că avem prea multe în comun, că ne plăcea prea mult să stăm împreună și, chiar dacă viețile noastre au urmat căi foarte diferite, ne bucurăm și acum de prezența celorlalți. Da, m-am simțit trădată și dezamăgită, dar i-am iertat. În definitiv, au fost doar unelte într-un sistem care folosea fiecare individ împotriva celuilalt. Dar cel mai ciudat e...

Lin se opri un pic, primind pe lentilele de contact o listă urgentă de lucruri pe care trebuia să le aprobe. După-amiaza mai avea încă patru ore de soare, așa că astronauții de la bază îi cereau aprobarea pentru misiunile zilei. Își dezactivă dispozitivul de bruiere verbală pentru a le transmite ordinele, le aprobă toate ieșirile, reactivă dispozitivul și continuă:

– Cel mai ciudat e că omul aflat în spatele a tot ce mi s-a întâmplat – cariera în astronomie, poziția în comitetul de știință al Orașului de Vis, ba chiar și poziția de aici, de la Bază –, cel care,

așa cum mi-a dezvăluit chiar el acum vreo șase ani, a vegheat asupra mea în ultimii douăzeci și cinci de ani a fost însuși președintele Lei.

Andrews nu se așteptase la așa ceva. 25 de ani? Lin avea acum 33 de ani, dacă-și aducea bine aminte. Oare era copilul nelegitim al președintelui? Oare ea era secretul atât de bine păstrat al „perfectului" președinte Lei – rodul unei aventuri din tinerețe, despre care nu voia să afle nimeni?

Lin se uită atent la el. Parcă îi putea ghici gândurile – oare avea lentile de contact militare, iar dacă da, le folosea cumva pentru a-i analiza expresiile feței și adevăratele sentimente?

– Îmi pare rău că mă holbez așa, dar chiar nu mă așteptam să aud una ca asta. Ești cumva fiica lui?

Lin izbucni în râs, relaxându-se din nou și încălzind atmosfera.

– Nuuu! Cum să fiu fiica lui?! Deși, într-un fel, aș putea spune că a fost ca un tată pentru mine. Dar unul despre care n-am știut niciodată că exista sau că-i păsa de mine. De fapt, el a fost cel care m-a înconjurat cu prieteni pe care credeam că eu i-am ales, cerându-le să mă supravegheze. Dacă vrei, a fost ca părintele paranoic pe care unii dintre noi chiar l-au avut. Dar n-a vrut să-mi facă rău... cel puțin așa gândesc acum. Pe vremea aia nu era atât de simplu.

Luă din nou o pauză, de data asta pentru a-și pune ordine în gânduri. Ceea ce trebuia să-i comunice lui Andrews nu era simplu de digerat și, chiar cu dispozitivul de bruiaj pus pe birou, știa că are o marjă de manevră foarte mică cu privire la informațiile confidențiale. Era conștientă că Andrews e fost agent CIA și trebuia să se încreadă în instinctul ei de femeie care-i spunea că pe el îl interesa cu adevărat persoana ei, că nu era doar un alt informator cu propria lui agendă. La urma urmei, venise după ea în spațiu, iar ea îi urmărise permanent cariera de-a lungul anilor...

Îi plăcea nespus că Adam nu-și putea ascunde sentimentele – nici măcar nu era nevoie să-și folosească lentilele digitale pentru a înțelege ce gândea, pentru că americanul era ca o carte deschisă. Și era complet șocat.

– Uite, va trebui să fiu extrem de concisă și să-mi aleg cu mare atenție cuvintele, așa că ai un pic de răbdare. Îți pot spune unele

lucruri, dar nu tot – nu am voie de sus, iar dacă ți se întâmplă ceva când te întorci acasă, pun în pericol lucruri foarte importante.

Andrews își imaginase întâlnirea lor într-o lumină foarte diferită, de-a dreptul romantică. Ceea ce afla acum era din cu totul alt film – Lin era protejata președintelui Lei, toți prietenii o spionaseră o viață întreagă, dar îi iertase, iar acum avea să-i zică un alt secret... Când și unde se vor sfârși toate astea, lăsându-le spațiu doar pentru ei doi?

– Te întrebi probabil de ce am investit atât și de ce am ajuns aici așa de repede. Am fi putut aștepta până în 2050, de exemplu, când se va înjumătăți timpul necesar călătoriei pe Marte, pentru că planetele vor fi mult mai apropiate. De asemenea, te întrebi probabil ce anume transportăm în nava Xuesen și de ce construim aici pe o scară atât de mare...

Andrews era numai urechi.

– Acum 25 de ani cineva a descoperit o amenințare la adresa Pământului și a fost ucis imediat de o organizație despre care probabil că știi destul... și care se află la putere chiar acum în SUA.

Așadar, nu chinezii plănuiseră uciderea savantului ăluia, cum se credea? Andrews ar fi vrut să spună ceva, dar Lin continuă:

– Această amenințare la adresa Pământului nu este o amenințare naturală. Dar este una foarte reală.

Pentru prima dată Andrews auzea pe cineva afirmând un lucru atât de clar despre fundamentul programului spațial chinez din ultimul deceniu.

– Mai mult, tehnologia din spatele acestei amenințări înseamnă că mai avem doar optzeci de ani pentru a ne pregăti. Mai exact: optzeci și patru de ani. E vorba despre o navă spațială cât o lună mică și care vine spre noi.

Era al treilea lucru pe care Andrews nu se aștepta să-l audă în după-amiaza aceea. Dacă oricine altcineva, în locul lui Lin, i-ar fi spus așa ceva, ar fi izbucnit într-un râs isteric și ar fi încercat să demoleze mitul navei spațiale cu argumente logice. Dar Lin stătea acum în fața lui, având alături toată forța lumii științifice chineze. Acum totul avea sens. Dacă detectaseră o navă spațială care venea

spre Pământ și dacă nu găsiseră o altă explicație logică, fuseseră nevoiți să se pregătească.

– Dar de ce guvernul tău păstrează secretul? Adică la ce bun? întrebă Andrews, încercând să înțeleagă.

– Nu e chiar un secret... Știu precis că unii factori de decizie din guvernul tău sunt la curent cu ce cred savanții chinezi. Și se prăpădesc de râs. Vezi tu, în mintea lor, Dumnezeu se află în spatele a tot ceea ce există, iar atunci când argumentează că până și procese biologice naturale foarte bine înțelese sunt de fapt o dovadă a existenței lui Dumnezeu, ce bază de discuție să mai avem? Îmi pare rău, dar America a regresat foarte mult în ultimul timp, oricine a fost la putere în Washington. Și nu dau vina doar pe NAR, dau vina pe un popor incapabil să trăiască în secolul XXI!

Era clar că toată povestea o afecta pe Lin în plan personal.

– Așa că vreau să înțelegi, Adam, că Attila încă nu este la porți, dar că e pe drum. Și dacă cei care vin seamănă măcar pe departe cu Attila, atunci suntem terminați. Mai ții minte ce am vorbit la Paris?

Andrews dădu din cap aprobator. Cum ar fi putut uita? Lin continuă.

– Uită-te doar la faptul că n-am putut să ne limităm propriile gaze cu efect de seră, că facem eforturi imense să trimitem niște oameni pe Lună, că a trebuit să dedicăm 2 la sută din PIB-ul nostru să trimitem o mână de oameni pe Marte și că ne distrugem planeta în fiecare zi, în tot felul de războaie inutile... Ce șansă crezi că vom avea în fața unei civilizații capabile să trimită nave spațiale cât jumătate de Lună și cu un sfert din viteza luminii?

Idealista Lin de acum zece ani se schimbase, până la urmă. Da, lumea pierduse timp prețios cu limitarea gazelor de seră, iar acum era prea târziu: vremea extremă făcea ravagii peste tot. Iar haosul politic atinsese paroxismul. Dar pe Andrews îl șocase ultimul lucru pe care tocmai îl auzise.

– Ați fost în stare să detectați un obiect cât jumătate din Lună și să-l vedeți mergând cu un sfert din viteza luminii?!

Asta era ceva nou pentru Andrews.

– Înainte mergea și mai repede. Și nu putem dezvălui nimic oficial deocamdată – te conjur să nu spui absolut nimănui, nici măcar echipei tale, pentru că am prins de două ori în observațiile noastre nenorocirea aia, atunci când oculta stele din calea sa spre noi, dar acum nu avem capacitatea de a o detecta în timp real și de a o prezenta lumii. Nu încă. Iar dacă facem publice acum observațiile noastre precedente, ele vor fi considerate simplă propagandă. Asta ar putea duce la mari probleme interne, înțelegi?

– Dar ați fost capabili să o detectați? Când? De cât timp știai?

Lucrurile începuseră să se lege în mintea lui Andrews, deși încă nu vedea întregul puzzle.

– Îți aduci aminte de 2021 și de „teroristul chinez"?

– Da, aveam 18 ani...

– Era tatăl meu.

Andrews simți că timpul se oprește în loc. Încerca să proceseze informația. Lin continuă, cu un ton neutru, care masca sentimente extrem de profunde:

– El l-a descoperit, iar gorilele NAR l-au ucis – și împreună cu el, pe mama și pe agenții americani, care probabil că au încercat să-i protejeze. Chinezii – în special doctorul Lei, șeful ierarhic al tatălui meu pe vremea aia, în cadrul delegației chineze în SUA – nu fuseseră interesați de ce descoperise tata.

– Deci ești fiica lui...?

Nu reușise niciodată să țină minte numele tipului. Lin nu-l ajută defel.

– Da, sunt. Și asta explică probabil de ce Lei a avut grijă de mine, chiar dacă n-am știut că el a fost șeful tatălui meu – lucru pe care l-am aflat direct de la el abia ani mai târziu. Știi... a trebuit să trec peste multă durere și peste foarte multă ură. Mi-am pierdut ambii părinți în atacul mizerabil din partea NAR, și pentru ce? Pentru incapacitatea lor de a accepta evoluția drept forță care dezvoltă chiar și civilizații extraterestre? Pentru că-s incapabili să înțeleagă că nu suntem singuri în Univers și că nu pot schimba asta? Pentru că urăsc pe oricine încearcă să dovedească faptul că nu avem nevoie de Dumnezeul lor?

Lin aproape că izbucni în lacrimi, dar reuși să se controleze. Doar ochii o trădau. Acumulase prea multe, tăcuse atât amar de vreme, iar acum avea atâtea de spus... Andrews îi strânse mâna, în timp ce ea continuă.

– Până la urmă, Lei a reușit să afle cine a ordonat uciderea tatălui meu. Spre surprinderea mea, nu un bărbat, nici vreun predicator, ci o fostă secretară la Centrul de Zbor Spațial Goddard, care avea 23 de ani pe vremea aia, fiind infiltrată de extremiștii NAR. Ea și-a dat seama că, dacă această informație devine publică, va schimba pentru totdeauna felul în care vedem viața, universul și în special religia. Ea a dat ordinul, ca șefă a celulei din Washington. S-ar putea să o cunoști foarte bine...

Andrews știa prea bine cine e, într-adevăr, și simpla conștientizare a acestui oribil act din trecut îi dădu fiori reci. În timpul alegerilor prezidențiale din 2036, chestiunea implicării ei în activități extremiste în tinerețe fusese ridicată în repetate rânduri, dar niciodată dovedită. Deci de-aia insistase ea, ca Președinte – sub pedeapsa acuzării de înaltă trădare – să se evite orice contact cu chinezii? Fiindcă știa că Lin este aici? Sau fiindcă îi ura oricum pe chinezi pentru ce făceau și nu voia ca membrii echipajului său să fie expuși la „falsurile" oamenilor de știință din China?

– Am aflat toate astea extrem de târziu, Andrews. Ții minte când ne-am întâlnit, în 2036? Mă bucur nespus că s-a întâmplat și trebuie să-ți spun că ceea ce am simțit atunci se află încă în sufletul meu, Adam. Dar, oricât mi-ar displăcea să recunosc, am fost doar folosită de Tian pentru a livra un mesaj despre intențiile noastre către guvernul vostru, pentru că el știa cu ce te ocupi la Berlin. Eram naivă pe vremea aceea și nu gândeam prea mult. Dar tu nu ai fost singurul abordat în acest fel. Au existat mulți, mulți oameni de știință și fiecăruia i s-a transmis nu că suntem atacați, ci că ar fi foarte bine dacă popoarele s-ar uni și ar construi o arcă... o structură care ne-ar permite supraviețuirea ca specie, dacă s-ar întâmpla ceva rău pe Pământ. Am încercat să sugerăm asta guvernului tău pe mai multe căi, iar lucrurile chiar se mișcau puțin. Însă, atunci când oamenii voștri de știință care ne ajutaseră au început să moară

în împrejurări dubioase sau să fie concediați dacă nu se supuneau agendei conservatoare a NAR, am înțeles că nu vom reuși să comunicăm mesajul publicului american în vreun fel credibil.

– Deci de-aia a pus răposatul Lu rachetele alea pe orbită? întrebă Andrews, încă străduindu-se să-și formeze o imagine generală.

– Da. A fost decizia lui. S-a gândit că, dacă va începe o cursă a înarmărilor spațiale, americanii, rușii și europenii vor investi mai mult în tehnologia militară spațială și vor dezvolta astfel noi tehnologii, care ar putea salva Pământul la un moment dat. A trebuit să se oprească atunci când lucrurile au luat-o razna.

– Da, aia a fost o idee cretină. Dar e ceva ce nu înțeleg...

– Ce?

– Cum plănuiți voi să pregătiți lumea pentru această navă uriașă care vine spre Pământ, construind o bază extrem de scumpă pe Marte? De ce Marte? Și de ce cu o asemenea viteză? N-ar fi mai ușor să construim ceva de genul unui sistem de apărare automată în jurul Pământului, sau pe Lună, în cadrul unui tratat internațional?

– La asta, din nefericire, nu-ți pot răspunde. Este singurul lucru pe care nu ți-l pot dezvălui deocamdată. Dar îți garantez că în următorii ani vom avea capacitatea de a lansa o rețea de telescoape capabile să vadă nenorocirea în timp real. Și atunci sper că și americanii, și europenii vor înțelege în sfârșit ce se joacă aici.

Andrews simți că în sfârșit înțelegea toată povestea, dar încă avea prea puține informații despre ce se afla în interiorul navei de pe orbită, despre scopul real al bazei de pe Marte și în special despre amestecul lui Lin în toate astea. Dar Lin era extenuată. Îl apucă de mână, încercând să termine discuția pe un cu totul alt ton.

– Te-am așteptat zece ani, Adam. Am atâtea de spus și atât de puțin timp... Nici n-aveam idee cum urma să comunicăm când ajungeai pe Marte, dar acum lucrurile s-au aranjat de la sine. Și mai am ceva să-ți mărturisesc înainte să ne despărțim din nou. Ceva ce aș vrea tare mult să înțelegi...

Andrews simți că urma să audă ceva ce îi va îngropa toate speranțele și că de cei zece ani în care visase la ea o să se aleagă praful și pulberea. Simți, pentru prima dată în viață, adevărata frică.

– Ce facem aici este proiectul meu, Adam. Este gândit de mine, proiectat de mine, organizat de mine. Și este uriaș. Este o muncă de o viață. Dacă vrei, sunt aici cum a fost Sfânta Geneviève – îți mai aduci aminte de ea? – pe vremea ei: într-o mănăstire. Pe scurt... probabil că nu mă voi întoarce niciodată pe Pământ. Voi rămâne aici, supervizând ce vom construi, iar asta îmi va lua atât de mult timp și energie, încât nu voi mai putea să mă întorc niciodată... de teamă că nu voi duce la bun sfârșit ce am început.

Începerea se învârtea cu Andrews, și sufletul parcă îi încremenise.

– Voi rămâne aici, Adam, pentru tot restul vieții mele. Voi mări spațiul ăsta de zece ori, apoi de o sută de ori. Și mă voi asigura că drumul pe care am luat-o va duce unde trebuie. Toate astea, pentru că părinții mei n-au murit în zadar și pentru că vreau ca lucrurile care mi s-au întâmplat în viață să dobândească un sens. Asta înseamnă și că, cel mai probabil, avem doar aceste două zile pentru noi doi...

El nu mai era în stare să spună nimic. Lin îi observă disperarea, îi întoarse fața spre ea și-l sărută. Apoi îl îmbrățișă și rămaseră lipiți unul de altul multă vreme. În cele din urmă, Andrews reuși să bolborosească ceva:

– Lin, am făcut o grămadă de lucruri în ultimii zece ani... Probabil că ești la curent, pentru că am avut grijă să le fac publice atât cât am putut. Cred că ai găsit și ai citit și blogul meu...

Ea dădu din cap afirmativ, stăpânindu-și lacrimile. Urmărise tot ce făcea el, după ce primise permisiunea din partea lui Lei să acceseze informații din afara Hive-ului, internetul chinez.

– Dar am venit aici cu o singură speranță. Că te voi întâlni și că asta va duce la... habar n-am. Chiar nu mi-am pus problema. Toate scenariile mele se termină cu noi doi întâlnindu-ne din nou... n-am reușit niciodată să merg mai departe...

– Înțeleg, Adam...

– Și probabil că am simțit întotdeauna că, deși te voi întâlni aici, nu vom putea fi niciodată împreună din cauza stării de lucruri dintre țările noastre...

Era disperat să găsească o cale. Orice cale.

– Dar acum, că te-am văzut, că stau în sfârșit cu tine aici, că te aud vorbind după zece ani de tăcere asurzitoare, îți spun și că pur și simplu nu te mai pot pierde încă o dată. Nu pot. Nu știu... O să găsesc un pretext să vin aici de mai multe ori pe parcursul misiunii sau să mă întorc din doi în doi ani, până când o să crape nenorocita de președintă și o să călătoresc mai des spre Marte... Nu-mi dau seama ce o să fac, Lin. Dar știu un singur lucru – cred că e o chestie ieșită din comun că ne-am întâlnit și că ne-am păstrat unul pe altul în inimă zece ani. Zece ani, Lin!

Ea ar fi dorit să-i sară în brațe și să petreacă restul zilei împreună, dar interfața ei vizuală era deja plină de lucruri urgente de făcut, iar timpul lor era extrem de scurt. Mai aveau seara și ziua de după, înainte ca americanii să amartizeze... Puteau chiar să mai tragă de timp încă o zi...

Se uitară unul la altul de parcă și-ar fi trăit ultima zi.

– Deocamdată hai să profităm la maximum de zilele în care suntem împreună. O să aranjez să avem timp pentru noi. Hai să ne plimbăm împreună pe Marte, să ne bucurăm de timpul nostru și de prietenia noastră. Și... cine știe ce ne rezervă viitorul?

Avea dreptate. Știuse asta tot timpul, dar nu avusese niciodată curajul să se întrebe ce se va întâmpla de fapt, dacă se vor întâlni din nou. Acum, că se întâlniseră, nu aveau vreme de pierdut.

Așa că se despărțiră cât mai oficial posibil, apoi se regăsiră seara, în afara Bazei, și merseră cu unul dintre Dragonii chinezești presurizați până la un crater mic, dar adânc, aflat la douăzeci de kilometri depărtare de Bază, bucurându-se de priveliște și prețuind fiecare moment petrecut împreună.

Spre deosebire de Roverele NASA, Dragonii nu aveau roți, ci opt picioare din aliaj metalic. Puteau să „alerge" pe suprafața marțiană, fiind imuni la praf și în stare să se cațăre pe orice fel de suprafață sau să sară peste orice fel de crevasă. Lung de zece metri și înalt de trei, fiecare Dragon avea deasupra un modul mare presurizat, cu o cupolă din sticlă specială, care permitea o panoramă de 180 de grade și îi apăra pe pasageri de radiații.

Erau numiți Dragoni, dar arătau mai degrabă ca niște păiajeni. Un sistem bionic sofisticat păstra cabina stabilă pe orice fel de teren, în timp ce câteva zeci de computere independente calculau automat cea mai bună cale spre destinație, pentru ca Dragonul să se miște mai repede decât Roverul, cu o viteză maximă de 50 de kilometri pe oră, având o autonomie de 140 de kilometri. Păstrau tot timpul patru picioare pe sol, în timp ce restul de patru picioare se mișcau rapid în direcția indicată de pilot.

În ziua următoare plecară și mai departe, de data asta călătorind 27 de kilometri spre vest, urcând peretele uriașului crater Holden și oprind Dragonul pe marginea crestei înalte de 1 000 de metri, care le oferea o vedere spectaculoasă asupra întregului crater. De acolo, baza Yinghuo era doar un punct minuscul, iar cealaltă margine a craterului se afla departe, spre orizont.

Pentru două ore, un test de rutină le dezactivă antena principală, în timp ce restul astronauților chinezi aveau o misiune de explorare în partea opusă craterului Holden. Rămaseră absolut singuri, izolați de lumea exterioară. Și în următoarele ore au devenit primul cuplu care a făcut dragoste pe Marte, așa cum visaseră zece ani, cu Planeta Roșie la picioarele lor, într-o ciudată lumină portocalie, care răzbătea prin cupola lor de sticlă.

Se găsiseră unul pe altul, iar acum erau o singură ființă. Nu-i puteau separa nicio distanță, niciun fel de spațiu, nici vreo decizie politică sau directivă, chiar dacă milioane de kilometri aveau să stea curând între ei.

Nu știau cum o vor scoate la capăt. Deocamdată doar trăiau clipa.

Apoi americanii amartizară și ei, în sfârșit.

UN OM, O MISIUNE

Simmons tocmai intra în Modulul de Comandă, cu un baston electric în mână. Încercase să scape pe traseu, închizându-l temporar pe Gearan într-unul dintre holuri când acesta îl eliberase în sfârșit din capsula în care fusese închis.

Încercarea de evadare a lui Simmons era penibilă, dar extrem de periculoasă. Nerio nu era separat de spațiu decât de niște pereți foarte subțiri, din materiale compozite. O luptă corp la corp nu doar că putea duce la răni grave, ci putea chiar distruge nava. Timp de minute bune, echipajul privise cu sufletul la gură atacul său asupra lui Gearan și fuga prin tunelul central al navei, chinuindu-se să găsească o soluție pentru a-l neutraliza. Din fericire, o găsiseră.

Simmons încercă să se conecteze mental cu nava și să ordone scoaterea oxigenului din incinta Modulului de Comandă, așa cum făcuse când scăpase de Gearan, profitând de faptul că Edwards uitase să-i revoce accesul la computerele navei. Ar fi profitat și de faptul că avea o mască de oxigen la el, luată din capsulă. De data asta, fără succes.

Reușiseră în ultima secundă să-i dezactiveze interfața mentală și să-i retragă accesul la sistemele navei. Iar acum, plutea în fața lui Edwards, care-l luase la țintă cu un tazer.

– Dă-i drumul, Simmons, sau vei simți ce înseamnă cu adevărat durerea!

Dându-și seama că nu avea nicio șansă, lăsă bastonul electric să plutească, până când Fisher îl recuperă.

– Nu-i nevoie de arme, Edwards! Putem rezolva asta prin dialog...

– Da, *acum* putem rezolva prin dialog. După ce ai fiert în suc propriu o zi în capsula de urgență și ai făcut pe nebunul pe drum. Vino încoace!

Christa Mae stătea la panoul de comandă și supraveghea orbita navei. Edwards îi indică lui Simmons unul dintre scaunele goale de lângă Mae și-l atenționă să nu facă vreo prostie, în timp ce Fisher se grăbi prin tubul de acces să vadă ce s-a întâmplat cu Gearan.

– Mae tocmai ți-a revocat accesul la sistemele navei. Ce i-ai făcut lui Gearan a fost stupid și periculos. Dar nu sunt surprins... Sunt doar dezgustat.

Simmons își verifică lentilele de contact – erau dezactivate. Vedea, în același timp, că Edwards ajunsese la capătul puterilor, așa că dorea să afle niște răspunsuri.

– Gearan e bine. Dimpotrivă, ceea ce faci tu aici e greșit, Edwards, și știi prea bine!

– Nu, Simmons! A-ți lăsa aproapele să moară e greșit! A-ți pune un membru al echipajului în pericol de moarte e greșit! A pune în pericol întreaga misiune din cauza ideologiei tale e greșit! strigă Edwards, ținând în continuare tazerul în mână. Simmons încercă să-i răspundă, dar Edwards nu îl lăsă.

– Așa cum ți-a spus și Gearan – și am văzut pe ecran că ți-a spus când ți-a dat drumul –, biroul președintelui a aprobat ce am făcut pe planetă, chiar dacă ordinele inițiale erau diferite. Probabil că o să fiu lăsat la vatră în mod onorabil imediat ce ajung acasă și asta-i tot! Poți înțelege că treaba asta s-a terminat?

Edwards ceru computerului navei să afișeze pe lentilele lui Simmons ultimele comunicări din partea MCC, precum și mesajul confidențial venit de la președinte. Ambele spuneau același lucru:

comandantul Edwards și ofițerul de comunicații Andrews vor fi trași la răspundere la întoarcerea din misiune, dar numai după ce-și vor fi îndeplinit sarcinile pe Marte și vor fi participat la turul promoțional al națiunii, odată ajunși acasă. Linia de comandă va rămâne aceeași pentru a nu afecta opinia publică de acasă. Ambele mesaje erau marcate ca fiind confidențiale, așa că Simmons le citi pe lentilele de contact și rămase tăcut.

Edwards își puse deoparte tazerul. Acum știa că Simmons nu va mai face nicio mișcare agresivă. Îl alesese personal pentru această misiune tocmai pentru că știa cât e de oportunist, dar și pentru că nu voia să aibă un secund capabil să gândească liber. Simmons era un câine de atac loial și nimic mai mult. Când luase decizia, i se păruse cât se poate de inteligentă, dar acum, când el însuși era cel care gândea în afara sistemului, lucrurile o luaseră razna. Se uită din nou la Simmons, care se calmase între timp.

– Te întreb acum, pilot Ed Simmons, ești cu noi? Îți vei relua îndatoririle și vei colabora cu echipajul?

Simmons dădu din cap, mușcându-și buza de jos. Apoi, pentru că Edwards se holba în continuare la el, răspunse și cu toată gura.

– Da, domnule! Îmi cer scuze pentru cum m-am comportat... Îmi cer scuze și pentru ce am încercat să vă fac dumneavoastră... Am acționat cu bună-credință, dar acum am înțeles că misiunea este mai importantă, așa cum spune și președintele...

Edwards îl scană pe Simmons. Nici vorbă ca acesta să fi avut vreo remușcare pentru ce făcuse și nici nu-i păsa de echipaj. Dar comandantul știa deja ce hram poartă Simmons – exact „calitățile" astea fuseseră hotărâtoare când îl alesese ca secund. Știa că era loial președintei Oliver și, atâta timp cât aceasta nu ordona alte acțiuni agresive, sclavul ei urma să rămână calm. „Ticălos spălat pe creier!" îl sudui Edwards în gând, încercând să-și ascundă dezgustul.

– Bun, rămâi aici până mă întorc. Nu vei avea în continuare acces la sistemele navei până nu vorbim din nou. Revin.

Simțea că se sufocă. Dacă l-ar fi străfulgerat pe Simmons cu tazerul, ar fi riscat să pornească un incendiu fatal. Blufase și reușise. Dar adrenalina era exact ce-i lipsea după zece zile de chin în spațiu.

Se retrase un pic să mediteze, cu ochii închiși, în anticamera Modulului de Comandă.

Îl trecu un fior când se gândi că, doar cu o zi înainte, ar fi făcut orice pentru președintă. Fiindcă ea nu era doar un simplu politician. Era cea care adusese înapoi credința în America. Era cea care reușise să învingă toate obstacolele și, venind dintr-un stat precum South Carolina, să câștige poziția de vicepreședinte, devenind apoi președinte după tragica moarte a președintelui Nunes, asasinat de un anarhist după doar doi ani și patru luni de mandat.

Ea reușise să calmeze poporul și să-i găsească pe cei vinovați de asasinarea lui Nunes, apoi să convingă Congresul să amâne alegerile pentru 2040, câștigându-le zdrobitor.

Dar, cu mult înainte să ajungă președinte, ea ajutase New American Republic să devină o forță politică responsabilă în interiorul Partidului Republican, dând afară vechea gardă Tea Party, care făcuse prea multe compromisuri cu ateii liberali, la începuturile anilor '20. Apoi, ca membru al Congresului și mai târziu ca președinte, reușise să învie tradițiile americane și să readucă respectul pentru America, iar reforma ei axată pe sprijinirea afacerilor mici și mijlocii ajutase SUA să-și revină din criza prelungită a șomajului și a sărăciei, aducându-le un capital politic de care puțini se puteau bucura.

Edwards fusese unul dintre cei mai loiali asistenți în timpul primei campanii prezidențiale la care participase și o ajutase atunci când, numită vicepreședinte și apoi președinte, avusese nevoie de fapte legate de știință – de la evoluție la explorarea spațiului, de la energia regenerabilă la economia schimbărilor climatice, toate puse într-o lumină creștină. Admira cel mai mult iubirea ei de nezdruncinat pentru Christos și faptul că reușise să rămână deasupra șlehtei de politicieni corupți care conduceau Washingtonul.

Christine Oliver fusese realeasă cu o majoritate covârșitoare, fiindcă națiunea remarcase modul extraordinar în care reacționase la atacurile teroriste Anonymous din șapte orașe americane. Toți atacatorii fuseseră uciși rapid, iar în doar câteva zile dejucase

o conspirație care implica 29 de reprezentanți și senatori democrați, precum și pe unii dintre membrii marcanți ai NAR, finanțați de lobbiști chinezi. Dacă se gândea mai bine, ar fi trebuit să-și dea seama că era vorba exact de cei care i-ar fi putut amenința puterea crescândă...

Mișcarea Anonymous, cu rădăcini anarhiste datând încă de prin anii 2010, avusese o evoluție diferită de cea a NAR, care se desprinsese dintr-un partid politic, luându-l apoi pe sus și cucerindu-l. Anonymous pornise ca o mișcare anarhistă care aduna tot felul de tocilari și de pierde-vară supărați pe sistem, dar crescuse între timp și se metamorfozase într-o rețea de zeci de mii de celule cu până la 24 de membri fiecare, capabile să se sincronizeze în atacuri devastatoare. Atacau inițial doar infrastructura IT, apoi trecuseră și la atacuri în lumea reală. Mai întâi fuseseră pașnici, dar în cele din urmă deveniseră violenți când guvernanții nu reacționaseră pozitiv la cererile lor și încercaseră să-i bage în pușcărie.

Războiul dintre Anonymous și structurile paramilitare ale NAR devenise extrem de dur, cu o serie de asasinate în ambele tabere la sfârșitul anilor '20 și începutul anilor '30, dar, pe măsură ce NAR câștiga recunoaștere politică și statul dobândea puteri crescute de supraveghere asupra cetățenilor săi, indiferent de țară, puterea Anonymous începuse să scadă.

Fusese o surpriză cu atât mai mare, în acest context, faptul că unul dintre membrii săi reușise să-l asasineze pe președintele Nunes, primul președinte american hispanic, un republican reformist, pavând astfel calea venirii la putere a vicepreședintelui.

Și mai surprinzător fusese faptul că, cinci ani mai târziu, 24 de membri Anonymous, abia eliberați din închisoare cu patru luni înainte, reușiseră să arunce în aer birourile NAR în șapte orașe americane, omorând 241 de oameni și rănind alte câteva mii. Poliția reușise să-i ucidă pe toți atacatorii atunci când refuzaseră să se predea, dar nu înainte de a activa de la distanță o a doua serie de dispozitive explozive, în 32 de orașe americane, într-un atac nebunesc și criminal, care utilizase sute de microdrone încărcate cu mici doze de C4.

Teroriștii folosiseră un program de inteligență artificială care dirijase într-un atac coordonat aceste drone prin intermediul sistemelor de ventilație ale serverelor utilităților-cheie din marile orașe. Serviciile de internet, de coordonare a transporturilor, de gestiune a apei și de electricitate fuseseră puse la pământ într-o clipită, iar efectele în cascadă duseseră la o criză generală a serviciilor de bază la scara întregii națiuni. Zeci de milioane rămăseseră fără utilități, iar haosul dusese la mii de morți și de răniți, pe lângă miliarde de dolari în daune. Fusese nevoie de trei luni pentru ca utilitățile publice să fie restabilite în unele dintre zonele afectate! Zeci de oameni muriseră doar în accidentele auto care implicaseră sute de mașini automate ghidate să se zdrobească unele de celelalte.

Drept rezultat al acestor atacuri anarhiste și după șase ani de mandat în care aliații săi politici își impuseseră voința în Congres, NAR reușise să treacă al 29-lea amendament, dând statului puterea de a folosi tehnologia pentru a evalua loialitatea fiecărui cetățean și a preveni infracțiunile – așa-zisul Act al Intenției, din 2044. Drept rezultat, criminalitatea scăzuse cu 45 la sută în doar patru luni, mii de infractori în devenire fuseseră arestați preventiv, iar popularitatea președintei urcase la niveluri istorice.

Dar, în ultimii doi ani, noua criză economică ce înghițise lumea lovise din plin și America. Paranoia la nivel guvernamental atinsese cote alarmante, iar amestecul statului în viața cetățenilor obișnuiți era tot mai frecvent, în special din cauza abuzurilor poliției sub protecția Actului Intenției, așa că președinta își văzuse popularitatea dispărând.

La începutul lui 2046 se mai bucura doar de încrederea a 13 la sută dintre americani. Deși reușise să conducă America opt ani deja și mai avea alți doi la dispoziție, datorită celor doi ani suplimentari din mandatul președintelui Nunes, ultimii se anunțau a fi și cei mai grei, pentru că oamenii se săturaseră de felul în care evoluase aparatul de stat în America.

Chiar și așa, Edwards îi rămăsese adept loial, fiindcă știa că președinta avea convingeri puternice și credea că promovarea lui Christos și a credinței folosind politici la nivel de stat ar fi alungat

în cele din urmă spectrul anarhiei sau, și mai rău, pericolul „meritocrației" atee, care câștiga teren în Asia și în America de Sud și care fusese încercată doisprezece ani și în SUA. Dacă în societățile dictatoriale meritocrația pusese lucrurile în ordine, în SUA aceasta avusese rezultate economice dezastruoase, din cauza reacției puternic negative a mediului de afaceri, dar mai ales a ferocei opoziții politice din partea NAR, care blocase aproape toate acțiunile guvernamentale timp de un deceniu, înainte de a reveni la putere.

Edwards credea, de asemenea, că reușita creștinismului american era esențială pentru a nu-i lăsa pe fanaticii islamiști să preia controlul asupra regiunilor sudice ale Europei și pentru a nu se repeta scenariul din Siria și din Iran, concretizat în mod dezastruos cu treizeci de ani în urmă.

Dar nu putea nici să ignore lupta din ce în ce mai dură pentru putere și excesele din interiorul mișcării NAR din momentul în care aceasta ajunsese în fruntea bucatelor și domina Partidul Republican. Se bucurase când democrații corupți, care ruinaseră țara, fuseseră aruncați în închisoare, însă avusese dubii că unii dintre ei s-ar fi implicat în activități de trădare. Așa că apelase direct la președintă când doi democrați moderați, prieteni de-ai lui, fuseseră arestați și acuzați că ar complota să comită infracțiuni, conform Actului de Intenție.

Încercase să-i explice președintei că detectoarele de intenție folosite de echipele de prevenire a infracțiunilor nu erau 100 la sută exacte și că avuseseră loc deja nenumărate arestări și încarcerări ale unor nevinovați, forțați să stea în spatele gratiilor cât timp le era evaluat dosarul de preinfracționalitate. Politica asta dusese la distrugerea multor vieți, pentru că nevinovații erau priviți ca infractori chiar și după ce erau scoși de sub acuzare și încercau să se întoarcă acasă.

Avea încredere în Christine Oliver pentru că ea reacționase rapid și criticase public abuzurile Poliției, cerând o anchetă completă. Dar era din ce în ce mai dezgustat de gorilele promovate la cele mai înalte niveluri ale statului. Totuși, era în continuare convins că ea va avea energia și hotărârea de a opri punerea în aplicare a

politicilor absurde gândite de politruci – confruntarea militară directă cu China pe temeiul terorismului de stat, blocada economică împotriva rușilor, a turcilor și a brazilienilor, limitarea schimburilor economice și științifice cu europenii cei socialiști și așa mai departe.

Avusese încredere în ea până în momentul în care președinta făcuse un lucru de negândit. Până în momentul în care îi ordonase să o lase pe Clark să moară, doar pentru a respecta politica de a nu coopera sub nicio formă cu statul „terorist" chinez, așa cum era numit în discursurile oficiale.

În momentul acela, credința lui în Ea murise. În momentul acela înțelese că ani întregi se amăgise singur că ea nu cunoștea toate mișmașurile din administrație și că nu era dictatorul nemilos descris de adversarii săi. Acum știa foarte bine ce urma să însemne asta când se va întoarce acasă. Dar deocamdată era mulțumit că evitase o criză, iar Clark începea să-și revină.

Deschise ochii, se ridică și-l trimise pe Simmons înapoi în centrifugă, să mănânce și să se odihnească înainte de a coborî pe planetă.

Câteva ore mai târziu, Edwards își adună echipajul și comunică misiunea fiecăruia. Spre marea lor surpriză, Kunugi, Gearan, Simmons și Fisher aveau să coboare pe planetă și să-și desfășoare sarcinile științifice și de explorare sub directa lui supraveghere. El urma să rămână pe orbită cu Mae, ajutând-o în cele două luni petrecute de echipaj pe Marte și pregătind întoarcerea în siguranță acasă.

În mai puțin de patru zile, Edwards pierduse tot: credința în organizația în care crescuse, credința în mentorul și liderul său, credința în doctrina politică și filosofică, precum și șansa unică de a păși pe Marte.

Toate astea îl dureau enorm, dar în sufletul lui știa că tocmai câștigase și cel mai important lucru din viață.

Edwards era acum un om rămas singur cu Christos.

CEL MAI PREȚIOS LUCRU

Lin stătea în fața Bazei Yinghuo și se uita la nava Feng Ru care tocmai sărea peste marginea nordică a craterului Holden, spre craterul Eberswalde din vecinătate. Trecuseră aproape două luni de când Andrews se întorsese la baza lui, iar timpul se scursese pe nesimțite. Dar surpriza din dimineața asta o răvășise.

Coordonarea bazei de pe Marte nu-i mai lăsase deloc timp să respire. Iar apoi venise ziua în care americanii trebuiau să se întoarcă pe orbită, dar, spre marea ei surpriză și bucurie, Andrews venise să-i facă o ultimă vizită. Pretextul era semnarea de către Simmons a unei înțelegeri formale între SUA și China, conform căreia chinezii acceptau o zonă de excludere în jurul bazei americane și promiteau să nu se atingă de bază sau de echipamentul lăsat în urmă de americani în cei doi ani de absență.

Nu avuseseră mai mult de cinci minute pentru ei doi, dar în acele cinci minute trăiseră vieți întregi. El se arătase hotărât și puternic și îi promisese că se va întoarce în 2048, cu următoarea misiune americană. Ea știa că asta era aproape imposibil, pentru că urma să fie cu siguranță dat afară din NASA sau pedepsit chiar mai rău, într-o Americă ce-i aducea aminte de ultimii ani ai regimului comunist chinez.

Dar se sărutaseră luându-și la revedere și, după ce rămaseră îmbrățișați o vreme, Adam plecă, lăsând-o singură pe Lin în

biroul său gol. Ea își pusese totuși costumul și ieșise din bază să vadă cu ochii ei cum nava Feng Ru îi duce pe astronauții americani peste marginea craterului, încercând să-l însoțească cu gândul pe Adam cât putea de mult.

Acum, că el plecase, trebuia să se concentreze pe misiunea care-i stătea în față. Trebuia să-și îngroape adânc – foarte adânc – sentimentele pentru el și să-și păstreze doar speranța că se vor revedea cândva în viitor.

Își acceptase de mult soarta – încă din dimineața în care intraseră în Panteonul francez. Înțelesese atunci care era scopul ei în viață și că acest scop urma să însemne multă singurătate. Își hrănise sentimentele pentru Andrews de-a lungul anilor poate tocmai ca pe o scuză pentru a se izola. Asta îi permisese să nu aibă cine știe ce relații – oricum șansele ca ei doi să fie împreună erau extrem de mici, iar persoana lui virtuală era aproape o fantezie. Însă acum, după ce-l văzuse din nou în carne și oase, îi era cu atât mai greu să se controleze. Dar știa că trebuia să se întoarcă la muncă și să nu mai spere la nimic, dacă voia să-și împlinească misiunea. Se obișnuise să aibă fantezii cu o himeră, iar acum Andrews redevenea exact ce fusese și înainte.

Adaptarea la gravitația de pe Marte își spunea și ea cuvântul. Pe nava Xuesen aveau două centrifuge separate: structura exterioară, cu capsule care se roteau pentru a genera echivalentul a 1 g, dar și structura interioară, cu capsule care furnizau 0,40 g, similar cu forța gravitației resimțită pe Marte. Echipa care rămânea pe Marte în primii doi ani, până la întoarcerea navei Xuesen cu următorii astronauți, călătorise în capsulele cu gravitație completă pentru a-și păstra cât mai mult masa osoasă. Lin făcuse parte din această echipă.

Așa că fusese nevoită să se adapteze la noul mediu în care totul era mai ușor, dar și la programul care-i cerea să-și administreze constant vitamine și minerale și să facă cel puțin două ore de exerciții fizice intense în fiecare zi, pe lângă ora petrecută în centrifuga orizontală care simula 1 g. Trebuia să rămână concentrată pe misiune chiar dacă gândurile îi zburau mereu la Adam.

În plus, conducea un echipaj compus integral din bărbați cărora nu le prea convenea să primească ordine de la o femeie. Uneori se văzuse obligată să apeleze la autoritatea președintelui Lei pentru a rezolva disputele, în special cu privire la construirea arcei de pe orbită prin folosirea uneia dintre lunile lui Marte ca scut – un proiect contestat încă de unii dintre inginerii din echipa de explorare, fiind prea periculos. Era însă decisă să meargă până la capăt: i se părea că era cel mai prețios lucru pe care-l putea face cu viața ei, ceea ce-i dădea un sentiment de împlinire imposibil de exprimat în cuvinte.

Al doilea proiect, cel despre care nu-i putuse spune nimic lui Andrew, urma a începe abia după plecarea americanilor de pe Marte. Era la fel de important ca primul, deși ea avea dubii în privința șanselor de reușită. Dar acest proiect obținuse acordul militarilor asupra întregii expediții chineze, iar președintele Lei considerase o idee foarte bună construirea primei nave de război spațiale umane pe orbita lui Marte – navă care urma a fi trimisă apoi spre obiectul extraterestru, imediat ce traiectoria exactă a acestuia devenea cunoscută.

Lin se confrunta acum cu un munte de îndoieli și de speranțe, așa că-și luă ochii de la orizont și se întoarse spre Bază. Era singură, dar cu Adam în inimă.

Sus, în nava Feng Ru, Andrews vedea cum baza Yinghuo dispare sub marginea craterului Holden. Soarele arunca umbre pe suprafața încrețită a planetei, iar viteza aparatului aerian transforma alternanța dintre umbră și lumină într-un spectacol hipnotic. Simțea cum îl doare inima în piept, însă știa și că se va întoarce aici, indiferent de costuri. Ea își acceptase misiunea și, chiar dacă nu-i oferise alte detalii, putea bănui deja ce conținea nava Xuesen, aflată încă pe orbită.

Și mai știa și că se va întoarce pentru a fi o parte din această misiune – doar că nu-și dădea exact seama cum. „O să văd eu cum fac, la timpul potrivit", gândi Andrews în timp ce Feng Ru amartiza lângă baza lor. Le mulțumi piloților chinezi, împreună cu Simmons, apoi intrară în bază, presurizând modulul de intrare și

scoțându-și în sfârșit căștile. Lungul drum spre casă începea peste doar șapte ore.

Reiko Kunugi terminase de încărcat toate eșantioanele de sol, multe dovedind fără urmă de îndoială că viața microbiană existase pe Marte înainte ca planeta să-și piardă atmosfera. Mark Gearan se certa cu Clark cu privire la cele optzeci de kilograme de pietre pe care voia să le aducă la bord în lădițele de mostre.

După două luni de activitate intensă în jurul bazei, rămăseseră cu impresia că au petrecut un an întreg pe planetă. Abia așteptau să le povestească lui Edwards și lui Mae despre călătoria cu Roverul în Erythraea Fossa, cu cele trei paleolacuri care le oferiseră priveliștea unor spectaculoase sedimente, dovada că odinioară Planeta Roșie avusese o atmosferă capabilă să susțină ploi și apă lichidă. Valea arăta ca o cicatrice pe fața lui Marte, fiind orientată spre vest, către craterul Holden, ca și când un gigantic corp cosmic ar fi zgâriat pământul cale de 120 de kilometri. Fuseseră impresionați și de Ladon Valles, de asemenea cândva plină de apă.

Andrews se întrebase, stând pe fundul acestei văi, dacă nu cumva California era pe cale de a deveni următoarea Ladon Valles – două decenii de deșertificare de neoprit, combinată cu falimentul industriei de film duseseră la decăderea accentuată a acestui stat american atât de mare odinioară.

Se uită încă o dată prin fereastra panoramică a Modulului de Relaxare – singura fereastră panoramică pe care o aveau în baza lor destul de înghesuită – spre sud, unde era Lin, dincolo de marginea craterului Eberswalde. Vedea dunele de nisip și formațiunile geologice lăsate de apă în urmă cu sute de milioane de ani, pe timpul când Marte avea un ocean adânc.

Viața apăruse acolo concomitent cu cea de pe Pământ. Dar, din rațiuni încă neexplicate, cel mai probabil după un impact gigantic cu un planetoid de mărimea lui Pluto, inima lui Marte se oprise. Miezul său de fier încetase a se roti și planeta își pierduse magnetismul, și odată cu el, atmosfera și orice șansă de a păstra viața tocmai apărută.

NASA avea un plan de a reface scutul magnetic în mod artificial, dar Andrews era sceptic. Investițiile ar fi fost uriașe, iar bani... de unde?

Kunugi găsise doar urme de microbi. Nici urmă de organisme mai complexe, nici urmă de plante sau de viață așa cum o știm pe Pământ. Aceleași cărți fuseseră distribuite ambelor planete, în același timp; doar una reușise cu acea mână, iar acum oamenii, produsul evoluției sau al unei mâini invizibile, reușeau să pună și asta în pericol.

Câteva ore mai târziu își securizară baza și lăsară în urmă roboți care să aibă grijă de ea doi ani, până la venirea următorului echipaj. Insistaseră să aibă o prezență continuă pe Marte, dar finanțarea pentru echipajul de patru persoane care ar fi putut rămâne pe planetă le fusese tăiată în ultimul moment. După toate probabilitățile, asta avea legătură cu dorința președintei de a reduce la minimum interacțiunile americano-chineze – nu dorea ca oamenii săi de știință să se obișnuiască cu ideea că astronauții chinezi nu le erau dușmani. Acceptase ca baza americană să fie construită atât de aproape de cea chineză pentru a-i putea spiona mai bine pe chinezi chiar și după plecarea astronauților, dar nu dorea să riște ca trădătorii din echipaj să se împrietenească prea tare cu ei, după luni și luni în care ar fi lucrat în vecinătate.

Simmons pregătise ascensiunea în prima capsulă, luându-i pe Gearan și pe Fisher cu el, în timp ce Clark, refăcută complet după intervenția chirurgicală care-i sudase coastele cu plăcuțe din titan, pilota a doua capsulă, în care se aflau Andrews și Kunugi.

Peste câteva minute își aprinseră motoarele și începură urcușul abrupt spre orbită. Așezați pe spate, strâns legați în scaunele lor, simțeau că și Marte parcă se agăța cu disperare de ei, în timp ce accelerarea care-i supunea la forțe de 4 g le amintea ce drum aveau în față: aproape șapte luni și jumătate de spațiu gol.

Abia așteptau să-i revadă pe Mae și chiar pe Edwards, în ultimele două luni surprinzător de cooperant, să le arate, dacă nu mostrele științifice sigilate în containere, măcar colecțiile de roci

marțiene pe care le strânseseră pentru cei doi, și să le împărtășească amintirile aventurilor de pe planetă.

Chiar și Simmons, care fusese de nesuportat în primele două zile la bază, se lăsase fermecat de frumusețea maiestuoasă a Planetei Roșii. Și deținea recordul pentru cea mai lungă lovitură de golf din istorie: 1 325 de metri, realizați cu crosa lui personală, obiect pe care-l dăduse cu clei și-l pudrase cu praf marțian, pentru a-l vinde la licitație odată ajuns acasă. Suma pe care spera să o obțină i-ar fi permis să ducă o viață de multimilionar, fără vreun stres financiar. De la centru însă îi veniseră și alte vești: era favoritul clar la conducerea următoarei misiuni spre Marte. Loialitatea lui jegoasă dădea deja roade...

De altfel, toți erau cu sacii plini de „suvenire" de pe Marte, pentru că Actul Exploratorilor din 2045 permitea NASA să cheltuie mai puțin cu salariile astronauților, fără a prevedea nici vreo pensie specială. În schimb, li se permitea să aducă până la două kilograme de pietre de pe Lună, Marte sau asteroizii pe care asolizau, pe lângă mostrele științifice care rămâneau la NASA. Cum fiecare kilogram valora câteva milioane de dolari, statul punea astfel bazele unei industrii de minerit marțian care, se spera, urma să atragă mai mulți investitori privați înapoi în cursa pentru Marte.

Fisher era cea mai bucuroasă din grup, pentru că-și testase întregul echipaj și aflase că, după cele opt luni petrecute în spațiu și pe Marte, toți erau în regulă, fără pierderi semnificative de masă osoasă, cu excepția lui Clark. Mica seră de la Bază, de care avusese grijă împreună cu Kunugi, le oferise toate vitaminele și fibrele de care aveau nevoie.

Clark aștepta ca pilotul automat să realizeze conexiunea cu Nerio și tremura deja la gândul că va fi primită ca un erou acasă: primul om care a pus piciorul pe altă planetă, dar și cea care a demonstrat lumii că spiritul american este încă viu.

Chiar și Gearan era fericit cu colecția sa extinsă de pietre care dovedeau că Marte putea susține colonizări la scară mare din partea oamenilor, fiindcă oferea toate materialele de care era nevoie pentru viitoarele colonii.

Andrews avea și el propria-i pietricică luată de pe Marte, pe care el și Lin își gravaseră numele și data: „2 septembrie 2046", precum și locul – „Marte, Craterul Holden, Marginea Lumii".

Dar Andrews avea la el un lucru și mai prețios, mai important decât toți microbii fosilizați, metalele și pietrele aduse de fiecare spre Pământ.

Primise de la Lin, la despărțire, direct în memoria lentilelor de contact, o selecție a lucrurilor filmate de ea în cei zece ani în care nu se văzuseră. Sute și sute de clipuri înregistrate prin intermediul lentilelor ei de contact, mii de fotografii pe care le făcuse cu ochii ei, ani de amintiri selectate și capturate în format video, alături de jurnalul ei audio pe care-l ținea la zi. Terabiți și terabiți de date pe care putea să le vadă, să le răsfoiască și să le organizeze cum dorește. Terabiți și terabiți de date care urmau să-i permită să experimenteze viața așa cum o văzuse Lin în acei zece ani în care fuseseră despărțiți. Terabiți și terabiți de date care-i permiteau să intre în mintea lui Lin, așa cum alesese ea să i se dezvăluie prin ceea ce văzuse, vorbise, selectase și împărtășise cu el.

O purta cu el chiar pe Lin și știa că, deși ar fi avut nevoie de vreo doi ani doar pentru a vedea câteva ore de amintiri de-ale ei în fiecare zi, era cel mai privilegiat om de pe Pământ. Avea cu el cel mai prețios lucru din lume: iubirea ei.

CONSPIRAȚIA

Miliardarul își amesteca cuburile de gheață în paharul de whisky și privea de la înălțimea etajului 196 al Spirei spre zidul circular de beton aflat la câțiva kilometri distanță, clădirea de locuințe care alcătuia Orașul de Vis. Parcul de dedesubt părea o pădure sălbatică, deși trecuseră doar vreo zece ani de când se inaugurase orașul și fuseseră plantați copacii din parc. Știau chinezii cum să facă să pară autentice locurile care erau pline doar de plante modificate genetic pentru creștere accelerată, gândi miliardarul. Măcar în parc era răcoare, spre deosebire de ce se întâmpla la doar câțiva kilometri de oraș și de parcurile sale exterioare, pe câmpiile arse de soare ale regiunii Gaoyou. Iar lumina apusului scotea acest lucru în evidență, căci spre vest un soare uriaș tocmai mușca din zidul exterior al orașului, ca un invadator ținut la porți.

Se scutură de un gând neplăcut. Orașul ăsta aproape îl costase viața în urmă cu treisprezece ani. Visul nebun al prietenului său Bill era acum cât se poate de viu, dar ce folos că se bucurau de el doar chinezii? Aceștia construiseră alte câteva orașe circulare în ultimii cinci ani, însă visul lui Bill nu prinsese la fel de bine în celelalte țări: costurile erau uriașe, iar investitori capabili să injecteze 15-20 de miliarde de dolari într-un astfel de oraș nu prea găseai pe toate drumurile. De unde speraseră să aibă peste

douăzeci de orașe într-un singur deceniu, reușiseră să facă abia câteva, răspândite pe toate continentele.

– Dacă n-ar fi Societatea, orașul ăsta n-ar exista, se auzi o voce în spatele său.

Miliardarul se întoarse. Hui Tian intrase pe nesimțite în încăpere. Înalt, uscat ca întotdeauna și cu un zâmbet care putea fi foarte bine de complezență, chinezul din fața lui știa să-și păstreze secretele chiar și atunci când făcea complimente.

– N-ar exista, într-adevăr, dar nici fără nebunia voastră de a vă pune la mintea lui Bill nu s-ar fi făcut nimic, îi replică miliardarul, care se îndepărtă de geam și îi făcu semn lui Tian să se așeze pe canapeaua din mijlocul încăperii.

– Și asta e adevărat, însă noi știm să recunoaștem sursele de inspirație. Mulți spun că suntem un popor care copiază. Just, așa o fi. Dar a-i copia pe cei mai buni a fost vreme de mii de ani calea prin care s-au transmis meșteșugurile cele mai rafinate, așa că noi mulțumim întotdeauna pentru sursele de inspirație, îi replică chinezul, luând loc abia după ce se așezase miliardarul.

– Priveam la parcul de dedesubt. Chiar nu știu cum de ați reușit să-l faceți să arate ca și când ar fi fost plantat de Mama Natură, nu de mii de oameni, îi răspunse miliardarul, zâmbind politicos.

Tian îi întoarse zâmbetul.

– Parcul e cel mai mic motiv de mândrie în orașul ăsta, fără supărare. Bill a avut un vis frumos, noi îl trăim, toată lumea are de câștigat. Dacă ar înțelege și alții, altfel ar sta lucrurile în lume.

– Păi, uite, am ajuns pe Marte. Atât voi, cât și noi. Concurența face bine, nu?

Tian dădu din cap aprobator, dar mai degrabă amuzat de pretenția de egalitate a americanului.

– Da, însă de rămas, am rămas doar noi. Doi ani oamenii noștri vor fi singuri acolo, în timp ce următoarea misiune americană spre Marte rămâne sub semnul întrebării. Din păcate, politica de cea mai joasă speță joacă un rol încă prea mare în deciziile care ar putea salva planeta... Mă rog, nu planeta, ci omenirea, ca specie.

Miliardarul începu brusc să tușească, iar puseul de tuse dură câteva secunde bune.

– Îmi cer scuze. Cei 75 de ani ai mei își spun cuvântul, cu toate tratamentele de ultimă generație. M-am scanat cu brățara mea medicală, dar n-a găsit nimic în neregulă. O să fiu nevoit să fac investigații mai aprofundate acasă...

Tian îl privi plictisit. Bărbatul din fața lui era cel mai bogat om din lume, cel care finanțase parțial misiunea americană pe Marte, construcția orașelor circulare – atât în China, cât și în Europa și în America de Sud. Cu toți banii din lume, cu toate tratamentele avansate cu nanoboți și ultimele cuceriri ale geneticii, bătrânețea tot își spunea cuvântul. Miliardarul parcă înțelese ce gândea Tian.

– Prea mult stres, prea multe nopți nedormite, prea multe țigări într-un moment al vieții mele... toate astea se adună. Plus că... cele două săptămâni petrecute în Avanpostul din Irak mi-au umplut plămânii de praf, ceva de speriat!

– Apropo de Avanpost... Îmi exprim încă o dată regretul pentru cele petrecute în Libia. Sper că s-a înțeles că președintele Lei s-a luptat cât a putut cu generalii, în special cu generalul Xu, pentru ca Avanpostul de acolo să nu fie atacat. Din păcate, generalii dobândesc o putere tot mai mare, iar lupta e departe de a fi câștigată.

– Dacă putem ajuta cu ceva...

Tian își reprimă un rictus de dezgust.

– Din păcate nu puteți ajuta cu nimic. Vom avea noi grijă de ei. Apropo, am văzut niște imagini groaznice din Avanpostul irakian, de la sursele mele. Se pare că, până la urmă, poți ține atacurile armate la distanță, dar nu și ideologiile. E adevărată treaba cu asasinatele comise pe ascuns?

Miliardarul strânse din ochi și din buze. Avanpostul din Irak fusese ideea lui Bill, chiar primul din lunga serie de Avanposturi, iar în primii ani totul funcționase perfect – miile de refugiați rămâneau în Orientul Mijlociu și nu mai invadau Europa și America, fiind în schimb feriți de războaiele fără de sfârșit și de toți teroriștii

care nenorociseră zona. Dar în ultimii ani se părea că fundamentaliștii găsiseră căi de a ajunge la mintea celor dinăuntru.

– Treaba stă așa. S-au obișnuit cu binele. Mulți dintre cei care azi ar fi fost morți de mâna islamiștilor au devenit nerecunoscători. Apoi, copiii lor aveau doar câțiva ani când părinții s-au refugiat acolo, iar acum se apropie sau chiar au trecut de majorat. Ei n-au cunoscut niciodată lumea de afară, așa că sunt ușor de manipulat. E teribil, teribil... Să-i vezi cum sunt transformați peste noapte în asasini, cum își ucid colegi, profesori, medici...

– Da, au o predilecție să atace serviciile de bază – pe soldați n-a îndrăznit nimeni să-i atace.

– Păi, de ce să-i atace? Soldații sunt de neatins – pot detecta intențiile criminale încă de la distanță, au scuturi de protecție și riști să mori ca un prost cu un cuțit în mână și un glonț în cap. E mult mai ușor să-l ataci pe cel de lângă tine, pe motiv că e „colaboraționist". Neam de imbecili!

– Noi am avut probleme similare și aici, răspunse Tian. Dar le-am rezolvat... în felul nostru. La voi e mai complicat. Ar ieși imediat în stradă toți activiștii.

Tian zâmbea deja superior și oarecum satisfăcut. China se democratizase, dar nu într-atât încât să conteze strada, protestele sau drepturile omului. Teroriștii și cei care îi simpatizau erau pur și simplu ridicați din case și dispăreau pentru totdeauna, fără alte explicații.

– Da, dacă am încerca să facem ce faceți voi aici cu ei... dar, mă rog, și în State se strică atmosfera, au apărut detectoarele de intenție, dispar oameni fără acuzații oficiale... Oricum, am tot sprijinul Marinei în avanpostul din Irak, mi-au prezentat săptămâna trecută un tânăr irakian care promite multe și reușește să convertească la cauza noastră sute de tineri care, altminteri, ar lua-o pe calea pierzaniei. Un fel de hacker de minți, dacă pot spune așa. Ali... Numaiștiucum. Soluții sunt, se găsesc. În fine, nu despre asta am venit să stăm de vorbă, îi replică miliardarul, deja cam agasat de subiect.

Tian se replie politicos.

– Da, într-adevăr. Oricum, mă frapează mereu asemănarea dintre orașele circulare și Avanposturi – ambele sunt circulare, ambele îi protejează pe cei dinăuntru de cei din exterior, ambele sunt atât de puternic integrate, încât pot supraviețui bine-mersi fără ajutor din afară... Având în vedere ce se întâmplă în Avanposturi, e oare asta societatea de mâine, cea de care vorbea Bill?

– Așa ar trebui, îi răspunse miliardarul. Așa ar trebui. Numai că, vezi tu, aici la voi, în China, lucrurile au mers ușor pentru că voi sunteți obișnuiți să ascultați, să vă supuneți, să nu cârtiți. În țările musulmane și cele latinoamericane unde am instalat Avanposturi – nu că am fi vrut, ci pentru că era singura soluție să nu ne alegem cu milioane și milioane de refugiați – este aceeași mentalitate. De-aia le-am dat o structură ierarhică foarte bine definită acolo, cu mici... dictatori, să le spunem, care să-i facă pe locuitori să asculte, să se supună, să tacă atunci când ar vrea să protesteze. Ei bine, asta nu merge deloc în Europa și nici în America de Nord.

– Oamenii sunt convinși că au liber-arbitru, da, știu, îi răspunse Tian. Iar asta chiar e o problemă. Atunci când am investit sume uriașe în orașele circulare din afara granițelor, ne-am așteptat să fie un succes financiar, or, lucrurile nu stau chiar așa. Am presiuni de la toate nivelurile să retrag finanțarea pentru cele două orașe din Spania și Franța, iar brazilienii încă se gândesc dacă să accepte să preia 80 la sută din costurile orașului lor circular... asta, ca să intru în sfârșit în subiect.

Miliardarul ridică din umeri a lehamite.

– Mda, am tot văzut filmul ăsta. E plină lumea de imbecili. Investitorii și-au recuperat banii rapid și chiar au făcut un profit frumos la fiecare dintre orașe. Dar acum vor dublul sumelor investite în doar 24 de luni, ceea ce e imposibil cu astfel de investiții... Voi ați pus banii statului la bătaie, așa că înțeleg reticența de a continua în țările în care lumea nu se repede să cumpere locuințe și să se mute în orașele astea. Însă cei care bagă bani aici nu riscă mai nimic. Încă am tracțiune și, dacă investesc eu, vin și ei. Încă. Dar au deja pretenții stupid de mari, care duc costurile

foarte sus. Aș zice chiar că succesul primelor orașe le-a îngropat pe următoarele.

– Ei bine, continuă Tian ca și când miliardarul n-ar fi vorbit, te-am chemat să stăm de vorbă exact despre asta. China a suportat până acum peste 60 la sută din costurile necesare aplicării planului Societății. Ne-au ajutat enorm banii tăi, evident. Însă nu sunt nici pe departe suficienți. Vorbim de peste un trilion de dolari, iar anii care vin vor aduce costuri mult mai mari. Mi se cere să prezint un raport cât mai clar despre impactul real al acestor investiții, mai ales că am generali nerăbdători să înarmeze tot ce se poate înarma, pentru a face față...

– Chestia aia din cer ajunge abia în secolul următor, ce Dumnezeu?! replică miliardarul. Acum avem alte probleme, mai importante, urgente chiar! Da, impactul e dezamăgitor după zece... câți ani au trecut exact, că nu mai știu? Câți oameni avem în astfel de orașe? Trei milioane, cu totul? Din nouă miliarde?! Un rahat, o nimica toată!

– Dacă și membrii Societății s-ar ține de cuvânt și ar asigura fondurile necesare, am fi avut deja zece milioane de oameni în astfel de orașe... și tot ar fi fost puțin, îi răspunse Tian. Mă rog, sunt deja zece milioane, dacă îi luăm în calcul pe cei din Avanposturi, care reprezintă, ca să zic așa, același experiment, dar adaptat țărilor sărace.

– Zece milioane de oameni care trăiesc în societatea lumii de mâine, dar care nu contează atât cât ar fi trebuit, iar o mare parte dintre ei, ăia săraci, încep să-și piardă motivația. Asta mă supără cel mai mult, îi răspunse miliardarul. La voi nu-mi pot da seama cum stau lucrurile, pentru că voi controlați absolut totul. Dar în celelalte orașe din țările bogate, entuziasmul de la început a cam dispărut.

– Eu aș zice că ești cam pesimist, zâmbi Tian. Realitatea e că orașele n-au fost executate cum trebuie în Europa, subcontractorii s-au zgârcit la materiale, am avut corupție cât cuprinde, iar locuitorii le privesc ca pe niște suburbii și fac naveta o oră până la marile orașe lângă care au fost construite, în loc să lucreze chiar

în orașul lor... Aici e problema. Noi am vrut să schimbăm societatea, nu doar orașele, iar faptul că partenerii noștri vestici n-au înțeles acest lucru e trist, foarte trist.

– Sunt și alte probleme acolo, într-adevăr. În primul rând, politice. La voi, tranziția e mai simplă, pentru că, iartă-mă că o spun, nu aveți democrație, ci doar un simulacru. La noi e mai greu, pentru că se trezesc toți nebunii să ceară drepturi de proprietate după cinci ani și alte chestii asemenea, iar procesele încep să atârne tot mai greu...

Tian era imperturbabil, prea puțin interesat de explicațiile miliardarului.

– Mereu o să fie probleme. Iată de ce mesajul pe care trebuie să-l transmit azi e că, pentru a continua sprijinul nostru financiar, se impune neapărat ca, de acum încolo, firmele care construiesc orașele să fie controlate de noi. Să integrăm totul, 100 la sută, cum am făcut aici – de la construcție, la aducerea de companii care să angajeze locuitorii, la autosuficiența economică, știi tu, tot tacâmul. Putem face asta oficial, în țările care o permit, sau neoficial, în cele care pun bețe în roate investițiilor chineze.

Miliardarul oftă. Știa că se va ajunge aici – chinezii fuseseră singurii cu resursele financiare și ideologice capabile să ducă la bun sfârșit visul lui Bill. Deschiderea lor pentru această aventură fusese fantastică și nesperată în urmă cu treisprezece ani, dar acum venea și momentul în care stilul haotic în care se făceau lucrurile în restul lumii să nu le mai convină unor obsedați de control absolut. Avea tot mai clar sentimentul că Societatea pierdea hățurile din mână.

– Da, e mai greu de lucrat democratic, asta e adevărat. Dar ceea ce spui tu se poate face doar în câteva țări, știi prea bine. Înseamnă că trebuie să abandonăm proiectele deja începute din Ungaria și din Germania, să renunțăm cu totul la SUA și la Marea Britanie și să vedem cum naiba facem cu Australia. Complicat...

– Nu e chiar atât de complicat, îi răspunse Tian. Iată, îți trimit deja un plan la care am lucrat personal. Da, se vor pierde cam trei miliarde de dolari prin renunțarea la proiectele inițiale aflate în curs de desfășurare, vom avea și ceva PR negativ o perioadă, dar,

dacă nu ne concentrăm pe țările pe care le putem controla, vom pierde mai mult decât atât. Ca să aducem zece milioane de oameni în orașe circulare în următorii cinci ani și douăzeci de milioane după alți cinci ani, e absolut necesar să controlăm complet procesul de construcție. Altfel, totul se oprește aici.

Miliardarului nu-i convenea să fie pus în fața faptului împlinit, dar se apucă să răsfoiască pe interfața mentală documentele trimise de Tian.

– Deci mutăm orașul din Ungaria în România, iar pe cel din Germania îl facem în Croația? OK, Croația, înțeleg, dar în România cine să aibă bani să se mute în oraș? E sărăcie lucie acolo! La fel, văd că cele cinci orașe stabilite pentru SUA s-au transformat în doar două care rămân în SUA și cinci orașe... pentru India? Hm... Putem controla din urmă?

Tian dădu afirmativ din cap.

– Pe bune? Foarte tare. Știam că nu vă prea suportați voi și indienii, dar, mă rog, voi știți mai bine. Așa... văd că pe listă apar și Turcia, și alte două noi orașe în Brazilia. Deci renunțăm la Australia?

– Renunțăm la tot ce nu se poate face repede. În plus, australienii sunt extrem de dușmănoși și pierdem foarte mult timp și bani pentru a-i calma. De când ne-am reunit cu Taiwan și controlăm Thailanda și Vietnam, australienii sunt tot mai disperați – ca să nu mai vorbesc de președinta voastră.

– E complicat...

– E mai simplu decât crezi. E vorba despre a prioritiza resursele. Toate proiectele din documentul trimis se pot executa în mai puțin de trei ani. Avem control asupra factorilor de decizie din țările respective, avem control economic, avem deja companii care ne sunt subordonate acolo, putem începe proiectarea chiar mâine în țările astea și putem finaliza cel târziu în 2050 – unele chiar mai devreme. Și nu-ți pune problema cine va cumpăra acolo, pentru că prețurile vor scădea, iar mulți vor veni din alte țări pentru a locui și a munci acolo. Vom avea control absolut asupra întregului lanț de producție, iar asta va însemna costuri cu 30 la sută mai mici.

– Dar unele dintre ele chiar nu se justifică economic. Adică... România?! Pe bune?

– Trebuie să avem un cap de pod în Europa de Est. Am încercat în Ungaria, dar acolo ne-am izbit de prea mult naționalism, oricât am uns noi pe cine trebuie. Cehii au luat-o razna și sunt acum în buzunarul rușilor, polonezii nu vor putea suporta mai mult de două orașe circulare, iar în vestul Europei avem mari probleme – vor refuza proiectele pe motiv de finanțare venită din China. Croații au o poziție strategică, iar cu românii ne înțelegem bine, ei se grăbesc să-și deschidă brațele oricui investește acolo. În plus, de când rușii au anexat complet Ucraina de Est și i-au finanțat pe separatiștii secui din Transilvania fără să intervină americanii, românii sunt dornici să lase capitalul nostru să curgă, poate și pentru a le forța mâna americanilor... mă rog, și asta poate fi o problemă, în cele din urmă, însă mult mai mică decât la încăpățânații de unguri. În plus, zona e mult mai importantă strategic acum, de când Turcia a început să-și revină...

– Știi, strategia asta mă obosește, îi răspunse miliardarul.

Era, într-adevăr, istovit.

– În tinerețe, tot ce mi-am dorit a fost să schimb lumea. Să umplu lumea de mașini electrice, să trimit oameni pe Lună, pe Marte, să finanțez știința și arhitectura de ultimă generație. La 75 de ani, am început să obosesc. Lumea e plină de mașini electrice, dar poluarea n-a coborât semnificativ – peste 60 la sută dintre mașinile de pe drum încă ard combustibili fosili, chiar dacă nu o mai fac direct. Mașinile electrice reduc la jumătate emisiile de CO_2, dar ce folos, dacă numărul mașinilor s-a dublat în ultimii douăzeci de ani și am ajuns tot de unde am plecat... Petroliștii mi-au tras-o zdravăn cu hidrogenul lor, politicienii sunt în continuare obtuzi... ce să mai zic?! Oamenii au ajuns și pe Lună, și pe Marte – îmbogățindu-mă și mai mult între timp –, dar au rămas la fel de răi ca înainte. Faptul că noi am acceptat ajutorul vostru pe Marte e excepția care confirma regula. Iar acum, să fiu nevoit să recunosc faptul că lumea nu dorește, în realitate, să fie salvată, e mai presus de puterile mele...

– ...e mai presus de puterile oricărui individ, de-aia suntem mai mulți, îi continuă ideea Tian, schițând un zâmbet. E încă destul timp, chiar dacă nici tu, nici eu nu vom apuca probabil să vedem finalul acestui plan. Vor fi douăzeci de milioane mutați în astfel de orașe până în 2050, patruzeci până în 2055, nouăzeci de milioane până în 2060. Numerele vor crește amețitor din cinci în cinci ani, pentru că, după ce vom injecta noi dinamică în sistem, vor apărea și investitorii privați independenți. Până în 2080, ar trebui să avem deja cinci sute de milioane de oameni în astfel de orașe. Tot n-o să fie mulți, raportat la cele zece miliarde și jumătate de oameni care vor fi atunci pe Pământ, din care mai mult de 70 la sută, în orașe de tip vechi. Dar, dacă rezolvăm problema suprapopulării, ar fi și mai mult...

Miliardarul simți cum îl trece un fior.

– Și ce înseamnă, la voi, să „rezolvăm problema suprapopulării"? Că sună cam înspăimântător.

Schițase un zâmbet pentru a destinde atmosfera, dar Tian rămase serios.

– Sunt 1,6 miliarde de indieni, 1,3 miliarde de chinezi și alte 6 miliarde și ceva de oameni în lumea asta chiar acum. Dintre ei, cei mai mulți nu fac decât să consume resurse fără să aducă niciun fel de valoare în schimb. Dimpotrivă, îi împiedică și pe cei care încearcă să facă ceva, trăgând toată omenirea în jos – obsedați de religie, de superstiții, de bani, de putere. Toți ăștia se înmulțesc, spre deosebire de cei din zonele civilizate, unde populația scade. Dacă nu vom lua măsuri împotriva acestor barbari, toate eforturile noastre vor fi în zadar, pentru că ei se vor înmulți în continuare și vor veni valuri-valuri peste zonele civilizate, în ciuda Avanposturilor voastre dragi. Și timpul va fi prea scurt pentru a se civiliza și ei – de ce crezi că aveți aproape un deceniu de când vă guvernează fundamentaliștii religioși? V-ați uitat cumva la cum votează latinoamericanii, care sunt majoritari acum la voi, peste trei sferturi din ei fiind veniți în SUA în ultimii douăzeci de ani?

– De acord, dar nici nu ne putem schimba valorile...

– Asta nu înțelegeți voi, americanii. Și nici europenii nu înțeleg. Bunătatea voastră v-a îngropat deja, valorile voastre fundamentale vă sufocă, dar sunteți prea mândri de voi înșivă să recunoașteți.

Miliardarul știa de multă vreme cât de cinic și de calculat putea fi Hui Tian, dar tot se cutremură la auzul cuvintelor spuse cu atâta seninătate. Tian continuă imperturbabil, însă.

– Tu ai 75 de ani și mai ai, probabil, alți 20-30 de ani în față...

Miliardarul râse, întrerupându-l.

– La naiba dacă îmi doresc să fie atât de mulți, Tian. Sunt suficient de singur și la vârsta asta pentru a-mi dori să trăiesc atât. Dar fie...

– Ei bine, eu am doar 37 de ani, dar deja mi-am pierdut răbdarea. Și ca mine sunt destui – evident, ei nu știu nimic despre Societate, dar sunt complet de acord cu preceptele și cu țintele ei. Ne dăm seama pe zi ce trece că, fără o soluție radicală, nu doar că nu vom putea face față unei invazii extraterestre, ci vom pieri ca specie cu mult înainte ca nava aia spațială să ajungă aici. Nu vreau să te sperii, dar asta e realitatea. Chiar și cele mai bune prognoze ale noastre arată că, până în 2100, abia un miliard de oameni vor trăi în astfel de orașe, adică mai puțin de 10 la sută dintre oamenii din acea perioadă. Eu aș avea... cât? 91 de ani atunci, nu? Probabil că tehnologia îmi va permite să-i apuc, dacă nu mă omoară vreun conspirationist, evident...

Tian își domolise un pic tonul pentru că voia să-l relaxeze pe bătrân. Omul din fața lui era un titan al lumii afacerilor, un rechin formidabil în tot ce însemna business, dar se înmuia când venea vorba de discuția pe care membrii Societății o amânau la nesfârșit. Dimpotrivă, între elitele Chinei, discuția avansase deja cu mult mai mult decât își închipuiau partenerii lor. Spre deosebire de europeni și de americani, chinezii aveau un sistem de valori mai simplu, în care prima întotdeauna grupul, nu individul.

Continuă tirada, atent însă la toate micile reacții care trădau ce gândea miliardarul.

– Faptul că încălzirea globală a devastat mari părți din țara noastră ne face să ne pierdem răbdarea. Europa a fost cumva mai

ferită, voi, la fel. Începem să avem probleme cu asigurarea hranei de bază în anumite regiuni, rușii au aceeași problemă, iar toată Asia de Sud-Est este un cazan sub presiune. Am făcut față cu greu milioanelor de refugiați nord-coreeni, apoi vietnamezilor, comunitățile noastre de chinezi din Africa sunt atacate tot mai des, iar aici, chiar în țara noastră, sabotajele din zonele musulmane se țin lanț. Aș vrea să înțeleagă și partenerii noștri că răbdarea noastră va ajunge la un capăt.

Miliardarul dădu din cap, oftând.

– Aș vrea să am atâta putere, dar banii nu sunt totul pe lumea asta, după cum bine știi. Politica americană o face astăzi o clică mult mai puternică decât mine, prietene.

Tian rămase imperturbabil. Știa mai multe decât miliardarul, iar asta-l făcea să-l disprețuiască pe cel din fața lui, cu toată averea lui imensă făcută din compromisuri peste compromisuri.

– Deci, ca să închei, am trimis oameni pe Marte. Vor fi câteva sute în următorii zece ani. Tot așa, cu dinamică mare de creștere, până la finalul secolului vor fi probabil vreo trei sute de mii. Insuficient! Apoi, vom avea zeci de milioane de oameni care vor trăi în orașe circulare, ecologice, tot în următorii zece ani. Nu e suficient, nu e deloc suficient. Dacă nu luăm măsuri acum, în anii ăștia, vom pierde timp prețios, iar planeta o va lua razna complet. Oricâte diguri construim în larg, oricâte rezervații naturale facem, oricât încercăm să reducem impactul nostru asupra planetei, problema e că suntem prea mulți. Mult prea mulți!

– Planeta a luat-o deja razna complet, răspunse miliardarul. Și totuși clima rămâne cea mai mică problemă a noastră. Problema mare e să nu o luăm noi razna...

– Am mai avut discuția asta și cu Tom, care e de aceeași părere, că trebuie să mai așteptăm. Noi nu vom încerca să impunem o altă abordare, nu prin forța votului și nici prin alte manifestări de forță, stai liniștit, zise Tian împăciuitor. Dar insist că pierdem timp prețios. Planeta se sufocă, deja se nasc oameni corectați genetic, care vor trăi peste 120 de ani, copiii lor vor fi, cel puțin din punct de vedere genetic, nemuritori, iar noi avem doar două-trei

decenii în care să le pregătim societatea complet diferită în care să trăiască.

– Da, lor le trebuie totul de-a gata, pufni miliardarul.

– Nu lor, ci nouă, ca specie... Tu cum te-ai comporta, dacă te-ai naște cu perspectiva unei vieți veșnice, dar planeta pe care te afli e pusă în pericol de niște boșorogi?

Miliardarul ridică din umeri. Nu se gândise prea mult, el continua să fie mai degrabă ancorat în prezent. Tian continuă:

– China nu poate duce singură efortul civilizării lumii, nu în momentul în care America a luat-o complet razna religios și ne privește ca pe un stat terorist, Rusia e în plin delir neoputinist și anexează țări întregi, Europa e dezbinată între o Franță care nu știe ce vrea și o Germanie xenofobă și retrogradă – apropo, vrei să-ți spun cum își ucid ei „teroriștii"?

– Nu cred că vreau să aflu, murmură miliardarul, lipsit însă de convingere.

Hui Tian era, la urma-urmei, parte din Consiliul celor Șase al Chinei și avea acces la informații demne de încredere.

– Îi bagă la aparate, le fac o replică virtuală tridimensională a creierului pe care să poată executa simulări ulterioare, apoi scapă de ei sedându-i, urcându-i în avioane militare nemarcate și aruncându-i de la mare înălțime în ocean. Drăguț, nu?

„Și mai zicem de chinezi că sunt necivilizați", gândi miliardarul.

– Tot e mai bine și mai uman decât ce le fac rușii, îngăimă el, încercând să schimbe subiectul.

Nu-i plăcea să i se aducă aminte cât de mult involuase civilizația vestică în ultimele două decenii.

– Da... ca să nu mai zic de metodele voastre, râse scurt Tian. Cruzime și iar cruzime. Recunosc, și noi împușcăm o grămadă dintre ei, dar măcar nu-i torturăm în halul ăsta. Și nici nu avem nevoie de replici virtuale ale creierelor lor. Pur și simplu nu avem ce afla din niște minți goale, iar ei știu că, dacă vin în China, vor muri. Punct. Aici e marea diferență – noi am rămas oameni, pe când restul...

Tian făcu o pauză pentru a-și turna ceva de băut. Apoi se ridică și se opri cu fața la fereastră, agitându-și ușor paharul și privind în depărtare, spre orașul care-și aprindea deja luminile pe înserat. Cerul era acum violet-închis, fără nicio dâră de nor.

– Revenind, ne pierdem răbdarea. Ca să ne-o recăpătăm, trebuie să avem mână liberă în următoarele investiții, Tom trebuie să înțeleagă că, fără noi, nu se va mai realiza nimic și toți trebuie să înțelegeți că nu cerem decât să ne lăsați să salvăm specia umană. Iar dacă nici după intervențiile astea nu vom reuși să urnim lumea din loc...

Miliardarul se scutură ca dintr-un vis urât.

– Deci ăsta e mesajul de la Președintele Lei? OK. Hai să fim optimiști. Am să vorbesc cu Tom, deși știu deja că va fi de acord cu ce ați comunicat voi. Mai puțin treaba cu suprapopulația... Poate, cine știe, lumea va vedea totuși diferența uriașă dintre a muri de cald și sete în orașele supraaglomerate și a trăi liniștit și la răcoricâ în orașele ultramoderne pe care le tot construim. Poate...

– Da, poate. Dar să țineți minte ce v-am spus acum. Timpul se scurge repede, iar noi vom ajunge într-un punct critic de unde s-ar putea să facem mai mult rău decât bine. Să destructurezi un sistem atât de complex nu e ușor. Să știți toți – și tu, și Tom și ceilalți – că vom lucra cât se poate de serios la o alternativă. Aș vrea să fim de aceeași parte a baricadei când va sosi momentul. Nici tu și nici eu nu vom mai fi în viață când chestia aia care vine spre noi va fi aici. Dar urmașii noștri trebuie să fie pregătiți, iar asta cere un efort uriaș, pe care mă tem că l-am subestimat. Și că nu-l putem face dacă păstrăm sistemul actual. Înțelegi?

Miliardarul înțelesese foarte bine tot. Știa de curentul cvasinazist din cadrul elitelor chineze, știa că toate mișcările chinezilor din ultimul timp fuseseră atent calculate, ca parte a unei strategii extrem de dure de preluare a puterii mondiale de la americani, și se temea că cele mai rele presentimente ale sale tocmai se adevereau. Dădu din cap, bău și ultimul strop de whisky, apoi se ridică, îi strânse mâna lui Tian și ieși din încăpere.

Tian privi în urma lui, apoi se întoarse spre zidul de sticlă care-l despărțea de aerul fierbinte de afară. Păstrase pentru el informația că patru mostre din arma lor secretă fuseseră furate în urmă cu două luni de niște islamiști în Germania. Cum de aflaseră de ele? Și cine stătea în spatele acelui furt? Președintele Lei îl însărcinase direct cu găsirea vinovaților și cu recuperarea mostrelor, iar el îl trimisese pe Ning, în care avea încredere absolută și cu care dezvoltase nanoboții, să cerceteze. Fără rezultat. Îl trecu un fior. Și dacă islamiștii le-ar fi folosit în același mod în care se gândise el? Nu, era exclus. Nu puteau avea acest nivel de sofisticare...

Privi luminile orașului de dedesubt. Era ca o fortăreață, pregătită pentru ce avea să vină.

La 37 de ani, reușise să se cațăre în vârful elitelor care gestionau ce se întâmpla în China și ce urma să se întâmple în întreaga lume. Îi datora lui Tom această ascensiune sub pulpana președintelui Lei, dar loialitățile sale erau în primul rând față de poporul lui și de societatea superioară pe care chinezii reușiseră să o clădească în ultimele două decenii.

Oftă și se uită la lichidul arămiu din pahar. Simțea nevoia de a se îmbăta. Munca pe care o avea în față era enormă, iar ambițiile sale, nemărginite. În plus, ascensiunea generalului Xu îi punea mari probleme, mai ales în situația delicată în care președintele Lei îmbătrânea și curând va fi nevoit să predea puterea. Dădu și el paharul peste cap, apoi se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ieșirea secundară din încăpere. 2046 fusese un an bun, totuși. Poate că nu era cazul să se îmbete, în cele din urmă...

Între timp, miliardarul păși într-unul dintre lifturile exterioare electromagnetice, care coborau treizeci de etaje în câteva secunde. De data asta, ar fi dorit să coboare mai încet ca să se poată bucura de priveliștea panoramică. Privea fascinat cum orașul circular din depărtare se transforma pe măsură ce venea noaptea. Orizontul strălucea de lumină, de la clădirea circulară de apartamente, în timp ce în parc domnea bezna, fără îndoială pentru a nu deranja cumva păsările și animalele care-și găsiseră refugiu aici.

Ajunse la parter, ieși din lift și intră direct în parc. Acolo îl așteptau cei doi bodyguarzi, împreună cu două microdrone de supraveghere care îl însoțeau permanent când se deplasa în exterior. Le făcu semn bodyguarzilor să rămână mai în spate, apoi porni agale, prin ceea ce părea a fi o pădure. Lumini discrete se aprindeau doar cât să-i lumineze pașii, stingându-se imediat ce trecea mai departe.

Era surprinzător de răcoare, iar aerul rece al începutului de toamnă din pădure îi dădu puteri, așa că-l apelă mental pe prietenul său, printr-o conexiune criptată și sigură. Simțea nevoia să-i comunice ceva extrem de important.

„Da?"

Miliardarul se concentră să vorbească în gând. Interfața sa mentală permitea acest lucru, dar la cei 75 de ani, lui îi era mai greu.

„Am vorbit cu Tian. Nu e bine deloc, Tom. E așa cum bănuiam. Oare putem risca totul pentru ceva despre care știm atât de puțin? Oare e măcar moral ceea ce ar trebui să facem?!"

„Am primit și eu documentele de la Tian chiar acum câteva minute. N-am niciun răspuns la întrebările tale. Să sperăm că nu vom ajunge acolo. Dar... e vorba despre ce cred?"

„E vorba despre sfârșitul lumii, Tom. Cel puțin așa cum o știm noi acum. Sfârșitul lumii pur și simplu, la naiba, ce mai încolo și-ncoace! Nici nu mai e nevoie să ne invadeze extratereștrii sau ce dracu' o veni din cer, ne vom distruge noi înșine, în numele salvării planetei!"

Tom tăcu ceva vreme, suficient pentru ca miliardarul să pătrundă destul de adânc în parcul-pădure de la poalele Spirei de 200 de etaje. Era răcoare acum și putea inspira cu nesaț aerul curat și parfumat – ceva ce nu se mai putea face de mult în niciun oraș american.

„Ne vom pregăti cum se cuvine, în acest caz. Să sperăm că alianța va rezista și că nu se va transforma în altceva. Îți mulțumesc mult că m-ai anunțat din timp și că te-ai deplasat acolo. Știi că mie mi-e imposibil."

„OK, vorbim când ne vedem", îi răspunse miliardarul și închise conexiunea.

Tom Rast își luă capul în mâini și încercă să se relaxeze. Zgomotul orașului răzbătea prin fereastra deschisă, iar perdelele care unduiau în lumina amiezii lăsau să pătrundă din când în când un pic din parfumul străzilor pariziene tocmai udate de o ploaie trecătoare. Un miros de asfalt încins răcorit cu apă dulce, adusă de departe, de deasupra oceanului. Încercă să-și imagineze valurile pe Plage du Magouëro, de lângă Lorient, acolo unde-i plăcea să-și petreacă verile, departe de zonele turistice consacrate.

Deschise ochii și ordonă mental căruciorului cu rotile să se orienteze spre oglinda de lângă ușa camerei. Se opri în fața ei și se uită câteva secunde bune la imaginea din oglindă. La 69 de ani, era cel mai puternic om din lume. Vastele resurse ale Societății îi erau puse la dispoziție, iar el, ca moștenitor legal și conspirativ al lui Bill, știuse să le gestioneze respectând dorințele acestuia.

Totuși, simțea că obosește și că începe, treptat, să piardă controlul. Iar ce era mai greu abia urma. Oare chinezii, singurii dispuși să meargă alături de Societate, nu-și vor pierde răbdarea? Oare americanii nu se infiltraseră deja în Societate, punând astfel în pericol tot ce construise în ultimele două decenii alături de Bill, apoi singur? Oare era asta calea corectă? Dar dacă Tian vorbise serios despre eliminarea suprapopulării?

Se simți în pragul unui atac de panică. Începu să-și desfacă legăturile măștii de protecție, încet, uitându-se în propriii ochi, în oglindă. Și-o dădu jos, lăsând la vedere chipul desfigurat, așa cum hotărâse să-l lase cu multă vreme în urmă, deși avea acces la cei mai buni specialiști în chirurgie plastică.

Se privi pe îndelete, așa cum era, monstruos. Oare nu așa devenise și Societatea, deși încerca să facă bine? Nu. Nicidecum. Totul era încă în regulă. Trebuia doar să-și accepte bătrânețea și să-și caute din timp un înlocuitor. Cineva suficient de tânăr pentru a fi încă în viață – și în putere – când venea amenințarea din spațiu, în 2130. Trebuia să-l caute încă de pe acum și să nu se înșele. Erau prea multe în joc.

Își puse cu grijă masca la loc, iar aceasta îi generă figura unui bărbat de 69 de ani, cu ochii albaștri și blânzi. Tot ce putea spera e că rămăsese așa și pe dinăuntru.

Între timp, în Orașul de Vis, miliardarul se opri într-o poiană din mijlocul pădurii. Bodyguarzii rămăseseră la peste două sute de metri distanță, așa cum le ceruse. Se uită la cer – era plin de stele, așa cum nu l-ar fi văzut niciodată din New York sau din Shanghai. Încă simțea urmele gloanțelor încasate cu treisprezece ani în urmă. Fusese dureros, dar extrem de necesar. Necesar ca tot ce făcuse în ultimii cincisprezece ani, de când începuse lupta pentru a-și recupera compania și se alăturase Societății. Totul fusese necesar.

Oftă adânc, apoi își reporni conexiunea mentală, de data asta cu alt nivel de criptare, mai profund.

„Da?"

„Bună seara, doamnă Președinte. Am câteva vești pentru dumneavoastră."

CUPRINS

2021

Hai, dronează-mă! 9

2033

Miliardarul 39
Invizibil 51
Societatea 74
Visuri circulare 108
Orașul de Vis 108
Amintiri 128
Omul Partidului 136
Toți oamenii președintelui 146

2046

Departe, în spațiu 157
Lagărul Europa 179
Izolare 207
Avanpostul 10 222
Un mic pas greșit pentru omenire 251

Lungul drum spre casă 263
Paris, 2036 277
Salvarea 299
Prieteni vechi 309
Un om, o misiune 325
Cel mai prețios lucru 333
Conspirația 340

Nemira Online
Urmăreşte-ne ca să fii la curent cu ultimele:

NEMIRA

Promoţii pe site:
nemira.ro

Concursuri pe Facebook:
facebook.com/ed.nemira

NEMIRA BLOG

Articole pe blog:
blog.nemira.ro